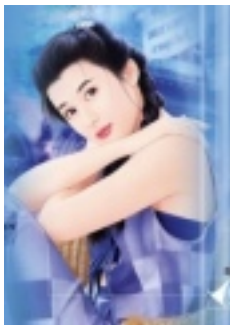


Son Túy

Contents

Son Túy	1
1. Chương 1: Dịch Ngoại Đoạn Kiều Biên	2
2. Chương 2: Tịch Mịch Khai Vô Chủ	9
3. Chương 3: Dĩ Thị Hoàng Hôn Độc Tư Sầu	17
4. Chương 4: Cánh Trước Đã Phong Hòa Vũ	26
5. Chương 5: Vô Ý Khổ Tranh Xuân	35
6. Chương 6: Nhất Niệm Quần Phương Đố	45
7. Chương 7: Linh Lạc Thành Lê Niễn Tác Trần	53
8. Chương 8: Chỉ Hữu Hương Như Cố	61
9. Chương 9: Đừng Để Xuân Qua	70
10. Chương 10	75
11. Chương 11: Tuyết Rơi Mai Rụng	88
12. Chương 12: Còn Mãi Vẩn Vương	96
13. Chương 13: Nhận Đến Thư Không	104
14. Chương 14: Lộ Xa Khó Mộng Hồi Quy	112
15. Chương 15: Ly Hận Đích Vi Xuân Thảo	122
16. Chương 16: Cận Viễn Cận Chi Sinh	131
17. Chương 17: Phiên Ngoại: Gầy Nhân Ngọc Cơ La Mang Hoãn	140

Son Túy



Giới thiệu

Số phận quá nghiệt ngã, không phải yêu phong trần, chỉ vì duyên lầm lúc trước. Nàng chẳng còn các

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/son-tuy>

1. Chương 1: Dịch Ngoại Đoạn Kiều Biên

Tháng mười hai, trời đông giá rét.

Cho dù đã ngồi cả một ngày đêm, Cố An An vẫn không thể quen được với tiếng ù ù của bánh xe tàu lửa, ồn ào giống như người ta tranh cãi ầm ĩ.

Không một khoang ghế nào trên xe lửa có thiết bị sưởi ấm, nhiệt độ so với bên ngoài cũng không khác nhau là mấy. Trời lạnh như đóng băng, An An ăn cũng không tiêu. Suốt cả một ngày đêm chịu đựng, lại thêm thời tiết giá lạnh làm ối khớp xương trên cơ thể nàng kêu gào khó chịu. Giờ phút này mới được yên tĩnh một chút, nàng kéo chiếc chăn bằng vải nỉ tương đối lớn cuộn cả người mình trong đó. Ngồi dựa đầu vào thành giường, nàng ngơ ngác nhìn ra cảnh sắc có phần ngu muội bên ngoài.

An An không thích ngồi trong xe lửa. Nhưng từ nhỏ đến lớn, có cái gì là vì chính bản thân mình thích mà được làm đâu, cho tới bây giờ đều là thân bất do kỷ, một chút cũng không phải do nàng muốn, nên càng khó chấp nhận hoàn cảnh này!

Dường như cảm nhận nàng đang cố gắng chịu đựng, Hà Phong Hiểu rót một chén trà nóng rồi đưa đến tay An An.

Bàn tay hần ấm áp chạm vào ngón tay lạnh lạnh của An An. Nàng ngẩng đầu mỉm cười, khuôn mặt sáng tựa trăng rằm, hai má lúm đồng tiền ửng hồng.

Hà Phong Hiểu mặc một chiếc áo khoác dài bằng lông lạc đà màu xanh ngọc, hai sam tay áo hơi cuộn cuộn nổi lên, để lộ lớp lụa màu xanh lá cây. Hần nhìn nàng, cũng mỉm cười nhàn nhạt.

Bọn họ ngồi đối diện, mỗi bên bưng một chén trà nóng hổi, chậm rãi nhấp.

“Vốn đã đồng ý cùng em đi Dương Cổ tránh rét, nhưng ai mà biết Hồ Đô hình như xảy ra chuyện, lão gia tử đánh tới ba bức điện báo gọi anh trở về!”

Nhắc đến cha mình, Hà Phong Hiểu theo bản năng mà sống lưng trở nên cứng nhắc.

An An hơi gục đầu xuống, không nói gì. Những lọn tóc xoăn quăn quăn rối tung trước ngực, dưới ánh đèn vàng có thể thấy được màu nâu hạt dẻ ẩn trên những sợi tóc xoăn đang phát sắc.

Vĩ Dạ nói, phát sắc như vậy sẽ khiến cho cơ thể của nàng năm nào cũng ốm yếu. Mẹ nàng lại nói tóc uốn hợp với khuôn mặt nàng.

Trận ốm qua đi, màu hạt dẻ đậm nguyên bản của nàng đã dần dần chuyển thành màu nâu nhạt, vô tình mang đến một vẻ đẹp cuốn hút. Ngay cả sư phụ làm tóc cũng ngạc nhiên trước kiểu tóc xinh đẹp của nàng. Kể từ đó, kiểu tóc quăn của Tam tiểu thư họ Cố trở thành hình mẫu cho các phu nhân danh媛 bên các tư lệnh quân phiệt nơi theo.

Lại nói, chưa có người nào biết nàng phải ngồi trong một chỗ với một thứ máy cơ thật to. Vô số những cái kẹp cắm lên tóc nàng, bộ dạng lúc đó trông thật xấu xí hơn cả cắm lông điếu lên đầu. Nàng cực chán ghét, nhưng mà có thể làm được gì đây?

Kỳ thật cũng chẳng sao, nàng chỉ cần ở nơi nào đó dùng ánh mắt luyện tập vô số lần, cười như không cười nhìn đủ loại nam tử là có thể thoát khỏi cái máy gớm ghiếc đó. Nhưng, nàng bây giờ là thứ đồ chơi để cho người ta thưởng thức, suy nghĩ của nàng dù có thế nào thì cũng đã không còn quan trọng.

Cả đời này của nàng, có phải đã sớm nhận định như vậy hay không?

“Rất lạnh sao? Chịu khó một chút, sắp đến Hồ Đô rồi!”

Bàn tay nàng run lên, Hà Phong Hiểu thầm nghĩ An An sợ lạnh, từng góc cạnh trên gương mặt tuần mi như điêu khắc không khỏi toát ra những tia ấm áp thân thiết.

“Em không sao.” An An ngẩng đầu, chỉ lạnh nhạt cười. Mái tóc bồng bênh tựa như đám mây, đôi mắt đen sáng trọng giống như bích thủy trong hồ mùa thu, trầm tĩnh nhưng lại lưu chuyển không ngừng, “Ông ấy.... Dù thế nào cũng là cha của anh. Chuyện đã qua nhiều năm rồi, khúc mắc giữa cha con hai người cũng nên được tháo gỡ.”

Trong nháy mắt, gương mặt Hà Phong Hiểu giống như đóa hoa trên bàn bị gió lạnh cuối thu thổi đến héo rũ xuống, khô khan và tiều tụy.

An An lập tức biết bản thân đã nói sai, nàng cắn chặt môi dưới, không biết phải mở miệng lại như thế nào.

Trong lòng không phải không hối hận, nàng dù sao cũng cảm kích Hà Phong Hiểu. Những năm gần đây, người không vì ham muốn thân thể của nàng mà ở bên cạnh giúp đỡ chỉ có hai người là Vĩ Dạ và Phong Hiểu. Mà Phong Hiểu, bất quá luôn nặng lòng với những chuyện ngày xưa, nàng nói như vậy, không thể hoài nghi khơi ra vết thương lâu ngày trong lòng của hắn.

Bỗng nhiên, có tiếng gõ cửa vang lên, phá vỡ không khí bế tắc giữa hai người.

Mở cánh cửa khoang ghế, Phong Hiểu không khỏi sửng sốt, mở miệng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Tiên sinh, ngài có muốn tôi giúp ngài làm ấm chân không?”

Trước cửa ghế lộ là một người phụ nữ, nhìn trông cũng tầm hơn ba mươi lăm tuổi, mặc sườn xám màu xanh lá mạ. Dưới ánh đèn mờ ảo của hành lang, chiếc váy xẻ tà cực cao như ẩn như hiện. Có thể nhìn thấy rõ ràng, tất da chân bó sát lấy da thịt, mang theo một loại nhục dục hùng hực.

Người phụ nữ kia cũng không khỏi sửng sốt, làm như không dự đoán được sau cánh cửa này lại là một người đàn ông tuần tú đến vậy. Đôi mắt dính đầy phong trần lượn quanh một vòng, uyển chuyển đánh giá trên người hắn.

“Muốn sao, tiên sinh?”

Tiếng nói nhỏ nhẹ, mềm mai, nhưng người nghe thì lại cảm thấy cả sống lưng rét run từng đợt.

Sắc mặt người phụ nữ kia trắng bệch như tờ giấy, giống như là vì ăn mặc quá mức đơn bạc nên không chịu được hàn khí xâm nhập. Tinh tế quan sát, cô ta không phải không đẹp, mái tóc đen, khuôn mặt trái xoan đoan chính, nhưng chính là năm tháng vô tình, những nét đẹp đều bị ăn mòn ẩn dấu dưới lớp phấn son đậm mùi.

Nhan sắc đẹp đến cỡ nào, qua thời gian, lúc xuống dốc cũng là cực thê thảm.

Hà Phong Hiểu hơi sửng sốt, một lúc sau mới hiểu người phụ nữ kia muốn nói gì. Lòng mảy may nhanh chóng chau lại, chậm rãi mở cửa rộng ra để cô ta nhìn thấy Cố An An đang ngồi ngay ngắn bên trong.

Người phụ nữ ngẩn ra, lập tức thức thời mà xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút!”

Cố An An đứng dậy, đi đến trước mặt cô ta, đưa cho cô ta mười đồng đại dương.

Người phụ nữ kia cũng không chút do dự, vươn tay tiếp nhận, nhìn thoáng qua Cố An An, cảm động rồi hoảng sợ rời đi.

Đóng cửa lại, Hà Phong Hiểu quay đầu nhìn An An.

“Em biết cô ta?”

“Không thể nói là biết rõ! Năm đó, cô ấy cũng là một trong những cô gái hồng lâu nổi danh lừng lẫy ở Hồ Đô. Sau này nghe nói giải nghệ hoàn lương, nhưng do số mệnh không được tốt, gặp phải bọn lừa đảo, tiền bạc mất hết mới rơi vào hoàn cảnh này.”

Ánh mắt An An lúc này sâu thẳm thẳm, con ngươi màu đen giống như bóng đêm, nhìn không ra thứ gì.

An An lặng nhìn ra cánh cửa sổ. Cửa sổ bằng kính, trong khoang xe lửa được phủ một lớp màn che khá gọn gàng, lại có những hạt bụi nằm yên trên những nếp gấp. Ngoài cửa sổ là khung cảnh hoàng hôn chạng vạng. Bầu trời mùa thu xanh cao vợi vợi, nắng vàng lác lõi cuối ngày. Sắc xanh của trời hòa với sắc vàng óng ả của nắng trải đều lên từng dãy núi, tòa nhà... khiến cho cả vùng Viễn Sơn như được bao phủ bởi một lớp sa mỏng đẹp tinh tế. Qua khung cửa sổ bằng thủy tinh, khung cảnh lại càng thêm mờ ảo, mờ lung, mà trong tốc độ cực nhanh của xe lửa chỉ được nhìn lướt qua một lần.

Trầm mặc một hồi lâu, Hà Phong Hiểu mới mở miệng: “Em nói trong người không ổn, anh lại thấy hình như đó là do em suy nghĩ quá nhiều chuyện. Từ khi mới tỉnh mơ đã như vậy rồi!”

An An hé miệng cười, buông chén trà trong tay xuống. Đúng lúc đó, xe lửa nổi lên một trận chấn động khiến cho chén trà trong tay nàng rơi xuống phía dưới.

“Ôi, á!” Một tiếng hét, may mà ở dưới lót một tấm thảm, chén không vỡ. Chỉ là bị đổ một chén trà nóng.

Hà Phong Hiểu liền hỏi ngay: “Có sao không?”

An An khom người, thông dong nhặt chén trà lên, cười nói: “Không có gì...”

Hà Phong Hiểu nhìn nàng hồi lâu, trên mặt cười nhẹ, nhưng ý cười kia lại có phần buồn buồn: “Được rồi! Em không nói, anh sẽ không hỏi.”

Một lát sau, tiếng còi hơi nước kéo dài vang lên, báo hiệu xe lửa đã tiến vào ga Hồ Đô. Từ cửa kính xe nhìn ra, những con phố sạch đẹp kiến trúc đông tây kết hợp, hồ nước đóng băng, một vài nhà thờ nhiều màu theo kiểu Berlin... Toàn bộ cảnh vật Hồ Đô đều bị bao phủ bởi một màu tuyết trắng xóa.

Xuống xe, nhưng không giống như bình thường, không hề có tiếng náo nhiệt, âm ỉ như những nhà ga bình thường. Tất cả mọi người đều bị dồn ra cùng một nơi, không thể di chuyển.

Một tốp binh lính được trang bị súng đạn đầy đủ bao vây cả nhà ga. Súng ống đen ngòm làm cho ánh sáng đèn điện bên trong đột nhiên ảm đạm, ngay cả không khí bên trong cũng lạnh lẽo đi nhiều.

Mọi người đều lo lắng, đề phòng, khẩn trương.

“Làm sao vậy?” Đợi hồi lâu, nhin không được An An lên tiếng hỏi. Nàng khoác bên ngoài một chiếc áo nỉ dài đến bắp chân, còn lại để lộ một mảnh vạt áo sườn xám bằng gấm, tương ứng dưới chân là một đôi giày da cao gót màu đen. Trang phục như vậy đẹp thì có đẹp thật, nhưng cũng không thể tránh được gió rét.

An An cắn bờ môi đã trắng bệch, hận không thể ngay lập tức co cả chân lên mà ngồi.

“Hình như đang bắt người?”

Một toán binh lính kéo lên chiếc xe lửa sắp khởi hành, một hồi tiếng động lớn ồn ào kéo dài, sau đó mới nhìn thấy đám lính kéo một người đàn ông từ trên xe lửa xuống dưới, áp giải đến trước một chiếc xe ô tô. Cửa xe được binh lính mở ra, một người đàn ông mặc quân phục chậm rãi bước xuống xe. Từ xa không nhìn rõ mặt, chỉ giống như một bóng ma hiện ra trong đêm, mơ mơ hồ hồ, nhưng có thể cảm giác được sát khí tỏa ra từ người đó.

Lạnh, cảm giác rất lạnh, cho dù đứng cách xa cũng có thể cảm giác được nhiệt độ đủ để đóng băng một khối hỏa diễm. Rét lạnh xuyên thấu da thịt, giống như lưỡi dao đâm đến tận xương tủy. Không có chỗ trốn, Cố An An chỉ có thể đứng im như tượng nhìn.

“Hiên Viên Tư Cửu!” Hà Phong Hiểu thì thầm bên tai nàng, nói cho nàng nghe về thân phận của nam tử kia. Nhưng Cố An An giống như cái gì cũng không nghe rõ, lại giống như cái gì cũng nghe rõ.

Tựa hồ cảm giác được điều gì, tầm mắt Hiên Viên Tư Cửu quét về phía Hà Phong Hiểu và An An.

Chỉ là thoáng qua, nhưng lãnh ý khiến nàng sợ hãi cực độ, giống như trăm ngàn con kiến đang cắn lên thân thể. Nhưng, tầm mắt nàng lại không thể nào di động được.

Nàng thấy rất lạnh, lạnh đến toàn thân đều run lên, thẳng cho đến khi Hiên Viên Tư Cửu dời tầm mắt đi. Lãnh ý như vậy khiến người ta run run, hồn vía như bay đi mất một nửa.

Tiếng gió, tựa hồ gươm giáo xa xưa, trong không gian không ngừng hỗn chiến.

Xa xa, có thể thấy Hiên Viên Tư Cửu đang nói với người đàn ông bị bắt kia điều gì đó, mà tên kia thì run run trả lời lại.

Cố An An đứng ở nơi đó, hô hấp như ngừng lại chờ đợi. Nàng dự cảm sắp có chuyện gì đó không tốt xảy ra. Một chuyện cực kì đáng sợ.

“An An, đừng nhìn!”

Tiếng Hà Phong Hiểu ở phía sau nàng vang lên, sáp lại gần, sau đó nhanh như cắt, bàn tay lạnh của hắn che phủ đôi mắt nàng.

Nhìn không thấy, lại càng nghe rõ tiếng tim đập nhanh hơn, mỏng manh mà thông thả, sợ hãi giống như nước hồ tràn ra trong cơn lũ lụt, ào ào cuốn trôi mọi thứ, xông phá mọi ngõ ngách trong cơ thể nàng. Lặng lẽ chờ, sau đó, nghe được một tiếng súng vang.

Hà Phong Hiểu buông nàng ra. Trên nền tuyết trắng có thêm một thi thể còn đang đổ máu.

“Đó là em trai cùng cha khác mẹ của hắn, cốt nhục tương tàn, xem ra Hồ Đô này lại không được yên ổn.”

Lệnh cấm được bãi bỏ sau khi kẻ kia chết, đám người bị kinh hãi vô thanh vô thức nối đuôi nhau mà ra, An An đi theo phía sau Hà Phong Hiểu. Khoảnh khắc sắp đi qua cánh cổng lan can sơn đỏ, đột nhiên, nàng dường như nhớ ra được điều gì đó, quay người hướng về phía Hiên Viên Tư Cửu nhìn lại. Mà trong nháy mắt này, suy nghĩ của hai người tựa như liên thông với nhau, Hiên Viên Tư Cửu cũng quay lại nhìn về phía nàng.

Trong lòng An An chấn động, bị hàn ý lạnh thấu xương đánh úp lại. Đột nhiên nàng cảm thấy như đất trời đảo lộn, mọi thứ trở nên mơ hồ đảo điên.

Ánh mắt hai người lần lượt thay đổi, sau đó thì phân tán.

Biệt thự Nam Sơn nằm trong một hoa viên hình chữ nhật đã bị tuyết bao phủ hoàn toàn chỉ sau một đêm. Những cây xanh hằng ngày được cắt tỉa gọn gàng cũng phủ một lớp tuyết, trông như chúng đang được đội chiếc mũ trắng bông. Nhóm người hầu dưới sự chỉ huy của quản gia, ai ai cũng khoác lên mình chiếc áo bông dày cộm làm việc, trên áo phủ tuyết.

Trong đại sảnh, có một bức bình phong, mặt trước vẽ cảnh Đường Đại Vũ trị thủy. Mặt sau thì ngược lại, trang trí theo kiểu Âu Tây, thảm len Ba Tư trắng tuyết, sofa da sang trọng, một bình hoa mẫu đơn đặt trên bàn gỗ lim, cạnh cửa sổ là một cây đàn dương cầm màu đen.

Cổ An An thức dậy từ sớm, khoác một chiếc áo màu phấn trắng, trên tay áo có thêu những nụ hoa sơn trà, bên trong thì mặc một chiếc váy dài. Nàng đứng trước cửa sổ, nhìn ra hoa viên đầy tuyết.

An An luôn luôn chán ghét mùa đông, cho dù ở trong phòng lo lắng, buồn vui, hay nhu thuận cũng không nhận được cảm giác chán ghét này dâng lên. Nàng nhớ rõ, đã rất lâu, lâu thật là lâu, cũng là một mùa đông giống như thế này, tuyết bay đầy trời, toàn bộ mặt đất đều bị phủ bởi một tầng tuyết trắng kéo dài tận đến chân trời. Mẹ nói với nàng: “Con gái nhỏ! Đây là số mạng của con. Mẹ thực xin lỗi!” Tiếng khóc nức nở thấm thiết của mẹ, vẫn còn ám ảnh dù nàng đã bỏ đi xa rồi.

Trong lòng đau đớn nhưng lệ không rơi, từ nhỏ nàng đã bị dạy dỗ rằng nước mắt đáng giá ngàn vàng. Cho nên, không biết từ lúc nào, nàng đã không còn rơi lệ dù vì chính bản thân mình đi nữa.

Nhưng không rơi lệ không phải là sẽ không bị thương, mấy năm như vậy, thần nhiên như không, đau thương vẫn thấm sâu vào trong xương tủy. Bao nhiêu ngày cũng giống như hôm nay, nàng đứng một mình nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, nhận không được mà đau lòng, vì chính bản thân mình mà đau lòng.

“An An, làm sao vậy? Nghĩ đi đâu mà như người mất hồn vậy?”

Tiếng cười nói lên chủ nhân của nó đang có tâm trạng tốt, An An quay đầu lại. Cổ Hoan Hoan một thân sườn xám màu đỏ thêu hoa mai, thần thái sáng lạn đang đứng trước cây đàn dương cầm. Đôi mắt yêu kiều, cánh môi quyến rũ, toàn thân như đang tỏa ra ánh sáng kiểu diêm.

Trong lòng hơi xôn xao, An An nhìn về phía trước, cánh môi anh đào cố gắng nở nụ cười, làm lộ ra hai lúm đồng tiền.

“Không có gì! Ngược lại là nhị tỷ đang vui mới đúng! Mới sáng sớm mà tâm tình đã tốt như vậy, có chuyện gì vui sao?”

Nha đầu Lê Vân và Yên Hồng cũng đi đến. Rót cuộc thì tuổi trẻ thích náo nhiệt, đem chiếc khay sơn mài đặt lên trên bàn, nở một nụ cười.

“Tam cô nương ra ngoài cho nên không biết rồi!”

Yên Hồng vuốt vuốt bím tóc đuôi sam của mình, tựa vào chiếc ghế sô pha màu da mận. Đôi mắt cô gái tràn ngập tinh thần phấn chấn, hoạt bát, dung nhan kiều mị nhưng lại không giấu được nét trẻ con. Có lẽ sau hai năm nữa, cô gái này sẽ càng thêm xinh đẹp động lòng người. Giờ phút này, trong đáy mắt của cô gái lại ẩn chứa sự ghen tỵ, chơi đùa với ngón tay, làm bộ lơ đãng, dùng khẩu khí trêu đùa để nói: “Nhị cô nương đang qua lại với Cửu thiếu đã được tháng nay rồi!”

“Cửu thiếu?”

“Chính là vị Cửu thiếu giết cha hại anh kia đó! Hiện tại người đó đang nắm giữ thiên hạ, hô phong hoán vũ!”

Bàn tay Lê Vân mềm mại như không xương lướt trên chiếc dương cầm. Mười ngón tay nhẹ nhàng, móng tay sơn màu đỏ, nước da ngăm ngăm nhìn rất tinh tế, có vẻ xinh đẹp vô song.

Ngoài cửa sổ, ánh tuyết như phát quang chiếu lên người An An, nhưng cũng có hơi lạnh thấu xương

“Nhưng nghe nói hần bình thường rất là...”

“Em cũng nghe nói sao?” Hoan Hoan nghiêng mặt, mắt phượng nhìn An An liếc một cái, khuôn mặt được trang điểm tinh tế vì thế cũng mất đi một phần sáng lạn.

“Đúng vậy! Cho dù là loại đàn ông nào, chỉ cần rơi vào tay nhị cô nương chúng ta thì đều điên đảo lên thôi!” Lê Vân ôm lấy vòng eo của Hoan Hoan, lại bị Hoan Hoan đánh ột cái, nhưng ý cười thì lại không ngừng rơi trên khóe môi.

An An thấy Hoan Hoan cười quyến rũ như hoa xuân, trên mặt lại nở ra sự thẹn thùng hiếm có. Vừa nhìn đã biết, Hoan Hoan yêu người đàn ông kia.

An An biết, giờ này phút này, trong lòng Hoan Hoan nhất định là hạnh phúc, khoái hoạt. Chính mình cũng không thể, cũng không đành lòng phá vỡ khoái hoạt mà Hoan Hoan khó khăn lắm mới có được.

Vì thế, áp chế sự bất ổn trong lòng, An An vẫn miêng cưỡng như cũ, trêu ghẹo nói: “Cũng phải! Nhân phẩm và nhan sắc của chị dù thế nào cũng là nổi bật nhất so với tất cả mọi người, vị Cửu thiếu kia tất nhiên cũng không thoát khỏi!”

Cổ Hoan Hoan nghe vậy, xoay người ngồi lên ghế sô pha. Tuy là ngồi, nhưng sống lưng thẳng tắp, hai tay khoanh trước ngực, tay trái chống cằm, nàng lạnh lùng cười.

Cổ Hoan Hoan cùng An An uyển chuyển, cảm xúc giống nhau như sơn thủy Giang Nam, nhưng vẻ đẹp lại bất đồng. Vẻ đẹp của Hoan Hoan mang theo một sự cao quý lẳng đọng lại, khuôn mặt trái xoan, đường cong đưa đẩy, làn da trắng nõn tinh khiết, trán cao, cằm thon dài, đôi môi mỏng manh cao ngạo, ánh mắt luôn luôn phong tình vạn chủng nhưng lại phủ một tầng sương u buồn. Nhưng lúc Hoan Hoan muốn mở miệng, con ngươi đen sẫm cùng ánh mắt như đang cháy lên một ngọn lửa.

“Em cũng học theo mấy đứa nha đầu này mà vọng tưởng hay sao? Chúng có xuất thân như thế nào? Dễ nghe một chút thì là gái hồng lâu, không dễ nghe thì chính là kỹ nữ cao cấp thôi, làm sao dám hy vọng xa vời! Người ta đối với chúng ta mà nói cũng chỉ là chơi đùa thôi!”

An An cúi đầu, tay nắm thành quyền. Móng tay cắm sâu vào da, mặt có chút tái nhợt, thân thể khẽ run, giống lá khô sắp bị gió thổi.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua những đám mây dày, giống như ngày hè đứng dưới những tán cây nhìn ánh nắng chiếu qua thành bóng in trên mặt đất, có cảm giác mặt trời đang chiếu từng tia nắng xuống nhân gian. Tiếng gió bắc ào ào như tiếng khóc than vang bên tai mọi người. Buồn phiền, bất đắc dĩ, không cam lòng tựa như đám sương mù lằng lằng phiêu đảng trong không gian phòng.

Các nàng yên lặng, thần sắc khác nhau, trong lòng khó nén được phiền muộn.

“Sáng sớm tụ tập ở đây làm gì? Hoan Hoan, con còn không mau trang điểm, xe của Cửu thiếu sắp đến đón rồi! An An cũng vậy! Tươi sáng lên một chút, Lâm tiên sinh đang chờ, còn không mau đi chuẩn bị!”

Giọng nói từ xa xa sang sang truyền đến, Lê Vân và Yên Hồng sợ đến mức lập tức đứng thẳng người.

Cố Tích Niên tao nhã đi đến, có vẻ như mới từ bên ngoài trở về, toàn thân ăn mặc gọn gàng, tóc đen búi lớn ở phía sau đầu. Mặc dù đã qua tuổi bốn mươi, nhưng da bà vẫn mịn màng, chiếc cằm thon dài. Lúc này, bà mặc một bộ sườn xám màu xanh đen, áo khoác lông cừu trắng như tuyết ở bên ngoài, ánh mắt có phần tức giận nheo lại, vẫn có vẻ xinh đẹp, bước đi vội vàng mang theo chút sát khí đằng đằng.

Nghe nói, lúc còn trẻ, Cố Tích Niên là cô gái hồng lâu nổi tiếng nhất Hồ Đô, cho nên hương vị phong trần đến nay vẫn không hề tiêu tan, coi bộ đã thấm nhuần vào trong xương tủy.

“Thức giục cái gì? Trẻ một chút cũng đâu có sao, lát nữa mẹ cũng không được thiếu mặt đâu nhé! Hôm qua đánh bài lại thua rồi sao? Bây giờ bắt chúng con bù vào sao?”

Cố Hoan Hoan tỏ vẻ không sợ gì, đôi mắt đen thẫm thờ nhìn về Cố Tích Niên ở đằng trước, giống như mắt mèo thăm dò tràn đầy vẻ khinh bỉ, xoay người thướt tha rời đi.

Cố Tích Niên ghen một hơi trong ngực, cả người run lên một trận nhỏ, lòng tràn đầy lửa giận nhưng không có cách nào phát tác, chỉ có thể chuyển hướng sang Yên Hồng và Lệ Vân, mày liễu đổ dựng lên, trách mắng: “Các người định đứng ở đây làm gì? Còn không mau đi hỗ trợ!”

Yên Hồng và Lệ Vân nhìn nhau, thừa dịp rồi lui xuống.

Sau đó Cố Tích Niên mới quay sang nhìn An An, áp chế tức giận, cố gắng nở nụ cười cực tươi: “An An, con còn không mau đi chuẩn bị? Đừng để Lâm Hoán Sinh Lâm thiếu gia đợi lâu trong Mai Viên!”

Nắng ban mai dần dần sáng ngời, khuôn mặt An An trơn bóng như phủ một tầng ánh sáng mong manh, tựa như viên dạ minh châu. Không giống như Cố Hoan Hoan phát tay áo rời đi, An An chỉ yên lặng cúi đầu nói: “Mẹ, bây giờ vẫn còn sớm, sẽ kịp!” Dứt lời, xoay người lại nhìn về phía cửa sổ, để mặc Cố Tích Niên cô độc đứng đó.

Ngoài cửa sổ, từng khỏa băng tuyết trắng bạc nối tiếp nhau kéo dài đến tận chân trời. Băng tuyết ở đây giống như không nhìn thấy ánh nắng mặt trời.

An An ăn điểm tâm xong thì có điện thoại của Lâm Hoán Sinh gọi đến, nói có chút việc trì hoãn, cho nên trễ mới đến gặp nàng được. Vốn chẳng có chuyện gì nhưng hắn ta lại nói liên miên không chịu treo điện thoại, An An chỉ có thể tựa lên ghế số pha, kiên nhẫn lắng nghe.

Trời rất lạnh, trong phòng đốt lò sưởi, ánh lửa bập bùng cũng không thể xua hết khí lạnh. Hơi lạnh cứ kéo dài mãi, từng đợt như rót vào trong cơ thể người.

Nói chuyện qua điện thoại cho nên Lâm Hoán Sinh không biết được tinh thần An An không tập trung, hắn vẫn hưng phấn nói như trước, nói đến khi hết chuyện để nói thì thôi.

Hắn nói, hai người bọn họ nên đi đến ra quán uống thứ gì đó, ở cửa phía đông thành có một quán cà phê mới mở, nghe nói hương vị rất thuần chất. Sau đó bọn họ sẽ đi rạp chiếu phim, có một bộ phim nói về lừa đảo đang ăn khách. Nhưng ngay sau đó hắn lại nói không nên, vẫn là đi Mai Viên tốt hơn cả. Bên kia hoa mai đang nở, nhưng lập tức lại nghĩ đến An An sợ lạnh nên hắn hỏi nàng có hứng thú muốn đi không. Nói một hồi rồi lại quay về điểm ban đầu.

An An ngồi trên ghế sofa, tay cầm điện thoại, thân thể lạnh như băng, cảm giác trong lòng cũng đã sớm loạn, không còn kiên nhẫn lắng nghe. Nhưng Lâm Hoán Sinh là công tử của nghị viên, Lâm gia nhiều thế hệ đều là chính khách. Tuy rằng hiện nay người cầm quyền thay đổi, nhưng gia tộc họ vẫn có nền tảng vững chắc, nên không thể không cho Lâm Hoán Sinh chút thể diện, nàng chỉ có thể nhẫn nại đáp lời.

Cách ống nghe, tiếng chuông cửa chợt vang lên, sau đó có chút động tĩnh, An An cũng chẳng thèm để ý. Cố gia mỗi ngày đều có người đến người đi. Một tay nàng quần lấy dây điện thoại, mắt nhắm lại, tiếp tục những lời chán muốn chết mãi mà không dứt của Lâm Hoán Sinh.

Mông mông lung lung, một thanh âm theo ống nghe truyền đến tựa hồ như là rất xa. Qua một hồi lâu, An An cảm thấy có điểm không bình thường, thân thể dần dần lạnh như băng. Một luồng khí lạnh đang thâm nhập vào tận xương của nàng, ở gần như muốn chết lặng rõ ràng như lúc trước.

“Cô làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Đó là giọng nói của một người đàn ông, mát lạnh mà thâm trầm.

An An đột nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn. Một người đàn ông mặt áo khoác nhung xanh thẫm không biết đang ngồi trên ghế sofa từ bao giờ. Trẻ tuổi mà tuấn mỹ, nhưng ánh mắt kia giống như là đóng băng, con người vô sắc thầu lạnh.

An An chấn động, khuôn mặt hơi nóng lên ngay tức thì.

Lệ Vân đứng phía sau ghế sofa, ánh mắt vừa nhìn An An rồi vừa nói: “Cửu thiếu tự mình đến đón nhị tiểu thư sao?”

An An nhìn theo ánh mắt của Lệ Vân, lúc này mới phát hiện ra một tay mình vẫn còn đang cầm điện thoại, ống tay áo xô xuống đến tận khuỷu tay như những đám mây chồng chất lên nhau, để lộ cánh tay trắng nõn như ngọc.

Ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu quá mức thâm thúy khiến cho tâm lý An An bất ổn phát hoảng. Theo bản năng, nàng muốn đứng dậy rời khỏi chỗ này thật nhanh. Nhưng thân mình vừa động thì lại nghe tiếng Lâm Hoán Sinh “A lô, A lô” trong điện thoại dè lại.

“Em biết rồi! Được, đi Mai Viên cũng tốt lắm!”

Bầu không khí trong phòng yên ắng đến đáng sợ, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Mà tiếng An An trả lời tựa hồ giống như hòn đá ném vào mặt hồ lặng yên không gợn sóng, khiến cho tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

An An quần bách, xấu hổ, muốn bốc hơi ngay khỏi chỗ này, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể nhanh chóng ngắt điện thoại. Muốn đứng lên đi ngay tức khắc thì Hiên Viên Tư Cửu lại mở miệng ngăn cản động tác của nàng.

“Cô tên An An ư?”

“Dạ.”

Toàn thân An An như đóng băng tại một chỗ, đi không được, chỉ có thể cứng nhắc cúi đầu.

“Hình như chưa từng gặp qua cô?”

“Cửu thiếu ngài nhiều năm ở bên ngoài tuất quân, mới trở về Hồ Đô, hai tháng trước Tam tiểu thư lại đo Dương Cổ tránh rét, cho nên mới không biết.” Lệ Vân cười khanh khách, cố ý ngăn cản nói: “Nhị tiểu thư thay trang phục một lát là xong, lập tức sẽ tới ngay!”

“Phải không? Uống trà đi” Đôi mắt sắc lạnh của Hiên Viên Tư Cửu lộ ra một tia trào phúng, khóe miệng nhếch lên cười mà như không cười. Hắn cầm lấy chén trà đưa đến chỗ An An, hành động giống như là chủ nhân nơi này còn hơn cả An An, “Vừa rồi trông cô không thoải mái, không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì...”

An An sửng sốt, ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt của Hiên Viên Tư Cửu. Đôi mắt hắn như có một lớp băng mỏng, lạnh lẽo âm u, nhưng lại mang theo một tia nóng bỏng nhìn chằm chằm vào nàng.

Mắt An An đỏ lên, nhưng vẫn duy trì vẻ trấn định như trước.

Trên bàn trà bằng gỗ lim, mỗi người một chén trà. Khay trà bằng sứ trắng men màu trắng, chén sứ trắng, bên trên có vẽ cánh sen hồng, sắc màu đa dạng. Bên cạnh, không biết từ lúc nào mà lại có cả bình mai. Hoa mai Ngạo Tuyết màu hồng đỏ rực kiêu diễm, hương thơm tỏa ra. Nhưng mùi hương như vậy khiến An An cảm thấy choáng váng, từ lòng bàn tay đến cả cơ thể đều lạnh. Ánh mắt không che giấu của Hiên Viên Tư Cửu làm cho An An thấy bất an.

An An khẩn trương nhấp môi, theo bản năng muốn lui thân mình ra xa, tránh né một chút. Hai tròng mắt sâu kín trong suốt lại có nước mắt như đang muốn rơi ra ngoài. Nàng không ý thức được bộ dáng này của mình có bao nhiêu điếm đạm đáng yêu, lại giống như mật ngon dụ hoặc, vừa ngọt vừa nhuyễn, làm người ta tan chảy.

“Chờ lâu không? Ngài cũng không cùng người ta nói trước một tiếng, hại em luống cuống tay chân, cho nên lần tới...”

Bỗng nhiên, người chưa đến, nhưng tiếng chuông bạc lạnh lạnh theo bước chân đã vang lên.

Cổ Hoan Hoan đã thay một bộ sườn xám màu đỏ sậm, phấn son trang điểm, nhưng nhìn An An đang sững sốt sợ hãi, thần sắc cũng lạnh đi vài phần.

An An thừa cơ đứng dậy, bắt lấy cánh tay Hoan Hoan, sát lại bên tai nàng ta nói: “Nhị tỷ, chúc đi chơi vui vẻ!” Nói xong liền trốn ngay ra khỏi phòng khách này, bỏ qua tầm mắt sáng quắc đang nhìn mình.

An An đứng trong phòng một hồi lâu, Lệ Vân mới dám mon men lại gần, nhìn sắc mặt của nàng rồi mới lấp bắp mở miệng: “Em không biết Tam tiểu thư người ở chỗ nào, cho nên mới dẫn Cửu thiếu vào đó, lúc rời đi thì đã muộn...”

“Quên đi, em đi xuống đi!”

Lệ Vân đi ra ngoài. Rét lạnh lại vô tình vô tích quất đến, đông lạnh cả tâm cốt.

An An đứng trước cửa sổ, những ngón tay thon dài trắng nõn gắt gao nắm chặt lấy khung cửa, tựa hồ đứng thẳng cũng không xong, loạng choạng.

Rất lạnh, thực sự rất lạnh....

2. Chương 2: Tịch Mịch Khai Vô Chủ

Mai viên cho đến tận bây giờ vẫn là hoa viên lớn nhất tại Hồ Đô. Dù là Xuân, Hạ, Thu, Đông thì nơi đây vẫn luôn luôn rực rỡ sắc màu. Lương đình tao nhã, lại có thêm tiểu lâu được xây bằng đá hoa càng thêm phần thanh tịnh. Đến tận bây giờ vẫn khiến cho những vị quan lớn, giai nhân nhà giàu mơ mơ màng màng, còn đối với người nghèo khó thì nơi đây vĩnh viễn là hy vọng xa vời, cả đời không bước tới được.

Mà Mai Viên nổi tiếng nhất là khi hoa mai vào đông.

Sân vườn được bày bố một cách hợp lý, cảnh lá vươn dài khai tán trải rộng nhưng tuyệt nhiên không có nét rậm rạp. Những đóa hoa lung lay trong gió, nhẹ nhàng chọc người triu mến, nhưng cũng rất kiên cường khiến người ta phải kinh ngạc. Muốn hình muôn vẻ, dù nhìn thế nào cũng thật hoa mắt.

An An theo chân một lão nhân, bước đi chậm rãi trên con đường nhỏ. Tiểu lâu nằm dưới một cây cổ thụ nghiêng nghiêng, mái gỗ màu son hơi nhạt đi theo thời gian, bên trên là những đóa hoa nở rộ. Sắc và hương của những bông hoa nhẹ nhàng khuếch tán, cẩn thận ôm lấy thân cây một cách tao nhã tự nhiên khiến người ta nhìn vào mà ngây ngốc.

“Tam cô nương, sao không đi tiếp nữa vậy? Thiếu gia nhà chúng tôi đang chờ.” Lão bộc dẫn đường lo lắng hỏi.

“Thức giục cái gì, tiểu thư nhà tôi đi một nên nghỉ một lát cũng không được hay sao?” Yên Hồng ở phía sau, chống chiếc ô trù quỳen vòng trúc màu hồng như mặt trời, không khách khí đáp lại.

“Được ạ... Được ạ....Nhưng mà....” Gương mặt ông lão đáng thương, khúm núm mà khẩn cầu đi tiếp.

“Không sao đâu! Tôi chỉ là nhìn hoa mai này nở thật đẹp!” Nàng vô thức bước đến dưới tàng cây mai. Cây mai rất thấp, cô cầm chiếc ô trù quỳen xòe ra mà đã cao ngang bằng nó.

Trên tiểu lâu, Hiên Viên Tư Cửu một thân quân phục nghiêm trang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi thưởng thức chiếc bát lửa bằng bạc trong tay. Trên gương mặt tuấn mỹ không có biểu cảm gì, ánh mắt lạnh lùng không nhìn ra một tia nổi lòng. Ánh sáng chiếu vào hắt như bị cắt ra tạo nên một vùng không gian độc đáo, sức dẫn khác thường khếch tán ra xung quanh, tạo ra một loại cảm giác xa cách khiến mọi người khó có thể tiếp cận.

“Làm sao vậy? Thiên hạ đều đã là của ngài, còn có gì không vui sao?”

Tiếng nói mềm mại vang lên bên tai, mang theo mùi hương tao nhã, không quá nồng nàn cũng không quá phảng phất, không một chút khuyết điểm khiến hắt vốn cực kỳ chú ý đến mùi vị cũng không tìm ra được lỗi nào.

Hoàn toàn là thứ hần đã quen thường thức. Nhưng là, quá mức quen thuộc.

Quen thuộc đến mức không cần quay đầu lại.

Đôi môi nhợt nhạt của hần hơi nhếch lên. Trong đôi mắt dài hẹp là ánh nhìn chằm chọc mờ mờ ảo ảo. Sau một hồi trầm mặc, ánh mắt lạnh nhạt chậm rãi nhìn về phía Cổ Hoan Hoan đứng bên cạnh.

“Phải không?”

Không chút kinh ngạc, âm điệu kia mát lạnh. Đơn thuần là lạnh lùng.

Hoan Hoan không cam lòng nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Hiên Viên Tư Cửu.

“Tất cả chỉ có như vậy, luôn luôn coi thường mình. Từ lần đầu tiên gặp hần, hần đối với mình như gần như xa. Mà mình lại yêu hần, yêu người đàn ông này đến mức dường như muốn phát điên’

Đúng vậy! Hoan Hoan thừa nhận bản thân mình rất ngu xuẩn. Hần đối với nàng giống như khúc nhạc ngẫu hứng. Lúc hần ôn nhu, nàng hạnh phúc đến mức muốn tan ra. Khi hần lãnh đạm không chút cảm xúc, nàng cũng thấp thỏm không yên, mỗi lúc như thế, nàng đều lạnh cóng đến muốn chết. Lúc nóng lúc lạnh, nhưng lại thủy chung, không thể nắm giữ được trái tim của hần.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn Hoan Hoan thất thần, nhưng cũng chẳng nghĩ nhiều, vẫn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ như trước.

Sau đó, hần nhìn thấy từ xa có bóng ô trù quỳen màu hồng đang tiến lại gần.

Hần nheo mắt lại, nhìn một vòng xuống bóng hồng phỉ sắc trước cây mai cổ thụ cạnh tiểu lâu. Sau đó, một cánh tay trắng như ngọc, mảnh khảnh dường như đang phát ra ánh sáng chói lòa. Vẻ thanh khiết, không tì vết như vậy hiện ra khiến người ta nghĩ đến một sự hoàn mỹ.

Vì thế, bật lửa trong tay rơi xuống.

Bật lửa rơi xuống, người phía dưới kinh hô lên một tiếng. Cánh ô hé sang một bên. Cô gái dưới tán ô ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Hiên Viên Tư Cửu.

Trong nháy mắt, kinh ngạc dồn lên trong ánh mắt đó, một sự im ắng dị thường tản mát ra trong không gian. Hoa mai phấp phới lay động đón gió đông. Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, người cùng hoa tạo nên một loại phong tình vô cùng, đều mang theo ý nhị quyến rũ phong tình.

Người đàn ông khẽ nở nụ cười, mí mắt khinh liễm, bên môi nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười mang theo lãnh ý.

Cô gái rỏ mi mắt xuống, cầm ô đi xa.

Cổ Hoan Hoan tựa ở một bên, ánh mắt kiêu diễm nhìn bốn phía lộ ra một tia u oán. U oán này giống như con nhện bàn tơ, tìm không được sự rung động trong trái tim người đàn ông.

“An An!” Chờ ở lương đình, Lâm Hoán Sinh mặc một bộ tây trang cắt may thủ công, trước ngực có may túi nhỏ, phía bên trên lộ ra chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng, thấy An An đi tới vội vàng đứng lên đón. Trong hai mắt không giấu được vẻ kinh diễm: “Em đã đến rồi!”

Cởi áo choàng xuống, An An mặc vào một chiếc áo ngắn màu vàng nhạt, phía dưới là váy dài màu đen, không thêu hoa văn cầu kỳ. Dáng vẻ của nàng vô cùng tĩnh lặng, uted át.

“Cảnh trí trên đường đến quá đẹp mắt nên đến trễ một chút, có phải em đã khiến cho ngài chờ đợi sốt ruột rồi không?” An An ngồi xuống bên cạnh Lâm Hoán Sinh xong, liền ngoái đầu lại mỉm cười.

Lâm Hoán Sinh chỉ cảm thấy những lọn tóc nâu của An An đang ánh, làm nổi bật khuôn mặt trắng như màu bông tuyết, đôi mắt màu đen trong suốt lưu chuyển ánh nắng khiến cho trái tim trở nên áy náy.

“Không sao! Quả đúng là hoa viên trước mắt trang trí rất hấp dẫn, đáng tiếc đã có người bao cả rồi!” Lâm Hoán Sinh ý bảo lão bộc lui ra, tự mình rót cho An An một ly trà.

“Nơi này cũng rất được.”

Vừa đúng lúc hai người nói xong, một quân nhân đi đến, làm quân lễ thẳng tắp.

“Lâm thiếu gia.”

“A, Nghiêm Thiệu.” Lâm Hoán Sinh vẫn không đứng dậy, chỉ ngạc nhiên trước sự xuất hiện thành linh của Nghiêm Thiệu.

“Cửu thiếu đang ở tiểu lâu phía trước thượng mai. Có một gốc mai khai hoa thật sự rất đặc biệt. Nghe nói Lâm tiên sinh ngài cũng ở đây, xin mời ngài cùng qua thưởng thức.”

“Chuyện này...” Lâm Hoán Sinh cảm thấy mặc dù có hơi buồn bực nhưng lúc này mà từ chối thì thật không được hay. Hắn do dự nhìn Cố An An một cái, vẻ mặt có chút khó xử.

An An thấy vẻ mặt hắn khó xử, thì bèn đứng lên. Cũng không có nói gì thêm, làm ra dáng vẻ cực kỳ nhu thuận.

“Đi thôi...Làm phiền Nghiêm sĩ quan dẫn đường.”

Lên đến tiểu lâu, bảy tám thị vệ mặc quân trang đứng canh ngoài cửa.

Nghiêm Thiệu gõ cửa, lớn tiếng nói: “Cửu thiếu, khách của người đã tới. ”Sau đó mới đẩy cửa ra, An An cùng Lâm Hoán Sinh bước vào theo.

Bàn bát tiên bày đầy các món điểm tâm. Cố Hoan Hoan cầm một bình rượu thanh hoa rót rượu cho Hiên Viên Tư Cửu, hắn hơi bất ngờ khi thấy họ tiến vào, mắt rũ xuống nhưng rồi sau đó lại tiếp tục như không có gì xảy ra.

Hiên Viên Tư Cửu không đứng dậy, chỉ cười nâng cánh tay lên: “Lâm tiên sinh, mời ngồi.”

“Đã làm phiền Cửu thiếu rồi! Không biết ngài cũng ở đây, bằng không sớm đã lên đây đón tiếp.” Lâm Hoán Sinh dù sao cũng là con cháu của một thế gia, lúc này hắn không còn vẻ ngượng ngùng chất phác như ở trước mặt An An, mà thể hiện là một người biết cách ứng xử khéo léo trong mọi trường hợp, “Nhị tiểu thư cũng ở đây sao? Đã lâu không gặp, tiểu thư càng ngày càng hấp dẫn.”

Cố Hoan Hoan nhìn lướt nhanh qua Hiên Viên Tư Cửu, khóe môi khẽ nhếch lên. Nụ cười mặc dù có vẻ sáng lạn như hoa, nhưng có vẻ như lại khó nén nổi nổi cô đơn.

An An cởi áo choàng xong thì ngồi xuống, Hiên Viên Tư Cửu ngã người tựa vào ghế khảm hoa thanh mộc. Ngón tay hắn lơ đãng vuốt ve miệng ly rượu màu trắng đang cầm trong tay, ánh mắt sắc bén như kiếm, mang theo cái nhìn của dã thú vồ mồi.

“Hoán sinh, thật có phúc khí! Mang theo một người đẹp như vậy, thật sự là người đẹp còn kiều diễm hơn cả hoa. Không biết đến đây là thưởng hoa hay thưởng nhân vậy?”

Lời này không phải không có tính vũ nhục, Lâm Hoán Sinh ngăn người ra mới vội vàng mở miệng nói: “Đây là Cố gia Tam tiểu thư – An An, Cửu thiếu chắc chưa gặp qua? An An, vị này là Cửu thiếu.”

“Cửu thiếu.”An An vuốt vuốt cằm, nụ cười trên môi trong trẻo hồn nhiên. Cử chỉ của nàng giống như đây là lần đầu tiên gặp mặt.

“Chúng ta sáng nay vừa mới gặp qua, phải không An An?”

Hoan Hoan không để ý, chỉ chăm chăm siết chặt lấy khăn tay dưới bàn. Ngón tay của Hoan Hoan không tự giác mà run lên. Mặt ngẩng lên đưa mắt như cứu nguy, cười cười, mở miệng: “Đúng vậy, tiểu muội, em sẽ không quên nhanh như vậy chứ?”

“Trí nhớ không tốt như vậy, quả thật là đáng phạt một ly.” Nói xong, Hiên Viên Tư Cửu thản nhiên là bước đến bên cạnh An An. Mọi người vội vàng đứng lên đã thấy Hiên Viên Tư Cửu cầm bình rượu thanh hoa, tự tay rót đầy một ly rượu.

Hô hấp khó khăn, An An tựa hồ còn ngửi thấy cả hương vị yên thảo trên người hắn. Ánh mắt hắn so với hương vị kia càng có phần không kiêng nể.

“Cửu thiếu khách khí rồi!”An An tiếp nhận ly rượu. Vừa định lui ra phía sau thì bàn tay Hiên Viên Tư Cửu đã nhanh hơn một bước tóm lấy cổ tay cô. Lực đạo kia khiến An An bất ngờ ngã về phía trước. Trong nháy mắt, hai người họ chặt chẽ khăng khít dựa vào nhau.

“Có vết bầm kia! ”Giọng nói thâm trầm, khàn khàn, không có chút ý trêu đùa kiêu ngạo.

An An cúi đầu nhìn lại. Quả nhiên trên mu bàn tay trắng nõn có một vết bầm tím lớn, nhìn giống như vết hoa trà trên mảnh vải trắng tinh, cực kỳ chói mắt.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn, ánh mắt hiện lên sự mãnh liệt cùng sát ý, khóe miệng hơi hơi giật giật.

“Vừa mới làm cô bị thương. Buổi tối, tôi làm chủ, tạ tội với cô. Được không?”

An An sửng sốt, nụ cười động lòng người xuất hiện trên cánh môi hồng, hơi thở nhẹ như hương lan mời gọi khiến người ta không nhìn được mà say mê.

“Không dám làm phiền Cửu thiếu, hơn nữa tối tôi đã có hẹn với một người.”

Vẻ tươi cười động lòng người, lông mày như loan hạ, khóe mi mị hoặc, tư dung tuyệt mỹ khắc vào lòng người.

Từ nhỏ, nàng đã được dạy phải cười như thế nào, kiểu dạy dỗ này đã khắc sâu vào trong xương tủy, cho dù có muốn khóc thì cũng vẫn phải tươi cười. Từ khi còn nhỏ tuổi, nàng đã bắt đầu được huấn luyện, nhớ rõ khi đó có mời một vị thầy giáo về nhà dạy. Gương thủy ngân thật lớn, ánh sáng trong phòng mờ ảo, ánh lên những hình ảnh thật nặng nề. Bình sứ đặt trên đầu nàng nhưng buộc phải giữ được tư thế tao nhã, vẫn phải cười sáng lạn như hoa mà bước đi, càng không ngừng đi tiếp.... Đi đứng bình thường đã mệt muốn toát mồ hôi, quần áo lại bó sát, khô nóng rất khó chịu. Cho dù mỗi bước đi đều rất gian nan nhưng vẫn phải đi đến cùng, bởi vì chỉ cần hoảng hốt một chút thôi thì bình sứ trên đầu sẽ rơi ngay xuống. Như vậy sẽ khiến thầy giáo nổi giận, thước dài trong tay sẽ không chút lưu tình mà hạ xuống, đánh ngay vào bàn chân nàng. Cuối cùng là đau đến tê dại, mất đi cảm giác.

“Thật tiếc quá!” Cặp môi mỏng của Hiên Viên Tư Cửu lại nhếch lên, bàn tay càng siết chặt. Cho dù hắn đã cố che giấu cảm giác khó chịu nhưng sát khí vẫn ẩn hiện nơi đuôi mắt.

Cổ An An không có cách nào chống cự, chỉ nhìn hẩn.

Khoảng cách giữa họ gần như vậy, gần đến mức Hiên Viên Tư Cửu có thể quan sát hết được từng đường nét nhỏ nhất trên khuôn mặt của An An, cả nụ cười như mộng ảo trên khóe môi của nàng. Trên thái dương của nàng đang chảy xuống một giọt mồ hôi.

Hiên Viên Tư Cửu ngửi thấy một mùi hương tự nhiên. Hương thơm mơ hồ lạnh lùng, là do cô thở gấp mà ra. Thanh thanh, lạnh lùng, giống như có ma lực mê hoặc lòng người, nhẹ nhàng che dấu những suy nghĩ trong lòng đang căng ra như dây đàn.

“Nhưng, tôi cho rằng từ chối cuộc hẹn đó cùng đầu có gì là không tốt, đúng không?” Nói xong hắn kéo An An qua, nâng ly rượu lên môi, Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng cười, đáng vẻ có chút kỳ quái.

Đôi mắt An An kinh ngạc mở to, không biết phải làm sao để né tránh ánh nhìn của hắn. Nhìn Hiên Viên Tư Cửu cực kỳ mờ ám, nàng vẫn cẩn thận giữ vẻ tươi cười nhưng trong ánh mắt lại hiển lộ thần sắc sợ hãi đề phòng.

An An nhẹ rử mi xuống, ánh mắt dừng lại trên ly rượu. Dưới ánh mặt trời, màu trắng của từ thân chiếc ly tỏa ra vầng ánh sáng nhu hòa. Thứ chất lỏng trong suốt ở trong ly nhìn không được mà nhận nhận, xem ra cũng phập phồng lo lắng cho số phận của nó.

“Cửu thiếu cứ giữ lấy tôi như vậy, bảo tôi phải uống thế nào đây?”

Hiên Viên Tư Cửu cẩn thận quan sát An An, giống như muốn tìm kiếm thứ gì. Sau đó, đầu ngón tay lạnh lẽo của hắn bắt đầu di chuyển. Bắt đầu từ cổ tay, chậm rãi dọc xuống xương ngón tay, nắm lấy các đốt xương, rồi những móng tay thon dài. Cảm giác dường như không giống như đang đùa giỡn, hai bàn tay lạnh lẽo như băng khiến An An nhìn không được mà khẽ run rẩy.

Rốt cuộc hắn cũng buông nàng ra. An An vội lui về phía sau vài bước, khiến khoảng cách giữa hai người càng xa. Nàng chậm rãi uống cạn ly rượu, người vẫn không ngừng run run.

An An không nói được một lời. Bên trong lặng nhất như tờ. Yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng nổ lép bép từ chiếc lò sưởi phía góc tường.

Gió thổi bên ngoài giống như không bao giờ ngừng thổi, không ngừng làm cho bức rèm kia lay động. Bay lên bay xuống, phấp phả phấp phới, trong chốc lát đã có khe hở, nhìn thấy được tuyết bay khắp bốn phía sân nhà.

Hiên Viên Tư Cửu vẫn đứng trước An An, hẩn nhìn nàng, phe phẩy chén rượu trong tay như không có chuyện gì nói: “Sao hả? Không còn lời nào để nói nữa sao? Cô cũng thích yên tĩnh, nơi này có phải là rất âm ỉ không? Tôi ở tòa nhà phía Đông, hoa mai ở đó cũng vừa nở, quả thật cũng rất yên tĩnh. Không biết Tam tiểu thư có cho tệ xá được hân hạnh đón tiếp hay không?”

Nói xong, Hiên Viên Tư Cửu lại tới gần An An, hơi thở lạnh như băng lại một lần nữa bức bách nàng. An An cảm thấy khoảng cách giữa họ quá gần, hơi thở cũng như hòa cùng nhau. Ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu dừng lại trên mặt cô, viên tóc trước ngực giống như kim châm.

An An lui từng bước, lại lui từng bước. Cuối cùng không thể lui được nữa, người dựa chặt trên vách tường. Lưng nàng đổ mồ hôi mặc dù đang dựa vào tường lạnh ngắt, giống như có hàng vạn mũi băng nhỏ xuyên thấu qua lưng, xuyên qua máu, xuyên thấu từng lớp thịt, thấm vào cơ thể nàng.

Hơi thở của An An trở nên dồn dập, nàng ngẩng đầu muốn nói gì nhưng lại thấy Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng nâng mi lên, khẽ nở một nụ cười thản nhiên.

Tuy nàng cũng có chút kinh nghiệm phong trần nhưng vẫn nhịn không nén được sự ngượng ngùng, đôi má dần ửng hồng lên. Ngay cả tai cũng không nhịn được mà ửng đỏ.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn vào đôi mắt đang có vẻ tức giận không chớp động kia, khiến hẩn mê muội.

Hẩn thích biểu cảm như vậy.

Mặc dù phần hận nhưng nàng vẫn mạnh mẽ cười tươi chống đỡ, che giấu đi nỗi sợ hãi.

Không thể chống cự, An An chỉ có thể dùng sức cắn lấy môi, run run. Từ người Hiên Viên Tư Cửu tỏa ra mùi thảo mộc thoang thoảng, cả hơi thở lạnh lùng của hẩn. Đó là hương vị chỉ thuộc về hẩn.

Đầu nàng hơi đau, mắt có chút hoa lên.

Hiên Viên Tư Cửu chậm rãi tiến sát đến bên tai nàng, thanh âm trầm thấp như người bên gối, nhỏ nhẹ nói: “Đến đây đi! Chúng ta trở về.”

An An giống như con rối bị người ta thao túng. Xoay người ngẩng đầu, nàng nhìn chăm chú vào Hiên Viên Tư Cửu trước mặt. Nàng muốn dùng hết sức cầu xin điều gì. Nhưng An An lại nhìn thấy ánh mắt đông băng của hẩn cùng với chính của mình đang phản chiếu trong đó. Nhỏ bé mà trắng bệch như vậy.

Hiên Viên Tư Cửu vươn tay dọc theo lông mày, khước mắt, vành tai của An An rồi chậm rãi trượt xuống. Bàn tay từng chút từng chút chạm đến bả vai An An, từng chút từng chút ý định muốn che chở cô hiện lên trong mắt hẩn. An An tựa đầu vào ngực hẩn. Hiên Viên Tư Cửu cảm thấy nàng đang run rẩy kịch liệt, ngay cả hàm răng cũng phát ra những tiếng va chạm khanh khách. Vì thế hẩn cười, vỗ nhẹ lên lưng An An, như đang dỗ đứa trẻ nhỏ, dịu dàng hỏi: “Sao thế? Cô sợ hãi cái gì? Cô sợ tôi sao?”

Nói như vậy nhưng cặp mắt Hiên Viên Tư Cửu càng tối sẫm hơn, giống như ánh mắt của con dã thú tóm được mồi. Ánh nhìn rét lạnh thấu xương như tấm lưới lớn bủa vây lấy An An. Lạnh lùng khốc liệt khiến nàng không thể thở được, ngay cả ý thức cũng đã trở nên không rõ ràng.

An An vô thần mở to mắt. Trong tầm mắt là một mảnh mơ hồ, mông lung, u ám. Nàng chỉ cảm thấy bàn tay Hiên Viên Tư Cửu đang cố gắng dùng sức, mặc kệ sự kháng cự giãy dụa của nàng, hẩn kéo nàng đi.

“Cửu thiếu.”

Giọng nói u ám vang lên, An An lo sợ không yên mà quay đầu. Cổ Hoan Hoan dĩ nhiên là đã đứng lên, chặt vật khó xử nhìn Hiên Viên Tư Cửu.

Không đợi An An mở miệng nói gì, ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu sắc bén như lưới kiếm nhìn tới Hoan Hoan. Cổ Hoan Hoan đặt tay lên trước ngực đang không ngừng run rẩy sợ hãi. Sau một lúc, nàng mới miễn cưỡng nở ra nụ cười giống như muốn khóc.

Nụ cười như vậy, trong trí nhớ, An An lúc nhỏ vẫn thường nhìn thấy. Sức khỏe của nàng không tốt, thường hay phát sốt, rồi ốm đau nằm trên giường. Khi đó nàng nhát gan, sợ bóng tối, sợ ở một mình, vì thế hay cùng Hoan Hoan ngủ trên chiếc giường lớn. Hoan Hoan cả đêm đều ôm lấy nàng. Có đêm nàng phát sốt đến mức toàn thân nóng bỏng như thiêu, Hoan Hoan liền lên lấy miếng ngọc bội trong hộp trang điểm của mẹ, bắt nàng phải cầm lấy, để tiêu trừ khí nhiệt trong cơ thể. Trên miếng ngọc bội hải dương có chạm khắc phỉ phượng đồ ở mặt ngoài. Hoan Hoan nắm lấy tay nàng, tay của hai người cùng gắt gao siết chặt lại. Trái tim kiên định cũng dần bị phá vỡ, cảm thấy có gì đó rất đáng tin. Khi đó nàng sốt cao đến mức hôn mê, chỉ có thể gọi một tiếng yếu ớt, nỉ non giống như làm nũng : “Nhị tỷ!” Hoan Hoan thấy như vậy, chỉ cười mà giống như muốn khóc.

Lúc này, sắc trời nặng nề như bóng ma loang lổ trên đầu Hoan Hoan, không chút động tĩnh nhìn chăm chú vào Hiên Viên Tư Cửu. Sau đó khóe miệng hoàn mỹ của nàng lại thành một đường cong. Ai không nhìn thấy cũng có thể nhận ra, nàng đang cố sức lắm mới giữ nổi nụ cười đó: “Cửu thiếu,... tiểu muội... em ấy....”

Không đợi Hoan Hoan nói gì thêm, tiếng nói lạnh như băng của Hiên Viên Tư Cửu, giống như kim châm đã đến bên tai tất cả mọi người: “Nghiêm Thiệu, giúp tôi đưa Nhị tiểu thư trở về!”

“Dạ.”

An An nhìn Hoan Hoan, ánh mắt hai người tiếp xúc với nhau, giống như nước gặp lửa, không thể chung hòa.

Kỳ thật, An An rất muốn khóc. Nhưng mà, khóc không được, lại bật cười.

An An bị kéo ra ngoài. Cảm giác bất đắc dĩ chua xót dâng lên trong lòng. Càng nghĩ càng thấy khó chịu, khí tức đè nặng khiến nàng sắp thở không nổi. An An thở dồn dập, thân thể như bị xé rách quặn đau từng đợt. Rất đau.... Khuôn mặt nàng mặt trắng bệch lại nhẹ nhàng nở nụ cười, sau đó nhìn Lâm Hoán Sinh.

Trong lòng tự cười nhạo chính mình, An An vẫn là theo bản năng, khát vọng nhìn về phía Lâm Hoán Sinh. Ánh mắt im lặng thay cho lời nói, trăm ngàn câu khẩn xin ông trời ột lối đường tắt để đi trong lúc này.

Lâm Hoán Sinh trì hoãn như thế nào cũng hiểu được tại sao lại thành thế này. Mặt hần hơi hơi biến sắc.

Hiên Viên Tư Cửu cũng nhìn Lâm Hoán Sinh, môi mỏng khẽ nhả lại, khóe mắt mang chút tức giận, khiến Lâm Hoán Sinh đang muốn tiến lên đành phải bước về.

Trời, vẫn lạnh như vậy. Gió, vẫn lớn như vậy. Thế giới này, vẫn tái nhợt như vậy.

An An bị Hiên Viên Tư Cửu bắt đi, loạng choạng, lảo đảo rời khỏi.

_____oOo_____

Mùa đông, trời tối rất nhanh.

Sau khi trời tối, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống mạnh mẽ, lạnh như băng, tuyết vẫn rơi xuống tinh tẻ như vậy. Theo sự thay đổi của thời tiết, trên ngã tư đường cũng là một mảnh tĩnh lặng tịch liêu. Chiếc xe ô tô chạy giữa làn tuyết bay vù vù. Người lái xe mặc một thân quân trang, bóng tối u ám nên không nhìn rõ khuôn mặt. Ánh đèn xanh đỏ đầu đường âm thầm lướt qua cửa kính ô tô.

An An một mực lui ngó lui về phía gần cửa xe. Kỳ thật, không gian trong xe không lớn, nhưng nàng lại trẻ con nghĩ rằng ngồi xa xa là có thể tránh được Hiên Viên Tư Cửu. Vì thế, trên khuôn mặt tái nhợt ẩn hiện một tia tươi cười mơ hồ. Là nhợt nhạt, thần nhiên, uyển chuyển, hàm xúc như ánh trăng nhào lộn trong ao, lạnh lùng tỏa ra sự tuyệt vọng nhưng vẫn không che dấu nổi sự quẫn rữ.

Hiên Viên Tư Cửu dịch chuyển người lại gần. An An trừng lớn mắt nhìn hấn. Sau đó đột nhiên nghiêng đầu qua một bên, lui người lại tránh đi. Hấn cũng không giận, yên lặng chăm chú nhìn. Những ngón tay dài lộ cả khớp xương tiến qua bên nàng.

Bên trong xe mở quạt thông gió. Âm thanh ù ù ong ong, không khí thổi qua những chỗ trống tạo nên những tiếng nhộn nhạo khiến Hiên Viên Tư Cửu cảm thấy hơi ngọt ngọt. Nhưng khi hấn chạm đến An An thì cảm thấy thân thể của nàng vẫn lạnh lẽo.

“Lạnh không?”

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu ôm lấy thắt lưng của An An, dịu dàng nhưng không cho phép nàng cự tuyệt, đem nàng ôm lấy vào trong lòng.

An An nhả mày lại, rỏ mi xuống, ánh mắt lóe lên, muốn đứng dậy lại bị hấn đè lại. Đột nhiên, nàng cảm thấy bản thân vô lực và bất đắc dĩ, hai tay nhịn không được mà che lấy ngực nằm trong lòng Hiên Viên Tư Cửu. Gian nan, nàng thở hổn hển.

Phanh..

Xe đột nhiên biến động. Sau đó, tiếng súng liền vang lên. Hơi thở khẩn trương cuồng loạn, xen lẫn những tiếng kêu la gào thét dữ tợn. Mùi máu tươi khiến người ta lợm giọng.

“A..”

An An kinh hãi kêu lên, lại bị Hiên Viên Tư Cửu bịt chặt miệng lại.

Ngoài xe, có một số bóng người quỷ mị đang cuồng loạn manh động. Tiếng súng vang lên như tiếng chớp. Sau đó, không biết từ chỗ nào mà có nhiều quân sĩ xuất hiện, lập tức vây quanh mấy người đó. Tiếng súng vang lên dường như càng dữ dội hơn. Trong không gian vang lên những tiếng kêu rên thảm thiết. Máu, hơi thở cùng không khí tiết trời mùa đông rét lạnh hòa cùng một chỗ, loang lổ giống như những bóng ma chấp chờn.

Hiên Viên Tư Cửu vẫn ngồi trong xe, nhàn nhã nhìn bên ngoài đấu đá sinh tử, thản nhiên như đang xem một vở kịch bình thường. Vuốt lọn tóc đen sẫm trong tay, cảm giác dịu dàng như nước, trong trẻo nhưng lạnh lẽo lạ thường, hấn thản nhiên nở nụ cười: “Không sao đâu! Đừng sợ, đây chỉ là một trò đùa vui thôi!”

An An cứng nhắc ngẩng đầu. Ánh mắt nàng lạc định trên gương mặt Hiên Viên Tư Cửu. Đôi môi mỏng của Hiên Viên Tư Cửu cong lên. Là hấn cười, nhưng đôi mắt thâm hắc lại được hợp thành từ màn đêm đen đặc và sắc máu đỏ tươi đang âm thầm quan sát, khiến tinh thần của người nhìn trong chốc lát bị khủng bố.

Một cảm giác sợ đi từ cuối sống lưng lên, lan tỏa toàn thân An An. Nàng cắn chặt khớp hàm, giống như đang rên rỉ, giống như là run rẩy. Nhưng bất kể là âm thanh gì cũng không phát ra, giống như mặt nước hồ, nhẹ nhàng rung động, nổi lên những gợn sóng trùng điệp, bề bộn giống như tơ.

Rốt cuộc, màn vây bắt cùng chấm dứt, chiếc ô tô một lần nữa được khởi động. Dọc theo đường đi qua trạm gác vẫn còn nghe thấy những tiếng nói huyên não, binh lính canh phòng nghiêm ngặt, đèn đuốc sáng trưng đứng gác phía bên ngoài biệt thự.

Hiên Viên Tư Cửu đỡ nàng xuống xe. Vào biệt thự, vệ binh lại ghé vào tai hấn nói cái gì đó. Hiên Viên Tư Cửu gật đầu, rồi sai người hầu đưa An An lên lầu trước.

Người hầu dẫn An An tiến vào phòng ngủ ở lầu hai, chỉ nói đôi lời, sau đó lui ra ngoài. Trong phòng không bật đèn, rèm cửa sổ nhuộm màu đen, lơ mơ có thể nhìn thấy một chiếc giường đệm tây dương, màn trân châu lay động tựa như làn váy của vũ nữ nữ nhảy múa mà xòe hạ. Thảm dưới chân An An cũng rất đặc biệt. Cảm giác mềm mại như đang đi trên đám mây. Đi đến chiếc giường trước mặt, hai đầu gối của nàng mềm nhũn quy xuống.

Mặt nàng áp lên mép giường, ga trải giường được đan bằng ren tinh tế. Hai gò má của nàng cảm nhận sự êm ái lạ thường, lại có thêm mùi nước hoa thoang thoảng, giống như ánh mắt Hoan Hoan lúc nhìn nàng rời đi, mong manh nhưng thật nặng nề. Nghĩ đến đây, nước mắt của An An kìm không được mà rơi.

Lúc nước mắt rơi ra cũng cũng là lúc nàng mất đi tự chủ.

Khóc, khóc, khóc nức nở như hồng thủy vỡ đê. Cuối cùng, nàng không còn khóc được nữa, cùng không nhịn được nữa, thì ý thức trở nên mơ màng, ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ý thức mơ màng trôi dạt về phương trời nào, nàng cảm giác có ai đó đang nhẹ nhàng đắp chăn lên người mình. Hơi thở của người đó lạnh lùng, có mùi máu tanh thản nhiên xen lẫn mùi thuốc lá Anh quốc hơi ngọt. Đột nhiên ngẩng người ra, nàng mở to mắt, trái tim không khỏi run lên. Khuôn mặt như ma ám của Hiên Viên Tư Cửu hiện ra trước mắt nàng, dữ tợn giống như Tu-la Vương trong miếu

thờ khiến An An kinh ngạc lùi nhanh về phía sau. Nàng hốt hoảng mà cảm thấy như mình đang ngồi trên một chiếc giường đầy súng đạn.

Cơn buồn ngủ khiến hai má nàng hồng hồng một màu khinh nhiễm, nhưng dần dần trở nên trong suốt, ở trong mắt Hiên Viên Tư Cửu cũng là một sự quyến rũ hòa với mị hoặc.

“Tôi đáng sợ như thế sao?” Phản ứng của An An khiến Hiên Viên Tư Cửu bật cười thật vui vẻ. Vẻ tươi cười này thật giống như một đứa trẻ bình thường vô lo vô nghĩ. Đưa tay chậm rãi giữ lấy cằm An An, hắn dùng một tư thế cực kỳ thân thiết dán sát bên tai nàng: “Ngoan một chút! Lại đây!”

Trong bóng đêm, An An cảm thấy ánh mắt của Hiên Viên Tư Cửu chỉ toàn thuần túy màu đậm, giống máu, giống hổ phách. Bờ mi của hắn càng dày đậm hỗn loạn hơn.

Đôi bàn tay đang chống đỡ trên giường của An An bắt đầu run lên. Đầu nàng còn khựng hoảng hơn. Cho dù có cố gắng như thế nào cũng không thể giữ vững được cơ thể.

Hiên Viên Tư Cửu dùng một tay giữ lấy nàng. Bàn tay của hắn nhẹ nhàng vuốt lên gương mặt nàng, đụng chạm lấy gò má, dịu dàng vuốt ve, làm như luyện tiệp không muốn buông ra.

Hy vọng cuối cùng đã thất bại, thất vọng càng lúc càng thành hố sâu, rốt cuộc cũng giống như đứt dây đàn ‘tưng’ một tiếng từ trong trái tim An An truyền ra. Màn đêm vốn rét lạnh như thế, làm ối một tác da thịt, mỗi một mạch máu như đều bị đóng băng. Không thể phản kháng, không thể giãy dụa, không thể khóc....Chỉ có thể mỉm cười. Mỉm cười ngênh đón.

An An hít một hơi, rồi chậm rãi tựa vào ngực hắn. Mười ngón tay mở ra như hoa khai không chút tiếng động. Dưới ngọn đèn, ánh mắt cô long lanh, hàng mi cong tựa hồ như thác nước róc rách, không nói những cũng thay cho lời mời mọc câu dẫn. Ai ai cũng không thể kháng cự lời mời dụ hoặc đó. Cánh tay bạch ngọc của nàng vòng qua cổ hắn, giống như thứ độc dược ngọt lịm giết người. Không ai có thể cưỡng lại lời mời này, Hiên Viên Tư Cửu cũng không phải là ngoại lệ.

Hắn nghiêng tấm thân đang muốn hôn xuống thì người ở trong lòng đột nhiên cứng đờ. Ánh mắt kia đang dừng lại trên áo sơ mi trắng tuyết của hắn, sợ hãi, lạnh lẽo như băng. Hiên Viên Tư Cửu theo ánh mắt An An mà nhìn lại. Một vết máu đỏ sẫm chưa khô vẫn còn dính trên áo hắn.

“Đừng sợ!” Hiên Viên Tư Cửu vô tình cởi ra. Môi và cả thân thể đang hừng hực lửa nóng của hắn áp xuống An An. Nàng nhắm mắt lại, tóc dài từng lộn tung ra tựa như thác đổ ở trên giường.

Đôi môi của hắn thủy chung không rời khỏi miệng nàng, gấn bó mật thiết cứ như răng với môi. Trong lòng nổi lên chút nghi hoặc.

Hiên Viên Tư Cửu đẩy nàng ra phía sau. An An choáng váng, liền ngã ngay trên giường. Ngực nàng ngay lập tức cảm giác được sự lạnh lẽo của chiếc giường tây dương. Thân thể thì lạnh, nhưng trong lòng thì như đang có một ngọn lửa thiêu đốt khiến cô mơ màng.

Mắt đã quen dần với bóng tối, mượn ánh trăng hốt hoảng, Hiên Viên Tư Cửu cảm nhận thân thể tươi trẻ dưới thân hắn đang nổi lên những hạt mồ hôi trên châu như những tinh thể trong suốt. Bộ ngực căng tròn, vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài như dải lụa mềm.

Sắc diện của An An tựa hồ như lá vàng khô héo. Đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ nổi lên đợt sóng nhẹ nhẹ.

Hiên Viên Tư Cửu tinh tường nhận thấy rõ trong ánh mắt của nàng là sự giãy dụa, là không cam lòng, không muốn khuất phục nhưng.... cuối cùng nàng lại không biểu lộ ra bên ngoài một chút cảm xúc yếu đuối. Nàng như vậy lại càng yêu diễm, càng làm cho người ta động tâm.

Thân thể cường tráng của hắn đè ép đi lên, An An nhịn không được bắt đầu run rẩy. Từ đầu đến chân nổi lên từng đợt run run.

Biết chính mình không thể thoát khỏi, nhưng nàng nghĩ nếu mình biểu hiện kém đi một chút có lẽ hắn sẽ cảm thấy chán nản.

Nhưng chưa kịp nghĩ đến điều đó thì Hiên Viên Tư Cửu đã mạnh mẽ tiến vào. An An ngẩng phắt đầu lên. Chiếc cổ duyên dáng giống như bạch điểu rền rĩ, mái tóc dài như nước, hết dâng lên lại hạ xuống. Thân thể

của nàng giống như cá mắc cạn, vẫy vẫy run rẩy trước lúc chết, lại bị gắt gao túm chặt.

Môi bị cắn phá, tiếng rên phải nuốt xuống bụng.

Không khóc, cũng không muốn khóc, nhưng một chất lỏng trong suốt không nghe lời chảy xuống hai bên má. Lạnh, rất lạnh. Không chỉ có thân thể lạnh, mà cả nơi sâu nhất trong thân thể kia cũng là một chỗ lạnh lẽo như băng.

Cánh môi của Hiên Viên Tư Cửu chậm rãi áp lên mặt của An An, một chút lại một chút, hôn lên rồi hút hết những giọt nước mắt không, như muốn nàng thôi không khóc. Vì thế, thân thể An An bắt đầu nóng lên. Một thứ tình dục không ức chế nổi lại nổi lên trong người nàng.

Thân thể nàng trần trụi trước mắt Hiên Viên Tư Cửu. Một thân thể bị chà đạp, bị giẫm nát, bị khắc lên những dấu vết mãi mãi không bao giờ biến mất.

Thâm trầm mà tuyệt vọng, nhưng lại không hề có giọt nước mắt nào. Bi ai đến quên khóc, bi ai đến mức cự tuyệt nước mắt.

Hiên Viên Tư Cửu ôm lấy An An. Nàng giống như nước xuân hòa vào dải trường giang, mềm mại leo lên trên người hắn. Mặt nàng trắng bệch, ánh mắt mờ mịt mở to vô thần, miệng thở hổn hển, phát ra những tiếng rên rỉ.

Trái tim Hiên Viên Tư Cửu trong một khoảng thời gian ngắn, như được một loại phép màu kỳ diệu vuốt ve, đã trở nên mềm mại. Trên da thịt còn lưu lại những dấu móng tay đóng đưa, khiến hắn yêu thương đến không thể tin được.

Hắn cúi xuống, lại một lần nữa hôn nàng.

Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo của màn đêm, lại một trận kích tình cuồng nhiệt...

Ngoài cửa, ánh trăng mờ hồ lạnh lùng nhìn chúng sinh, gió như đang cười điên cuồng bay lên. Ở trong khoảnh khắc bóng tối và ánh sáng luân chuyển, không rõ là ai đang thở dài.

3. Chương 3: Dĩ Thị Hoàng Hôn Độc Tư Sầu

Nắng ban mai nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của An An, nhưng cũng lạnh lẽo tựa ánh trăng đêm qua.

Cảm giác lạnh như băng chậm rãi len lỏi vào trong da thịt, làm An An khẽ run. Tuy rằng không muốn nhưng vẫn phải tỉnh khỏi giấc mộng. Con người trong mắt đang chuyển động bỗng thân thờ, nàng nhìn nhìn bên cạnh. Thấy người đã sớm đi mất, An An mới thở dài, theo bản năng kéo chăn phủ lên người.

Cầm thấy có gì đó đâm vào người, nàng lật góc chăn lên. Hóa ra là một chiếc trâm cài đầu, bên trên có gắn một viên kim cương trắng long lánh. An An cầm nó lên. Một loại màu sắc ánh lên dưới những tia nắng mặt trời. Thì ra, chiếc nhẫn kim cương trên tay cô đã không thấy đâu, mà thay vào đó là một chiếc nhẫn ruby. Chiếc nhẫn ấy nhìn qua cũng thấy là loại trang sức cao cấp, bề mặt được khảm những viên đá màu trắng, tựa như pha lê. Dưới ánh nắng ban mai buổi sớm, chúng ánh lên sắc đỏ tựa ngọn lửa đang hừng hực cháy.

An An ngơ ngác nhìn ngón tay mình. Cả bàn tay nàng là những ngón tay không huyết sắc, mạch máu màu xanh hiện lên rõ từng đường.

Ngoài cửa sổ, gió Tây Bắc gào thét ào ào, thổi vào đúng cánh cửa sổ kim loại tạo nên những tiếng vang khanh khách. Rèm hoa ren của cửa sổ thức thời theo đó khẽ rung, giống như sóng biển rì rào nhấp nhô.

An An đứng dậy đi đến phòng tắm, hiện lên gương là gương mặt tái nhợt của nàng. Bàn tay khẽ chạm lên trên kính Thanh Đồng, muốn chống đỡ thân thể. Nhưng thân thể của nàng vẫn không ngừng run rẩy.

Quàng mắt nàng hơi thâm. Ở đây không có phần chữ dùng nói đến son. Nàng chỉ có thể lấy tạm chiếc khăn tay thêu hoa hay mang bên người, nhúng nước lau lên mắt.

Người trong gương cười một cái. Nụ cười run rẩy, rồi biến mất.

Nàng xoay người đi ra, thấy trong phòng ngủ có một người bà vú tuổi chừng năm mươi đang dọn bữa sáng. Bà mặc áo ngắn màu xanh, bộ dạng khôn khéo nhanh nhẹn, nhìn thấy An An đi ra, bà ta liền vội vàng cúi người chào.

“Làm phiền bác, giúp tôi gọi một chiếc xe đến đây.”

“Cố tiểu thư, tôi...”

“Không sao đâu! Đây là biệt thự, tôi ở trong này cũng không ra thể thống gì, phải không?”

Bà vú có chút do dự, nghe An An nói vậy liền quay người đi gọi giúp nàng một chiếc xe tới.

oOo

Suốt dọc đường, An An rất hoảng hốt. Cuối cùng, nàng cũng đã trở về Nam Sơn.

Sáng sớm, một vài người hầu đang quét dọn thì nhìn thấy An An thất tha thất thểu đi vào. Trên mặt họ lộ vẻ kinh ngạc, theo thói quen mà cúi người chào An An, dường như có chút lạnh lùng, như muốn mau được tránh xa xa.

An An nặng nề bước lên lầu. Nàng không biết vì sao chỉ là một đoạn ngắn, đi đến quen thuộc rồi mà hôm nay bỗng trở nên dài và ảm đạm đến thế?

Theo thói quen, nàng mở căn phòng đã nhiều năm không có ai ở. Vừa mở cửa, nàng cũng không thể ngủ, Hoan Hoan đang nằm trên giường.

Căn phòng tuy không có người ở, nhưng ngày thường vẫn được người hầu quét tước sạch sẽ. Rèm cửa sổ đã nhạt màu hai bên sườn, ánh mặt trời rực rỡ cũng không đủ xua tan vẻ u ám. Trống ánh nắng mai, An An nhìn thấy cả người Hoan Hoan đang bị một tầng sa mỏng ôn nhu chế trụ. Lớp sa mỏng đó giống như một tấm lưới đầy gai sắc nhọn đâm vào lòng nàng, đau đớn dâng lên.

Yên lặng. Có cái gì đó đang ngăn cách tầm mắt giữa hai người, loáng thoáng tựa như lớp sương mù mỏng.

Son trên môi An An sớm đã nhạt, trên người nàng vẫn là bộ sườn xám mặc hôm qua.

Hoan Hoan nheo mắt lại, sắc mặt thực tái nhợt, trầm mặc sau một lúc mới hạ mi mắt xuống. Long mi thật dài trong ánh nắng giống như vũ điệu lưu luyến. Dưới cánh điệp là con ngươi đen sâu kín ảm sắc u buồn, ngữ khí tuy rất tự nhiên nhưng càng lúc càng lạnh: “Vất vả cho em rồi! Một đêm không về đáng lẽ nên lên phòng nghỉ ngơi mới đúng, như thế nào mà lại đến chỗ này?”

An An đứng yên một chỗ, một lúc sau mới hiểu những lời kia là có ý gì. Nàng chỉ cảm thấy sống lưng đang lạnh đi. Đôi mắt xinh đẹp nhìn không được mới rũ mi xuống.

Vì sao lại đối với mình như vậy? Mình đã làm sai rồi sao? Làm sai cái gì? Thân phận như thế thì có cách gì để cự tuyệt sao, và lấy tư cách gì để cự tuyệt chứ?... Nhị tỷ hiểu rõ mà lại còn nói như vậy sao?

An An không nghe rõ những gì phát ra từ chính miệng mình, thoáng như con cá nơi đáy nước khóc thương tâm khóc nước nở, không tiếng động, cũng không nghe được tiếng khóc: “Chị muốn em như thế nào? Chị muốn em phải như thế nào?”

An An thuận thế mà gục xuống giường khóc lớn. Tuy nàng đã cực lực vùi mặt xuống chiếc chăn thêu hoa sen phủ trên giường, nhưng tiếng nước nở vẫn truyền ra ngoài. Như tí tê, như trêu đùa, thanh thúy, đứt đoạn, lại kéo dài cực kỳ thâm trầm.

Hoan Hoan từ trên giường đứng lên trừng mắt nhìn An An. Đôi mắt như ngọn lửa đang thiêu đốt. Nơi tận cùng ngọn lửa là móng lung bi ai, nhưng lại quật cường không chịu thỏa hiệp. Vẻ mặt cứng rắn như thủy tinh cũng mang theo yếu ớt.

Nhìn An An khóc thành bộ dạng kia, trái tim Hoan Hoan cũng đau, nói chính xác hơn là đau cực kỳ. Ngoài cửa sổ có tiếng gió lạnh lùng, không khí phiêu đảng xa xôi, trong hoảng hốt, quá khứ trước đây như vừa mới xảy ra trước mắt..... Ngày ấy, có một cô gái trẻ đến đây. Sườn xám bằng xa tanh màu lam, giày cao gót màu đen, son phấn trên mặt dày đặc, cô ta ngồi một chỗ kia cầu xin mẹ điều gì đó, trong cử chỉ là một loại phong tình ngả ngớn. Cách một bức bình phong, nàng dẫn An An còn nhỏ tò mò nhìn trộm. Đại tỷ đi tới

hỏi bọn nàng đang làm gì, Nàng nhẹ nhàng trả lời đang nghe xem mẹ nói gì, bắt chước ngữ điệu của mẹ, cực kỳ khinh bỉ đối với người phụ nữ kia. Đó là nữ nhân ở trong Tam Trường viện.

Đại tỷ nghiêm mặt một hồi lâu, sau đó thở dài một tiếng, kéo nàng và An An đi lên lầu.

Trong phòng thán nhiên có ánh nắng và tro bụi, bình hoa thủy tinh vừa cắm hoa đỗ quyên, đỏ rực. Đại tỷ ngồi chính giữa phía sau bàn gỗ lim hình vuông. Khi đó là giữa hè, Đại tỷ mặc một bộ váy sắc thư hương bằng vải dệt sợi nhỏ, một tay nâng má, giọng nói nghe giống như tiếng gió thổi qua rừng trúc, trúc xanh rung rung, tựa như nam châm có từ tính. An An còn nhỏ, nghe chỉ hiểu một nửa, mà nàng thì nằm áp mặt lên bàn, cảm nhận sự lạnh lẽo của nó để triệt tiêu đi cơn nóng mùa hè.

Khi đó, nàng còn chưa biết chữ. Đại tỷ vừa gần từng tiếng, vừa tịnh trọng viết lên giấy tuyên thành. Nàng cố gắng hết sức để hiểu hết chữ này đến chữ khác: Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, môi kiệt xỉ vong(1).

La Quán Trung, trong Tam Quốc Diễn Nghĩa từng nói: thỏ tử hổ bi(2), một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Đại tỷ nói: cùng là những cô gái đáng thương đáng tiếc, trăm ngàn lần không nên tàn sát lẫn nhau, dẫm đạp lên nhau mà sống.

Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.....

An An không biết ngẩng đầu lên từ khi nào nhìn nàng. Đáy mắt giống như nước ở nơi sâu nhất thâm thúy mà gọn thành sóng, muốn đem người hòa tan, cũng muốn đem người nhấn chìm. Sợi tóc màu nâu dính đầu nước mắt, hàng mi cúi hạ, khuôn mặt đầu nước, phản chiếu ánh nắng mà sáng bóng. Đôi mắt mê ly phủ nước, cũng mông lung, cũng bi ai u oán, lại có chút không cam lòng, không muốn rời xa.

Hoan Hoan đậm mặc lắc đầu, nở nụ cười buồn, mang theo một loại cảm giác cũng không phải là giận, xoay người bỏ đi.

Nàng cũng bị thương tổn. Lòng của nàng cũng rất đau.

An An nhìn theo bóng lưng Cố Hoan Hoan rời đi, thân thể cuộn lại, hai tay che lấy mặt. Lần này An An cũng không có khóc thành tiếng. Chỉ thấy một thứ trong suốt chảy ra không ngừng giữa các khe hở, ẩm ướt cả bàn tay, thấm ướt cả ống tay áo nguyệt sắc, làm ẩm tẩm khăn thêu hoa sen phủ trên giường.

Có người mở cửa, cất từng bước thông thả tiến vào, đến bên người An An thì dừng lại.

Giọng nói của một người phụ nữ phong trần ấm áp và mềm mại: “Khóc cái gì? Đứa trẻ ngốc, đây là chuyện tốt.”

An An hơi đại ra, buông tay. Nàng ngẩng mặt lên, nước mắt vẫn lặng lẽ chảy xuôi nhìn Cố Tích Niên, dùng một thanh âm nỉ non nói nhỏ: “Mẹ đều biết rồi sao? Tin tức truyền thật là nhanh....”

An An đột nhiên đưa tay túm chặt lấy vạt áo của Cố Tích Niên, mắt vẫn còn lệ cong lên, nhợt nhạt cười nói: “Mẹ nói đúng! Chuyện này đương nhiên là chuyện tốt! Mẹ an tâm, con gái nhất định không làm mẹ thất vọng.”

Cố Tích Niên luôn luôn không thích An An và Hoan Hoan có tình cảm tốt. Khó lắm mới có cơ hội lần này để châm ngòi, lại bị một câu của An An dập tắt, không thể làm gì được.

“Mẹ đi ra ngoài được không? Con muốn ngồi một mình ở đây một lúc...”

Đôi mắt xinh đẹp của An An mở to, giống như một con thú nhỏ bị lạc đường, có vài phần thất thố, vài phần cảnh giác.

Cố Tích Niên nở nụ cười ôn nhu nhưng dường như lại ẩn chứa điều gì đó trên gương mặt, cúi người xuống, nắm lấy bàn tay của An An: “Đứa nhỏ này, có chuyện gì lại không muốn nói với mẹ sao? Con gái lớn lên là không cần mẹ nữa! Được rồi, mẹ cũng sẽ không nói gì đâu!”

Nụ cười của bà ta bỗng trở nên cứng nhắc, ánh mắt trong khoảnh khắc từ ôn nhu chuyển thành dữ tợn: “Cửu thiếu, con cần phải cố gắng mà giữ lấy! Chúng ta là người như vậy, quan trọng nhất là tiền, ngoài ra cái gì cũng không đáng tin. Nói đi nói lại, hần là người như vậy, cũng chỉ là nhất thời muốn chơi đùa cùng

con, vốn cũng chẳng phải động tâm gì! Cho nên, con ngàn vạn lần đừng có giống như Nhị tỷ của con, gây ngốc đem tình cảm đổ vào! Đã biết chưa?”

Nói xong, Cố Tích Niên đứng dậy đi khỏi.

Tiếng giày cao gót va chạm với nền nhà, bên ngoài có tiếng mèo kêu giống như tiếng trẻ con khóc, ai đó gầm lên như muốn lui thật ra xa. Nghe thấy liền cảm giác xa vời vợi, giống như cách một thế hệ, bởi vì xa xôi mà trở nên mơ hồ.

Thần chí của An An cũng chậm rãi mơ hồ theo. Nàng ngã xuống giường, lăn qua lăn lại giống như người bị khó ngủ. Lớp vải áo khoác ma sát với giường tạo nên những tiếng sần sạt, xen lẫn những tiếng mọt cọt kết khanh khách vang lên. Nàng không biết mình ngủ từ lúc nào nữa.

Cuồng phong nổi lên, không kiêng nể gì càn quét qua thành phố Hồ Đô phồng hoa. Ông trời không biết đang nổi giận chuyện gì, những trận tuyết lớn kéo dài không ngớt.

Hội nghị vừa chấm dứt, Hiên Viên Tư Cửu vội vã quay trở về biệt thự. Lên lầu, phòng ngủ vẫn còn đang khép chặt, ngoài cửa phủ một tầng ánh sáng. Hắn ở ngoài cửa, hơi do dự một chút mới đẩy cửa bước vào. Màn trướng vẫn đang buông, lơ mơ không nhìn rõ gì.

“An An.”

Không ai trả lời hắn

Có phải vẫn còn ngủ hay không?

Bất giác, trước mắt Hiên Viên Tư Cửu lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp kia. Vẻ mặt quật cường mà yếu ớt, giống như ảo ảnh trong xa mạc, chạm một chút là biến mất ngay một cảnh tượng huyền ảo.

Nghĩ như vậy, khóe miệng Hiên Viên Tư Cửu lại hơi cong lên mỉm cười, ngay cả chính bản thân hắn cũng không phát hiện ra mình đang cười.

“An An.”

Hắn nhấc màn lên. Bên trong là chăn đệm được gấp chỉnh tề. Cố An An căn bản không có ở bên trong.

Vẻ tươi cười ngưng lại trên mặt Hiên Viên Tư Cửu. Hắn nhìn một chút bốn phía xung quanh. Gường quen thuộc, bình phong quen thuộc, ghế sofa quen thuộc..... Hết thấy lại giống nhau, trở nên thực xa lạ, hết sức trống vắng.

“Người đâu!”

Tiếng bước chân bối rối, dồn dập vang lên, người hầu cùng với Nghiêm Thiệu bước nhanh vào, đứng trước mặt hắn.

Người hầu nhìn thấy sắc mặt Hiên Viên Tư Cửu cứng ngắt lạnh băng, thì liền ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Cô ấy đâu rồi?” Hiên Viên Tư Cửu ngồi trên ghế sofa, qua cái tủ thuốc còn đương khói, ánh mắt hắn âm trầm, sầm lại nhìn đám người hầu.

Người hầu sợ tới mức lui lại thành một đoàn, lắp bắp nói: “Cố tiểu thư kiên quyết muốn rời đi, chúng tôi cũng không ngăn cản được.....”

“Nghiêm Thiệu.”

“Dạ, thuộc hạ đi ngay.”

Nghiêm Thiệu lái xe đi đến biệt thự Nam Sơn. Tòa nhà của Cố gia bây giờ bị tuyết phủ dày đặc. Nghe thấy có người nhấn chuông cửa, lão mục nhân thấy người mặc quân trang anh tuấn này là Nghiêm Thiệu, liền để cho anh ta đi vào. Yên Hồng cùng Lệ Vân đang ở hành lang nói nhỏ, thấy anh ta đi vào liền lắp bắp kinh hãi. Nghiêm Thiệu không thèm để ý nhưng vẫn cười âm áp: “Tam tiểu thư ở đâu?”

Yên Hồng nhìn thoáng qua Lệ Vân, ngăn ra, mới cười cười nói: “Ngài đi theo tôi.”

Yên Hồng dứt lời, liền dẫn Nghiêm Thiệu đi lên lầu.

Trên lầu, có một hành lang thông suốt, một cửa sổ thủy tinh giá song hình chữ thập. Cửa sổ sát đất màu tím đứng lặng một bên, ở dưới ánh mặt trời, màu sắc có phần nhạt nhòa. Từ cửa chính xuyên qua, bên cạnh có một màu lục, Yên Hồng lại dẫn đường vào tiếp. Trong phòng yên tĩnh khác thường, hé ra một chiếc giường đồng Tây Âu, trên trần nhà đều phủ la trướng bằng bạc, vòng vòng lượn lờ ba lấy chiếc giường. Ở xa xa nhìn lại, la trướng như có như không, thân hình An An ẩn hiện bên trong.

Trước giường, có Cổ Tích Niên và Cổ Hoan Hoan đang đứng.

Đi đến gần, Nghiêm Thiệu mới nhìn thấy một chàng trai trẻ tầm hơn hai mươi tuổi mặc áo ngoài màu xanh. Ngón tay hắn đang đặt lên cổ tay mảnh khảnh của Cổ An An, cổ tay thì được đặt trên một chiếc đệm nhỏ. Ánh mặt trời chiếu vào, làm lộ rõ đôi bàn tay trắng không chút huyết sắc.

Chàng trai có vẻ mặt nho nhã yên tĩnh, nhưng chân mày chau lại sâu lo. Trong màn, An An nằm đó, sắc mặt trắng bệch, những mạch máu mỏng manh trên da thịt nhợt nhạt như ẩn như hiện. Hô hấp dồn dập như suyễn, thỉnh thoảng lại ho nhẹ cũng giống như phải tiêu hao đến toàn bộ sức lực.

“Phu nhân, Nghiêm sĩ quan phụ tá đến.”

“Cổ phu nhân, Nhị tiểu thư.”

Nghiêm Thiệu hơi khom người, chào hỏi.

“Nghiêm sĩ quan phụ tá, theo lý khuê phòng của An An là không thể vào được. Nhưng hiện nay con bé bị bệnh thành như vậy, nếu không cho ngài vào nhìn, thì lại cho rằng chúng tôi đang từ chối Cữu thiếu.” Cổ Tích Niên đứng lên đi đến bên người Nghiêm Thiệu, một thân sườn xám sa tanh màu xanh ngọc lay động theo vòng eo tạo nên những tiếng sần sật trong phòng.

Cổ Tích Niên vừa nói, mặt cũng biểu hiện bất đắc dĩ, cầm hất về phía An An đang nằm trên giường.

“Cổ phu nhân khách khí rồi! Không biết Tam tiểu thư bệnh có nghiêm trọng không?” Nghiêm Thiệu cũng không tự giác nói, giọng có vẻ cực khinh.

Lúc này, chàng trai kia hình như đã bắt mạch xong, liền đứng lên.

“Vĩ Dạ, An An thế nào?” Cổ Tích Niên vội vàng mở miệng nói.

“Tôi đã nói qua, cô ấy không thể để thân thể mệt nhọc quá mức. Phong Hàn tích tụ bên trong bị khí bên ngoài xâm nhập mà lại nổi lên. Bệnh cũ này cứ liên tục lập đi lập lại làm phổi bị thương. Phải để cho cô ấy tĩnh dưỡng nghỉ ngơi thật tốt, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Vĩ Dạ cầm lấy bút lông, nhanh chóng viết ra đơn thuốc.

“Tôi khai thuốc này chỉ trị được phần ngọn. Muốn trị bệnh tận gốc thì bình thường phải uống thuốc đúng giờ và tĩnh dưỡng đầy đủ. Nghìn bài một điệu, một lời nói các người nghe cũng đã ngấy, bây giờ có nói thêm chắc cũng chẳng thềm nghe!”

“Xem ra tôi đến không đúng lúc, Tôi không quấy rầy các bị nữa.” Nhìn vẻ mặt lãnh lục lăm đăm của Hoan Hoan và Tô Vĩ Dạ, Nghiêm Thiệu cũng không tức giận, chỉ cười cào cào.

“Ngài quá khách khí, chờ đến khi An An nhà ta hết bệnh rồi, ta sẽ tự dẫn nó đến cửa quý phủ của Cữu thiếu.” Cổ Tích Niên giả bộ như không có nghe thấy tiếng hừ lạnh như có như không của Hoan Hoan đứng phía sau, vẫn ân cần nhiệt tình như cũ tiễn Nghiêm Thiệu đi xuống dưới lầu.

Nhưng thật ra, Vĩ Dạ ngẩng đầu nhìn Hoan Hoan, bật cười.

Hoan Hoan ngồi trên ghế ở một bên, chân vắt chéo, đôi chân khiêu gợi lộ ra trên đôi giày màu hồng phấn, ánh mắt lạnh lùng lườm hắt một cái: “Cười cái gì?”

“Không có gì! Đã lâu không gặp em, không ngờ tính tình em vẫn nóng nảy như vậy! Có cần tôi kê ột liều thuốc thanh tâm hạ hỏa không?” Vĩ Dạ nhẹ giọng nói.

Căn phòng này chỉ còn bọn họ. Mặt trời vừa chiếu đến bình Long Vãn màu phấn cảm chói lộng gà. Dúm lông xanh biếc trên chiếc phát trần kia được ánh nắng chiếu vào tỏa màu cực lộng. Đèn ngọc lưu ly đặt

ở bốn phía làm bừng sáng những những đóa hoa vẫn còn vương nước trên chiếc chậu nhỏ cẩm thạch. Hoa thủy tiên màu trắng có mùi hương giống như Hoan Hoan.

Cổ Hoan Hoan ngồi yên bên cạnh hần, nhìn hần. Tô Vĩ Dạ cũng không biết nên như thế nào, cũng ngồi yên không nhúc nhích. Trên người nàng tỏa ra mùi hương phảng phất, ngọt ngào như vậy. Rõ ràng chỉ là trong chốc lát như vậy, nhưng lại khiến người ta cảm thấy dài bằng cả thế kỉ.

“Cậu có vẻ học được nhanh mồm nhanh miệng rồi đấy nhỉ? An An,.....Em ấy thật sự không có gì chứ?”

“Tôi nói rồi, đây là bệnh cũ, phải tĩnh dưỡng mới khỏe được.”

“Cậu nghĩ chúng tôi là thiên kim tiểu thư chắc, tĩnh dưỡng?! Hừ! Có thời gian để mà tĩnh dưỡng sao? Người đàn bà kia có để yên cho An An tĩnh dưỡng không?”

Cúi trong lò sưởi thì đã cháy hết, nhưng Hoan Hoan lại cảm thấy trong lòng lại có một ngọn lửa bắt đầu nổi lên. Nàng rút cuộc liền không ngồi yên được, đứng dậy đi thông thả ra hướng cửa sổ.

“Tôi thấy sắc mặt em không được tốt, có phải đã có chuyện gì xảy ra không?”

“Tôi? Tôi làm sao mà có chuyện gì được?! Này, không phải vẫn tốt đó sao?”

“Chắc tôi lo lắng quá nhiều! Em đi theo Hiên Viên Tư Cửu, sao có thể bị mệt được?”

Ánh sáng trong căn phòng đo bây giờ thật u ám, bởi vì cửa sổ đột nhiên rũ xuống, ce kín lại. Hoan Hoan đứng sau rèm cửa, từ phía vừa thấy, phảng phất tựa như bóng ma mang theo trí nhớ, thần sắc dần dần trở nên ưu thương. Đôi mắt nhìn rõ tình cảnh bây giờ, ngay cả làm như nằm mơ cũng không còn cơ hội nữa rồi....

“Làm sao vậy?”

An An mặc một bộ sườn xám màu ánh trắng thêu hoa hồng đỏ thắm trên người. Dưới bóng hạ xuống hình thành một loại nhan sắc không nói lên lời.

Tô Vĩ Dạ trừng mắt nhìn rõ. Chưa bao giờ hần thấy Hoan Hoan có thần sắc như thế này. Đột nhiên, trong lòng nổi lên một sự chua xót, ê ẩm, càng lúc càng dâng cao. Căn phòng cực lớn, lại cực yên tĩnh, Tô Vĩ Dạ vừa cất tiếng đã tạo nên những âm thanh vang vọng lại.

“Vĩ Dạ, hần không cần tôi! Tôi đã đem cả trái tim mình dâng tặng cho hần..... Bây giờ đến cả một câu không cần, hần cũng không có nói.... Hần sẽ không cần tôi nữa...”

Tiếng Hoan Hoan nói chuyện nghe thật bình tĩnh, giống như lúc bình thường, nhưng vừa nói lại vừa quay mặt đi. Tô Vĩ Dạ nhìn không thấy gương mặt cổ che giấu nước mắt đang rơi, nhưng có thể nhìn thấy tay nàng đang chà lau trên mặt.

“Mà hần lại cố tình coi trọng An An. Tôi biết không nên oán trách tiểu muội. Tiểu muội cũng là bị hần làm cho kinh hãi, cũng bởi vì tôi..... Cho nên mới sinh bệnh.... Nhưng tôi thật sự thấy rất khó chịu”

Tô Vĩ Dạ ngậy người một hồi, sau đó mới mạnh miệng mở lời khuyên nhủ: “Em biết rõ hần là dạng người này, tội gì cũng có thể làm ra. Không phải An An thì cũng là những người phụ nữ khác, người nào có năng lực ở lại bên người hần lâu dài, đã thấy có ai chưa?”

Hoan Hoan không thêm đáp lại, nhưng đứng bên cửa sổ nàng vẫn dùng tay che đi gò má. Ánh mặt trời mang theo những tia nắng sáng ngời đầy màu sắc đặc hữu của ngày xuân chưa bao giờ lại nhuộm màu hiu quạnh như lúc này, tà tà chiếu lên một bóng hình. Chiếc sườn xám dài, khuyu áo cổ tay bằng thủy tinh lấp lờ nhấp nháy, hai hốc mắt của Hoan Hoan đều bị hãm xuống thật sâu nhưng gương mặt vẫn tỉnh xảo không chút tỳ vết. Thần thái như vậy, cho dù là khóc cũng vẫn thực lay động lòng người. Bất quá, không biết như thế nào lại khiến Tô Vĩ Dạ nghĩ đến bốn chữ “Hong nhan bạc mệnh”.

Tô Vĩ Dạ ngơ ngác đứng một bên.

Hoan Hoan bị thương cùng thống khổ, hần thế nào lại không hiểu được mà cảm động lây. Yêu người không yêu mình, người yêu mình thì lại không yêu, bi ai của nàng không phải cũng là bi ai trong lòng hần hay sao?

Bọn họ giống như khó có thể hưởng thụ chung một bầu không khí yên tĩnh, ai cũng không nguyện mở miệng nói chuyện trước, cứ trầm mặc thật lâu.

Lò sưởi ở một góc thỉnh thoảng lại nổi lên những tiếng lép bép. Âm thanh nghe cực kỳ thanh thúy.

Một hồi sau, Hoan Hoan cũng bước ra khỏi bức rèm cửa sổ, giày cao gót màu hồng phấn bước đi trên thảm nhung tơ màu hồng cánh sen, lặng yên không tiếng động đứng bên người Tô Vĩ Dạ. Trên mặt nàng, nụ cười đã quay trở lại, hoàn toàn không nhìn ra bộ dạng đã từng rơi nước mắt.

“Cũng may là có cậu ở đây! Cùng cậu nói chuyện một lát thật sự rất thoải mái. Ít nhất cũng không cần miễn cưỡng cười vui.”

Tô Vĩ Dạ nghe xong những lời này, gương mặt ửng hồng một nửa, không biết nói gì cho phải.

Những lời này Hoan Hoan có vẻ phải cố gắng lắm mới nói ra được. Quan hệ giữa bọn họ từ trước đến giờ cũng gọi là khá thân mật, nhưng cũng chưa đến mức cốt nhục chí thân(3) cho nên vẫn còn sự ngăn cách, có rất nhiều lời không tiện nói ra ngoài miệng.

Nhìn bộ dạng của Tô Vĩ Dạ, Hoan Hoan không khỏi mỉm cười.

Căn phòng này vốn rộng rãi, nhưng khi Hoan Hoan đứng trước mặt hần mỉm cười thì không gian dường như được thu hẹp lại. Không khí xung quang ấm áp cực kỳ, quả thực không cảm thấy có chút lạnh nào.

Vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc, hần nghe thấy tiếng Hoan Hoan: “Cậu ở đây chăm sóc cho tiểu muội. Tôi phải đi ra ngoài một chuyến.”

Tô Vĩ Dạ nghe thấy thế mới bừng tỉnh, có chút kinh ngạc thất thố mà mở miệng: “Em đi đâu?”

“Đương nhiên là đi tìm hần.”

Hoan Hoan đi tới cửa nghe thấy tiếng Tô Vĩ Dạ mới chậm rãi xoay người. Lúc này, ánh sáng trong phòng thật ấm đậm, chiếu trên mặt hần, trong suốt lại hơi trắng bệch. Thế cho nên nhìn gương mặt thì tươi cười có biết bao nhiêu điểm mơ hồ.

Nhưng Tô Vĩ Dạ lại cảm thấy hai mắt của mình, có một loại cảm giác giống như là tổn thương đau đớn.

Buổi chiều ngày xuân tươi cười này luôn luôn ngưng trụ trong lòng của Tô Vĩ Dạ. Cho dù nhiều năm sau, hần cũng sẽ không để người biết, trong lòng có một góc sáng nho nhỏ vừa mới lộ ra, nhưng cũng giống như trước kia vẫn làm hần cảm thấy đau đớn thật sâu.

Ra cửa, Nghiêm Thiệu lái xe đi thẳng đến Lê viên, rồi lên lầu. Thị vệ ngồi trên ghế trước cửa thấy Nghiêm Thiệu đi vào thì đứng thẳng tắp thi hành quân lễ. Nghiêm Thiệu gõ cửa rồi đi vào. Hiên Viên Tư Cửu mặc quân phục màu xanh đen, quân mạo đặt ở trên bàn gỗ lim, mắt nhìn thẳng xem kịch.

Nghiêm Thiệu lên tiếng: “Cửu thiếu.”

Hiên Viên Tư Cửu tựa hồ không nghe thấy, vẫn chuyên tâm nhìn lên sân khấu xem kịch như lúc trước. Một lát sau, hần mới mở miệng.

“Thế nào?”

“Cổ tiểu thưcổ ấy bị bệnh. Tôi có nhìn thoáng qua, hình như là rất nghiêm trọng, phải nằm trên giường.”Nghiêm Thiệu cẩn thận quan sát sắc mặt của Hiên Viên Tư Cửu mới nói tiếp: “Đại phu nói đó là bệnh cũ, cần phải tĩnh dưỡng.”

“Phải không?”Lạnh lùng trước sau như một, Hiên Viên Tư Cửu vẫn quay lưng về phía Nghiêm Thiệu lên tiếng nói. Sau đó, hần không nói thêm gì nữa.

Đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ của đèn chân không trong rạp hát, Hiên Viên Tư Cửu trầm tĩnh ngồi đó, biểu lộ một khí chất lạnh lẽo như băng bầm sinh không sót chút nào.

Trên sân khấu chính là đang diễn vở Tây Sương ký*, người diễn Thôi Oanh Oanh kia cũng có đôi mắt thật to, đáng người uyển chuyển như mây trôi, ngẫu nhiên nhìn quanh rồi chạm đến mắt hần, xấu hổ cúi đầu, hai má đỏ ửng. Nhưng Hiên Viên Tư Cửu lạnh như băng, thoạt nhìn không khỏi mang theo vài phần sợ hãi.

Vì sao... là Cố An An?

Trong không gian yên tĩnh tựa hồ có tiếng ai đó đang tự hỏi chính mình.

Chính bản thân hắn cũng không thể nào trả lời được câu hỏi này, hoặc có lẽ hắn cũng không muốn trả lời.

Giờ phút này, Hiên Viên Tư Cửu lại nhớ đến An An. Đôi đồng tử trong mắt quật cường sinh động, cho tới bây giờ cũng không dám nhìn thẳng vào hắn, cho dù là kinh hoàng nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ tươi cười, mang theo nhiều phần dự hoặc, trong suốt, thuần khiến mỗi mọc người ta chiêm lấy. Xuất thân là gái hồng lâu để tiện, công cụ phát tiết tính dục hoàn mỹ xinh đẹp, khoảng khắc hắc hắc sâu ẩn ký lên người nàng, đối với hắn giống như cả Hồ Đô này cũng không còn quan trọng. Đêm qua, nàng tồn tại bên cạnh hắn, mọi thứ nàng thể hiện tựa hồ đều như là chân thật.

Chỉ cần có nàng...Chỉ cần có nàng ở bên hắn là đủ...

Vấn đề nan giải kia, hắn không cần hiểu, chỉ cần chấp nhất như vậy. Mắt hạ mi xuống, lãnh khí bao phủ xung quanh, Hiên Viên Tư Cửu lại chìm trong thế giới của mình.

“Có tiểu thư cầu kiến.”Đột nhiên, thị binh ngoài cửa nhẹ giọng nói.

Nhìn Hiên Viên Tư Cửu gật đầu, Nghiêm Thiệu mới mở cửa.

“Cửu thiếu.”Tiếng giày cao gót đập xuống sàn vang lên khanh khách, cùng với một giọng nói giống như chuông bạc vang lên.

Cố Hoan Hoan mặc một thân sườn xám màu xanh biếc, áo choàng Tây Ban Nha kết dây hoa hồng thật to, ô phủ đầy tuyết, nhan sắc diễm lệ được phối hợp với kiểu dáng đang thịnh hành nhất hiện nay.

“Em cũng đến xem diễn ư?”Hiên Viên Tư Cửu vẫn nhìn chăm chăm lên sân khấu kịch. Hàng mi rậm nhưng thon dài che đi đồng tử mắt âm lệ, chớp động tạo ra ánh mắt kỳ dị.

“Em đâu có nhả hững được như ngài, là tiểu muội nhờ em thôi. Em ấy bệnh nặng, sợ ngài lo lắng nên dẫn em đến nói với ngài một tiếng. Bệnh cũ từ nhỏ của tiểu muội lại tái phát, tình đường vài ngày sẽ không có gì đáng ngại.”

Hoan Hoan ngồi xuống ghế bành bên cạnh Hiên Viên Tư Cửu. Tay nàng đặt trên tấm áo choàng trước ngực buông ra, dây kết hoa hồng liền rơi xuống dưới, thả xuống ghế, lộ ra những đường cong lung linh đầy dụ hoặc trên người.

“Thật vất vả cho em.”

“Không dám, có thể thưởng cho em chén trà để uống, thế là đủ lắm rồi.”

Ở dưới ánh đèn, Hoan Hoan bình tĩnh nhìn Hiên Viên Tư Cửu. Chỉ là một đêm không thấy liền giống như cả năm không gặp, bọn họ vẫn cách nhau gần như vậy, nhưng nàng lại cảm thấy bản thân mình giống như người lạ ngoài đường. Đầu cúi xuống, mắt hơi nhắm lại, ý cười dụ hoặc không người thưởng thức, trở nên chua xót, lại giống như hoa nắng lúc trước.

Trên đài, bị hơn mười chiếc đèn lưu ly trần ngọc bát bảo chiếu rọi, Thôi Oanh Oanh đang ở trong đêm hội cùng Trương Sinh lên nhìn Hoan Hoan, vẻ mặt cô đón.

Trên bàn có bày mấy chiếc đĩa, bên trong đĩa là các loại trà bánh đủ màu sắc. Hiên Viên Tư Cửu không nói gì, Hoan Hoan liền tự mình bưng lên một chén trà. Nở nhè trà ra, một hơi nóng hừng hực xông lên, nhưng ngay lập tức bị hương vị hỗn tạp của rạp hát đánh úp lại. Là trà ô long, loại trà ngon nhất ở đây, nhưng khó tránh được một chút hương vị ẩm ướt.

Qua màn hơi trà lượn lờ, Hoan Hoan lại yên lặng nhìn Hiên Viên Tư Cửu. Sườn mặt hắn lãnh mạc mà kiêu căng, giống như căn bản không hề phát hiện ra tầm mắt của Hoan Hoan, chỉ chăm chú xem diễn.

Ánh mắt Hoan Hoan lưu luyến dừng lại trên gương mặt Hiên Viên Tư Cửu. Hắn biết rõ nhưng hắn lại không nói gì.

Hoan Hoan chợt nhớ đến hai tháng trước, khi lần đầu tiên gặp Hiên Viên Tư Cửu, là ở một buổi yến tiệc lớn của thương nhân. Thân phận nàng như vậy, làm sao có thể tiến vào như nơi như thế. Nàng luôn luôn tỉnh tường hiểu rõ điều này.

Nhưng, nàng không cam lòng. Nàng có một xuất thân cao quý, bộ dạng xinh đẹp hơn so với bất kỳ kẻ nào. Nàng nhất định phải thoát ly khỏi thân phận này, càng bị kỳ thị thì càng phải đấu tranh.

Sau đó, tiếng đồng hồ để bàn rơi xuống mặt đất vang lên, một bóng người phiêu nhiên bước vào. Nàng lơ đãng ngẩng đầu thoáng nhìn, liền nhìn thấy hắn.

Nàng nhớ rõ ràng, ngày đó Hiên Viên Tư Cửu chưa mặc quân phục, chỉ mặc một kiện áo choàng khổng tước màu lam, áo khoác ngoài tam tương tam cổn, bả vai có vẻ đặc biệt gầy yếu, tay áo cuộn cuộn nổi lên những đường lụa viền màu xanh lá cây, tao nhã hợp lại ở cổ tay áo, hơi hơi lung lay về phía trước. Sau lưng hắn là bức bình phong màu tím hình rồng vang đang bay, hắn nhợt nhạt, cười kiêu căng, giống như hoàng kim hòa với ánh sáng ngọc.

Những năm gần đây, nàng lần đầu tiên gặp được một người đàn ông khiến nàng dừng chân nín thở, trong mắt không còn nhìn đến ai nữa. Hiên Viên Tư Cửu cũng thấy rõ ràng, đôi mắt trở nên thâm thúy, cười đến tự tin tựa như ngọn lửa cứ bình thản mà cháy rực lên.

Buổi tối, nơi yến tiệc, nàng đánh đàn góp vui, tiếng nhạc bắt đầu nổi lên. Tuy trước đó đã an bài tốt, nhưng lúc đánh đàn, nàng vẫn cứ không yên, trong lòng nhớ thương điều gì đó.

Một bàn tay chạm đến, đập lên người nàng.

“Dừng đánh bản này.” Bỗng nhiên bên tai truyền đến một câu, cơ hồ tựa như tiếng của một đứa bé đang làm nũng.

Nàng đương nhiên là hoảng sợ, kinh ngạc mà quay đầu lại, thấy mắt mình đang hiện lên trong con người đen thẫm của Hiên Viên Tư Cửu. Nàng nhìn không được mà nhìn hắn cười cười. Hiên Viên Tư Cửu cũng lộ ra ý cười với nàng. Lòng của nàng đột nhiên nhảy dựng lên. Đường như là có vật gì đó cứ muốn xông ra, ngựa ngửa khó chịu nhưng cũng cao hứng nói không nên lời.

“Đánh bản này.”

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu vòng qua thân thể của nàng, cầm lấy bản nhạc nàng đang chơi bỏ ra ngoài, nhưng cũng không chịu thu tay về. Tư thế như vậy khiến đầu của hắn đặt ở trên vai nàng, mà nàng thì bị giam cầm trong lòng hắn. Hắn đem nàng vây hãm trong vòng cầm nhưng cũng khiến nàng có cảm giác thật an toàn. Nàng mỉm cười chuyển ánh mắt nhìn nhau, còn biểu hiện một loại tình ý ngầm.

Trong phòng thật ấm áp, Hiên Viên Tư Cửu cởi áo khoác ngồi phía sau lưng nàng, bên trong chỉ mặc chiếc áo trắng. Cái gì cũng không nói, hơi thở của hắn phả vào tai nàng. dụ hoặc nàng.

Sau đó, bọn họ cứ như vậy mà cùng nhau ở chung một chỗ.

Hiên Viên Tư Cửu tính tình phong lưu, nhưng từ khi bọn họ gặp nhau, hắn cơ hồ chỉ đặt dụng tâm trên thân thể nàng, chẳng thèm liếc mắt nhìn những người phụ nữ khác một cái. Nàng nghĩ mình đã bắt được hắn.

Bởi vì, nàng tự tin vào sự xinh đẹp của bản thân, cũng tin vào thủ đoạn của chính mình. Hơn nữa, nàng yêu hắn như vậy. Nàng không tin ở trên đời này có người phụ nữ thứ hai yêu hắn giống như nàng.

Hiên Viên lão gia khi đó bị bệnh nặng, Hiên Viên Tư Cửu là con trai được sinh ở bên ngoài cùng với thái tử gia lúc đó ở Hiên Viên gia huyền tranh hổ đấu, miễn cưỡng cũng không đến mức bị thua. Mọi người đều không có xem trọng hắn nhiều, cũng không dám đắc tội với hắn, chỉ là giữ lễ cho có lệ mà thôi.

Nhưng, nàng lại biết, hắn chính là một con rồng bị nhốt nơi nước cạn, sẽ có một ngày, bay thẳng lên tận trời cao.

Mẹ tự nhiên lại cực lực phản đối, không những thế lại còn xen chân vào mắng. Rất nhiều lời nói rất khó nghe, nàng đều quên nhưng lại chỉ nhớ duy nhất một câu: “Ai chẳng biết Hiên Viên Tư Cửu trước nay phong lưu thành tánh, nhưng cũng trở mặt vô tình. Hắn cùng với người đàn bà nào ở chung một chỗ thì

trong mắt sẽ chỉ có cô ta mà thôi, cho nên cũng chẳng nhìn những người khác dù chỉ là liếc mắt một cái. Nhưng, con phải biết rằng hấn đến rất nhanh và đi cũng rất nhanh, xưa nay đàn ông luôn có người mới quên người cũ. Con mà cứ ngây ngốc si tình bám lấy sẽ chỉ làm hấn chán ghét mà thôi, nói không chừng ngay cả liếc nhìn hấn cũng chẳng thêm! Mẹ xem lúc đó con phải làm sao?”

Làm sao bây giờ? Hiên Viên Tư Cửu đã không còn cần nàng nữa. Trước mặt bao nhiêu người thế này ngay cả một câu nói không cần, hấn cũng chẳng thêm nói, chỉ giữ nguyên ánh mắt lạnh lùng như băng.

Hiện tại, nàng ngồi yên bên cạnh hấn, hấn cũng chẳng thêm liếc nhìn nàng một cái. Nàng nên làm sao bây giờ?

Ánh mắt Hoan Hoan dần trở nên mơ hồ, nàng đứng dậy. Trước mắt nàng, hết thảy mọi thứ giống như được bao phủ bởi một màng bạc kim, giống như người trong tranh đứng nhìn người ngoài tranh. Tất cả đều giống nhau.

Trái tim Hoan Hoan đột nhiên căng lên như muốn nổ tung, nhưng nàng tự nhắc chính mình không được nổi giận. Tiếng nhạc, tiếng diễn ca giống như ù ù bên tai nàng.

Hoan Hoan nghĩ đến Hiên Viên Tư Cửu có thể giành được quyền thế như ngày hôm nay thì chính bản thân nàng sẽ có thể thoát khỏi cái thân phận cấp ba. Ai mà biết, hấn không cần nàng, tất cả đều trở về vị trí ban đầu.

Không thể khóc, không thể nháo, nàng đã từng khiến bao nhiêu người đàn ông phải táng gia bại sản cũng chưa từng có người phụ nào đến đánh chửi nàng, nhưng cũng chỉ hiện ra một phần của trò hề mà thôi.

Cho nên, Hoan Hoan chỉ có thể cười.

“Thôi Oanh Oanh nàyhình như tư thái có vài phần giống với tiểu muội!”

“Cô ấy khám thầy thuốc nào?”

Hồi lâu, Hiên Viên Tư Cửu quay đầu, ánh mắt kia như băng đâm thẳng vào tim người.

“Trung y! Là Tô Vĩ Dạ-Tô tiên sinh của Tể An Đường, bệnh của tiểu muội đều là do cậu ấy xem cho...”

Khóe miệng Hoan Hoan cố gắng dặt lẩy nụ cười, khuôn mặt trầm xuống lướt qua u sầu.

“Vậy em trở về nói với An An một tiếng, ngày mai tôi sẽ đưa cô ấy đi đến bác sĩ Tây y.”Hiên Viên Tư Cửu ngay cả khi cười cũng cười thật lạnh đậm lạnh lùng vô cùng. Lời nói có ý tiên khách khiến Hoan Hoan hít thở mấy lần mà vẫn chưa thông.

“Kia.... Tôi sẽ không quấy rầy Cửu thiếu nữa, cáo từ.”Đứng dậy rời đi, nàng ngoái đầu nhìn lại Hiên Viên Tư Cửu. Về mặt gợn sóng chẳng hề sợ hãi, ngay cả nhìn cũng không thêm nhìn Hoan Hoan lấy một cái.

4. Chương 4: Cánh Trước Đã Phong Hòa Vĩ

Ánh nắng sau giữa trưa xuyên thấu qua thủy tinh, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Cố An An. Màn lụa mỏng phủ ở trước giường, hé ra bàn trà nhỏ bằng gỗ cây tử đàn, trên mặt bàn có một chiếc bát mạ vàng đang đựng một thứ thuốc nước màu đen, ánh lên màu xanh kỳ dị. Bát thuốc nằm cạnh chiếc đỉnh bằng đồng đốt trầm hương, khói nhẹ nhẹ bay ra từ đầu rồng, thả hương khí nặng nề vào trong căn phòng. Trên giường, An An mơ màng ho khụ khụ, giống như cuối cùng không thể chịu nổi tra tấn mà mở mắt, nhìn thấy một người có hương thơm thảo mộc tự nhiên tỏa ra từ trên thân thể.

“ Tỉnh.”

Tô Vĩ Dạ nhìn An An giãy dụa muốn ngồi dậy, liền đưa tay ra đỡ lấy bả vai của nàng, cẩn thận săn sóc lấy chiếc gối mềm để làm điểm tựa lưng cho nàng.

“ Vĩ Dạ, lại làm phiền đến anh....em ...đã tốt lên nhiều rồi!”

An An vừa tựa lưng vào gối mềm một chút đã cảm thấy một loại cảm giác mềm mại thoải mái cực kỳ. Nhưng không lâu sau đó, nàng lại cảm thấy xương cốt mình đau nhức giống như bị lửa thiêu, khó chịu nói không nên lời. Chính nàng cũng biết bản thân bị bệnh, chỉ không nghĩ lại nặng đến thế này.

“ Bệnh nhân không yêu quý thân thể của chính mình, tất nhiên là khiến đại phu tài giỏi như tôi đây lại phải vất vả thêm.”

Tô Vĩ Dạ ngồi bên giường, nhìn thấy nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu hồng phấn, không khỏi mông manh đơn bạc, vừa kéo cao chăn lên cao giúp nàng, vừa nói.

Lời nói văng vẳng bên tai người đang ngồi trên giường. Tô Vĩ Dạ ngồi trước mặt An An, An An dịch chân ra một chút. Hai người bọn họ bây giờ ở rất gần nhau, hô hấp khó khăn, nàng tựa hồ nghe thấy cả hơi thở đặc hữu trên người hắn. An An hoảng hốt mà cảm thấy mọi việc vẫn giống như lúc trước. Quá khứ tựa hồ như mới đây thôi....Đại tỷ cùng nhị tỷ bận rộn công việc, đại phu của Tể An đường xem bệnh xong thì cũng rời đi. Căn phòng lớn như vậy mà chỉ có một mình nàng, thật sự là lạnh lùng đến đáng sợ. Nhưng cả người hỗn loạn, ngay cả ngồi xuống cũng cảm thấy choáng váng, chỉ hận thân thể mình tại sao lại yếu kém đến thế. Trên cửa sổ thủy tinh trong phòng còn dán chữ phúc màu hồng trong dịp năm mới. Mảnh chữ đã muốn rơi rụng, ánh sáng màu vàng đậm chiếu xuống từ phía trên. Chữ phúc một mình trên giấy rơi xuống phủ lớp bụi màu vàng, tựa như có người muốn che khuất nó đi. Nàng nhìn ra cửa sổ đơn độc, mơ màng mà nhắm mắt lại. Nước mắt không để ý mà chảy ra, thấm ướt cả chiếc gối lạnh băng. Lúc này, Vĩ Dạ đang cõng Lưu sư phụ đi lên, đem một bọc nhỏ kẹo đường đặt cạnh gối của nàng. Kẹo đường trong tay Vĩ Dạ nhỏ bé lại có chút ẩm ướt mang theo mùi thuốc đông y. Sau đó, hắn lại tự thân đưa một viên thuốc đen như mực đã chuẩn bị trước đưa đến, một hồi lải nhải dặn dò nàng..... Nhiều năm qua hứa hẹn này, hắn chưa bao giờ thay đổi. Người không thay, lòng không biến, nhưng vẫn là không hề đặt ở trên người nàng.

“ Tức giận ư?”

An An không khỏi mỉm cười, lại có chút thần thờ.

“ Là giận em bệnh thành như thế này.”

“ Em bây giờ đã tốt lên nhiều rồi.” Khi An An bị bệnh, bọn họ nói chuyện với nhau rất nhẹ tiếng, nhưng ôn nhu như vậy không thể đem mọi lời nói hết.

“ Có thể nhìn thấy anh thật tốt!”

“ Làm bệnh nhân gặp đại phu thì không phải là chuyện tốt đâu!”

Vĩ Dạ bắt lấy cổ tay của An An, cẩn thận bắt mạch tượng, làm như không có nghe được lời của nàng.

Tay kia của An An nắm chặt lấy góc chăn, nhìn hắn buông mắt xuống.

Một mái đầu tóc ngắn đen thui, sống mũi anh tuấn, da thịt do phơi nắng lao lực mà có màu mật ong, đang gần nàng trong gang tấc. Giống như cảm nhận An An đang chăm chú nhìn, Vĩ Dạ đưa mắt lên nhìn An An một chút rồi hạ mi mắt xuống, nhưng vẫn có thể thấy được trên mặt hắn có chút không được tự nhiên. An An không nói gì thêm, dù có lời muốn nói nhưng nàng cũng không thể và cũng không có tư cách để nói ra miệng.

Môi thất sắc tái nhợt đi, cổ nén nổi chua xót, nàng mở miệng phá vỡ không gian đang yên tĩnh.

“ Gặp nhị tỷ chưa?”

“ Vừa mới đi ra ngoài.” Tô Vĩ Dạ lúc này mới thu những ngón tay thon dài đang bắt mạch lại, hoảng hốt lại có chút cô đơn nhìn sang bể cá trên cửa sổ. Trong phòng hơi ấm lên một chút nhưng không thể nói là ấm áp, là hắn đột nhiên khơi than lửa lên, An An bị bệnh nên rất sợ lạnh, bất quá nàng còn sợ cơn tức hơn. Bên trong bể cá có một con cá đen, một con cá hồng, tựa hồ như cũng sợ đông lạnh, lúc lắc động tác, thật sự trì độn.

Tiếng chuông tí tách, từng giọt từng giọt chảy qua. An An cảm nhận người mình đột nhiên trở nên lạnh, giống như ở trên vùng tuyết ngàn năm, chỉ có một chút hơi ấm cầm cự. Nhưng mà, nàng vẫn phải làm bộ dạng xinh đẹp, đưa tay kéo lấy cổ tay áo Tô Vĩ Dạ.

“Lúc trước chắc có mua kẹo đường cát hoa cho nhị tỷ phải không? Có thể cho em hai khối được chứ?”

Hai gò má ửng hồng như say miến cường cười vui, đôi mắt trong sáng như ngọc lưu ly cũng hiện lên sự vui vẻ thanh trong.

“Đương nhiên là có. Bất quá, hiện tại em không thể ăn!”

“Phải không?”

Quay đầu, Tô Vĩ Dạ hoàn toàn không để ý đến hành động của mình có thất thố, vẻ mặt An An đang thất vọng phụng phịu nhìn hẩn. Nhưng trong mắt của An An lại hiện ra hai chữ rất to :muốn ăn, muốn ăn. Vì thế, Tô Vĩ Dạ cuối cùng cũng không nhịn được mà cười xùy ra một tiếng.

“Thực không còn cách nào với em! Đây, chỉ ăn một khối thôi đấy nhé!” Mở hòm thuốc ra, lấy một gói nhỏ được bọc cẩn thận bằng giấy màu trắng, Vĩ Dạ mở nhẹ nhàng từng lớp giấy một. Những viên tròn tròn màu nâu đen, bên trên có phủ một ít bột màu xanh lá dứa. Đầu ngón tay Tô Vĩ Dạ kẹp lấy một khối nhỏ, cẩn thận cầm qua. An An đã cảm thấy trong lòng hơi nhộn nhạo, theo phản ứng tự nhiên mà há rộng miệng. Nháy mắt, hai má nàng phình lên, ánh mắt loàn loàn háo hức giống như trắng non mới mọc. Thế cho nên người ta hay nói, tuổi mười tám là hồn nhiên không thể tả được.

“Không biết lại tưởng là em ăn sơn hào hải vị gì mà ngon như thế!” Nhìn An An ăn một cách ngon lành ngọt ngào, Tô Vĩ Dạ không kìm được mà đưa một khối kẹo bỏ miệng, vẫn là dùng hai ngón tay đó. Nháy mắt, cảm giác khó nuốt đến mức khiến hàng lông mày dài của hẩn nhăn lại.

“Đường cát hoa này vốn là dùng để giải rượu, dùng theo hương liệu tự nhiên nên có mùi chua. Nhìn em ăn ngon lành như vậy, thật không ngờ anh vẫn mắc mưu, thật là...”

“Cái này ngon hơn nhiều so với sơn hào hải vị!” Nhìn ngón tay của Tô Vĩ Dạ, mùi vị chua chua trong miệng của An An dần biến thành vị ngọt ngào ấm áp thâm nhập vào tận tim.

“Không được ăn nhiều! Ăn xong rồi thì mau uống thuốc đi!”

Nhìn An An chân chính thoải mái tươi cười một cách tự nhiên, Tô Vĩ Dạ giống như có chút lảng tránh, bưng bát thuốc đầu giường lên. Hẩn có chút nóng nảy khiến bát thuốc sóng sánh như muốn đổ, rút hơn phân nửa thuốc trong bát xuống nền nhà.

An An nhìn tay hẩn đầy nước thuốc, cùng với ánh mắt không dám nhìn thẳng vào mắt nàng nữa của hẩn, ý cười trên mặt dần dần đông kết lại, đường cát hoa trong miệng đang nhai giống như là sáp.

“May mà thuốc đã nguội rồi! Mau lau tay đi!”

Lời của nói xong, nàng đưa một chiếc khăn lụa qua, Tô Vĩ Dạ không yên lòng mà tiếp nhận. Chỉ có ý cầm lấy, nhưng nước thuốc vẫn ngấm lên làm chiếc khăn biến thành một màu đen đen, nhưng hình thù kì dị sau khi thẩm thấu dần hiện lên.

“Vừa rồi...sĩ quan phụ tá của Hiên Viên Tư Cửu có đến tìm em,...em và hẩn.... Anh muốn nói là.... Hoan Hoan từ trước đến nay đều cùng hẩn ở một chỗ. A, thật khó xử cho em.”

An An nghe xong nhất thời yên lặng không nói gì, ngồi yên không nhúc nhích, một lúc lâu sau vẫn lặng yên không tiếng động gì.

Yên Hồng muốn bước vào vén bức màn lên, lại nhìn thấy ánh nắng của mùa đông giá rét đang tán mát trong bức màn, ánh tà dương buổi chiều chiếu thẳng lên vách tường, mạn giường mông lung như làn khói nhẹ, lụa mỏng lượn lờ lướt qua từng tầng, rơi xuống giữa hai người đó.

An An dựa vào đầu giường, lặng lặng nhìn Tô Vĩ Dạ đến xuất thần. Chuyên tâm, tập trung như muốn thời gian ngừng lại, giống như là nói hết, giống như là cùng nhau thương tiếc, ánh mắt kia ôn nhu đến cực hạn, biểu lộ một thần sắc nhu tình chưa bao giờ gặp qua.

Yên Hồng không dám tin đây là tam tiểu thư mà mình đã đi theo từ nhỏ. Tam tiểu thư cho tới bây giờ mặt đều mang ba phần cười nhưng tuyệt nhiên không có chút cảm xúc nào lộ ra bên ngoài, người này là tam tiểu thư sao? Dừng bước, có chút chua xót, thở dài lặng yên không tiếng động, lùi lại rồi đi ra bên ngoài.

oOo

Sau khi Tô Vĩ Dạ đi rồi, An An liền đi tới phòng của Hoan Hoan, muốn chờ Hoan Hoan trở về, nhưng lại lỡ thiếp đi lúc nào không biết. Cũng không rõ đã ngủ bao lâu, nàng trong cơn nửa tỉnh nửa mê ngửi thấy một mùi hương tự nhiên thoang thoảng, quyến rũ giống như hoa hải đường, lại có mùi rượu nồng đậm hỗn loạn xông thẳng vào mũi.

Mùi hương quen thuộc khiến An An tỉnh lại mở to mắt, dần dần cũng thích ứng được với bóng đêm, nàng mới nhìn ra bóng người quen thuộc kia.

“Nhị tỷ...”

Hoan Hoan bật đèn bàn ở đầu giường lên, ngọn đèn theo lũ hoa tản mát ánh sáng bên trong. An An mở mắt nhìn nhìn Cố Hoan Hoan đang đứng trước giường, mắt phượng men say mở mắt, hai gò má đỏ bừng giống như son.

Cố Hoan Hoan xốc màn lên, ngồi xuống bên giường. Đêm đã khuya. Trừ bỏ hai người các nàng, những người khác đều đã ngủ say. Dưới ngọn đèn mờ nhạt, An An nhìn thấy tóc An An rối bời tán loạn phủ ở trên hai bả vai, vẻ mặt cực kỳ tái nhợt.

Bên trong là một không gian im lặng, bên ngoài là bầu trời tối đen như mực, còn có gió đêm thổi quét qua sân nhà, những chiếc lá vàng rơi không ngừng tung bay phát ra những âm thanh sà sạt.

“Như thế nào lại là em? Sao em lại ở trong phòng của chị?” Hoan Hoan nhìn thẳng chằm chằm vào khuôn mặt vừa mới tỉnh của An An, nhìn thấy sắc mặt An An nhợt nhạt, quần áo đơn bạc dị thường, giống như chỉ cần chạm nhẹ vào cũng biến mất ngay, liền nhíu mày hỏi: “Thân thể đã khá hơn chút nào chưa? Có cần uống nước không?”

“Không cần, nhị tỷ! Chị uống rượu sao? Trễ như vậy mới trở về!”

Dưới ánh mắt của An An, Hoan Hoan cúi đầu, có chút không tự nhiên nhìn lại chính mình. Sau một lúc lâu mới quay đầu nhìn sang nơi khác, Hoan Hoan muốn đứng lên, rót một cốc nước, nhưng chỉ đứng ở trước bàn, không có ý định uống chỉ là thưởng thức chiếc cốc.

“Không hỏi chị đi đâu ư?” Gương mặt Hoan Hoan dưới bóng đêm không còn trông rõ thần sắc, nhưng giọng nói thì lại lạnh như băng, “Hôm nay, chị đã đi tìm hắc. Hắc kêu chị nói với em, ngày mai muốn dẫn em đi khám bác sĩ Tây. Chị chưa từng thấy hắc để bụng đối xử với ai như vậy.”

An An không lộ một chút biểu tình gì trên khuôn mặt, nhưng lại cảm giác được có một cơn gió mát lạnh đang lướt qua thân thể. Giờ phút này, giống như có một tảng đá thật lớn hung hăng đè xuống trong đầu, trong lòng của nàng, chỉ cần lay động một chút là cảm thấy sợ hãi như vậy, một loạt cảm giác lạnh lẽo triệt để khiến nàng sợ hãi. Mà Hoan Hoan thủy chung vẫn chỉ nghiêm mặt, không nhìn nàng, bóng lưng cô đơn, giống như nội tâm đang chịu tổn thương giằng xé, yếu ớt không chịu nổi một kích.

“Nhị tỷ, em có tích góp được một chút, hơn nữa chắc chị cũng có đúng không? Chị có xuất thân tốt, em thì không có gì để trông cậy cả. Chị đi đi, rời xa khỏi hố lửa này, cao chạy xa bay!”

Hoan Hoan quay đầu lại, con ngươi đen giống như đáy hồ sâu thẳm, nhìn kỹ mới phát hiện trong đôi mắt yên lặng đó mơ hồ có một ngọn lửa đang cháy, tuy nhỏ bé nhưng lại sáng quắc chớp động kiên cố quyết không thỏa hiệp. Sau đó, ánh mắt kia nhìn xuống dưới, dường như rơi xuống chỗ cổ tay An An đang nắm lấy tay mình. Bàn tay kia cũng tái nhợt giống như sắc mặt của chủ nhân nó, cổ tay gân sần nổi lên, giống như mạch nước ngầm chảy xuống từ đỉnh núi cao cao.

Từ lúc còn nhỏ, An An cũng nắm lấy tay của nàng như vậy, luôn luôn tựa vào nàng, nhất là sau khi đại tỷ xảy ra chuyện. Các nàng là chị em, nương tựa lẫn nhau mới sống đến ngày hôm nay được. Nơi Nam Sơn này, mỗi phòng tuy rộng, lại hoa lệ như vậy, nhưng quan tâm lo lắng che chở cho nàng thì chỉ có thể là...Nhưng ...Nhưng mà...

Ánh mắt của Cố Hoan Hoan có chút chua xót, muốn cầm tay An An lại, nhưng cuối cùng tâm địa cứng rắn cũng kìm lại được, rút tay lại một chút.

“Đi?Đi như thế nào?Em có biết tại sao mẹ trước đây đối với chúng ta cho canh giữ nghiêm ngặt không? Chỉ hơi di động một chút là bị đánh đến gần chết, bình sinh là sợ chúng ta đào tẩu, mà hiện tại vô luận chúng ta đi xa bao nhiêu, về trễ thế nào cũng chẳng lo lắng gì. Bởi vì những năm này đã bồi dưỡng chúng ta thành những phụ nữ như thế này đây.... Ăn ngon nhất, mặc đẹp nhất, trên người chúng ta có thứ nào mà không tốt nhất không? Giống như con vẹt trên giá phủ da hổ kia, giá là gỗ đàn hương, máng ăn bằng phi thủy, lồng thì bằng vàng, ngay cả xích chân cũng là bạch ngọc, em có bắt nó cởi bỏ hết, nó cũng không chạy. Nhưng như thế thì sao, cũng chỉ là đồ chơi mà thôi, đã thuần dưỡng không còn dã tính thì chỉ là món đồ chơi trên tay người ta mà thôi.....Tiểu muội, em nhìn lại em xem, nước hoa trên người em dùng bây giờ chính là nước hoa phong lan mang từ Pháp về, một lọ bao nhiêu tiền em có biết không? Bằng cho cả một nhà bình thường ăn trong ba năm....Mà em có thể dùng trong bao lâu? Hai tháng là nhiều nhất.....Ngay cả khăn tay mà em dùng hàng ngày giá trị cũng không phải là nhỏ. Chúng ta giống như những con chim anh vũ, em nói chúng ta như vậy, chạy thoát khỏi nhà giam bằng núi vàng núi bạc này xây lên thì liệu có sống nổi hay không? Có thể sao?”

Hoan Hoan bình tĩnh nói cho xong, thật bình thản. Lúc tự thuật, Hoan Hoan nghĩ, chẳng bao lâu trước kia, mình cũng đã từng mơ như vậy, cũng đã từng liên tiếp mơ tưởng đến cuộc sống tự do tự tại bên ngoài, đường đường được sống là chính mình, nhưng cứ mơ một hồi thì khóc tình, tỉnh lại vẫn nức nở đầy nước mắt.

“Nhị tỷ, tìm một người đàn ông tốt mà gả cho, cũng không phải là rất tốt sao? Vĩ Dạ.....hắn đối với chị.....”

“Gả? Gả như thế nào? Chúng ta là người như vậy, nói dễ nghe thì là gái hồng lâu, nói khó nghe thì cũng chẳng khác gì bọn người trong Trường Tam viện kia, buộc thắt lưng lên thì thành vợ nhà người ta. Cả đời đứng trước mặt người khác cũng không dám ngẩng đầu lên, bị người ta khinh bỉ. Em nói muốn chị gả cho Vĩ Dạ sao? Cậu ta sẽ làm chị hạnh phúc được sao? Chị có thể ư?”

Hoàn Hoan hồ hững, biểu tình không thay đổi, mắt lại nhìn về phía trước, tựa hồ như đang nhìn cái này cái nọ, mà cũng giống như không nhìn gì.

An An đứng ở bên cạnh Hoan Hoan, tay vịn bàn duyên, hít phải hơi rượu trên người Hoan Hoan, giống như muốn lâm vào hôn mê, mặt gỗ nhẵn mịn nơi đang đặt tay, căn bản không thể chống đỡ nổi. Nhưng An An vẫn cố gắng để mở miệng, nhưng tiếng nói phát ra lại trầm thấp ám ách, tựa hồ như vừa trải qua một trận gào thét kịch liệt.

“Hiên Viên Tư Cửu kia thì có thể sao? Chị yêu hắn ta ư?”

Hoan Hoan trầm mặc một hồi mới quay lại đáp, giọng nói cũng như là mất tiếng. Nhưng dưới ánh đèn, gương mặt của nàng có chút hoảng hốt lại điểm lệ tươi cười.

“Đương nhiên, vì sao không yêu cho được! Tôi-Cổ Hoan Hoan, xuất thân không bằng người, hay bộ dạng không bằng người?Có ai muốn từ nhỏ đã ra đứng đường chờ người ta đến bố thí, còn không phải là do cuộc sống bức bách hay sao?Đi theo hắn, những kẻ ngày thường vốn khinh bỉ ta đều phải tán thưởng ta, đối với ta luôn cũng kính nghe lời. Tôi muốn đem tất cả những lão gia, phu nhân trước đây khi dễ chúng ta tìm trở về, dưới ánh thái dương mà đường đường chính chính cho bọn chúng biết thế nào là nhục nhã, thế nào là ác khí.....Như vậy thì có gì sai?”

“Nhị tỷ....!” An An kêu lên.

“ Nhưng mà, bây giờ một chút hy vọng đều không còn! Bị cô đoạt đi hết cả rồi.....Tôi...tôi phải như thế nào?”

An An nghe vậy đột nhiên cả kinh, nhìn lại đôi mắt kia của Hoan Hoan mà thấy khiếp người. Trong ánh mắt kia đã làm sáng tỏ, Hoan Hoan chưa bao giờ chịu buông tha hết thấy, trừ bỏ ý chí ở ngoài thân mình, ai cũng không thể khiến nàng buông tay.....Giống như càng không chiếm được thứ gì đó thì lại càng khao khát muốn có được. Chấp nhất như vậy, thần nhiên như thế, không phải là lún quá sâu rồi sao?

Trước mắt, ý cười của Cổ Hoan Hoan không phải là rất lớn, chỉ là hơi nhàn nhạt. Nhưng cảm giác này giống như tiếng động của con sâu mạnh mẽ giãy dụa trong kén chờ ngày hóa bướm, muốn ra nhưng chưa ra được. Lại tựa như hao nên chấp chờn, bị ai trước gió.

Bàn tay An An run rẩy, vẻ mặt này dường như đã từng thấy, cô gái kia đứng trước mặt An An, thần sắc cũng như vậy, giống như bướm bướm thoát xác, liều lĩnh....

Khi nàng sáu tuổi, đại tỷ của nàng đã danh mãn Hồ Đô. Tuy rằng vẫn một mực chiều cố các nàng, nhưng thần sắc luôn lạnh lùng khiến An An thập phần kính sợ nàng. Nhưng, một năm kia, cũng trong buổi tối đen như mực thế này, đại tỷ không mặc trang phục diễm lệ như thường ngày, thay vào đó là bộ sườn xám màu lam nhạt cũ bằng vải trúc bầu, trên trán có mấy sợi tóc dài bay bay, còn trên mặt cũng chỉ tô một chút phấn nhạt.

“Hoàn lương! Đó đương nhiên là may mắn lớn nhất đối với những cô gái như chúng ta! Còn cầu mong gì hơn nữa....Chị thấy cũng đã đủ rồi!”

Hoàn toàn không giống vẻ lãnh đạm ngày thường, trong mắt có lửa cháy cuồng si, trên mặt tràn đầy khát vọng, chờ mong, thậm chí là biểu tình khủng hoảng. Nhưng mà nhìn ra được đại tỷ rất vui sướng, giống như có hào quang chiếu rọi, nhìn là cảm thấy hưng phấn, nhưng lại ẩn ẩn một chút thâm lương cho chính mình.

Sau lại, một chén trà mê hồn đã đưa đại tỷ lên giường của cha Phong Hiểu....lại sau đó, đại tỷ nhảy xuống vực.....sắc mặt Phong Hiểu trắng bệch không chút huyết sắc.....Rồi sau đó.... Đại tỷ rơi vào kết cục như vậy.

Trong phòng đen kịt, toàn là đồ gỗ lim cao cấp, màu sắc sâu đậm, mẹ luôn luôn rất thích học đòi văn vẻ, trên bàn tròn, trên mấy cái án, chỗ nào cũng bày đồ sứ tinh xảo. Đồ sứ dưới ánh đèn lóe lên tia sáng màu trắng nhạt, không khí nặng nề, lại giống như có trăm ngàn trăm ngàn bóng đen đang tiến đến, khiến nàng hít thở cũng thấy khó chịu.

Đã ba năm, khi đó An An không khóc, nhưng hiện tại như thế nào sau ba năm nàng lại đang khóc, lại nhìn đến thần sắc giống như nhị tỷ, một loại cảm giác muốn rơi lệ.

Hoặc là....bởi vì chính mình đã nhuốm đầy phong trần....

An An cùng với Hoan Hoan là đang bù trừ sự thiếu thốn của nhau....

“Hắn không thích em, chỉ là muốn em....”

“Em đi ra ngoài, chị muốn nghỉ ngơi!”

Cửa sổ đóng chặt, người bên trong chỉ có thể nghe được tiếng gió thổi quanh quẩn không thôi.

oOo

Tỉnh dưỡng vài ngày, thân thể của Cố An An đã khá lên nhiều, nhưng đối với những lời mời của Hiên Viên Tư Cửu nàng vẫn tìm cách từ chối khéo. Mà Cố Hoan Hoan thì cứ sáng sớm đi tối tận khuya mới về, cơ hội hai chị em nhìn mặt nhau cơ hồ không có.

Một ngày này, Hà Phong Hiểu gửi thiệp đến, An An mới có thể thoát khỏi ánh mắt khó coi của Cố Tích Niên mà đi ra khỏi cửa được.

Lê Viên, rạp hát lớn nhất của Hồ Đô, trước cửa là đèn cửa Marlon màu sắc cầu vồng, mái cong chu lan tinh xảo hoa lệ mạ vàng cùng rượng cột chạm trổ. Những cô gái quần áo đầy màu sắc tiến đến, cùng những người buôn bán nhỏ quất tháo lam lũ phía trước tạo nên một cảnh tượng kỳ quái như là một thế giới khác.

An An vừa mới bước xuống cửa, gã sai vặt đã biết đó là người thiếu gia đang chờ cho nên tiến lên ngay.

“Cố tiểu thư, thiếu gia nhà tôi đã ở trên phòng chờ lâu, mời tiểu thư đi theo tôi.”

“Thiếu gia, Cố tiểu thư đã đến rồi ạ!” Gã sai vặt đưa Cố An An đến trước cửa, sau đó lạnh lợi mà lui xuống dưới.

“An An, em đã đến rồi.” Hà Phong Hiểu ngồi trên ghế thái sư gỗ hoa lê, nhìn thấy An An tiến vào vẫn chưa đứng dậy, chỉ quay đầu nhìn lại một chút, rồi lại nhìn lại tiếp tục nhìn chăm chăm lên sân khấu : “ Ngồi đi! Em đến muộn, kịch đã bắt đầu diễn rồi!”

Hà Phong Hiểu mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng ngà bằng gấm, âu phục màu đen chỉnh tề mặc ở phía trong, tươi cười lại có chút thất thần khó đoán, những đường nét ngũ quan so với nữ giới còn tỉ mỉ hơn.

“Dạ.” An An nhẹ nhàng lên tiếng ngồi xuống.

Trên sân khấu rực rỡ sắc màu đang xướng vổ Quý Phi Say Rượu. Giữa cánh gà bằng gấm vóc thêu hoa tựa rèm cửa cực lớn, một dáng người sinh động như nước chảy mây trôi, mặc áo dài thụng đến tận chân thêu hoa mai ở trên đỉnh, phục sức hoa lệ, dây kết nhiều màu, tay áo dài thướt tha tựa như thêu như họa cả thế giới. An An ngồi xuống mà cảm thấy hốt hoảng, nhưng hết thấy đều được thu hồi trong nháy mắt làm như không có chuyện gì.

“An An, nghe nói Hiền Viên Tư Cữu đang theo đuổi em!?” Hồi lâu, Hà Phong Hiểu mới quay lại nhìn An An, tựa hồ như có chút ý cười, loại ý cười lạnh đến tận xương: “Sắc mặt sao lại không tốt như vậy? Nếu em đi theo hắn, có thể sẽ trở thành một quý nhân(1)!”

An An quay đầu, tay vẫn vịn trên tay cầm của chiếc ghế bành, bên tai là những tiếng trầm trồ khen ngợi dao động từng đợt, chính mình lại không rõ đầu gối kia tại sao lại có thể biến thành cuộn sóng như thế này, niết niết đều không lao lực.

Hà Phong Hiểu lúc này mới để ý, khuôn mặt An An giờ đây còn trong sáng hơn cả sương tuyết, trong hoảng hốt mang theo sự thương đau. Trong đôi mắt dường như có ngọn lửa âm ỉ cháy, kích động chỉ muốn được bùng lên, nằng cần chặt môi, một chút máu tươi nồng đậm nhỏ ra ngưng lại trong khoảnh khắc.

Thấy thế, sắc mặt của hắn bây giờ mới dịu xuống, thở dài: “Em đừng tức giận! Chuyện này đã truyền đi ồn ào cả thành. Em giả bệnh cũng không phải biện pháp lâu dài.....Anh thấy theo đà này, mọi chuyện về sau em khó mà không chế nổi....”

An An cúi đầu lấy tách trà, cũng không nóng nảy mở nắp ra, nhưng tay cầm lấy chỉ vân về nơi miệng tách. Hà Phong Hiểu cảm thấy nằng đang cố gắng đè nén sự run rẩy, liền đưa tay muốn cầm lấy tay An An nhưng lại bị nằng thần nhiên tránh né.

“Em biết! Nhưng chẳng lẽ chị em em phải học theo Nga Hoàng Nữ Anh(2) sao?”

An An cúi đầu, hơi hơi tức giận xem mọi thứ trước mắt như không có, lộ ra chiếc gáy trắng nõn nhu thuận. Bộ dạng mỉm cười vốn có đã không còn thấy, chỉ còn lại một thần sắc trầm ổn mà bi thương, giống như đã từng trải qua quá nhiều tang thương. Thần sắc như vậy, Hà Phong Hiểu đã từng gặp qua, cũng đã khắc vào trong lòng, chỗ sâu nhất, giống như một trân bảo tuyệt thế, bình thường cũng không dám lấy ra xem.

Nhớ rõ lần đầu tiên gặp An An, nằng vẫn còn là một nha đầu mười một tuổi, Nam Nam dẫn nằng đến trước mặt mình, thần nhiên nói: “Đây là tiểu muội.” Đôi mắt An An trừng lớn, mở to tròn nhìn hắn, giống như con mèo nhỏ tràn đầy cảnh giác khi có kẻ xâm nhập vào lãnh địa của nó. Khi đó vì Nam Nam nên hắn đối với An An cũng phá lệ mà ân cần, đặc biệt mà dẫn An An đi đến tiệm ăn. Vừa ngồi vào bàn tròn, An An đã chọn vị trí cách xa hắn nhất, ánh mắt vẫn thủy chung có chút địch ý với hắn, giống như hắn là kẻ xấu đến cướp đi chị gái của mình, tính trẻ con đáng yêu cũng khiến hắn dễ khóc dễ cười.

Mà hiện tại, cô bé ngày đó đã trưởng thành, trở nên xinh đẹp kinh người, nhưng cũng có thần sắc giống như Nam Nam năm đó, tuyệt vọng, bi thương..... Khi đó, hắn và Nam Nam yêu nhau điên cuồng như vậy, vì Nam Nam mà làm bao nhiêu chuyện ngốc nghếch. Nhưng yêu càng sâu, hắn lại càng không phát hiện ra trong mắt Nam Nam có bao nhiêu là khủng hoảng..... Hắn khi đó không hiểu, hiện tại hiểu được cũng đã là quá muộn.....

Ngọn đèn màu trên sân khấu đột nhiên dội ngược lại, hàng ghế nhất thời bị ánh đèn chiếu rọi một nửa bên trái, dừng lại trên người An An. Nhìn từ trên xuống dưới, trông giống ngọc lưu ly hiện lên dưới vầng ánh sáng, yếu ớt khiến người không nhận được mà nín thở. Không giống nhưng lại cực giống.....

Hà Phong Hiểu thật sự muốn vươn tay ôm lấy nằng, nhưng bàn tay đưa ra lại dừng lại sau tấm lưng thẳng của An An, thay nằng vén lại những lọn tóc xê dịch phía sau mang tai.

An An dường như không biết, vẫn cúi đầu nhìn xuống bàn như lúc trước.

“Em và cô ta khá giống nhau.....” Sau một lát, Hà Phong Hiểu lại quay đầu nhìn lên sân khấu kịch.

An An cả kinh, thế này mới ngẩng đầu lên. Ngọn đèn điện chiếu xấp lên gương mặt Phong Hiểu tựa như bóng ma kỳ lạ che phủ, nửa sáng nửa tối thay đổi liên tục, khiến cho người ta không nhìn thấy rõ vẻ mặt của hắn.

“Mấy năm nay, em nói là anh giúp em tất cả. Nhưng kỳ thật, không hiểu chúng ta ai giúp ai? Nếu không có em, anh nghĩ anh đã sớm.....”

Nói xong, Hà Phong Hiểu chớp mấy khóe môi khơi mào, chậm rãi có thể cảm thấy ra được một loại hương vị sấp sấp nhọt nhọt, bóng đen trên mặt chuyển thành màu xanh, sắc mặt hắn ủ rũ, giống như tro tàn khói bếp, vừa nhìn thấy có vẻ tuần tú nhưng nhìn lâu mới phát hiện ra sự khủng hoảng suy sụp.

Đó là ham muốn sống sau khi đã mất đi sở hữu rồi, loại thần sắc này chỉ có thể thấy được trên người của người sắp chết, mà hiện tại lại xuất hiện trên gương mặt của Hà Phong Hiểu khiến An An có điểm hốt hoảng, không bao giờ có thể tưởng tượng đây chính là chàng trai sáng sủa hào hoa năm xưa. Tiếng ca của người diễn xướng nùng nịu cũng bèn ngọt lổ tai. Hà Phong Hiểu giống như đang hết sức mệt mỏi, hai mắt nhắm lại, lông mi dài giống như cánh bướm sau chặng đường dài đổ xuống khép lại, chìm vào giấc ngủ, ngẫu nhiên lộ ra một chút xót thương không hề hay biết.

Thực im lặng, im lặng.....Trống rỗng mà tịch mịch.

“Phong Hiểu.....”

An An nhìn hắn, trái tim phẳng lặng như mặt hồ yên ả bỗng có một tảng đá lớn bị ném mạng xuống, lại nổi lên những đợt sóng phong ba.

Lòng của nàng đối với Phong Hiểu luôn là một loại yêu quý sâu đậm. Từ khi nàng còn nhỏ, căn bản chính là hận Phong Hiểu đã cướp mất Đại tỷ. Bao nhiêu lần bị bệnh là lại viện cớ kéo ống tay áo Đại tỷ, cầu xin Đại tỷ đừng có giống như những cô gái bị đàn ông bắt cóc đi. Mỗi khi như vậy, lúc đầu Đại tỷ còn mơ mơ hồ hồ không hiểu, bạc môi nhếch lên, lông mày nhíu lại, con ngươi đen láy trầm tĩnh tựa hồ có chút u buồn, lại có chút đau thương yên lặng nhìn nàng.

Sau lại có biết bao nhiêu đêm khuya, nàng nằm mơ mà suy nghĩ, nếu như nàng không nói với Đại tỷ những điều đó, có phải Đại tỷ đã sớm có thể bỏ đi cùng Phong Hiểu? Sẽ không có thảm kịch sau này, bọn họ cũng sẽ không có kết cục không vui như bây giờ.

Bao nhiêu lần thở dài, trách số phận tàn khốc, lại tự trách mình thiếu niên không hiểu gì không nhìn ra được sự thật, cũng không tiếp tay thêm cho vận mệnh chôn vùi hạnh phúc của bọn họ.

Sau đoạn thời gian đó, nàng cảm giác được mình đã bị báo ứng, cảm nhận rõ sự đau khổ của Đại tỷ. Nàng tự tra tấn mình bằng các buổi tiệc xã giao, đi không ngừng, không lúc nào là ngừng lại, thân hình trần trụi không phản kháng hoàn toàn để mặc cho người ta đùa bỡn.

Giống như mấy ngày trước về lại Nam Sơn kia, mỗi lần phản kháng là mẹ lại thêm phần tàn nhẫn khốc liệt....Trừ bỏ đau đớn bên ngoài, còn thêm vài phần khuất nhục bên trong....Kết quả lại không khác nhau là mấy, nhất định không thể thoát khỏi sự bài bố của mẹ, vĩnh viễn chạy không thoát khỏi vận mệnh số kiếp đã định....Đến sau này, cả ý chí cũng bị mẹ khống chế, duy nhất chỉ có sự tự tôn là không biết bị quăng đi chỗ nào rồi....

Ngón tay An An run lên, siết chặt lại, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay, vẫn là mâu thuẫn, sắc mặt không chút huyết sắc: “ Kỳ thật....”

“Cái gì cũng đừng nói.....” Hà Phong Hiểu mở mắt ra, đôi mắt hắc bạch phân minh mông lung, nhìn chăm chú sẽ thấy biểu lộ có chút vận vẹo, giống như cổ nện thứ gì đó, lại dường như đang cắn chặt môi dưới, biểu tình đau đớn không chịu đựng nổi, tựa như hô hấp cũng cảm thấy đau: “ Đây là xoài mới hái, anh lấy riêng cho em. Trời có sụp cũng đã có anh chống đỡ thay em, nhân sinh đặc ý tu tâm hoàn, đừng sử kim tôn đối không nguyệt (3).”

“Phong Hiểu....”

Bàn tay An An vừa mới chạm đến trước mặt Phong Hiểu, nhưng rất nhanh hắn đã đưa tay lên trước mặt như cố che dấu điều gì đó. Ngọn đèn sân khấu chiếu lên ống tay áo của Phong Hiểu khiến nó trở thành màu

cam, tiên diễm kỳ quái nhưng lại có phần đáng sợ. Mà ngón tay Phong Hiểu lại tái nhợt, cơ hồ như không có chút huyết sắc nào.

“Làm ơn! Cái gì cũng đừng nói! Đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh.....Anh chỉ là một kẻ nhu nhược, cô ấy ra đi đã mấy năm nay, còn anh thì vẫn sống, thậm chí còn sống rất tốt.....”

Những tiếng nói không rõ hòa cùng ngữ điệu nghẹn ngào nói tiếp nhau phát ra, người đàn ông này đang run rẩy khóe mắt, mang theo sự đau đớn thâm trầm phát ra từ tận đáy lòng. Từng vết thương, từng ký ức.....cứ như vậy khắc sâu vào trong xương cốt, một giây cũng không ngớt đau. Bầu trời hoàng tuyền, bể ngạn hoa khai, dưới cầu Nại Hà uống nước, người chết có thể quên đi hết chuyện tình chốn nhân gian, mà hắn thì chỉ có thể nhớ mãi chuyện đau lòng quá khứ.

Trên sân khấu kịch, nữ xướng ca đang hát: Nhân sinh trên đời như mộng xuân, thả tự thoải mái ắm ắm chung.

Dưới đài, mọi người trầm trồ khen ngợi.

An An cuối cùng cũng không đành lòng thấy hắn như thế, đứng dậy đi đến bên người Phong Hiểu, vươn tay ôm lấy hắn, giống như người mẹ an ủi đứa con bị thương của mình.

“Phong Hiểu, kỳ thật Đại tỷ.....”

Ổn định trái tim đang đập thình thịch mấy lần, nàng mới có dũng khí nói ra. Nhưng bỗng nhiên, mắt Cố An An lại nhìn về phía cửa đang đẩy lên tiếng náo nhiệt. Trước cửa, là một thân hình quân trang cao ngạo cao ngất, An An cứng đờ người, khuôn mặt trong nháy mắt đã trở nên trắng bệch.

Hà Phong Hiểu cũng theo ánh mắt nàng mà nhìn lại, thấy người vừa tới, vội vàng đẩy An An ra.

Cả rạp hát yên tĩnh một mảnh, Hà Phong Hiểu cùng Cố An An không biết nên nói gì, còn Hiên Viên Tư Cửu thì mặt không chút biểu cảm.

“Phong Hiểu, thật là có phúc khí.....”

Hiên Viên Tư Cửu thản nhiên nói xong, mặt cũng không biểu tình gì, nhưng hai mắt và hơi thở tỏa ra từ người hắn thì thật lạnh lùng như băng giống như băng ngàn năm.....Không, có lẽ đôi mắt kia chính là do băng tuyết tạo thành, mới có thể biểu lộ ý lãnh khốc mà không cần dùng đến ngôn từ.

An An theo bản năng muốn trốn về phía sau. Nhưng thân hình vừa mới di chuyển thì đã bị Phong Hiểu đè lại, chỉ có thể cứng nhắc cúi đầu xuống.

Mà trên mặt Hà Phong Hiểu lại xẹt qua một tia ngại ngùng cùng hối lỗi, nhưng nhìn đến ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu đang dừng lại nơi hai bàn tay bọn họ đang nắm chặt lấy nhau thì nhẹ nhàng cười, đứng dậy tự nhiên lễ độ chào hỏi: “Cửu thiếu đại giá quang lâm, thật vinh dự cho kẻ hèn này! Ngài đã tới bao lâu rồi?”

“Tôi đến tìm người, cô ấy giận dữ không gặp tôi mấy hôm nay rồi! Tôi chỉ có thể tự mình đến đón cô ấy, làm cho cô ấy nguôi giận.”

Hiên Viên Tư Cửu chỉ nhìn về phía An An, hoàn toàn không đặt Phong Hiểu vào trong mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào An An, sừng nịnh mím cười. Ánh mắt hắn đông lại, con ngươi bên trong cũng thâm lạnh, không hề có ý cười.

Hà Phong Hiểu nghe vậy liền cười cười, cúi xuống bên tai An An, bàn tay cố tình ôm lấy eo nàng. Lúc này trên sân khấu kịch chính là vào cảnh đào tiêm tể, tiếng hát rất cao, nhạc cổ cũng theo đó mà nhộn nhịp hơn, mà hắn lại đè nén thanh âm, An An phải cố hết sức mới nghe được.

“An An, em nên rõ ràng! Hiên tại em không muốn cũng trốn không được nữa rồi. Năng lực của anh có hạn, không thể giúp gì cho em. Nhưng, người đàn ông này thì không, có hắn, em tạm thời sẽ tránh được rất nhiều người khác. Nếu em đủ thông minh, cái tạm thời sẽ biến thành vĩnh viễn, nhưng trăm ngàn lần đừng đem trái tim mình bỏ vào đó. Còn nữa, tránh cũng vô dụng!”

Nói xong, Hà Phong Hiểu vỗ vỗ tấm lưng của An An, mang theo ý an ủi nàng chút ít. Nhưng hành động này trong mắt Hiên Viên Tư Cửu thì giống như đang khoe sự thân thiết của hai người.

“Phong Hiểu....”

An An giống như là bị kinh hách, run rẩy, lộ ra thần sắc đáng thương cầu xin hân.

Hiên Viên Tư Cửu rốt cuộc cũng không còn kiềm chế nổi, tiến lên mạnh mẽ kéo lấy An An, tách hai người ra. Hà Phong Hiểu vẫn mỉm cười, cũng không ngăn cản.

“ Phong Hiểu, không quấy rầy cậu xem kịch nữa! Người đã tìm thấy, tôi tự nhiên cũng muốn cáo tử, gửi lời hỏi thăm của tôi tới Hà công.” Nói xong, lời An An xoay người rời đi.

Hà Phong Hiểu cúi đầu, thực khách khí lịch sự đối với bóng dáng Hiên Viên Tư Cửu rời đi hành một lễ, trên trán có vài sợi tóc rũ xuống, che khuất ánh mắt đang lộ ra tia dị quang.

5. Chương 5: Vô Ý Khổ Tranh Xuân

Hiên Viên Tư Cửu một đường kéo thẳng An An ra khỏi Lê Viên.

Trong đêm tối, gió thổi không ngừng, trên bầu trời dày đặc những đám mây, không một ánh sao nào lộ ra tia sáng, giống như dự báo lại sắp có tuyết rơi. Phía sau bọn họ có mấy chiếc xe chậm rãi đi theo, xuyên thấu qua màn đêm dưới ánh đèn chiếu xạ có thể nhìn thấy quân nhân bên trong đang khẩn trương nhìn họ. Gió càng lúc càng gào thét, An An bị kéo ra đột ngột nên cũng không kịp cầm lấy áo khoác. Nàng chỉ mặc bộ sườn xám bằng gấm dài dài. Không khí rét lạnh làm nàng rung mình một cái, cũng không dám nói lời nào, chỉ nhắm mắt theo sau người đang gắt gao kéo nàng đi. Thoạt nhìn, nàng có thể cảm nhận được Hiên Viên Tư Cửu đang rất tức giận.

Đêm đen giá rét, trên đường không nhìn thấy bóng người qua lại, bóng dáng Hiên Viên Tư Cửu thì như đang hút hết chút hơi ấm còn sót lại trong không gian khiến An An đã lạnh lại còn lạnh hơn, nhịn không được mà phát run. Nhưng cho dù có lạnh đến mức nào đi chăng nữa, nàng vẫn phải cẩn thận bước theo hân.

Mạnh mẽ, Hiên Viên Tư Cửu lôi kéo nàng đi trên đường lớn, bước đi vội vàng nóng nảy. Lúc bước ra đường, An An không theo kịp, giày cao gót đập lên chân váy sườn xám. Một cái mà đã ngã lão đảo xuống, An An còn chưa kịp phản ứng thì một bàn tay rắn chắc đã nắm chặt lấy thắt lưng của nàng.

Chủ nhân của đôi mắt lạnh lẽo như băng kia đã tiếp được nàng khi nàng suýt nữa té ngã.

“Làm sao vậy? Đi mà cũng ngã ư?”

Cánh tay Hiên Viên Tư Cửu rất có lực, bờ vai của hân cũng thực rộng. Nhưng An An lại có chút mơ hồ. Hình như tay của cha cũng như thế này, các khớp xương nhô ra, ngón tay đặc biệt dài, nắm lấy tay nàng một cách đặc biệt dịu dàng.

Lời nói của Hà Phong Hiểu lúc trước lại vang bên tai của nàng: “ Có hân, em sẽ tạm thời không cần phải ứng phó với những người khác. Nếu em đủ thông minh, cái tạm thời sẽ biến thành vĩnh viễn.....”

Cho dù là sợ hãi.....Cho dù là sợ hãi....nhưng An An lại có cảm giác rất an toàn. Trong cơ thể tựa hồ như có lửa liệt liệt thiêu đốt, tuy rằng khổ sở đến chết nhưng An An vẫn miễn cưỡng nở một nụ cười không mấy ôn nhu: “Không.....Không ...có chuyện gì!”

Dưới ngọn đèn mờ ảo, ánh lên trong mắt Hiên Viên Tư Cửu là một An An bất lực, biểu tình thất thố, run run như đứa nhỏ bị vứt bỏ, điềm đậm đáng yêu nhìn hân.

“Như thế nào mà lại ăn mặc ít vậy? Lạnh không?”

Lúc này, ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu thập phần nhu hòa. Mỗi khi hân tưởng mình sắp chinh phục được thứ gì, ánh mắt của hân luôn nhu hòa như vậy, dụ hoặc đối phương sa vào cạm bẫy của hân.

Hiên Viên Tư Cửu vươn tay, đầu ngón tay chạm vào hai má không chút độ ấm nào của An An.

“Không....” An An ngơ ngác để mặc hân vuốt ve má của mình, “Không lạnh....”

Hiên Viên Tư Cửu giống như có chút tức giận, thở dài một hơi, ôm lấy nàng đi về hướng ô tô ở phía sau.

Thần sắc Hiên Viên Tư Cửu như vậy, giống như yêu thương, giống như trách cứ An An không biết thương tiếc cho thân thể của nàng. Cho dù trên mặt là vẻ thản nhiên, nhưng trong lòng An An vẫn nghi hoặc như cũ.

Vừa ngồi vào trong xe, những bông tuyết bay lác cũng ủa vào theo, xe phóng nhanh vun vút, tuyết rơi dày như vậy, ngoài cửa sổ xe là một màn trắng xóa bay bay. Đèn đường màu vàng âm thầm có thể nhìn rõ má hồng của An An được phủ một tầng phấn, đậm nét nhưng ướn ắt. Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng xoa lên gương mặt của An An, động tác thập phần nhẹ nhàng, nhưng vẻ mặt của hắn lại lạnh lẽo và không kém phần đậm đặc. An An không tránh, chỉ lặng lẽ nhìn hắn, trong mắt phủ một màn sương, thần sắc mông lung.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn không được mà nhớ đến cảnh tượng tối hôm đó. Thân hình An An mềm mại như nước, mái tóc như dòng thác đổ xuống trên lớp chăn đệm trải giường...mỗi một chi tiết đều rất rõ ràng...

Ngón tay chạm vào gò má như có lửa của An An, sau đó Hiên Viên Tư Cửu mới chậm rãi tiến thêm một bước, hôn xuống đôi môi của nàng.

Thân thể An An hơi hơi chấn động, giật giật như không có trốn tránh. Cảm giác nóng ấm mềm mại theo đầu lưỡi của hắn truyền đến, tay hắn ôn nhu giữ lấy đầu của nàng, đầu ngón tay luồn vào mái tóc, nhẹ nhàng vuốt ve.

Có lẽ đã quen với nụ hôn của Hiên Viên Tư Cửu, cảm giác chán ghét trong An An cũng dần dần biến mất.

Từ chậm rãi, Hiên Viên Tư Cửu bắt đầu hôn một cách mãnh liệt hơn, tựa hồ hung tợn muốn chiếm đoạt khiến An An không thể không lấy phương thức kịch liệt để đáp lại.

Đúng không? Làm như vậy liệu có đúng không? Bờ môi của người đàn ông đã từng hôn qua Nhị tỷ giờ đây đang hôn nàng...Đúng hay sai?~ Trong lòng An An luôn có một tiếng nói lặp đi lặp lại câu hỏi này.

Nhưng trong hoảng loạn, nàng lại không kịp suy nghĩ gì, hơi thở của hắn đều đã bị nàng hấp thụ, ý thức giống như bị ngưng trệ.

Hồi lâu, Hiên Viên Tư Cửu lưu luyến mà không muốn rời khỏi môi An An.

Cuối cùng cũng không bị ngạt chết!~ Đây là ý nghĩ phản ứng đầu tiên trong đầu An An. Nàng hít hà từng ngụm từng ngụm không khí, hai tay vô thức nắm lấy cổ áo của Hiên Viên Tư Cửu, hoàn toàn không ý thức được bộ dạng của mình bây giờ đang có bao nhiêu là ỷ lại hắn.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn không được, cúi xuống hôn lên ấn đường của An An.

An An cũng không lên tiếng, vẫn ỷ lại trên vai của hắn điều chỉnh hô hấp. Đôi môi hồng nhuận như ngọc trai được phủ lớp bột sáng bóng, hơi khê nhếch lên mở ra, hơi thở của nàng phả vào cổ hắn.

Hơi thở không thoát ra ngoài, một lúc lâu, Hiên Viên Tư Cửu cảm thấy gáy của mình dính dính một thử âm ấm ướn ắt, dụ hoặc hắn.

Hắn vừa mới động dậy, tay nàng đã đè lại hắn, nhẹ nhàng mà nói: “ Xin hãy đáp ứng tôi một việc....Xin hãy đáp ứng! Nếu có một ngày ngài chán ghét tôi thì xin đừng lưu tình gì mà rời xa tôi, có được không? Cái gì cũng không cần nói, cái gì cũng không cần làm, tựa như....ngài đối với Nhị tỷ vậy.....Thậm chí ngài tàn nhẫn nhiều thêm cũng không sao?”

Trong xe, trừ bỏ tiếng động cơ ô tô thì chỉ còn lại tiếng nói của nàng nhàn nhạt vang lên.

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu chuyển đến bả vai nàng, siết chặt lấy An An, giống như muốn nói gì đó.

An An đột nhiên cảm thấy thiên toàn địa chuyển, tựa hồ như cả thành phố Hồ Đô này đang điên đảo. Trước mắt, đen trắng lẫn lộn, ánh sáng mơ hồ loạng choạng, trước lúc ngất đi, nàng nhìn thấy gương mặt Hiên Viên Tư Cửu từ lạnh lẽo chuyển sang kinh hoàng...

An An vẫn thường nghĩ, hết thảy mọi chuyện chỉ là ác mộng, mở mắt ra là có thể nhìn thấy thôn nhỏ thanh bình, nơi chôn rau cắt rốn của chính bản thân nhưng ngay cả tên nàng cũng không nhớ nổi. Mảnh sân không lớn ở phía trước, bên cạnh giếng nước có một tảng đá làm thối. Cha nàng làm ruộng nhiều năm vất

và gầy gò, những lúc rảnh rỗi thì ôm lấy nàng và anh trai của nàng vào lòng, kể chuyện bạch cốt tinh xa xưa.

Nàng khi đó còn quá nhỏ, không kiên nhẫn ngồi yên nghe cha kể chuyện, kéo lấy góc áo cha mà khóc lớn. Sau đó cha dẫn nàng đi đến tiệm bán đồ tạp hóa trong thôn, mua mấy viên kẹo đường cho nàng. Nàng ngậm chúng trong miệng, vị ngọt đầy hạnh phúc.

Nhưng hết thảy những bình yên hạnh phúc đó đều bị một con ngựa điên phá nát. Vó ngựa trong nháy mắt lao qua nàng, lúc ấy cũng không biết như thế nào, chỉ thấy đau thôi.... Suốt mùa đông đó, những bếp lò cháy rực than hồng, nước được uống như ăn phải hoàng liên, đắng cực kỳ, cho nên mỗi lần uống thuốc đều khóc loạn cả lên. Uống một ngậm thuốc đó xong, đau triệt để từ xương đến ngũ tạng, vì thể nàng cố chấp chấp tắc không chịu tiếp tục uống nữa, khóc thảm thiết hơn, thẳng cho đến khi cổ họng như bị xé nát. Mẹ bắt đặc dĩ ôm lấy nàng vào lòng, dỗ dành ‘ Ồn, ồn ’.

Sau đó, mẹ lại đưa cho nàng một chiếc bình thủy tinh nhỏ, bên trong đầy kẹo màu sắc sặc sỡ. Bảo bối mà chỉ mình nàng có được, anh trai cũng không có. Nàng thích nhất là được mẹ công trên lưng, được dựa vào chiếc áo bông và đệm của mẹ khiến nàng có cảm giác vô cùng an tâm.

Chiếc sân nhỏ trong chiều xuân trẻ, ánh tà dương đổ lên trên mặt đất nhuộm thành màu nâu vàng. Bây giờ mỗi khi nhớ lại, cảnh đẹp đó lại như hiện ra trước mắt.

Trong sân, có nụ linh lan xinh đẹp đang muốn bung nở, phối hợp cùng những đóa linh đang đã tàn quanh mình.

Sau đó, mẹ kể cho nàng nghe chuyện xưa về cây hoa xinh đẹp kia. Có con chim hoàng tước từ phương bắc bay về, rắc xuống lấy những hạt giống nhỏ, sau này mọc lên thành cây, nở ra những bông linh lung xinh đẹp, còn quý hơn cả linh lan bình thường. Bàn tay của mẹ thô ráp nhưng giọng nói luôn hiền hòa như vậy.

Lại một mùa đông đến, cả nhà vì chữa bệnh cho nàng mà càng ngày lâm vào hoàn cảnh khó khăn nghèo túng.

Chớp mắt, lại mơ hồ, nụ cười dữ tợn của mẹ mình lại hiện lên: “ Đứa nhỏ xinh đẹp như thế này nếu chết thì thật đáng tiếc, chi bằng bán lại cho ta, đưa vào trong thành có lẽ còn cứu được!”

Mẹ không chịu, nằm bên cạnh giường khóc rống, ánh mặt trời đánh vào tấm áo vá màu xanh của mẹ. hình thành những đoạn sáng run rẩy. Mặc kệ mẹ mình nói như thế nào, mẹ cũng xem như không nghe thấy.

Cuối cùng, cha ngồi trên mặt đất, ôm đầu nói một câu: “ Chúng ta chết đói cũng chẳng sao, nhưng còn các con thì thế nào?”

Kết quả, mẹ mình dẫn nàng đi, ôm nàng đi ra đến cửa. Nàng không chịu, liều mạng bám chặt lấy cánh cửa, hai chân đá loạn. Mẹ mình rút cuộc chịu không nổi gờ tay đánh cho nàng mấy cái, sau đó ôm đi ra ngoài.

Nàng khóc lớn, quay đầu lại nhìn thấy mẹ nàng đang khóc so với nàng còn thảm thương hơn. Nước mắt như mưa rơi không ngừng, bị thương vô tận....

Nếu nàng là con trai, có phải nàng sẽ không thích khóc? Có phải hay không.....có phải hay không....sẽ không bị bán đi?

Đau....rất đau.....Thật sự là rất đau!

Từ trong mơ tỉnh lại, An An mơ màng mở to mắt, loáng thoáng nghe được có người hô: “ Tỉnh rồi! Tỉnh rồi!”

“Tam tiểu thư.....tiểu thư đã tỉnh lại rồi!”

Yên Hồng đứng ở bên giường, từ bên sườn áo rút ra một chiếc khăn, vừa lau khóe mắt vừa cười nói.

“Làm sao vậy? Đang yên đang lành tự dưng lại khóc cái gì?” An An cố gắng cười tươi, chỉ cảm thấy thân thể suy yếu mềm nhũn vô cùng.

“Tam tiểu thư, tiểu thư làm em sợ muốn chết!”

Đang nói thì có một người đàn ông mặc áo bào trắng tầm trung niên tiến vào. Ông ta a một chiếc trắc ôn khí(1), đặt vào miệng An An, sau năm phút dùng ống nghe bệnh nghe mạch xong rồi lấy ra nhìn, ba mươi chín độ. Nói với y tá đứng bên cạnh: “Sốt cao rất nguy hiểm, phải tiêm một mũi!”

Y tá theo lời mà đưa một ống kim tiêm đã chuẩn bị trước vào tay ông ta. Thầy thuốc giơ lên kim tiêm sắt, đầu giường chỉ thấp một ngọn đèn, bên trong phát ra ánh sáng làm người ta choáng váng, bóng người kia phóng đại dưới ánh đèn, lay động in lên trần nhà màu tuyết trắng.

An An chỉ cảm thấy kim tiêm kia có gì đó bén nhọn đáng sợ khôn cùng, giống như quái thủ mở to cái miệng đỏ lòm của nó xông về phía nàng, lộ ra những chiếc nanh trắng sắc nhọn. Nhưng vẫn phải nhìn, càng nhìn lại càng cảm thấy đau đớn đang kịch liệt dâng lên trong cơ thể, cuối cùng chuyển thành một loại e ngại thâm căn cố đế.

Chật vật không chịu nổi, nàng từ trên giường đứng dậy. Những sợi tóc ẩm ướt dính chặt lấy gò má, sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt.

“Tôi không muốn tiêm! Các người tránh ra!”

“Cố tiểu thư, cô hiện tại đang sốt cao! Nếu không hạ sốt sẽ rất nguy hiểm, cần phải tiêm một mũi mới được!”

Mọi người thật cẩn thận vây quanh An An, cũng không dám tiến lên, chỉ nhẹ nhàng khuyên nhủ.

An An không hé răng, nhưng lại dùng sức cắn chặt lấy môi. Nàng trông giống như đang bị bọn họ bức bách, lão đảo lui về phía sau vài bước, nhìn vào Yên Hồng, người duy nhất mà nàng biết ở đây: “Yên Hồng...thể này là thể nào? Vĩ Dạ đâu? Vĩ Dạ đâu rồi?”

Những hình ảnh trước kia cứ liên tiếp hiện lên, nhiều lắm. tất cả những ủy khuất thống khổ che dấu trong tim giờ đây đang nổi lên một lượt. Cổ họng nàng như bị nghẹn lại, rốt cuộc cũng không thể thốt lên dù chỉ là nửa chữ.

Lúc còn nhỏ, mẹ liền thường nói: đứa nhỏ đến từ nông thôn này vẫn còn kém cỏi.

Cho nên, nàng bị đánh nhiều hơn bất kỳ ai.

Vẽ không đẹp bị đánh, chơi không được loại đàn nào bị đánh, ca xướng sai một âm thì liền bị đánh. Mẹ không có việc gì thì sẽ kiểm tra thử chuyện học hành rèn luyện của mấy người, không tốt là lại bị đánh. Có đôi khi mẹ đánh thua bài là cầm phát trần lông gà vun vút vung lên đánh nàng.....Có đôi khi thì chuyển sang phạt quỳ, phạt không được ăn cơm.

Nhưng....những điều này xem ra vẫn còn tốt....

Dần dần, nàng trưởng thành. Một hôm, mẹ gọi nàng đến. Vốn tưởng rằng mẹ muốn nói gì đó, nhưng mẹ cái gì cũng chưa nói, vừa châm một cây thuốc lên hút, vừa đánh giá nàng. Mẹ thổi ra những làn khói trắng, liên tiếp chồng chập lên nhau khiến không gian trong phòng có chút mờ ảo. Ánh mặt trời trong phòng lúc đó vốn chói chang rực rỡ, nhưng dưới hoàn cảnh đó lại trở nên âm u như chốn cổ mộ, nhuộm màu đen tối.

“Nha đầu kia đã trở mã rồi! Dung mạo cũng thật khá!” Sau một hồi lâu, mẹ mới phỉ phỉ khói thuốc, quay đầu nói với thầy dạy của nàng: “Về sau không thể lại đánh, cũng không thể lưu lại một vết sẹo nào trên người nó, biết chưa?”

Tàn thuốc rơi trên thảm hoa hồng, ngay cả khi được ánh mặt trời ban trưa chiếu vào trông chúng vẫn thật tiêu điều.

Từ ngày ấy, quần áo của nàng bắt đầu được mời thợ may riêng theo yêu cầu. Nhan sắc của nàng quả thực ngày càng lộ rõ vẻ xinh đẹp, trở mã nhanh hơn so với một nha đầu bình thường.

Từ ngày ấy, quần áo của nàng đã bắt đầu có thợ đến may đo riêng. So với những nha đầu bình thường, nàng thu hút hơn, nhan sắc có vẻ tiên diễm đặc biệt hiếm thấy. Nhưng những quần áo này, chất liệu không tốt, không đáng tiền, tính chất cũng không bền, bởi vậy mà dễ dàng bị kim tiêm qua phá hỏng....

Mỗi khi kim kia đâm vào da thịt, thân thể nàng nhịn không được mà run rẩy thập phần, thẳng đến khi nhũn ra, cũng vẫn vô lực.....Cuối cùng, cả người cuộn lại thành một khối.....

Nhưng dù đau đến như thế nào cũng không dám hé răng, trong lòng nàng không ngừng lặp đi lặp lại lời nói của Đại tỷ: “ Mặc kệ đau như thế nào cũng đừng có kêu ra! Càng kêu lại càng đau....càng giãy giụa thì đau đớn còn kéo dài...”

Đoạn thời gian đó, cứ mỗi lần đi vào nhà tắm, cởi sạch quần áo, nhìn chính mình trong gương, thân thể đầy những điểm đỏ, nàng chỉ có thể liều mạng nói với chính mình đừng có khóc....Chính bởi vì khóc nên mới bị cha mẹ bán đi....

Sợ đến tiệm cắt tóc, sợ gặp khách, sợ may đo trang phục. Nhưng khi kim kia hạ xuống, nàng khuất phục hết thấy.

Mà hiện tại nàng cái gì cũng đã không có, còn muốn nàng như thế nào đây? Nàng đã không còn cái gì nữa rồi....

Hiên Viên Tư Cửu vừa đẩy cửa vào thì vừa vặn thấy một màn này. Tóc An An rối bời, lung tung che phủ hai gò má, khuôn mặt bởi vì phát sốt mà hồng lên, nàng mặc bộ quần áo ngủ màu tím nhạt pha ren, chân trắng bạch, run rẩy đứng ở đó.

“Sao lại thế này?” Hiên Viên Tư Cửu lập tức cau chặt mày lại, sát khí bắt đầu phát ra.

“Cổ tiểu thư không chịu tiêm, chúng tôi cũng không có cách nào khác!” Bác sĩ khúm núm lập tức cúi đầu, lưng ta lưng túng mở miệng nói.

“Em như thế nào mà lại thích náo loạn như trẻ con vậy? Không tiêm thì làm sao khỏi bệnh được!” Giống như đối với chuyện này cảm thấy kinh ngạc, Hiên Viên Tư Cửu lộ ra một nụ cười thản nhiên nơi khóe miệng, thêm vào đó có chút trào phúng, trêu chọc.

Cánh môi An An khê mấp máy, tựa hồ như muốn nói điều gì đó. Nhưng nàng còn chưa kịp có phản ứng, cánh tay đã bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ túm lấy. Nàng bị bắt lọt vào trong lòng Hiên Viên Tư Cửu.

“Đừng sợ, chỉ là tiêm một mũi thôi mà!”

Nam nhân dịu dàng ôm cô đến giường, giọng điệu mềm nhẹ nhưng lại khiến cho người ta thấy sợ hãi.

“Không cần....”

Cổ họng khô nứt cổ thót lên hai tiếng khó khăn, hình như là đang khóc thút thít, lại có vẻ như là cầu xin. Nhưng kim tiêm lạnh như băng kia vẫn không chút lưu tình nào mà đâm lên cánh tay của nàng, lạnh đau đến tận xương cốt. Đau đến độ thân thể nàng uốn cong như sợi dây cung, bàn tay theo bản năng siết chặt lấy Hiên Viên Tư Cửu, giống như một câu cộc ngằm cứu sinh mạng duy nhất, như ẩn như hiện gương mặt cũng áp sát vào Hiên Viên Tư Cửu, lòng nàng như được sưởi ấm một phần.

“Ngoan một chút! Nghe lời!”

Nhìn đôi mi trong lòng không ngừng rung động, Hiên Viên Tư Cửu mỉm cười, hân thích nàng lúc này. Không ngừng khám phá ra nét yếu ớt, dò hỏi sự yếu đuối trong lòng nàng khiến cho hắn càng muốn chinh phục nàng, trở thành chúa tể của nàng.

Sau đó, tất cả mọi người thức thời lui ra ngoài, chỉ còn lại hai người bọn họ ôm nhau ngồi trên giường.

Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng đắp chăn lên cho An An, động tác ôn nhu đến chính bản thân hắn cũng không phát hiện ra.

An An giống như mất hết cảm giác với hết thấy, ánh mắt đại ra, một mi thật dài rung rung nhẹ nhàng. Trên gương mặt tái nhợt lưu lại hắc tuyến âm u, giống như một loại kháng nghị bất thành lời.

“Tôi thật không tin nổi, nguyên lại Cổ tam tiểu thư đại danh鼎鼎 lại sợ tiêm!”

An An nghiêng đầu, con bướm vàng tinh xảo khéo léo được làm từ tay thợ kim hoàn có tiếng trên mái tóc khẽ rung động, nửa như muốn rơi, tóc bay loạn đến má nàng. Hiên Viên Tư Cửu thấy người trong lòng vừa động, thân thủ nhanh chóng đưa lên giúp nàng vén những sợi tóc rối, thuận thế áp lên cái trán nóng bỏng của nàng.

Nằm im lặng, tựa hồ như ngủ, lại tựa hồ không phải ngủ.

Gió ào ào gào thét ngoài cửa sổ, tuyết rơi rất nhiều, không khí lạnh như băng dần dần luồn vào trong căn phòng ấm áp.

Trải qua một hồi bối rối, trong phòng có chút hỗn loạn. Không biết từ lúc nào, tách trà trên bàn đã đổ nghiêng, trà rót xuống nền, thấm vàng lên thảm Ba Tư, chỉ để lại một dấu vết uốn lượn ẩm ướt.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn, cũng không biết như thế nào làm hắn nhớ lại lúc còn rất nhỏ. Mẹ nằm ốm đau trên giường, hắn đứng canh giữ ở bên, vừa hít hà mùi thuốc nồng đậm trong không khí, vừa ngơ ngác nhìn khuôn mặt mẹ. Không biết từ lúc nào lại có ốc sên nho nhỏ tiến đến, chậm rãi đi, phía sau cũng kéo theo cả một tầng nước ướt sũng. Mẹ tuy rằng bị bệnh nhưng lúc nào cũng trang điểm thập phần kiều diễm, tóc uốn cuộn sóng vẫn được búi lên một cách gọn gàng, không có lấy một sợi bung ra, hai gò má không huyết sắc thoa son phấn dày đậm, trên mắt còn đánh cả một tầng màu xanh che đi vết thâm. Nhìn qua không thấy xinh đẹp, chỉ thấy đáng thương. Nhưng mẹ hàng năm đều kiên trì giả dạng như vậy, ngay cả khi bệnh cũng không ngoại lệ, chỉ vì để chờ đợi một người đàn ông không bao giờ gặp mình – cha của hắn.

Giật mình, tiếng gió gào thét cuồng bạo đột nhiên trở nên mềm mại vô cùng. Loại cảm giác này, tựa hồ giống như người mẹ ở bên dỗ dành ru đứa con bé bỏng của mình chìm vào giấc ngủ.

Hiên Viên Tư Cửu chậm rãi cười lạnh.

Tuy rằng hắn có mẹ, nhưng lại chưa bao giờ được mẹ ru ngủ.

Thu cánh tay lại, hắn vừa muốn đứng dậy, giường thoáng chút rung, giống như làm kinh động đến An An.

Một bàn tay sợ hãi từ trong chiếc chăn bông mềm mại đi ra, kéo lấy góc áo của hắn.

An An rõ ràng đang phát sốt, vậy mà đầu ngón tay lại lạnh như băng.

“Sao vậy?”

Hiên Viên Tư Cửu nhíu mày, lại phân thần trong nháy mắt. Nàng bắt được tay hắn, khuôn mặt mới từ từ lộ ra khỏi chăn.

Giống như có chút lực bất tòng tâm, cánh môi anh đào mấp máy. Không ngờ lại như thế, mấp máy vài lần, cuối cùng nàng mới chậm rãi mở miệng: “ Chờ đi, tôi...sợ...!”

Đôi mắt kia nhìn Hiên Viên Tư Cửu, biểu tình thất thường, lông mày và lông mi hoảng hốt.

Mắt hai người, cứ như vậy mà nhìn đối lại nhau.

Hiên Viên Tư Cửu chăm chú nhìn vào Cố An An. An An cũng chăm chú nhìn vào Hiên Viên Tư Cửu, dường như chớp mắt một cái là ân ái chia lìa.

Cử chỉ nho nhỏ như vậy thôi mà cũng khiến An An hao tổn khí lực rất lớn.

Không bao lâu sau, mi mắt từ từ hạ xuống, tầm mắt bắt đầu mất đi tiêu cự, buồn ngủ càng hiện rõ trên khuôn mặt nàng.

Ngọn đèn trong phòng cũng không có sáng rực, đèn điện thành thị này vĩnh viễn cũng không có đủ điện lực, chỉ là một loại màu vàng sáng mơ hồ. Ngoài cửa sổ, gió tây bắc gào thét ô ô như tiếng khóc than, thổi từng đợt đánh vào cửa sổ thủy tinh kia.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn khuôn mặt ngủ say của Cố An An, trong lòng cảm thấy như có một hương vị kỳ diệu đang khuếch tán. Khó kìm lòng nổi, chậm rãi cúi người xuống, hắn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Hai mắt sớm đã mơ hồ, An An cuối cùng cũng đã nhận ra, nguyên bản vốn luôn bình tĩnh tự cầm mâu đề phòng nhìn người khác lúc này này đang xẹt ra một chút rung động khác thường, giống như sương mùa che phủ nhiều ngày cuối cùng cũng lượn lờ tản đi.

oOo

Tây Viên, buổi sớm hôm sau.

Trời đông giá rét, khí lạnh thổi nhẹ buốt đến tận xương. Đêm qua, tuyết đã ưu ái để lại nơi này một mảnh trắng xóa. Từ trên xe xuống dưới, một cảnh trí vốn bày toàn hoa mai giờ đây ngập trong biển tuyết trắng,

chỉ có ở xa xa, vài ngọn thanh tùng cao thẳng vẫn còn màu xanh của lá nhưng cũng trắng tuyết hai bên. Ánh nắng mặt trời đầu tiên chiếu xuống lùm cây phủ tuyết, một vài chiếc lá xanh lộ ra, từ xa nhìn lại trông cứ như người tuyết đang ngủ từ từ tỉnh giấc. Ba, bốn binh lính canh ở bốn góc, thỉnh thoảng tuần tra qua lại.

Nghiêm Thiệu đi xuyên qua hành lang, dừng ở trước cửa, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong rồi mới dám gõ cửa.

“ Vào đi!”

Vừa mới bước vào đã bị một luồng khí nóng ập vào người Nghiêm Thiệu, nhiệt độ bên trong và bên ngoài chênh lệch quá lớn. Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa đi vào phòng không giống với lúc trước, trong phòng này vốn đã có một bầu không khí ấm áp rồi.

An An đứng ở trước gương chải tóc, chiếc lược bạch ngọc lên xuống giữa những sóng tóc mượt mà, nắng mặt trời rơi trên tay này, ánh sáng lấp lánh của chiếc nhẫn kim cương tỏa ra bốn phía. Nàng hướng mặt đón lấy ánh nắng mặt trời, khuôn mặt hồng hào, cánh môi ửng ửng, trên người mặc một bộ sườn xám màu chu sa bằng gấm, tai đeo khuyên tai kim cương cùng một bộ với chiếc nhẫn đang đeo trên tay, chân đi một đôi giày màu vàng. Nàng vừa chải tóc vừa nhìn gương, nhưng lại giống như không nhìn chính mình, mà là nhìn Hiên Viên Tư Cửu trong gương.

Ánh nắng xuyên qua kính, như vẽ người ở trong.

Hiên Viên Tư Cửu đứng phía sau An An, chỉnh sửa lại quân phục. Đầu phòng kia đều được dán giấy tường màu trắng tào nhả, bên trên treo mấy bức tranh châu Âu, người trong tranh nhìn vạn phần quyến rũ. Hắn đứng giữa phòng nền đỏ càng tăng thêm phong thái tuấn tú.

Ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu đang ngưng lại trên người An An, một lúc lâu sau, hắn mới mân mê mỉm cười: “ Nhìn gương không bằng nhìn thật.”

Cánh tay An An cứng nhắc dừng lại trên tóc, kinh ngạc có chút thất thần, chợt cười đáp lại, phong tình vạn chủng, nhỏ nhẹ nói: “ Có người ở đây.”

Nghiêm Thiệu nhìn người có khuôn mặt lãnh liệt chưa bao giờ biểu lộ vẻ ôn nhu tươi cười với bất cứ người phụ nữ nào, thầm thở dài một tiếng, mới mở miệng nói: “ Chín giờ có một hội nghị, xe đã chuẩn bị cho ngài đã sẵn sàng!”

Hiên Viên Tư Cửu nghe thấy tiếng liền muốn đưa tay lấy mũ, nhưng bàn tay vừa mới đưa ra đã bị An An ngăn lại.

“ Đừng vội! Để em giúp ngài!”

Khoảng cách giữa An An và Hiên Viên Tư Cửu quá gần, bàn tay mềm mại cầm lược bạch ngọc tinh tế khẽ chạm vào mái tóc của hắn.

Hiên Viên Tư Cửu cảm thấy có một mùi hương thoang thoảng dễ chịu từ người nàng đan xen vào hơi thở của mình. Một mùi hoa mai lắng đọng lại trong miệng, trong mũi của hắn. Đầu ngón tay của nàng chạm rãi từ trên đỉnh đầu hạ xuống, lướt qua da mặt hắn, dịu dàng vô cùng giống như đang an ủi dỗ dành người có lỗi, trong đầu hắn bỗng dâng lên cảm giác ngọt ngào..... Vì thế, rốt cuộc nhìn không được, đưa tay ôm lấy An An.

“ Thơm quá! Em dùng nước hoa gì vậy?”

“ Là bọn họ mang về từ Pháp, nghe bảo là Linh Phong Lan!” An An ngẩng đầu lên, giúp hắn đội quân mạo một cách hoàn hảo. Nhưng Hiên Viên Tư Cửu vẫn giống như một đứa trẻ ôm lấy nàng khiến nàng không khỏi có chút xấu hổ, “ Không phải là có hội nghị quan trọng hay sao? Tại sao vẫn còn chưa đi?”

“ Nam Sơn bên kia hãy cho Yên Hồng về báo lại, em cứ yên tâm ở đây tĩnh dưỡng! Đừng ra ngoài!”

“ Hôm nay, em muốn đi ra ngoài, ngài quên rồi ư?”

An An hơi nhúu mày, giọng nói tinh tế mềm mại như nhung, có chút bất mãn.

Hiên Viên Tư Cửu hơi sững sốt một chút, theo bản năng càng ôm chặt lấy nàng.

“ Em muốn đi đâu?”

“ Đi Nguyên Phúc Phường may quần áo! Thuận tiện có thể mua thêm đôi giày mới, hôm qua không phải em đã nói với ngài rồi sao?”

Bất mãn, hờn dỗi nhiễm đầy trên khuôn mặt xinh đẹp, hương vị ngọt ngào nhu thuận đến tận xương tủy. Long mi nồng đậm che đi ánh lệ trong mắt, sóng mắt thay đổi tựa như xa mà lại giống như gần.

Bị dụ dỗ, bị mê hoặc, hần cúi đầu xuống chạm lên đôi môi đỏ sẫm của nàng.

“ Có người!” An An cả kinh trừng mắt lườm hần, vịn vẹo vòng eo muốn lui lại phía sau, nhưng lập tức bị hần vây lấy, ôm càng chặt, hôn càng thêm sâu.

Nghiêm Thiệu kia đã sớm thức thời mà quay mặt đi.

“ Đi sớm về sớm.” Một hồi thân mật, Hiên Viên Tư Cửu vẫn còn lưu luyến, không cảm lòng mà buông nàng ra, xoay người rời đi.

An An thấy thế mới thở được một hơi, vỗ vỗ ngực, thả mình xuống ghế sofa.

Gió lạnh đập vào cửa, tuyết trên cây tùng đã rơi xuống một chút, một làn khói nhẹ vẩn vơ lơ lửng trong không trung.

Cô gái trong gương có gương mặt tái nhợt, ánh mắt trong suốt dừng lại nhìn chính mình, mang theo một loại tuyệt vọng, lặng yên không tiếng động.

Bên trong là yên tĩnh, không tiếng động, vô thức, giống như thời gian bị ngưng lại, thân thể nặng nề ngăn trở, không chút nhúc nhích.

Cũng không biết qua bao lâu, Yên Hồng đi đến, nhìn bộ dạng hoảng hốt của An An thì kinh ngạc, căng thẳng, mở miệng nói: “ Đây, lại làm sao vậy? Không phải vừa rồi rất tốt hay sao?”

Nói xong, liền cầm bộ áo choàng màu đỏ bằng lông cáo phủ lên cho An An, lại nhìn thần sắc của nàng mà châm chọc nói: “ Tam tiểu thư, chị cũng đừng suy nghĩ nhiều tự làm khổ mình. Như bây giờ không phải là tốt lắm hay sao? Cửu thiếu đang sung sướng chị thế cơ mà!”

“ Đã biết.” An An nỗ lực cười, cúi đầu xuống, trầm ngâm một lúc sau mới phân phó cho Yên Hồng: “ Em về Nam Sơn một chuyến, nói với mẹ là thân thể của chị tốt lắm, kêu bà đừng lo lắng.”

“ Dạ.”

Yên Hồng biết không nên nhiều lời vô ích, chỉ có thể đáp ứng đi.

oOo

Nam Sơn Cổ Trạch.

Yên Hồng vừa vào cửa đã hỏi: “ Phu nhân đâu?”

Lão mục bữu môi không nói.

Nàng theo đó mà đi thẳng, quẹo vào một gian phòng khách không khác gì phòng ngủ cho lắm. Cố Tích Niên đang ở trong đó đánh bài với ba người. Lệ Vân mặc một thân áo ngắn màu xanh ngọc đứng phía sau một người ăn vận lăng la tư lự mập mạp. Yên Hồng nhận ra đó là ông chủ buôn châu báu vang danh ở Hồ Đô này – Hồ Chí Viễn. Lệ Vân vừa giúp Hồ Chí Viễn bóp vai vừa cầm lấy tách trà, cúi xuống giúp Hồ Chí Viễn nhìn những quân bài mặt chược. Hồ Chí Viễn xoay đầu, vừa vịn nhìn trộm mặt Lệ Vân, nhất thời thừa dịp giữ lấy thắt lưng của Lệ Vân cười ha hả. Mặt Lệ Vân bỗng đỏ hồng lên, đánh nhẹ mấy cái vào lưng của hần, tiếp đó cả thân thể mềm nhũn ngồi xuống đùi hần. Hồ Chí Viễn đã buông bài từ lâu, tiêu dao ôn nhuận ngọc ôn hương trong lòng.

“ Làm sao vậy?”

Cố Tích Niên cũng che miệng cười, nhưng nhìn thấy Yên Hồng thì sững sốt, theo bản năng mà mở miệng hỏi. Nhưng mặt mày gian xảo của bà vẫn hiện lên ý cười như trước, nụ cười phong tình vạn chủng giống như tuổi tác không có cách nào làm giảm mị lực của bà ta.

Yên Hồng vẫn luôn luôn sợ hãi Cố Tích Niên cho nên không dám chậm trễ, vội vàng kính cẩn trả lời ngay: “ Tam tiểu thư sợ phu nhân lo lắng nên sai con trở về báo trước, tiểu thư đã khỏe lên nhiều!”

Cố Tích Niên không nói chuyện, chỉ vẫn cười như cũ, từ trong chiếc hộp màu bạc lấy ra một điều thuốc dùng hai ngón tay mảnh khảnh kẹp lấy. Yên Hồng lập tức bước lên phía trước, châm lửa. Cố Tích Niên hút một hơi, rồi phả ra một làn khói trắng nhẹ, thân mình ngửa ra dựa vào ghế, ngón giữa gõ gõ tàn thuốc vào chiếc gạt tàn bằng thủy tinh trong suốt, mới mở miệng nói: “ Cữu thiếu lưu con bé ở lại Tây Viên dưỡng bệnh ta đã biết lâu rồi, nhưng thật không ngờ, mới nhanh như vậy mà ngay cả nhà nó cũng không chịu về, còn cho nha hoàn về truyền lời!”

“ Cố phu nhân thật có phúc khí! Đầu tiên là Nhị tiểu thư, giờ là Tam tiểu thư. Cữu thiếu nguyên bản là vui trong bụi hoa, nghiêng diệp không dính tay. Tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng của phu nhân rồi!”

“ Nói nhảm gì vậy?” Nói khen tặng lại cười ngọt, Cố Tích Niên thổi một tiếng, nhưng chính mình cũng không kiềm lòng được mà nở nụ cười, mặt mày hớn hở nhìn đường phú quý thênh thang trước mắt.

“ Tôi nói không đúng sao? Cữu thiếu lúc này đã quỳ gối dưới váy của Tam tiểu thư ! Nghe nói Tam tiểu thư bị bệnh, ngài ấy đã điều động đến cả bác sĩ Lưu Đức Lý kia suốt một đêm. Phu nhân có biết không? Mắt của lão Lý kia từ trước đến nay đều để trên trán, vậy mà cũng phải cúi đầu phục vụ cho Tam tiểu thư.”

“ Mà đâu chỉ có như vậy! Vinh Tường của ta vừa mới có một đôi khuyên tai lục bằng đá quý vừa mới được đến nhờ kiểm nghiệm. Nghe nói đó là bảo vật yêu thích của hoàng hậu Thổ Nhĩ Kỳ, ước chừng khoảng bốn mươi carat, thiên kim vạn lượng cũng khó lòng mua nổi. Mấy ngày trước Cữu thiếu vừa mới đặt hàng, nghe mấy tên linh nói đó là quà tặng riêng cho Tam tiểu thư...”Hồ Chí Viễn ho khan vài tiếng, yếu hèn giật giật mấy cái, Lệ Vân vội vàng đứng dậy đưa đến một chén trà, miệng nở nụ cười quyến rũ mê hoặc. Một phen tình ý khiến Hồ Chí Viễn sắc thụ hồn tiêu, thuận thế cầm lấy tay Lệ Vân nói: “ Bất quá, Cố phu nhân trí trí đa mưu, cường trước nhu sau, cả thiên hạ này ai ai cũng biết, chẳng trách hôm nay dù có như thế nào phu nhân vẫn nắm giữ được cục diện.”

Cố Tích Niên không để ý đến lời nói của Hồ Chí Viễn, nhú mày nâng cằm lên, nhìn Yên Hồng căn dặn: “ Nói với An An yên tâm dưỡng bệnh cho khỏe! Tây Viên bên kia không có ai thân thích, hãy thông minh hơn một chút! Nếu không có việc gì nữa thì mau trở về đi.”

“Da.”

Yên Hồng kính cẩn lên tiếng rồi xoay người đi ra. Không ngờ vừa mới đi đến cầu thang đã nhìn thấy Cố Hoan Hoan đang chuẩn bị xuống lầu, vội vàng hô lên: “ Nhị tiểu thư.”

“ Em đã trở lại.” Hoan Hoan nhìn thấy Yên Hồng thì dừng cước bộ lại, vẫn đứng trên cầu thang nhưng không nhìn Yên Hồng, giống như Yên Hồng không tồn tại và nàng đang nói chuyện một mình.

“ Dạ, là Tam tiểu thư muốn ở lại Tây Viên dưỡng bệnh sai em trở về đây báo một tiếng cho phu nhân.”

“À...” Từ chối cho ý kiến, Hoan Hoan không thèm nhắc lại, ngón tay đặt trên lan can tay vịn nhẹ nhẹ gõ mấy cái.

Hoan Hoan không nói lời nào, Yên Hồng cũng không biết trả lời như thế nào, lại cũng không thể đi, đành đứng lại phía sau.

Thời tiết rất lạnh cho nên mọi cửa sổ đều đóng chặt, không khí cứ âm âm, ảm ảm, còn nghe được cả tiếng vẹt ở trên tầng nói nhảm. Thảm trải trên cầu thang màu xanh lục mềm mại cứ như một bãi cỏ, đi lại nhiều lần nên có dấu vết đen thui, trên đó có bao nhiêu đế giày cao gót làm cho méo mó. Hoan Hoan mặc một bộ sườn xám màu xanh nhạt, gương mặt ẩn lệt che phủ bởi một lớp phấn son trang điểm, nhưng vẻ mặt của nàng hình như không bình thường. Mặt mày âm lãnh, hơi thở phát ra dần dần trở nên ngưng trọng. toàn bộ không khí có phần ủ dột.

Hoan Hoan vẫn im lặng, Yên Hồng cảm giác như thời gian đã kéo dài suốt chục năm, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

Yên Hồng biết hiện tại Cố Hoan Hoan đang nghĩ cái gì nhưng giờ khắc này nàng cũng không biết nên nói lời nào với Nhị tiểu thư. Huống hồ, Cố Hoan Hoan luôn khôn khéo hơn người, không phải nàng cứ nói là được.

Ánh mắt Yên Hồng không khỏi chuyển dời sang chung quanh, hy vọng có người đánh vỡ cục diện bế tắc này. Nhưng trong phòng khách căn bản không có người nào, ở rất xa chỉ có một lão mục dốt thất lưng đang thu dọn phòng.

Động tác của Yên Hồng tuy nhỏ bé nhưng không thể trốn khỏi tầm mắt của Hoan Hoan. Hoan Hoan hơi nhíu mày, Rốt cuộc, đế giày cao gót cũng dẫm nát tấm thảm trải, những âm thanh nặng nề tiến lại gần khiến tim của Yên Hồng đập càng nhanh.

“ Hẳn thế nào?”

“ Tiểu thư, cô hỏi Tam tiểu thư ạ? Cô ấy tốt lắm...”

“ Đừng có trước mặt tôi mà giả bộ hồ đồ, cô biết rõ tôi muốn hỏi ai mà...” Con người đen sẫm của Hoan Hoan dừng lại trên người Yên Hồng, ánh mắt trời lúc này hoàn toàn bất lực, không đủ để xóa đi bóng tối u ám trong đôi mắt của nàng. Đôi mắt Hoan Hoan giống như đóng thành băng, không có chút hơi ấm nào.

Yên Hồng nhất thời cũng không có lời nào để đáp lại, chỉ cố gắng bài trừ bằng nụ cười miễn cưỡng.

“ Như thế nào còn chưa đi hả? Lùng chừng ở đây làm gì? Cả ngày chỉ biết coi lời của ta như gió thoảng qua tai, nói nhiều cũng không nhớ thêm được chút nào! Vô dụng như vậy, đúng là thứ hạ lưu trời sinh!”

Tiếng nói đặc thù của Cố Tích Niên đột nhiên vang lên, bên trong sảnh yên tĩnh cực kỳ. Lời của bà ta vừa nói rơi vào tai Yên Hồng cùng Cố Hoan Hoan, đủ để lòng người chấn kinh.

Yên Hồng vội vàng quay đầu nhìn lại, Cố Tích Niên đang đứng ở đó. Ngoài miệng bà ta mắng Yên Hồng nhưng ánh mắt thì thâm thúy nhìn vào Hoan Hoan.

Yên Hồng không dám nhìn lại nữa, vội vàng rời đi.

Mặt Hoan Hoan dần dần trắng ra, nhìn Yên Hồng đang đi quất: “Cô đứng lại.” Sau đó quay đầu, cười như không cười nhìn Cố Tích Niên đứng đó.

“ Là con gọi nó ở lại, có lời muốn nói.” Đây là loại chuyện luyện từ nhỏ đã thấm dần vào máu thịt, nàng kiêu mị cười như họa, bất tri bất giác không phải lúc nào cũng có thể trưng ra, nhưng giờ phút này nàng lại dùng trên người hàng ngày vẫn gọi nàng là ‘con gái’, mắt sắc lạnh như dao.

“ Thứ hạ lưu? Mẹ, xin người đừng quên, những thứ mẹ đang mặc trên người, đang đeo trên người, đang dùng hằng ngày đều là do những thứ hạ lưu mang về. Như thế nào? Con gọi nha hoàn lại sai vài việc cũng không được hay sao?”

Cố Tích Niên cũng cười giống như Cố Hoan Hoan, đi dần về phía nàng, lớp áo choàng lông chồn đỏ trên vai cũng lay động theo cước bộ run rẩy.

“ Con gái à, ta quả thật chưa nhìn thấy con. Vừa rồi còn tưởng nha đầu kia lười biếng trốn việc.” Nói xong, Cố Tích Niên đưa bàn tay trắng mịn của mình ấm áp thâm tình cầm lấy tay của Cố Hoan Hoan, một bên gò má ẩn hiện dưới lớp lông chồn, đôi mắt nhắm lại, đầy ý cười nói: “ Nói gì để sau, Yên Hồng còn đang bận việc không thể trì hoãn. Nó hiện tại phải sang hầu hạ cho An An. An An, cái đứa nhỏ kia thật khiến người ta an tâm không nổi, chúng ta đương nhiên phải chiều nó thêm nhiều thêm một chút. Nói đi nói lại, An An cũng thật biết nghĩ, nó thật thông minh. Đàn ông chính là tiện, còn càng ôn nhu một lòng một dạ, bọn họ càng xem thường con, cũng không hiếm của lạ. Con càng lạnh mặt, bọn họ càng xem con như bảo bối! Có đúng hay không nào?”

Ánh mắt Cố Tích Niên liếc nhìn Hoan Hoan từ đầu đến chân, ngữ điệu mỉa mai, một điều lại thêm một điều, tận đến khi khiến lục phủ ngũ tạng của Hoan Hoan đau rồi mới thôi.

“ Dạ, đương nhiên là đúng! Mẹ, một nửa thân gia trên người mẹ là do An An cấp cho, có đúng không ạ?” Hoan Hoan rút tay trở về, sau đó đan tay trước ngực cười lạnh nói: “ Nhưng mẹ cũng đừng quên, nửa thân còn lại của mẹ chính là da thịt của con đánh đổi!”

Một câu nói xong, Cố Tích Niên nhất thời không chịu nổi, tay siết chặt lấy áo lông chồn. Trong nháy mắt, Yên Hồng nghĩ bà ta muốn tiến lên đánh Nhị tiểu thư.

“ Ôi, đây là làm sao vậy? Nhị tiểu thư như thế nào mà lại nổi giận thế?” Hồ Chí Viễn nghe tiếng từ xa, đi lại gần phía Hoan Hoan, ánh mắt đã sớm đắm chìm trong mê muội.

Hoan Hoan chỉ nhẹ nhàng liếc hắt một cái, sau đó đưa tay lên ấn một cái vào bả vai Hồ Chí Viễn, vỗ vỗ cười dài nói: “ Không dám làm phiền ông chủ Hồ lo lắng, Hoan Hoan còn có việc cần phải ra ngoài, lần khác gặp lại sẽ bồi ông chủ Hồ.” Dứt lời xoay người rời đi.

Ở lại chỉ còn Cố Tích Niên đang trắng bệch mặt và Hồ Chí Viễn đắm đuối nhìn theo bóng hình của Hoan Hoan.

6. Chương 6: Nhất Niệm Quân Phương Đố

Trên đường lớn vẫn huyền ảo tập nập như cũ, thỉnh thoảng trong hỗn loạn lại có tiếng trẻ con rao “Bảo đây, bảo đây!”

Một cửa hàng nhỏ nằm ven đường, mặt tiền có vẻ điều hui, trên biển loang lổ màu sơn chỉ đề ba chữ “ Nguyên Phúc Tường”, nhìn bề ngoài không ai có thể nghĩ đây là một tiệm may. Nhưng đối diện nó chính là một quán cà phê xa hoa, bên cạnh còn có một nhà may âu phục sang trọng, tủ kính thủy tinh chạm đất, các model bằng gỗ mặc trang phục lộng lẫy được bày biện tinh tế, thướt tha đủ loại tư thế.

Hoan Hoan xuống xe, bảo lái xe rời đi rồi rảo bước vào Nguyên Phúc Tường.

Mặt tiền của cửa hàng tuy nhỏ, chỉ vắn vện trong tầm mắt nhưng bên trong thì rộng rãi thoáng mát. Tiểu nhị vừa nhìn thấy Hoan Hoan bước vào đã ngay lập tức chạy ra đón tiếp.

“ Nhị tiểu thư, cô đã đến! Xin chờ một chút, ông chủ chúng tôi sẽ ra ngay!”

Hoan Hoan mỉm cười, ngồi một bên, lặng lẽ chờ.

Bên quầy gỗ sơn son bày đủ loại vải dệt, có hai cô gái vừa xem vải Nhật Bản vừa vụng trộm đánh giá nàng.

Hoan Hoan nhìn lại bọn họ, sau đó thấy chẳng có chuyện gì thì liền mặc kệ. Trong điểm, ánh điện sáng vô cùng, trên vách tường màu trắng tuyết in hình bóng hình cô đơn kiêu ngạo của Hoan Hoan. Nàng cảm thấy trong lòng phiền muộn, giống như có một khối nhiệt hỏa đang cháy phừng phừng, muốn bộc phát bực tức ra ngoài.

“ Nhị tiểu thư, sườn xám của cô đã may xong rồi! Cô có muốn thử luôn không? Ừa, sao không thấy tam tiểu thư vậy?” Ông chủ đã ngoài sáu mươi, mặc một thân trường bào màu xanh lam, đi đến trước mặt Hoan Hoan, ân cần hỏi.

“ Nó có chút việc....”

Hoan Hoan chỉ nói được như vậy, sau đó giống như trốn tránh đi thẳng vào phòng thay đồ. Một hồi sau, nàng mặc sườn xám mới cắt, đứng ở trước gương.

Sườn xám bằng gấm, màu thiên tử pha trộn, phía trên có những hoa văn hình giọt nước ước, giống như phượng hoàng vì vũ. Lại có mấy bông tử đinh hương làm từ ren lụa dính bên trên tựa như đang hé nở, nhẹ nhàng niềm niếp ở trên người giống như có một loại nắng xinh đẹp.

“tay nghề của ngài vẫn khéo như vậy, thật chẳng nhìn ra đường may, đường viền lại thẳng..... Đặc biệt, trang phục lại luôn có điểm nhấn khiến người ta phải chú ý...”

“ Tiểu thư quá khen rồi!” Ông chủ may đứng một bên cười mỉ.

“ Nhưng mà, lưng áo hình như hơi rộng!”

“ Phải không?”

Ông chủ may tiến lên nhìn nhìn, cầm lấy thước đo lại một chút, cười cười: “ Là Nhị tiểu thư dạo này không chăm lo cho bản thân mình thì phải? Cô gầy đi đấy!”

“ Thật sao?” Hoan Hoan cả kinh, bàn tay chạm đến lưng áo cứng lại, sau đó phì cười. Cũng không phải là nàng gầy đi mà chính là y tiêu người tiêu tụy....Chỉ tiếc là, y đã không muốn chiều cổ cho nàng....

“ Nếu tiểu thư không vội, tiệm sườn xám này tôi sẽ sửa lại cho cô. Qua hai ngày đến lấy, cô thấy thế nào?”

“ Vậy thì phiền ngài rồi.”

Hoan Hoan bước vào phòng thay đồ, bàn tay vừa đặt được lên cánh cửa thì đã nghe thấy tiếng ông chủ: “ Tam tiểu thư, cô đã đến!”

“ Xin lỗi, trước đó vài ngày có việc bận nên chưa qua lấy đồ được.”

“ Không sao, Tam tiểu thư khách khí rồi, vừa vặn”

Tiếng ông chủ may đột nhiên bị ngắt, Hoan Hoan đứng trong phòng thay đồ cảm thấy có một trận gió lạnh buốt thổi vào, thổi tận đến xương tủy, khiến nàng giật mình bất giác run lên.

“ Đã nói ngài đừng theo tới! Hội nghị vừa mới kết thúc, lẽ ra ngài nên về nhà nghỉ ngơi mới phải, tội gì phải theo em đến chỗ này, làm mọi người không được tự nhiên.”

“ Đến thì đã đến rồi, em không phải muốn thử áo sao? Còn không mau đi!”

Thanh âm lạnh lùng không thể quen thuộc hơn nhưng lúc này lại tràn đầy nhu tình, Hoan Hoan đứng ở đó dường như không còn nghe thấy tiếng gì nữa, vẫn chỉ lạnh lùng, đứng lẳng lẳng trong căn phòng thay đồ nhỏ hẹp.

Chỉ trong chốc lát, cách vách truyền đến những âm thanh sột soạt, sau đó là tiếng giày cao gót bước đi xa.

Chút khí lực cuối cùng trong người Hoan Hoan đông cứng lại, nàng đẩy cửa phòng thay đồ ra.

Phòng thay đồ cùng đại sảnh của cửa tiệm cách nhau bởi một bức màn. Vài nỉ màu xanh dày dài đến tận mặt đất ngăn cách thành hai thế giới.

Muốn chạy trốn, muốn né tránh, toàn thân phát đau nhưng tựa như có ma, nàng vẫn vô thức như cũ, cố chấp tiến đến gần phía tiền điểm(1) .

Hoan Hoan run rẩy, rặng va chạm vào nhau, bàn tay thông qua một khe hở, nàng liền nhìn thấy Hiên Viên Tư Cửu một thân quân trang ở đằng kia.

Hắn đứng ở nơi đó, đứng ở phía sau An An, cả người tỏa ra một khí chất lạnh lẽo thanh thuần như băng. Không gian hoàn toàn yên tĩnh, ánh sáng phản phát từ hội toàn bộ trên người hắn.

Nhưng mà, giờ phút này, Hiên Viên Tư Cửu và Cố An An lại cùng nhau đứng trước gương. Hắn vươn tay, một đường họa theo sống lưng An An từ dưới đi lên. đụng chạm đó khiến An An run rẩy hai vai, trên môi hắn dần dần hiện ra ý cười thật sâu, nói: “ Rất đẹp!”

Liên tình từ đuôi mắt đến lông mày, nụ cười giống như là thật tâm muốn đem người trước mặt che chở ở trong lòng.

Móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay, Hoan Hoan bừng tỉnh đại ngộ.

Thương tâm sao? Không phải thương tâm. Thống khổ sao? Không phải thống khổ? Một loại cảm giác so với thương tâm còn đau hơn gấp bội, so với thống khổ còn khổ hơn, nàng muốn cảm giác ôn nhu của người đàn ông kia được thấm vào cơ thể mình.

“ Phải không? Em lại cảm thấy lưng hình như hơi rộng thì phải?”

Khách hàng trong cửa tiệm không biết từ lúc nào đã không còn bóng dáng ai nữa, chỉ còn lại vài binh lính đeo súng đứng yên. Ông chủ may chưa bao giờ gặp phải trường hợp như thế này, nên cũng không biết phải làm như thế nào.

“ Là, là....sao? Tôi....tôi....sẽ....đo....lại... cho...tiểu thư...”

Tay cầm thước dây run run rẩy rẩy đặt lên vai của An An, thật lâu mới đo xong.

“ Tam tiểu thư,cô....cô.. gầy đi. Cô....cô....nếu không cần gấp ...thì....thì tôi sẽ sửa lại... Cô....cô lại đến lấy?”

“ Không cần!” An An còn chưa nói gì, Hiên Viên Tư Cửu đã trả lời luôn.

“ Điều này sao được, không hợp thân mà!”

“ Không sao! Dù gì thì em cũng sẽ béo lại.” Ánh thái dương sau giữa trưa chiếu rọi lên chiếc sườn xám xa tanh đen tuyền của An An. Nói đen thì cũng chẳng phải là đen, kỳ thật chỉ là đen một phần, phần còn lại là màu trắng. Nói là trắng nhưng cũng không phải màu trắng thanh thuần, lại chẳng phải trắng đục, mà là một loại màu trắng phủ nhũ màu vàng. Như vậy, nửa trắng nửa đen đối lập cùng nhau phô diễn dưới ánh mặt trời như hờn hoa, như mộng như ảo.

Người đàn ông cao lớn đứng phía sau An An lại đưa bàn tay xuống phía dưới, ôm lấy eo của nàng, bừa bãi thưởng thức dung nhan xinh đẹp của cô gái trong gương, cúi đầu cười nói: “ Em hiện tại rất gầy, tôi muốn em béo lên một chút.”

Một màn ân cần dịu ngọt trước mặt lại giống như bóng đen hoàn toàn vùi lấp Hoan Hoan, lạnh như băng thấm dần vào tim. Lạnh buốt khiến người mê muội, rốt cuộc nàng đứng không vững nữa, lùi về phía sau, chân dẫm lên bức màn, lảo đảo dựa vào tường, nghe được bên tai những tiếng thở dốc của chính mình.

Như thế, chật vật không chịu nổi.

Đột nhiên, màn bị lật, chiếc sườn xám nửa đen nửa trắng kia ở ngay trước mắt Hoan Hoan.

An An vừa nhìn thấy Hoan Hoan thì vô cùng kinh ngạc, hai mắt mở thật to. Nhưng lập tức nhìn thấy Hoan Hoan đang nắm chặt tay lại đến mức nổi lên gân xanh, bờ môi cắn chặt cả máu, vẻ mặt An An đang hoảng hốt lại biến thành bi ai.

Sau đó, An An giống như không thấy gì, xoay người đi vào phòng thay đồ.

Hoan Hoan gắt gao nhìn vào cánh cửa đã phai nhạt sơn son, cơ hồ là tuyệt vọng nhìn. Lập tức, nàng học ra một hơi, đứng thẳng người lên.

Chờ An An trở ra, Hoan Hoan đã khôi phục lại thần sắc, một vẻ trầm tĩnh khó có thể hình dung ra được. Đôi môi đỏ nhợt nhạt gợi lên, trán hơn nhướn cao, vầng mặt tươi cười.

Mà An An nhìn Hoan Hoan, vẻ mặt nàng từ bi ai chuyển thành u buồn, lăm lăm như sương.

Sau đó, nàng xoay người, nhắc màn, rời đi.

Không biết đã qua bao lâu, lúc Hoan Hoan bước ra, trong đêm đã không còn bóng người.

“ Nhị tiểu thư.”

Ông chủ may vừa lau mồ hôi lạnh, vừa tiến lên tiếp đón: “ Vừa mới bị Tam tiểu thư dọa cho phát khiếp, còn tưởng rằng cô ấy trêu chọc vào người nào! Ăn mặc quân trang như vậy, người bình dân như chúng tôi chưa từng gặp qua....”

“ Ông chủ, sườn xám này tôi không sửa nữa. Giúp tôi gói lại, tôi cầm đi luôn.”

“ A? Dạ..”

Ông chủ may sững sốt, vội vàng gọi tiểu nhị.

“ Bao nhiêu tiền?”

“ Không cần! Vừa nãy Tam tiểu thư đã thanh toán một lượt rồi ạ.”

Bàn tay Hoan Hoan hơi buông lỏng một chút sau đó siết chặt lại. Có trăm ngàn suy nghĩ khó chịu rối loạn như ma khiến cho nàng không thể xác định được trong lòng mình đang suy nghĩ gì, chỉ có thể hoảng hốt ra khỏi cửa hàng.

oOo

Từ Nguyên Phúc Tường đi ra, An An và Hiên Viên Tư Cửu lại cùng nhau ngồi xe rời đi. An An ngồi trong xe hơi nghiêng mặt sang một bên, mười đầu ngón tay giao nhau cùng một chỗ đặt trên người, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Hiên Viên Tư Cửu ngồi bên cạnh An An, bàn tay to lớn của hắn vuốt ve từng sợi tóc của nàng, dùng ngữ khí vô cùng mềm mại nói: “Làm sao vậy? Nghĩ gì mà lại xuất thần như thế?”

An An chậm rãi quay đầu lại, đối diện với con người lãnh liệt của Hiên Viên Tư Cửu. Bàn tay nàng nắm lấy tay hắn, cười đến bình tĩnh mà lại tao nhã thêm một chút dịu dàng, nhưng hình như có một nét u buồn không thể che giấu được.

“Em suy nghĩ.....chúng ta vẫn nên trở về đi thì hơn.”

“Như thế nào? Không thích tôi ở cùng em sao?”

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của An An một lúc lâu sau, Hiên Viên Tư Cửu mới rút hộp thuốc lá, cầm lấy một điếu thuốc lá cuộn, châm lửa hút.

“Ngài ở bên cạnh, người khác sẽ không được tự nhiên! Vừa rồi, ông chủ may của Nguyên Phúc Tường cũng sợ đến mất mặt.”

“Nhưng mà, có quần áo mà không có giày thì sao được?” Sau một lúc lâu không lên tiếng, Hiên Viên Tư Cửu bỏ điếu thuốc lá cuộn trong miệng xuống, bắn ra chút tàn, mỉm cười nói.

An An chớp mắt, mấp máy môi như muốn nói thêm điều gì đó. Nhưng ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu lạnh lẽo như băng nhìn xoáy thẳng vào nàng, khiến nàng cái gì cũng không nói ra được.

Đường Hoa Viên là con phố có nhiều tiệm giày nhất của Hồ Đô, chỉ là vì gần đây phố Liêu Nghê trở thành chốn làng chơi cao cấp, cho nên dần dần trở thành một hẻm (2).

An An dẫn Hiên Viên Tư Cửu đi vào cửa hàng lớn nhất trong khu phố. Bên trong là những chiếc tủ gỗ màu cà phê bày đủ loại giày mốt ma đăng to nhỏ đều có hết. Bọn họ vừa đi vào, binh lính theo đó vội vàng mời tất cả những khách trong cửa hàng ra ngoài.

Ông chủ run rẩy đi lên tiếp đón: “Tam....tam....tiểu....tiểu..thư!”

An An nở nụ cười thật xin lỗi trên miệng, nói: “Thật ngại quá, ông chủ! Tôi đến lấy giày.”

“Da....da..!”

Tiểu nhị vội vàng cầm chiếc hộp lấy đôi giày màu đen bằng da chạm hoa nổi, ánh đèn chiếu vào trông thật phần tinh xảo.

An An ngồi trên viên kê. Dưới sự giám sát của binh lính, tiểu nhị trông thật lạ mặt giúp nàng tháo giày.

Dưới chân là một cái đệm, bình phong màu cam chói lọi, chân An An có đi tất chân, ánh mắt trời trải lên đôi chân ngọc giống như màu bạch kim. Ngón chân mượt mà, đường cong của chân thon dài, đẹp cực kỳ. Tiểu nhị nâng chân An An lên, hô hấp của cậu ta dần trở nên thô, giống như khô nóng mà phát ra những âm thanh hừ hừ nhỏ. Cuối cùng, tiểu nhị cũng không khỏi run lên, đầu ngón tay vô tình chạm gan bàn chân, khiến An An cũng run lên.

Hiên Viên Tư Cửu đứng một bên, sắc mặt càng lúc càng xanh lét, đồng tử hai mắt lãnh liệt lóe lên một tia giết người, bàn tay đặt lên vai của An An.

“Làm sao vậy?”

Cửa tiệm vốn náo nhiệt bây giờ đã cực kỳ yên tĩnh, trước mặt mỗi người đều có một chén trà, trà bạch từ trong chén sứ trắng yếu điệu nhẹ nhàng như hoa như mây, lời nói của An An giống như làm nước trà gợn sóng một chút.

Mới thay được một chiếc, tiểu nhị loay hoay chuẩn bị thay chiếc còn lại cho An An.

Hiên Viên Tư Cửu nhích môi, hơi thở nồng đậm sự cảnh giác cao độ, không nói hai lời vội vàng, khó hiểu mà lao đảo đi phía sau hắn.

Lên xe, thần sắc Hiên Viên Tư Cửu vẫn lạnh lùng như trước, dường như có phần thờ hờn hơn lúc trước, chẳng thèm nói gì.

“Làm sao vậy? Em nói dừng đi, ngài lại càng muốn đi, như thế nào bây giờ lại còn không vui? Ngài xem, em đang trong bộ dạng này, ngài lại lỗi em đi.”

Trên mặt An An lộ ra vẻ kỳ quái, đôi mắt đen kia chỉ trịch nhìn thẳng vào mắt hắn. Nhưng giống như còn cảm thấy có chút thú vị, khóe môi nàng nhẹ nhàng tác động, thần nhiên tươi cười.

Hiên Viên Tư Cửu nghe những lời này, thoát tiên cảm thấy lòng mình nhảy dựng lên, lại giống như có gì đó vừa mới bị phá vỡ, nhỏ giọt chảy ra mang theo chút đau đớn, trên mặt hiện lên chút nhu tình phức tạp.

Nhưng hắn chớp mắt một cái, sau đó rất chậm, rất chậm mà nói: “Lần tới đừng đi đến tiệm giày nữa, nếu cần hãy gọi thẳng người ta đến nhà đưa.”

Hiên Viên Tư Cửu nói như vậy, ý cười trên khuôn mặt An An dần dần bị thu lại, cũng nói không nên lời. Cơ hồ chính nàng cũng không ngờ lại có cảm giác như vậy.

Đây chắc hẳn là lần đầu tiên cử chỉ của Hiên Viên Tư Cửu lại trẻ con đến thế. Một người như Hiên Viên Tư Cửu đâu có thể dùng từ trẻ con để miêu tả hành động của hắn được? Lúc trước nàng cảm thấy mình quá hảo ngoại, giờ lại chỉ cảm thấy mình bất quá chỉ là có lệ, còn hắn thì cũng chỉ ham mê mới mẻ nhất thời. giống như thủy nguyệt kính hoa (3)thời. Nhưng sự thực, nàng khó có thể diễn một cách tự nhiên được.

An An nghĩ nghĩ liền tựa đầu vào vai Hiên Viên Tư Cửu, nửa ngày dạo quanh nên cũng có chút mệt mỏi, liền nhắm mắt lại. Hiên Viên Tư Cửu hơi nhích thân, để An An dựa vào người mình được thoải mái hơn. An An hơi mở mắt, ngược đầu lên nhìn Hiên Viên Tư Cửu, cũng tự mình xê dịch một chút để cả hắn và nàng đều được thoải mái.

Một cơn gió lạnh khe lườn vào trong xe, khiến người ngồi bên trong đột nhiên cảm giác mất đi độ ấm. Hơi thở man mát phiêu tán, thần nhiên lại có chút tao nhã nhưng u buồn.

Hiên Viên Tư Cửu vẫn trầm tĩnh ngồi, thần nhiên lạnh như băng sơn nhưng dường như có thêm chút gì đó. Đôi mắt kia hình như có điều gì đó đang giấu kín nơi đáy lòng muốn được bộc lộ.

Hoảng hốt, do dự.....Đây là những cảm xúc này xưa nay hắn chưa từng có.

oOo

Bông tuyết giống như liễu tơ ngày xuân phiêu tán bốn phía chân trời, làm tiểu lâu giữa vườn hoa mai được khoác áo màu trắng. Ngoài cửa sổ, gió lạnh buốt rít gào như muốn phá tan lớp cửa kính dày để xâm nhập vào phòng, trong phòng tất cả mọi thứ phẳng phất như cũng ánh lên sắc màu của tuyết.

Sắc trời đã quá tối thì đương nhiên cần phải thắp đèn lên. Ánh sáng đèn phủ lên đôi tay mảnh khảnh xanh nhạt của An An. Nàng đang ngồi an tĩnh bên lò sưởi, tay cầm điện thoại đang, cúi đầu đang nói gì đó.

“Em tốt lắm! Ừm,...không đi không được sao?”

Đầu bên kia điện thoại không biết nói gì, An An khẽ thở dài một tiếng: “Đã biết.”

Điện thoại kết thúc, Yên Hồng bưng ly trà tiến lên, thấy An An tựa vào ghế sofa, một thân sườn xám màu mặn, bóng nàng đổ dài dưới ánh đèn.

Trực giác Yên Hồng mách bảo, An An đang râu rĩ, vì thế liền hỏi: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Yên Hồng vốn vẫn gọi An An là Tam tiểu thư, nhưng hôm nay Nghiêm Thiệu đã nói gọi An An bằng tiểu thư thì tốt hơn. Yên Hồng nghe thế mới cả kinh, vì kêu tam thì sẽ nghĩ ngay đến việc còn có nhị, cho nên vội vàng sửa lại xưng hô.

An An giống như không biết, thần nhiên đáp lại: “Không có gì! Đêm nay trưởng phòng tài vụ Hà Trữ Tịch tổ chức tiệc mừng thọ, hắn muốn ta đi cùng.”

“ Chính là người nguyên bản vốn là kẻ bên tâm phúc bên cạnh thái tử gia của Hiên Viên gia-Hiên Viên Huyền, nhưng đến lúc lâm trận thì phản chủ đó sao?” Yên Hồng nhìn thấy An An đang trừng mắt nhìn mình, vội vàng thè lưỡi, cười khe khẽ: “ Em lỡ lời, sẽ không nói nữa. Vẫn là nên giúp tiểu thư chuẩn bị thì tốt hơn.” Nói xong, Yên Hồng liền kéo An An lên lầu, cưỡng chế An An ngồi xuống bàn trang điểm, giúp nàng chải đầu.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi càng lúc càng nhiều, cùng với ngọn đèn trong phòng có chút tương giao, ánh đèn gương đều là một màu u ám. Giờ này chỉ có chủ tớ hai người, Yên Hồng và An An, không có người ngoài. An An quả nhiên u sầu nhìn vào bức tường dán giấy hoa, không có ý định đi.

Yên Hồng nhìn An An do dự một hồi, ngạc nhiên hỏi: “Cửu thiếu nhất định sẽ mang tiểu thư cùng đi dự tiệc, đây là chuyện tốt. Tiểu thư còn lo lắng gì? Ngày đó, Nhị tiểu thư...”

Nói đến đây bỗng thật giật mình, Yên Hồng vội vàng im ngay, nhìn trộm An An, không hề lên tiếng.

An An hình như khẽ run lên một chút, tránh khỏi tầm mắt của Yên Hồng, đầu cúi càng thấp.

Yên Hồng không dám nói gì nữa, chỉ chuyện tâm giúp An An sửa soạn.

“ Xong rồi, tiểu thư! Tiểu thư thấy thế nào?”

An An nghe thế mới ngẩng đầu lên nhìn vào gương bạc. Cô gái trong gương mặc bộ sườn xám màu thiên tử, trên có thêu bức hải đường xuân thủy đồ bằng tơ vàng, mỗi đoá hải đường lại có những nét không giống nhau. Lòng mày lá liễu, hàng mi uốn cong, tai đeo khuyên lục bảo, vòng tay phỉ thúy, sợi dây chuyền mã não an tĩnh trên chiếc cổ trắng ngần.

Yên Hồng đứng đằng sau không ngừng khen.

Nhưng, chính An An lại đang kinh ngạc khi thấy bóng hình của mình trong gương.

Còn nhớ rõ trước đây, phòng của Đại tỷ đến tận đêm khuya cũng vẫn còn đèn, nàng luôn thích vụng trộm chạy đến xem. Ngọn đèn hắt lên bức tường màu trà tỏa ánh sáng mơ hồ, dần dần biến thành một màu hồng hạnh. Nhưng hiện tại chính mình lại quên mất, mùi đặc thù trong gian phòng kia, cái mùi hỗn hợp giữa son phấn và rượu. Đại tỷ gọi cái mùi tiếm nhiễm này là hương vị tuyệt vọng. Khắp nơi rất bề bộn, mọi thứ tán loạn, vương vãi nơi mặt đất. Chiếc gương bằng thủy tinh khảm trên tủ quần áo bằng gỗ lim, trong sáng và thuần khiết. Đại tỷ đứng trước gương, một thân sườn xám màu vàng, hoa văn được thêu kim tuyến màu xanh. Giống như phát hiện ra nàng, Đại tỷ quay đầu lại, nửa như cười nửa như khóc, khiến không gian trở nên nặng nề.

Đại tỷ hỏi nàng: “ Đẹp mắt lắm sao?”

Tiếng nói có phần hoảng hốt truyền đến tai của An An. Lúc này, An An mới giật mình phát hiện ra Đại tỷ ở trong gương đang biến thành chính nàng.

“ Rất đẹp.” Một giọng nói quen thuộc truyền đến ngay sau đó. Đó là thanh âm trầm ấm thuộc về người đàn ông lạnh lẽo đang đứng phía sau lưng nàng.

Trong gương, Hiên Viên Tư Cửu đang nhìn nàng.

“ Không phải nói cho người đến đón em sao?” An An cả kinh, vội dùng môi giương lên ý cười, che giấu mọi tâm sự, mềm mại hỏi.

“ Người đẹp như vậy, anh làm sao có thể không làm bạn ở bên!”

An An sững sờ, lập tức cười đến ngọt ngào.

Ngân kính trong như nước, lạnh lùng phản chiếu bóng hình hai người đứng trước gương. An An không khỏi có chút ngỡ ngàng nhìn chính mình trong gương.

Cô gái trong gương có đôi mắt trong vắt như nước nguồn, môi tựa như gợn sóng, thiết tình hay giả ý đến chính mình cũng không nhận ra.

Thời gian này, Hiên Viên Tư Cửu đối xử với nàng vô cùng tốt, khắp nơi đều che chở nàng, sủng nàng. Tuy rằng, bất quá đây chỉ là thủy nguyệt kính hoa, nhưng nàng không muốn nói trắng ra. Làm nhân sủng được

cứng chiều trong lòng bàn tay người, khó có thể được như vậy..... Nàng dù nói thêm gì thì cũng vẫn chỉ là một tình nhân thôi.

“ An An, anh thực muốn biết....” Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng vuốt hai đầu ngón lên lên gò má của An An, “ Hiện tại, em rất cuộc đang nghĩ gì?

“ Nghĩ về ngài!” Thân thể cứng đờ lại nghe theo bản năng đến vậy, An An lập tức cười đến thần nhiên nói.

Hiên Viên Tư Cửu sững sốt, tựa hồ không thể tin nổi nàng lại trả lời như vậy. Lập tức, hần cúi đầu xuống mạnh mẽ hôn lên cổ của nàng. Đứng phía sau, Yên Hồng sớm đã đỏ mặt tía tai.

An An muốn tránh, nghĩ vậy liền đẩy hần ra. Nhưng không biết làm như thế nào mà cánh tay nàng lại vướng vào lọ nước hoa trên bàn trang điểm. Chiếc lọ rơi xuống đất, vỡ tan, vương lên cả giày của nàng. Vì đi dự yến tiệc nên nàng đi giày cao gót hợp cùng một bộ với chiếc sườn xám xa tanh, nhất thời giờ lại giống như bị đi mưa về, giống như bức tranh tuyệt đẹp vừa mới phát hiện ra chút lỗi nhỏ.

Hiên Viên Tư Cửu cười nói: “ Giống như trẻ con vậy! Có như thế mà cũng không cẩn thận được!”

Nói xong, hần cúi người, lấy khăn tay giúp An An lau giày.

An An sững sốt, nhất thời muốn lui về phía sau, nhưng Hiên Viên Tư Cửu lại nắm mắt cá chân của nàng lại. Nàng không động đây, chỉ có thể đỏ mặt, đẩy đẩy vai của hần: “ Ngài mau đứng lên! Đừng có như thế! Bằng không, em sẽ giận ngài đấy!”

Yên Hồng cũng bỏ mặc đám thủy tinh vỡ vụn kia, vội vàng đi tìm một đôi giày khác phù hợp cho An An. Nhưng tìm cả ngày cũng không được đôi nào hợp cả.

Nước hoa trong lọ vừa đổ dần dần bốc lên. Cả căn phòng sức nức mùi nước hoa.

Hiên Viên Tư Cửu ngồi xổm trước mặt An An, một chân của nàng nằm trong tay hần, tất chân màu da dính nước hoa ướt ướt thơm thơm. Đầu ngón tay Hiên Viên Tư Cửu cực nóng, mang theo khăn cứ chà lau từng chút từng chút một, nhưng thỉnh thoảng cũng hơi chà mạnh một chút, ngón tay hần giống như đang khiêu khích. An An co chân lại, nhưng lại sợ hãi động tác của mình quá nhanh khiến có thể khiến hần mất mặt, đành nhân lúc Yên Hồng không để ý mà thuận tay đánh nhẹ vào vai hần. Hiên Viên Tư Cửu lại như một chút cảm giác cũng không có, bàn tay vẫn tiếp tục khiêu khích nàng, lướt từ bắp chân đến mắt cá chân.

Bên kia, Yên Hồng không tìm được đôi giày nào phù hợp với An An, cuống đến mức đầu óc đại ra ngay ngốc.

“ Đừng tìm lung tung nữa! Em xuống lầu tìm đôi giày da lữ hoa màu đen chị mới mua hôm trước là được rồi! Không cần phải mang lên đây đâu, lát nữa chị sẽ xuống thay.”

An An cố gắng trấn tĩnh nói cho xong, mặt của nàng đã sớm đỏ đến mức làm chính tóc của nàng cũng nóng lên. Nàng không thể để hần tiếp tục hành động vừa rồi, nhưng động tác này của nàng lại quá giấu đầu hở đuôi, hàm ý cảm xúc, làm nàng chỉ có thể chịu đựng làm như không có chuyện gì.

Yên Hồng vừa đi ra ngoài, An An đã lập tức tránh ngay ra.

“ Ngài điên sao? Làm gì vậy?”

Hiên Viên Tư Cửu lúc này mới ngẩng lên nhìn nàng, hai má An An vốn thoa phấn giờ lại càng thêm đỏ bừng, mắt đen trong suốt ngưng ngưng đang nhìn hần, dưới ánh sáng của đèn điện chiếu xạ lóng lánh như sao. Mắt cá chân của nàng ở trong tay hần cũng tuyệt đẹp giống như con người An An, mà môi của An An lại có vẻ bất mãn quyết liệt, ánh sáng tinh tế lưu lại uyển chuyển trên sắc môi hồng nhạt. Đôi môi như vậy không biết có tư vị gì nhỉ? Hần bỗng nhiên muốn biết. Vì thế, Hiên Viên Tư Cửu dúi dụi hôn lên môi nàng.

An An ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy hơi thở thô ráp của Hiên Viên Tư Cửu đang cọ sát trên mặt nàng. Ngứa, khá là rất. ... Cánh môi người đàn ông này hình như đang run run.... Xúc giác như vậy tự nhiên truyền đến tận trong lòng. An An nâng tay lên, mềm mại ôm lấy cổ Hiên Viên Tư Cửu.

Phản kháng cũng vô dụng, vậy thì cần gì phải cố phản kháng?

Không phải chỉ có trước mặt Hiên Viên Tư Cửu mới phản kháng không được, từ trước đến giờ và cả sau này cũng thế, vận mệnh cứ tiếp tục thay đổi nàng không thể nào xoay chuyển hay chống lại được.

Vạt áo sườn xám phía trước giống như một bàn cờ, vậy mà bàn tay Hiên Viên Tư Cửu lại linh hoạt cởi bỏ hết cúc, luồn vào trong cổ áo của An An, chạm đến da thịt trơn nhẵn của nàng.

“ Nếu em đủ thông minh thì cái việc tạm thời đó sẽ biến thành vĩnh viễn....”

Trong lòng An An bấn loạn, bên tai lại văng vẳng lời nói của Hà Phong Hiểu.

Bất tri bất giác, nàng mới phát hiện ra mình vô tình đã để tâm quá nhiều trên người Hiên Viên Tư Cửu.....Đời người dài như vậy, vận mệnh muốn nàng cùng hắn dây dưa với nhau mãi hay sao? Nếu số phận thật sự là như vậy thì chẳng phải nàng sẽ lệ thuộc vào Hiên Viên Tư Cửu này cả đời ư? Một đời sẽ đau khổ, sẽ rơi lệ, đó chính là những ngày sau này của nàng sao?

An An đột nhiên cả kinh, không khỏi mở to hai mắt, trong sóng mắt mê ly có phần kích động nhìn vào hắn.

Trong mắt Hiên Viên Tư Cửu có ngọn lửa bùng cháy không tài nào dập tắt được. Trần ngập cuồng loạn, hắn đem nàng đặt trên giường, lập tức đè lên nàng, thanh âm khàn khàn trầm thấp hỏi: “An An, em nhìn tôi như vậy! Tôi chịu đựng không nổi!”

Nói xong, lập tức hắn giữ lấp sườn xám của nàng. Chiếc sườn xám màu tím lập tức bị cởi bỏ.

An An vẫn mỉm cười, giống như đã tiên liệu trước. Vô luận giãy giụa né tránh như thế nào thì kết cục vẫn cứ như vậy, không có cách nào thoát được, và cũng chẳng có ai là ngoại lệ.

oOo

Lúc Hiên Viên Tư Cửu đến Hà gia thì cũng là lúc quá muộn. Những chiếc xe hơi sớm đã xếp thành một hàng dài. Cửa lớn sơn son treo mười chiếc đèn lồng chúc thọ. Ánh sáng chiếu rọi, người canh gác đứng nghiêm, hình như có ý đe dọa và khoe khoang một chút.

Ô tô dừng lại, Nghiêm Thiệu bước xuống xe, mở cửa phía sau ra. Sau đó, một người đàn ông mặc áo khoác bào khí thế ngạo nghễ cất bước xuống. Lập tức, hai hàng quân lính đứng thẳng tắp thi hành quân lễ với hắn.

Hiên Viên Tư Cửu xoay người đưa tay đỡ An An xuống xe, ánh mắt đảo qua mọi người, ý bảo miễn lễ.

Bên này, Hà Trữ Tịch đã đích thân ra đón chào.

“ Cửu thiếu đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này!” Hà Trữ Tịch một thân áo cẩm bào màu lam nhạt, thân hình hơi gầy, đôi mắt quắc thước. Nhiều năm như vậy ông vẫn giữ nguyên chức vụ, phong ba luân vũ không hề bị lung lay, không kiêu ngạo cũng chẳng siểm nịnh.

“ Hôm nay là thọ tiệc của Hà công, sao có thể nói như tôi đến quấy rầy vậy? An An lại đây, gặp qua trợ thủ đắc lực của tôi, vụ trưởng Hà Trữ Tịch.” Hiên Viên Tư Cửu mang theo nụ cười kiêu căng, bàn tay nhanh chóng kéo lấy tay An An, khi quay đầu lại trông hắn ôn nhu hơn nhiều.

“ Hà lão gia, chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn.”

An An chậm rãi vuốt cằm, giống như hoa quỳnh dưới trăng, vàng trán dần ra, nở nụ cười vô cùng thản nhiên. Không khí tựa hồ như đọng lại, toàn bộ chung quanh yên lặng không chút âm thanh.

“ Đã nghe đại danh của Tam tiểu thư từ lâu, Cửu thiếu, xin mời vào trong dự tiệc.” Hà Trữ Tịch nhìn An An bằng cặp mắt phức tạp, sau đó lạnh nhạt cười.

Chính giữa đại sảnh rộng lớn có treo một chữ thọ màu đỏ cực lớn. Những chiếc bàn tròn sơn son phủ vải màu đỏ, gắn kết những dải hoa, giống như ngăn cách. Âm nhạc trên sân khấu chính là vũ khúc, mọi người đang cùng nhau khiêu vũ.

Thấy bọn họ tiến vào, một người cô gái ăn mặc hoa lệ đi ra nghênh đón.

“Cửu ca, anh đến rồi sao?”

Cô gái mặc một bộ lễ phục váy dài màu hồng, ren lá sen bên trên cánh tay áo dài, vòng tay hoàng kim trên cổ trắng tuyết, làm bộ muốn ôm lấy tay Hiên Viên Tư Cửu. Khi nhìn thấy trên tay hắn còn chính là tay của An An thì ánh mắt cô ta trở nên lạnh lùng. Đẩy Hiên Viên Tư Cửu ra một chút, nghiêng đầu cười, mắt hạnh lộ vẻ nhộn nhạo tinh nghịch, giận dỗi nói: “ Vị này.....em đoán chính là Tam tiểu thư nổi danh nhất Hồ Đô này, đúng không?”

“ Con nhóc Âm Hiểu này tùy tiện quá! Cố tiểu thư xin đừng để ý!”

“ Hà lão gia khách khí quá lời rồi!” An An không nhìn Hà Âm Hiểu, quay đầu kéo tay Hiên Viên Tư Cửu. Hiên Viên Tư Cửu hơi cúi người xuống, nghe thấy tiếng thì thầm nhỏ bên tai: “ Vị Hà tiểu thư này, sao mà phóng khoáng....”

Nàng phát ra tiếng quá nhỏ, kỳ thật Hiên Viên Tư Cửu cũng không nghe được An An nói gì. Nhưng hương thơm hơi thở phả ra từ nàng thực ngọt ngào, cảm giác hết như không gian chỉ có hai người, không khỏi cười cười.

“ Con nhóc này từ nhỏ đã lớn lên cùng với Cửu thiếu, nể mặt Phong Hiểu tôi, Tam tiểu thư không nên ghen mới phải.”

Hà Phong Hiểu không biết từ khi nào đã đi qua đây, một thân áo màu nguyệt nha, gương mặt tuần tú có phần suy sụp.

An An nhìn Hà Phong Hiểu, mà Hà Phong Hiểu cũng nhìn lại An An . Ánh mắt thực bình tĩnh, tĩnh đến mức tịch mịch. Giống như bóng đêm sau khung cửa sổ thủy tinh, ánh sáng yếu ớt cố gắng len lỏi vào. An An chỉ cảm thấy trái tim mình như phình lên khiến nàng không sao thở nổi. Tiếng nhạc lý ở trên đài vọng đến tai nàng cũng ù ù.

“ Phong Hiểu.”

“ Anh.”

Tiếng Hà Trữ Tịch quát lớn cùng tiếng hờn dỗi của Hà Âm Hiểu vang lên, An An cúi đầu che giấu ánh mắt có chút u buồn.

Hiên Viên Tư Cửu vẫn thản nhiên cười, đôi mắt lạnh như băng lưu chuyển, trong đó lại phảng phất có ma lực mê hoặc phi thường. Chỉ trong chớp mắt, hắn hoàn toàn thu hút được ánh mắt của tất cả mọi người. Trên sàn nhảy, là các đôi nam nữ chia làm hai bên đã muốn tiến lên chào hỏi. Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu và An An đan xen ở cùng một chỗ, hắn gạt đầu chào tất cả mọi người, hoàn mỹ không hề có chút tỷ vết nào.

Mọi người ở đây đều là những kẻ có địa vị trong giới chính khách, rất thức thời, tiến lên chào hỏi An An. Theo đó, đại sảnh bắt đầu náo nhiệt hơn.

7. Chương 7: Linh Lạc Thành Lê Niên Tác Trần

Thẳng đến khi có một hồi thanh âm thanh thúy vang lên, Hà Trữ Tịch mới cười nói: “ Tiệc rượu đã sẵn sàng, kính mời mọi người an tọa!” Sau đó tự mình dẫn đường đưa Hiên Viên Tư Cửu đến chỗ ngồi dành cho hắn.

Mọi người đi xuyên qua đại sảnh, ở bên ngoài phòng khác phía bày những chiếc bàn bát tiên gỗ lim cao cấp, cả thấy là hai mươi chiếc. Các chỗ ngồi đều được phủ vải đỏ, trên bàn có ghi tên của từng vị khách.

Bọn họ lần lượt ngồi vào chỗ của mình, người hầu theo đó mà tiến lên châm một tuần rượu, Hiên Viên Tư Cửu dẫn đầu, tay nâng cao ly rượu, cao giọng chúc phúc: “ Kính chúc Hà lão gia từng bách trường thanh.”

Tất cả mọi người vội vàng cùng nhau đứng lên, những tiếng nam nữ cùng nhau chúc thọ cũng theo đó mà vang lên. An An cũng muốn nâng ly rượu vừa mới uống, nhưng bàn tay Hiên Viên Tư Cửu đã chặn nàng lại, tiếng nói của hắn thật thấp nhưng đầy sự quan tâm: “ Em vừa mới bệnh khỏi, không thể uống!” Nói xong, hắn tiếp nhận ly rượu của nàng rồi uống một hơi cạn sạch, sau đó đưa chiếc ly trống trơn trả lại trong tay của An An.

An An nhận lại ly rượu, lòng mày thanh tú nhẵn lại: “ Ngài....người này, sao lại có thể như vậy?” Dứt lời, thấy mọi người đang nhìn về phía mình, nàng vội vàng cười cười xùy xòa, cố gắng che giấu vẻ mặt khó xử.

Hiên Viên Tư Cửu yên lặng nhìn An An. Hắn nhìn từng cử chỉ của nàng từ khóe mắt, đuôi lông mày, đến nụ cười tươi như hòa tan dưới ánh mặt trời.

Đôi mắt Hiên Viên Tư Cửu hiện lên sự phức tạp nhu tình, có lẽ chính bản thân hắn cũng không phát hiện ra điều này. Ánh mắt như ánh sao rực sáng giữa bầu trời đêm, cũng lạnh như băng, cũng có chút lửa nóng.

Hà Phong Hiểu thoáng chút kinh ngạc mà lướt qua, sắc mặt của Hà Âm Hiểu cũng biến đổi, cầm lấy bình rượu tự mình đi đến trước mặt Hiên Viên Tư Cửu. Cánh tay trắng ngọc duỗi ra, đem rượu rót vào trong ly, ánh mắt phủ sương nhìn hắn: “ Anh Cửu, anh gần đây có chuyện gì bận hay sao mà không đến gặp em? Tiểu muội em đây muốn phạt anh một ly.”

Hiên Viên Tư Cửu giơ cao chiếc ly nhũ hoa bằng bạc lên uống một hơi cạn sạch, vẻ mặt đạm mạc không hề thay đổi, nhẹ nhàng liếm chút bạc môi.

Hà Âm Hiểu tươi cười lên một chút, quay về phía An An tiếp tục châm rượu. Hiên Viên Tư Cửu duỗi tay ra che kín miệng chiếc ly lại, rồi mới mở miệng nói: “ Cô ấy không thể uống.”

Hà Âm Hiểu vẫn cầm bình rượu đứng đờ đững đó, hai má như ửng đỏ để lộ ra phần má màu hồng sáng bóng, mang dáng vẻ mỹ nhân nói: “ Nghe người ta đồn, Cố Tam tiểu thư ngàn ly không say, như thế nào lại không thể uống được? Chỉ có anh Cửu là kẻ ngốc thôi, không nghe người khác nói thì anh cái gì cũng tin.”

Nói như vậy, trong trường hợp hiện tại chính là có ý nhục mạ , hướng chỉ ánh mắt Hà Âm Hiểu lại bén nhọn nhìn thẳng tắp vào An An, hình như cô ta còn đang cười cười. Nhưng nụ cười đó là một loại khinh miệt, lạnh đến thấu xương. An An rũ mắt xuống, trong không khí ngọt ngào này, nàng hít thở thật khó khăn, còn ngửi thấy cả mùi nước hoa hồng trên người Âm Hiểu bay tới. Cô gái xinh đẹp cũng giống như hoa hồng, đều mang theo một sự cao ngạo.

Hà Trữ Tịch ở một bên vội vàng đứng dậy, cầm lấy bình rượu trong tay của Âm Hiểu, rót đầy một ly đến trước mặt Hiên Viên Tư Cửu rồi tự mình uống hết.

“ Nào, nào, nào! Cửu thiếu, tôi kính cậu một ly. Hôm nay nhất định không say không về.”

“ Hà lão gia khách khí rồi.”

Hiên Viên Tư Cửu tiếp nhận rượu từ người hầu, nâng ly uống cạn sạch, vẻ mặt không thay đổi, vẫn bình tĩnh như trước.

Dưới ánh đèn sáng lạn, Hà Trữ Tịch chỉ cảm thấy Hiên Viên Tư Cửu luôn có tính cách bất đồng với dung mạo, giờ phút này thật khiến người ta cảm thấy khiếp hân. Cặp mắt kia lạnh liệt nhưng tuyệt nhiên không có một chút xao động, đến chính ông cũng không hiểu rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì trong đầu.

An An sớm đã gấp đồ ăn đặt trong bát của Hiên Viên Tư Cửu. Hắn vừa ăn vừa nhìn về phía An An, khóe mắt lộ ra chút tươi cười.

Người hầu sớm đã thức thời thay cho ly rượu của An An bằng một chén trà nhỏ. Trà pha bằng nước rất trong, có những vụn trà nhỏ li ti như miên, lả lướt nhảy múa. An An nhấp nhẹ một ngụm cảm thấy nước trà vẫn còn nóng, liền có chút trẻ con mà nhăn mũi lại, đặt chén trà xuống, quay đầu cùng người khác hàn huyên.

Ánh đèn màu rực rỡ chiếu xuống gương mặt của nàng, một tầng hồng tím in trên lông mi thật dài của An An. Bàn tay nàng trắng ngần dưới ánh đèn trông như ngọc bích, chiếc vòng tay phi thủy cũng tỏa ra thứ ánh sáng xanh biếc long lanh làm mười ngón tay càng thêm uyển chuyển trong sáng.

Trong lòng Hiên Viên Tư Cửu chợt xao động, hắn bắt lấy bàn tay của An An rồi hôn lên nó, những ngón tay còn lưu lại mùi trà Bích Loa Xuân cực phẩm, thoảng thoảng nơi chóp mũi tránh đi không được. An An bỗng nhiên cả kinh, vội vàng rút tay lại, oán hận vô hạn trừng mắt nhìn Hiên Viên Tư Cửu một cái. Ánh mắt chứa đựng một tia ngưng ngững, một tia oán hận, một tia bất đắc dĩ, giống như ba con sóng nổi lên bên trong con người thủy tinh màu đen, hai khuyên tai bảo thạch màu xanh trên lỗ tai kia càng không ngừng biến đổi thâm thúy sáng rọi.

Tịch gian, mọi người chỉ cảm thấy xung quanh hai người bọn họ có một luồng huyền khí, vô cùng thân thiết bất khả tư nghị, trong lúc nhất thời suy nghĩ của bọn họ đều không giống nhau.

Tịch yển qua đi, Hà Trữ tịch dẫn Hiên Viên Tư Cửu lên thư phòng trên lầu để bàn chuyện cơ mật. Những khách nhân thì vẫn ở lại nơi phòng khách, vũ khúc du dương vang lên, quan to phú hào ôm giai nhân theo giai điệu mà bắt đầu khiêu vũ.

An An ngồi một bên, tự nhiên cũng có người đi lên hỏi thăm xã giao, nhưng chỉ trong chốc lát Hà Âm Hiểu đã đi tới, những người thức thời nhận biết ánh mắt mà vội vàng rời đi.

“Cố tam tiểu thư quả nhiên không khác so với lời đồn, phong vận không cùng.” Hà Âm Hiểu ngồi bên cạnh An An, nhẹ giọng cất lời thật nhỏ nhẹ che kín sự ưu việt, trong mắt mang theo sự thương hại của kẻ chiến thắng dành cho người chiến bại, ngay cả tươi cười cũng nghe ra sự khinh miệt: “Anh Cửu cũng thật là....., cứ như vậy mà bỏ một đại mỹ nhân giỏi nũng nịu ngồi đây một mình, không biết chạy đi đâu rồi? Bất quá, cô đừng trách anh ấy, từ nhỏ anh ấy đã là một người đàn ông không biết nhẫn nại là gì rồi!”

“Nói cái gì vậy? Náo nhiệt ghê nhỉ!” Đột nhiên, có một người không biết từ đâu chen vào, còn chưa thấy mặt nhưng đã nghe thấy thanh âm thanh lạnh như chuông bạc.

Sắc mặt Hà Âm Hiểu đột nhiên trầm xuống, không đợi người kia ngồi đã mở miệng nói luôn: “Cô nhất định là không biết, vị này chính là ngũ phu nhân của Lý sư trưởng, chúng ta đâu có nói gì động chạm đến Lương Hồng Ngọc năm đó đâu! Như thế nào mà lại không thấy Lục phu nhân của Lý sư trưởng nhỉ?”

Người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc một bộ váy hoa dài, trên mặt còn có đường cong màu ngà, giống như thủy thượng cuộn sóng. Trang điểm vô cùng diễm lệ, nụ cười quyến rũ lộ ra thuần thực như đã được huấn luyện, nhưng vừa nghe Hà Âm Hiểu nói vậy thì nụ cười đó đông cứng lại trên đôi môi đỏ mọng.

An An nhìn vị phu nhân này đang khó xử, sượng mặt thai lòng thì có chút không đành, lại cảm kích chị ta giải vây ình thì liền nhanh miệng nói: “Lý phu nhân, mời ngồi.”

Nhìn Lý phu nhân ngồi xuống, Hà Âm Hiểu nhìn Cố An An một cái, đứng phắt dậy, lạnh lùng cười nói: “Không quá rầy, tôi nghĩ hai người chắc có nhiều chuyện tương đồng để tán gẫu hơn!” Dứt lời, xoay người mà đi.

“Hà tiểu thư này mở miệng là không nói được tiếng nào tốt!” Phụ nhân kia chép miệng mới nói: “Cố tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu! Tôi là Tịch Hồng Ngọc!”

An An cả kinh, có chút nheo mắt lại nhìn. Nàng từng nghe nói đến nhân vật đứng đầu Trường Tam lễ đường, đứng đầu ba năm, danh tiếng vang xa suốt cả một thời gian, sau này hoàn lương gả ột người làm thiếp. Mà hiện tại, trên mặt Tịch Hồng Ngọc này có một tầng bạch sắc, tựa như nắng chiếu lên một bức tường. Tóc quấn sơ lại một bên, đen ánh lên như nước sơn trên gỗ. Người phụ nữ này tuy nhan sắc không còn như xưa, nhưng vẫn mang một vẻ phong tình vạn chủng như trước.

“Lý phu nhân đừng khách khí, cứ gọi tôi An An là được rồi.”

“Cô cũng đừng quá khách khí, gọi tôi Hồng Ngọc là được rồi. Cô cũng biết tôi xuất thân như thế nào, người bên ngoài đều chê thấp kém không thêm liếc mắt, cũng khó trách cô chê bai.”

Ngữ điệu của Tịch Hồng Ngọc thay đổi, có chút u oán.

Lúc này, âm nhạc đã thay đổi, chuyển sang điệu Walt. An An thản nhiên nở ra nụ cười, giống như không nghe thấy lời Tịch Hồng Ngọc nói, chỉ yên lặng nhìn lên sân khấu. Giữa sàn nhảy sáng bóng trên kia, người đang khiêu vũ đều mặc Tây phục, váy vạt áo giống như hoa bay trong gió, gót giày tinh xảo lén lút lộ ra phong tình mập mờ.

Bên này, Tịch Hồng Ngọc đã tự hỏi vì lẽ gì, ngón tay tuyết trắng sơn trà đỏ tươi vội vàng che miệng lại cười, đây vì chỉ còn kiêu.

“Phủ đệ của Hà trưởng phòng thật là có khí phái, ngay cả sàn nhảy cũng đầy súng đạn. Nhưng trung tây kết hợp kiểu này tất nhiên là rất tốt nhưng mà tôi lại không cảm thấy không đông không tây không đâu vào đâu, vẫn chỉ là trường giả khuôn sáo như cũ.”

An An nghe thế mới quay đầu lại nói : “ Tôi cũng không biết, ở Tây Viên kết cấu cũng thật hỗn hợp, nhưng cũng không có gì là không đẹp.”

“ Phải không? Để lần khác tôi đến cửa nhìn xem, không biết có được cô hoan nghênh không!” Tịch Hồng Ngọc nghe thấy liền khanh khách cười, vừa cười cười, vừa bắt tay thân thiết với An An.

An An nhìn Tịch Hồng Ngọc đang vui vẻ cười nói, ý cười đến tận đuôi mắt, nhin không được cũng cười nói theo: “ Đương nhiên là rất hoan nghênh.”

Đang nói chuyện, Hà Phong Hiểu chậm rãi bước tới, nói: “ Liệu tôi có vinh hạnh cùng Tam tiểu thư khiêu vũ một khúc không?”

An An nhìn Hà Phong Hiểu, ôn nhu ngọt ngào cười, đứng lên, quay đầu nói với Tịch Hồng Ngọc: “ Ngại quá, thất bại một chút!”

Trong lúc nhất thời, trên sàn nhảy có hai bóng hình, một vàng một trắng đang nhảy, theo giai điệu phiêu phiêu mà khiêu vũ. An An khiêu vũ tạo nên rất nhiều dáng điệu thướt tha lộ ra bên ngoài, sắc sảo vào Hà Phong Hiểu, đẹp hơn bất cứ ai trong sàn nhảy.

Đèn tròn chiếu rọi, giống như hào quang tràn ra, hồng, xanh, đỏ, tím, vàng rọi lên chiếc sườn xám của An An, nồng đậm về tiên diễm.

Dần dần, những người không khiêu vũ cũng xúm lại xem.

Mà Hà Phong Hiểu chỉ mỉm cười nhìn An An, đèn ngũ sắc chiếu lên khuôn mặt như họa giống như một tầng mây mờ mờ mỏng mỏng, nụ cười như đeo một chiếc mặt nạ hoàn hảo.

An An nhìn Phong Hiểu, một loại phiền muộn không nói lên lời dâng lên từ đáy lòng của nàng.

“ Nghe nói, một thời gian trước anh bị bệnh, hiện tại sao rồi?”

“ Hoàn hảo! Chỉ là bệnh cũ thôi, phản lặp lại phục cũng quen rồi!”

“”

“Chính em tự chú ý bản thân mình thì hơn, không có hoa nào tươi cả trăm ngày. Nhưng theo tình hình hôm nay thì có vẻ lo lắng của anh trở nên thừa thãi rồi, cũng khó trách em lại chọn ở bên cạnh hắn ta....”

“ Nếu đã trốn không thoát thì chẳng thà cứ ràng buộc lấy nhau sớm thì hơn.”

An An nở nụ cười một cách nhợt nhạt, gương mặt vẫn đậm phong kinh, ý cười lạnh như băng hiện lên trên bờ môi đỏ mọng cực kỳ ôn nhu làm cho người ta không tài nào thở nổi. Nhưng dưới ánh đèn mờ ảo, Hà Phong Hiểu nhìn thấy ánh mắt của nàng thần thờ , vô hồn, không có sức sống.

“ Huống hồ em lợi dụng hắn, hắn cũng là vì nhan sắc của em, hai bên cùng có lợi. Dù sao cũng không có chỗ nào là không tốt, không phải sao?”

Dưới ánh mắt của mọi người, bọn họ chỉ giống như một đôi nam thanh nữ tú đang khiêu vũ với nhau, âm nhạc lá lướt vang lên, vẫn nồng nhiệt làm người ta mê muội như trước.

Trên mặt An An có thoa son nhưng lại không còn tươi sắc, Hà Phong Hiểu cũng đã từng nhìn thấy sắc mặt trống rỗng như thế, dưới ánh đèn lại càng thêm rõ ràng mãnh liệt.

“ Em, lúc nào cũng đa tâm, đa tâm quá sinh bệnh nhiều thân! Hiện tại cũng chưa phải là tốt lắm đâu, đừng nghĩ đến nhiều mà tự làm khổ chính mình!”

Hà Phong Hiểu thấp giọng thở dài nói.

“ Phong Hiểu, em mệt”

Ngọn đèn từ một màu hồng đậm chuyển sang màu xanh đen sâu thẳm, An An hình như có chút mệt mỏi mà cúi gằm mặt xuống, môi nở nụ cười nhợt nhạt, mắt hơi run. Không có gió mà nàng lại giống như lá rụng trong gió.

“ Anh không biết uốn mình theo người khác mệt mỗi như thế nào đâu! Có đôi khi soi mình trong gương, em cũng không còn nhận ra đâu mới là chính mình! Nếu cả đời này cứ như vậy, thật sự là có thể....”

An An vừa nói, vừa mang theo một chút nóng bỏng ngưng đọng lại trên ngực của Phong Hiểu. Hà Phong Hiểu lại cảm giác sống mũi cay cay, một cảm giác chua xót nổi lên trong cuống họng. Hà Phong Hiểu chợt nhớ đến chính mình lúc trước, ở nhà hàng Tây bố trí cả một bàn ăn dưới nền chõ Nam Nam. Thời gian cứ trôi qua, ngọn nến cháy rơi đầy sáp nhỏ li ti xuống dưới, cho đến khi phủ đầy phù điêu ngân chất, cho đến khi toàn bộ nền hoàn toàn cháy hết....

Hắn ngủ quên, rồi lại bị một hồi những tiếng thở dốc hỏn hển đánh thức, lúc quay đầu nhìn lại mới thấy Nam Nam không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau. Nàng giống như đang thần thờ nhìn hắn, tóc bị gió thổi trở nên rối loạn, cảm hơi run run, mắt cũng trống rỗng.

Nam Nam cũng ở trong lòng của hắn run rẩy nói, nàng mệt....

Một lưỡi dao vô hình cắt qua trái tim Hà Phong Hiểu, máu chảy đầm đìa, làm cho người ta có cảm giác phát run khiếp sợ. Cảm giác rõ ràng như vậy, khắc cốt ghi tâm, trí nhớ giống như bài sơn đảo hải vọt ra, cơ hồ muốn làm hắn suy sụp hoàn toàn.

“ Thực xin lỗi! Là anh sai! Anh đã sai, không nên bức em mới đúng....”

Môi của Hà Phong Hiểu khẽ chạm lên khuôn mặt của An An, cúi đầu nói xong, bài tay theo bản năng gắt gao siết chặt lấy thắt lưng của nàng. Hắn cảm thấy chính mình đã lập tức trở nên suy yếu, chỉ cần buông thả tay ra thì sẽ ngã khuỵu mất.

“ Em chỉ muốn được gả ột người bình thường, cho dù là bần hèn cũng không sao cả! Thật sự chỉ muốn sống yên lặng qua ngày mà thôi, em có thể nói bất cứ chuyện gì với người đó, có thể vì người đó mà làm mọi chuyện.....Như vậy cũng không thể được sao? Muốn em cả đời phải đoán tâm tư của hắn như thế nào, phải chằm chước chính mình nên nói cái gì, không nên nói cái gì, chằm chước hắn thích cái gì, không thích cái gì.....Em bây giờ đã mệt mỗi kiệt sức lắm rồi.....Anh nói em còn có tương lai sao?”

An An cúi đầu, nửa mặt sáng rõ dưới ánh đèn màu, trong ánh sáng lác lác cùng thân ảnh đứng đưa, nàng cười một cách mơ hồ.

“ Em biết.....em biết.....nhưng vết xe đổ của Đại tỷ, em phải dựa vào hắn, em biết...”

Thẳng đến sau khi xoay tròn một bài, cảm giác bàn tay đặt trên lưng mình đang run rẩy, An An mới ngẩng đầu giống như bừng tỉnh, ánh mắt tĩnh như không tĩnh.

“ Phong Hiểu, anh có biết hay không? Đôi khi quên đi cũng là một khoái hoạt!”

“ Khuyết nguyệt quải sơ đồng, lậu đoạn nhân sơ tĩnh. Thủy kiến u độc vãng lai, phiêu diển cô hồng ảnh. Kinh khởi khước hồi đầu, hữu hận vô nhân tĩnh. Giản tận hàn chi bất khảng tê, tịch mịch sa châu lãnh! (1)
” Một khúc bậc tính tử, Hà Phong Hiểu khẽ than nhẹ một tiếng phiến muộn, lông mi dài rũ xuống che đầy vẻ thê lương : “ Ha ha....phiêu diển phô hồng ảnh, tịch mịch sa châu lãnh!”

An An cả kinh, hơi hơi nheo mắt lại nhìn Hà Phong Hiểu, hai chỗ khóe mắt đều mệt mỗi, những vết nhăn đã hằn sâu, vệt vàng xoa xoa ờ.

“ Giúp em một việc được không?”

“ Cúc cung tận tụy, chết cũng không từ!”

Hà Phong Hiểu nhìn thoáng An An, cổ và cằm của nàng mảnh mai đến cực điểm, cố gắng nỗ lực duy trì vẻ tươi cười.

“ Giúp em đưa cái này đến Tề An Đường, giao cho Tô tiên sinh được không?” Cuộn giấy được An An dấu điểm trong tay, sau một động tác xoay tròn đã đến trong bàn tay lạnh như băng của Hà Phong Hiểu.

“ Em cũng là một kẻ ngốc.” Đôi mắt đen như mực của Hà Phong Hiểu nhìn chằm chằm vào An An, lại tựa hồ xuyên qua nàng, nhìn một người khác phía sau, động tác đang xoay tròn bỗng nhiên cứng nhắc dừng lại.

“ Anh thấy nếu anh còn nhảy với em thì sẽ chẳng còn mạng để chiếu cố cho em nữa!” Hà Phong Hiểu nói xong, hơi hơi nghiêng người hành một động tác Tây lễ khi kết khúc điệu nhảy, xoay người nhanh nhẹn rời đi.

An An quay đầu, Hiên Viên Tư Cửu đang đứng bên cầu thang, lộ ra sát khí dày đặc. Hắn từng bước một đi về phía nàng, bàn tay nhanh chóng giữ chặt lấy nàng.

“ Trừ bỏ tôi ra, tôi không muốn nhìn thấy người khác chạm vào em!”

“ Em hiện tại đã biết.” Khúc nhạc trữ tình vang lên, đầu nàng tựa vào vai Hiên Viên Tư Cửu, mắt né tránh ánh nhìn của hắn, một tiếng thờ dài bất đắc dĩ ngân nga, ấm áp luẩn quẩn bên tai của hắn.

Đêm đó, từ Hà phủ trở về Tây Viên thì trời đã tối đen như mực.

Trong cơn buồn ngủ mông lung, Hiên Viên Tư Cửu miễn cưỡng duỗi cánh tay ra muốn ôm lấy người nằm bên, nhưng lại không có. Hắn kinh hãi mở to mắt, phát hiện An An không có ở trên giường, nhưng trên chăn mền vẫn còn lưu lại hơi ấm cùng hương thơm.

Ngoài cửa sổ, gió vẫn độc tấu khúc nhạc diên cuồng.

Hiên Viên Tư Cửu im lặng một hồi lâu cuối cùng vẫn bước xuống giường. Đẩy cửa phòng ngủ ra, hắn phát hiện An An đang đứng trước cửa sổ ban công lầu hai. Ánh trăng cùng bạn tuyết sáng bóng lạnh ngắt trút xuống trên người nàng. An An đứng đó, khuôn mặt thản nhiên, nhợt nhạt, giống như tượng người tạc bằng băng, băng không có sinh mệnh.

Thăm sâu trong cơ thể của mình, hắn cảm thấy một cơn đau nhói.

Sau đó, đầu ngón tay của An An khẽ nâng lên, nàng viết gì đó trên kính cửa sổ. Trên gương mặt của nàng phát ra sự ôn nhu khác thường nhưng lại giống như đang an ủi người có lỗi, đẹp khiến người ta không khỏi cổ tháo xuống dục vọng trong lòng.

Hiên Viên Tư Cửu muốn đi lên, nhưng hắn không tài nào di chuyển được, chân giống như đeo quả nặng nghìn cân, cho nên chỉ có thể đứng sau nhìn thân ảnh trước mặt, dung nhan thanh nhã tựa ánh trăng ngưng kết mà thành.

Mà An An lại như bị kinh động, chậm rãi chuyển đầu quay lại. Đôi mắt đen xinh đẹp màu đen nhìn về phía Hiên Viên Tư Cửu. Ánh mắt nhưng lỗ xoáy trong đêm đen hút lấy linh hồn của hắn. Nhưng cho dù nàng nhìn hắn, hắn cũng không yên lòng, bởi vì nàng giống như đang nhìn xuyên qua hắn, hướng tâm hồn mình về một nơi xa xôi đầy bi thương.

“ Tại sao không lên tiếng?”

“ Dọa đến em rồi sao?”

Hiên Viên Tư Cửu chậm rãi đi lên trước, ôm lấy An An, Du hồn nàng đang phiêu đảng tứ phương chợt vị vậy khốn, rõ ràng là ngay trước mắt, nhưng thực tế lại xa xôi bất khả tư nghị.

Đêm đen đổ đầy trên cửa sổ, nhất bút nhất hoa, chỉ có một chữ “Dạ”.

An An ý lại trên người hắn, dây áo buộc chặt chậm rãi buông lơi rớt xuống, tinh mâu như nước nổi lên sự cô đơn mơ hồ.

Ban đêm yên tĩnh, không có một tiếng động, cho dù là máy chảy, cho dù là lệ rơi, cho dù là nát tâm, cho dù là chặt đứt ruột gan cũng không nghe được, chỉ có tỳ về ánh trăng cùng bóng đêm.

Mong mỗi như thế nào cũng không chiếm được, giống như là tưởng niệm một người trong lòng.

Duy nhất cho phép nhìn, duy nhất cho phép nghe chỉ có thể là vầng trăng sáng trên trời cao cao kia.

oOo

Hôm nay An An ở phòng khách chính nghe máy quay đĩa, Yên Hồng liền tiến tới nói: “ Tiểu thư, có người đến tìm!”

Sau đó, Tịch Hồng Ngọc đi đến, sườn xám màu đỏ sậm tề tề lung ở trên người, tóc ngắn rậm rạp, khuôn mặt trắng dã đầy son phấn hồng hồng, trong tay còn cầm một chiếc hộp gấm.

“ Lý phu nhân!”

“ Thấy tôi đến có cần kinh ngạc như thế không? Ngày đó rõ ràng cô nói hoan nghênh tôi đến chơi mà, tôi nghĩ cái lương không bằng bạo lực cho nên mặt dày đến mà không báo trước!”

Tịch Hồng Ngọc quỳn rữ, nhân tình mê hoặc, cười rạng rỡ nói

“ Sao lại nói thế? Phu nhân đến tôi mừng còn chẳng kịp!”

An An nói xong liền làm động tác mời ngồi, chờ người hầu châm trà. Tịch Hồng Ngọc nâng chén trà lên cũng không uống, chỉ đáng giá chung quanh.

Cửa sổ sát đất thật lớn, nghênh đón toàn bộ ánh nắng quang hạ như mộng ảo phiêu miểu tiến vào. Tường màu trắng theo kiểu Trung Quốc cổ, không có bình phong hay thiếp vách gì cả, dưới đất trải thảm, sofa kiểu Tây Âu, những đồ đạc đều làm bằng gỗ lim. Trên mặt gỗ đều khắc hoa văn, chiếc bàn có đế mấy tờ báo, một ít nước, một ít hoa quả.

“ Nặc Thịnh nói Cửu thiếu hôm nay đi duyệt binh nên tôi mới dám đến. Tôi ra ngoài hẳn còn thẩm tra như tra phạm nhân. Tôi ấy nha, đâu có dễ dàng mà nói cho hẳn!” Tịch Hồng Ngọc đánh giá xong xuôi liền che miệng ha ha cười. Giống như lúc Trường Tam Đường kia cũng vậy, gả đi cũng không sửa được tật cũ, ngược lại điệu bộ còn giống như sợ tai vách mạch rừng.

An An có chết cũng không nghĩ Tịch Hồng Ngọc ngày hôm nay lại sang sảng như vậy, lô mi thật dài ngơ ngác, sau đó mới khẽ cười hỏi: “ Lý sư trưởng rất lo cho phu nhân thì phải?”

Không ngờ An An vừa dứt lời, Tịch Hồng Ngọc đã mặt mày biến sắc, một tay khoanh trước ngực, một tay làm Lan Hoa chỉ, cơ hồ lộ ra vẻ xem thường: “ Chó má, mới cưới một yêu tinh hát hí khúc quá môn thì làm sao còn lo lắng cho tôi? Bất quá chỉ là vì nghĩ đến câu kỹ nữ vô tình kia nên lo sợ tar a ngoài trộm nhân. Hẳn lo sợ vị nào, tôi đều biết cả. Cô không biết hiện nay bên ngoài người ta nói chuyện Cửu thiếu vì cô như thế nào đâu, nói ngắn gọn chính là đem cô trở thành trân bao nâng niu trên tay đấy nhé!”

Nói xong, Tịch Hồng Ngọc đem thân mình thoải mái ngồi trên ghế sofa, ngồi rất duyên, sóng mắt lưu chuyển đầy sự hâm mộ chói lọi, tiêu sái cười nói: “ Ngày đó, ở tiệc chúc thọ tại Hà phủ, đối với cô ân cần dịu dàng như thế nào mọi người đều thấy cả. Ánh mắt của Cửu thiếu chỉ nhìn có một mình cô.”

Lúc này, An An chỉ mặc một thân trang phục ở nhà, một bộ váy hoa ngắn, viền hoa đính ren, váy màu đen, kèm một bộ dây chuyền trông rất đặc biệt. Đôi mắt to, giống như lọt vào giữa màn sương mù, sáng rực lên.

“ Bất quá, cô cũng đáng, Nặc Thịnh nhìn cô cũng không chớp mắt, nếu không phải bị tôi hung hăng đập ột phát thì giờ này chắc đã chết rồi!”

Tịch Hồng Ngọc tán thưởng một tiếng, bàn tay kia sơn móng màu hồng hồng, trong không trung làm bộ đánh người, sau đó liền che miệng lại cười lên khanh khách.

An An không lên tiếng, mặt đỏ dần. Nàng cố gắng làm như không có việc gì mà bưng tách trà lên nhấp một ngụm, lúc buông ra trên miệng tách sứ còn lưu lại một ít son môi.

Tịch Hồng Ngọc cười xong, lại há miệng muốn nói thêm, nhưng lại chẳng biết nên nói chuyện gì. Bất quá, chị ta cầm chén trà trong tay ngắm ngía một hồi, rồi cứ thế chuyển chuyển một vòng, thủy chung không có ý định uống trà.

Nhất thời mọi người đều tịch tịch không một tiếng động, trong phòng khách chỉ còn lại tiếng đồng hồ treo tường kêu tích tắc.

“ Kỳ thật, tôi đáng lẽ ra nên dịu dàng uyển chuyển một chút mới đúng! Nhưng mà, tôi và cô giống nhau, chúng ta coi như là người đồng đạo, đương nhiên cũng nên thương hại lẫn nhau, đúng không?” Tịch Hồng Ngọc cúi đầu, mỉm cười không nề hà gì, cực kỳ khinh khỉnh nói: “ Tôi kỳ thật đến đây là vì tên khốn kia có chuyện muốn cầu xin cô giúp đỡ!”

Nghe khẩu âm của Tịch Hồng Ngọc, An An ngược lại cũng không tiện nói gì, bàn tay vịn lấy ghế sofa, lẳng lặng lắng nghe.

“Chuyện là...hắn ta vốn là thủ hạ của Hiên Viên Huyền. Hiên Viên Huyền nếu không phải vì thân tín của mình – Hà trường phòng lâm trận thì rút lui kia thì cũng không bị mất quyền lực. Nay, quyền bính đổi thay, Cửu thiếu nhất định sẽ làm một cuộc thay máu, tên ma quỷ đó...hắn ta khẳng định sẽ không thể yên thân...”

Tịch Hồng Ngọc vừa nói, vừa chậm rãi mở chiếc hộp gấm ra đặt trên bàn gỗ lim khắc hoa, để trước mặt An An. Bên trong rõ ràng là một bộ trang sức kim cương ngọc lục bảo cực kỳ quý giá: một chiếc nhẫn, một đôi khuyên tai, vào một bộ vòng cổ hơn mười khóa ngọc lục bảo.

“Việc này tôi luôn luôn không bao giờ hỏi đến.....”

Nhìn bộ trang sức cực kỳ quý giá, An An sửng sốt lập tức giương mắt nhìn Tịch Hồng Ngọc, mà trên gương mặt Tịch Hồng Ngọc lúc này lại bị bao trùm bởi một sự tuyệt vọng và tiêu tụy, tựa như lửa bị dập tắt.

Hô hấp ngưng trệ một chút, cho dù biết rõ đây chỉ là diễn trò nhưng vẫn có một loại cảm động lây lan khiến An An chậm rãi nói: “Nhưng mà.....tôi sẽ tận lực thử xem...”

“Thật sự cảm ơn cô!”

“Cái này....phu nhân hãy giữ lại đi, không cần phải...” An An vừa định đẩy hộp gấm trở thì bàn tay của Tịch Hồng Ngọc đã nhanh hơn nàng một bước.

“Cô đừng khách khí, dù sao đây cũng là tiền của tên ma quỷ kia, nếu cô không chịu nhận thì cũng chỉ tiện nghi thêm cho con hồ ly tinh kia thôi!”

Về mặt Tịch Hồng Ngọc bây giờ đang cố gắng che giấu sự vui mừng đến phát điên, hơi nhăn mặt, cúi đầu, đôi môi đỏ mọng đang cười tủm tỉm: “Cô nhất định là muốn hỏi rằng hắn ta không có đặt tâm tư lên người tôi thì tôi tại sao phải khổ vì hắn như thế này, vì hắn mà phải bỏn ba, đúng không? Kỳ thật, đời một người phụ nữ có ai lại không dựa vào một người đàn ông, nhất là tôi lại có xuất thân như thế. Lúc còn trẻ đẹp thì không nói làm gì, hiện tại già đi nhan sắc phai tàn, chỉ có thể dựa vào hắn ta thì mới sống nổi...Hắn nếu có suy sụp thì tôi đại khái chắc cũng chỉ được phân vài đồng trong gia sản của hắn, kết cục có khi còn chẳng bằng hiện tại.”

An An không ngờ Tịch Hồng Ngọc lại nói chuyện của chị ta ình nghe, lẳng lặng không lên tiếng. Trừ bỏ mỉm cười thì không có phản ứng thứ hai nào thích hợp.

“Kỳ thật cũng chẳng có chuyện gì cả, nghĩ thoáng một chút là được.” Tịch Hồng Ngọc chẳng ngại nói thật ra, sau đó một lần nữa lại đưa mắt nhìn bốn phía, cười cười nói nói, tuy quyền rũ phong tình nhưng không thể che dấu được nếp nhăn hằn sâu nơi đáy mắt, “Cô vẫn còn đang rất xinh đẹp, nếu không có người yêu thì thật đáng tiếc. Tôi thế này nhưng cũng quen một số vị phu nhân của mấy vị chức sắc, khi nào rảnh hãy cũng nhau đánh bài, được không?”

“Đương nhiên là được.” Biết những người Tịch Hồng Ngọc kết giao đó đều là những người phụ nữ xuất thân phong trần đi làm di thái thái (vợ bé) cho người ta, An An vẫn như lúc trước tuyệt nhiên không để ý đến chuyện này, cười đáp lại.

Tịch Hồng Ngọc vì có việc cầu cạnh cho nên đối với An An cực kỳ thân cận săn sóc, nói nói cười cười thân mật vô cùng, cho đến khi trời tối mới đứng dậy rời đi.

Tịch Hồng Ngọc vừa đi, cả biệt viện to lớn như vậy nhất thời trở nên trống vắng, yên tĩnh đến dị thường, chẳng khác gì một tòa nhà bỏ hoang.

Điện thoại reo lên, tiếng kêu thê lương đến chói tai. Người hầu nhẹ nhàng bước lên tiếp, tâm hồn An An mới bình thần trở lại.

Người hầu nhận điện thoại xong, nói với An An hôm nay Hiên Viên Tư Cửu không về đây.

An An bước lên lầu, trong phòng ngủ chỉ có mỗi một mình nàng. Một không gian tịch mịch lạnh lẽo vô cùng buả vậy làm cho nàng không biết chính mình rốt cuộc nên làm cái gì. Vì thế, cầm lấy bộ trang sức ngọc lục

bảo mà Tịch Hồng Ngọc đem đến, nhìn kỹ mới phát hiện mặt trên của đá lục bảo này vô cùng thuần khiết, giống như màu xanh trên lá của cây bồ đề, tìm không ra một chút lấm tấm. Dù An An đã nhìn không ít kỳ trân dị bảo, nhưng một khối lục bảo thanh thuần như thế này thì thật sự là rất hiếm, kiếm được nó không phải là chuyện dễ chút nào.

Cầm trong tay thưởng thức một hồi rồi buồn ngủ muốn ngã người xuống, nhưng An An vừa mới đặt mình thì bên ngoài đã nổi lên một trận tuyết lớn, gió ào ào mãnh liệt thổi qua thổi lại, không ngừng ở ngoài cửa sổ gào thét điên cuồng. Rèm cửa sổ cũng phần phật diễn tấu vù vù, phát ra những âm thanh rối rắm.

Ngọn đèn đầu giường mơ màng âm thầm, An An cũng hỗn loạn, trong đầu có bao nhiêu âm thanh đang giằng xé, mọi thứ đầu lung tung.

Ngủ một hồi lâu, mộng tưởng đã đến, đó cũng là một đêm tuyết, An An cùng Hoan Hoan, còn có cả Vĩ Dạ nữa, ban ngày ham chơi nên bị nhốt ở trong một căn nhà tranh. Ngôi nhà nhỏ giống như chòi nghỉ của thợ săn nghỉ ngơi giữa chừng khi lên núi, bên trong có chứa rất nhiều củi đốt, cho nên lúc đốt lửa thì nóng hằm hập. Nhưng mà, Vĩ Dạ và Hoan Hoan đều sợ An An vẫn còn cảm thấy lạnh nên ngồi sát bên cạnh nàng. Bên trái là Vĩ Dạ, bên phải là Hoan Hoan, ngoài cửa sổ trận tuyết lớn đem toàn bộ bầu trời đêm nhuộm thành một mảnh màu xanh xinh đẹp, giống như là lông chim bạch điểu trên cánh rơi lả tả xuống, xinh đẹp không cách nào hình dung.

Rõ ràng là một giấc mơ hạnh phúc nhưng ngực nàng lại tràn đầy cảm giác bi ai, lặp đi lặp lại dây dưa không ngớt.

Có rất nhiều việc muốn quên đi, cũng đã khắc sâu vào trong xương tủy, lúc muốn nhở lại, lại chợt nhận ra vô pháp vô thiên không thể tìm được chút dấu vết.

Đột nhiên, điện thoại vang lên phía xa, yên tĩnh bên tai một lần nữa lại bị khuấy động, không biết như thế nào lại không có người tiếp, hình như có ngàn câu ngàn chữ muốn nói, suy nghĩ lo lắng nói không nên lời.

An An bỗng nhiên bừng tỉnh, xoay người ngồi dậy, hai tay vô thức đặt lên trước ngực, một cổ tư sầu thảm nhiên rồi rầm rầm như trước vẫn ngự trị trong lòng. Chỉ chốc lát, Yên Hồng vội vàng kêu nàng mau xuống giường.

“Làm sao vậy?”

“Biệt thự bên kia phái người đến đón tiểu thư, nói tiểu thư qua đó ngay lập tức.”

Yên Hồng nói xong vội vàng vàng chải tóc cho An An còn đang mơ hồ.

Xe đã chuẩn bị xong từ sớm, An An vội vàng xuống lầu, mới vừa đi đến gần cầu thang thì Yên Hồng đuổi tới nói: “Tiểu thư còn chưa đeo khuyên tai...”

Yên Hồng nói xong liền kiễng chân lên giúp An An đeo khuyên, An An cũng chẳng còn thời gian mà nhìn kỹ đã vội lên xe,

8. Chương 8: Chỉ Hữu Hương Như Cố

Edit: Meimoko

Sáng sớm, tuyết vẫn còn rơi rất nhiều, An An xuống xe chỉ thấy những bậc thềm đá hoa cương phủ đầy tuyết trắng, bước chân từng bước phát ra tiếng kêu kệt, hơn phân nữa chiếc giày bị hãm xuống. Người hầu dẫn nàng lên lầu hai, toàn bộ biệt thự từ ngoài vào trong hay từ trong ra ngoài đều bao phủ bởi một bầu không khí âm trầm lạnh giá, thị vệ và cả đám người hầu đều cố gắng kiềm chế mà đi, kiểm chế sao cho không phát ra một tiếng động nhỏ nào, cho dù nói chuyện thì cũng chỉ là những tiếng thì thầm cực nhỏ.

Ngoài thư phòng lầu hai, Nghiêm Thiệu đang canh giữ ở cửa, khi nhìn thấy An An thì thần sắc của anh ta giống như trút được gánh nặng.

“Có chuyện gì vậy?”

Nghiêm Thiệu nhướn lông mi lên, khước miệng lộ ra sự lo âu, ngón tay chỉ chỉ vào bên trong phòng.

“.....một vụ nhận hối lộ, thuộc hạ không dám có nửa điểm giấu điểm, không tra ra được chứng cứ gì! Đây là những chứng cứ hiện có, mời ngài xem qua!”

“ Không tìm ra được chứng cứ gì thì trình lên tôi làm gì hả? Chuyện như vậy mà cũng làm không xong, chẳng còn chút bộ dáng nào của quân nhân cả, thật đáng xấu hổ!” Tiếng hét phẫn nộ của Hiên Viên Tư Cửu từ trong phòng truyền ra ngoài, nghe giọng cũng biết hẳn đang tức giận như thế nào.

“ Chúng tôi cũng là....”

“ Còn muốn nói sao sao? Thân là quân nhân thì phải dựa vào súng ta trong tay của các người chứ không phải miệng của các người đâu! Nếu dư thời gian ở trong này nói hươu nói vượn thì hãy ra ngoài mà làm cho tốt chuyện này đi!”

Hiên Viên Tư Cửu vừa nói vừa không ngừng ho khan, nhưng cơn ho khan càng làm cho cơn giận của hắn lớn hơn.

An An nghe tiếng ho khan kia, trong lòng căng thẳng, không khỏi lo âu nói: “Anh ấy sinh bệnh ư?”

“ Ngày hôm qua duyệt binh về muộn, bị nhiễm chút lạnh, thân mình đứng không vững, hơn nữa còn ho khan. Lúc Cửu thiếu không thoải mái trong người, tâm tình thường bất ổn, hay nổi nóng, đã thế còn không chịu cho bác sĩ khám, chỉ khổ ấy vị bên trong...” Nghiêm Thiệu nói xong thì hướng ánh mắt về phía An An, liền nhắc tay gõ gõ cửa nói: “Cửu thiếu, bác sĩ đến rồi.”

“ Cút đi cho tôi!”

Hiên Viên Tư Cửu lại gầm lên tiếng giận dữ, trong lòng An An bất ổn mà phát hoảng. Nhưng nàng còn chưa kịp nghĩ gì thì Nghiêm Thiệu ở sau đã đẩy một cái.

Cửa mở, ánh nắng nhợt nhạt xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, dừng ở trên ba người đàn ông quân phục thẳng tắp đang đứng một hàng nghiêm chỉnh. Hiên Viên Tư Cửu ngồi trên chiếc ghế quét sơn vàng, phía sau là một loạt giá sách bằng gỗ tử đàn. Cửa sổ phản chiếu ánh sáng, mắt hắn thâm quầng, miệng thì phát ra những tiếng ho nhỏ, vẻ mặt càng lúc càng tái nhợt tiểu tụy.

Lúc nhìn thấy An An một thân áo khoác nỉ dài màu đen đứng trước cửa, Hiên Viên Tư Cửu chỉ cảm thấy tiếng ho khan của mình lập tức bị ngạnh lại ở cổ họng.

Nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, Hiên Viên Tư Cửu có chút huyền hoặc trừng mắt nhìn mọi người, vẫn duy trì ngữ điệu nghiêm túc, nói: “ Em sao lại đến đây?”

Ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu lợi hại giống như xem mặt bắt lòng, không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm vào nàng. An An cắn môi dưới, có chút không yên, bất an đi về phía hắn. Đi đến gần hắn, lướt qua thân hình cao lớn, bàn tay nàng đưa lên sờ trán của hắn.

Kỳ thật, An An chưa từng học qua y, đối với nhiệt độ cơ thể con người cao hay thấp, lúc sốt sẽ như thế nào, trong đầu nàng hoàn toàn không có nửa chữ khái niệm. Nhưng bàn tay đặt trên trán của hắn qua bốn năm giây, nàng liền cảm nhận được một độ ấm nóng rực đang xuyên qua da thịt lạnh lẽo của mình.

“ Đã nóng đến thế này mà còn không cho bác sĩ khám xem ư?!”

Khước môi An An cố gắng nặn ra một nụ cười, Hiên Viên Tư Cửu vẫn nhìn nàng, thần sắc hết như một đứa trẻ, tùy hứng, không được tự nhiên, nhưng ngữ khí vẫn như lúc trước trịnh trọng vô cùng, hai hàng lông mi không sai biệt lắm mà hợp lại làm một đường thẳng.

“ Nóng thật sao?”

“ Đúng vậy!” An An dùng một loại thanh âm giống như đang thủ thì dỗ dành Hiên Viên Tư Cửu.

“ Gọi bác sĩ vào đi.”

An An miệng cười làm cho trong lòng hắn sinh ra một loại cảm giác thực an tâm, thần sắc trong mắt bất giác cũng dịu đi nhiều nhiều, nhưng quay đầu vẫn muốn nghiêm khắc nói với quân quan.

“ Các người.....”

“ Ah, anh bị bệnh đến thế này rồi mà vẫn còn nghĩ đến công việc sao? Có chuyện gì thì cũng để đến khi khỏe lại rồi mới giải quyết, bảo bọn họ đi thôi.” An An ngăn cản lời nói của Hiên Viên Tư Cửu, vừa nói vừa sửa sang lại quần áo một bên nhăn nhúm của hắn, Ngửi khí của nàng tựa như đồ trẻ con, có vẻ huyền hoặc mệnh mông, mang lại cảm giác ấm, hòa thuận cùng vui vẻ.

“ Còn không mau cút đi!”

Những lời này của Hiên Viên Tư Cửu tuy rằng nói rất thấp nhưng vẫn duy trì sự phẫn nộ như lúc trước ở trong đó, nói xong lại nảy sinh ác độc, đem tay phải vung lên. Các sư trưởng ở đây cũng ước gì được bay ngay ra bên ngoài, trước khi đi bọn họ không khỏi nhìn An An đầy cảm kích.

Các sư trưởng vừa mới đi thì bác sĩ đợi bên ngoài đã lâu mới dám bước vào, cũng chẳng dám ngẩng đầu lên.

Lúc chẩn trị, Hiên Viên Tư Cửu giống như không có chút kiên nhẫn, hai hàng lông mày nhíu lại, thần thái tựa hồ sắp tức giận đến nơi, mà cơn ho khan của hắn thủy chung chưa có ngừng lại.

An An chỉ lên lút nhìn Hiên Viên Tư Cửu, bàn tay gắt gao nắm lấy tay hắn, dường như muốn trấn an cơn bạo hỏa của hắn.

Sau đó, bác sĩ vội vàng đi ra ngoài giống như bán sống bán chết, chỉ chốc lát, người hầu đã bưng một khay đựng thuốc đã kê lên, đặt xuống xong cũng giống hệt như bác sĩ mở cửa đi nhanh ra bên ngoài.

Trên khay có nước và mấy cái lọ màu trắng và xanh. Từng cái lọ đều có một nhãn, một bên còn viết số lượng cùng thời gian dùng thuốc. An An chỉ phải nhìn mỗi bình để lấy ra lượng thuốc tương ứng, đặt lên chiếc thìa bằng bạc kia.

“ Đây là thuốc gì?”

“ Đây là thuốc hạ sốt.”

“ Còn cái này?”

“ Thuốc giảm đau.”

“ Kia là thuốc gì.”

“ Đó là thuốc trị ho.”

Mỗi lần lấy thuốc, Hiên Viên Tư Cửu đều hỏi một câu, đang nói còn thực nôn nóng, hiển nhiên không còn khống chế được cơn giận dữ: “ Kê nhiều như vậy, lang băm!”

Nghe thấy hắn nói như vậy, An An quay đầu dùng ánh mắt sáng ngời lại ôn nhu nhìn hắn, cười đến âm áp không có một tia tạp chất.

Trên mặt Hiên Viên Tư Cửu hơi hồng lên, ngứa cổ đem thuốc trong tay uống liền một hơi. An An nhìn hắn quả thực không lộ ra một chút biểu tình nào trên mặt, hoàn toàn là ngoài suy nghĩ, chẳng sợ sẽ bị cười nhạo, khó khăn lắm mới nhịn xuống, vội vàng ấn lời môi hắn một nụ hôn trấn an.

Mà nụ hôn như chuồn chuồn đựng nước này lại thanh lý hết lửa giận trong người Hiên Viên Tư Cửu, mãi cho đến lúc hắn nằm xuống nghỉ ngơi cũng không tỏ vẻ khó chịu phát nộ, nhưng mà ngủ trên giường so với ngày xưa có thơm hơn một chút.

An An ngồi bên cạnh giường của hắn, đêm qua ngủ không ngon, vốn có chút hỗn loạn không thoải mái, nhưng nàng vẫn nhớ qua mấy giờ thì phải cho Hiên Viên Tư Cửu uống thuốc nên cố gắng không nhắm mắt lại, mông mông lung lung như vậy cứ tiếp tục duy trì.

Bên ngoài tuyết vẫn cứ rơi, có tiếng tí tách theo mái chung vọng xuống. Trên giường, hình dáng Hiên Viên Tư Cửu cương nghị anh tuấn ngủ say mơ màng như đang hòa nhập cùng với sắc trời, có vẻ mông lung.

An An kinh ngạc nhìn, có chút kỳ quái, ở chung lâu như vậy, nàng chưa bao giờ trông thấy người đàn ông lãnh huyết trước mắt lại có bộ dạng trẻ con như lúc này. Ấn tượng hắn để lại trong tâm trí nàng chính là trong cao ngạo mang theo sự tao nhã, mỉm cười lạnh lùng....

Nàng chợt thấy hốt hoảng cho đến khi người hầu gõ cửa đem thuốc đưa vào. An An chuẩn bị thuốc xong thì đưa tay sờ sờ lên trán Hiên Viên Tư Cửu. Nhiệt độ đã giảm đi nhiều, nhưng ho khan vẫn như cũ không ngừng hành hạ hắn, dù vẫn nặng nề ngủ như lúc trước nhưng lông mày lại nhăn chặt thành một đoàn.

An An không muốn nhẫn tâm đánh thức hắn dậy, nhưng không thể không kêu, thuốc phải uống đúng giờ.

“Này, dậy đi nào! Uống thuốc xong rồi ngủ tiếp nhé!”

Hiên Viên Tư Cửu nghe thấy tiếng liền hoảng hốt mở to mắt, nhìn thấy An An đang cần mẫn không nói lời nào. Trên khuôn mặt nàng hiện lên vẻ hoang mang, hắn nhìn chiếc thìa bạc rồi lại nhìn nàng, cũng không nhúc nhích nhiều.

Ánh sáng mỏng mang vắt qua gương mặt của hắn để lại một cái bóng lạnh băng, trong con mắt dài hẹp của hắn hình như đang có ngọn lửa bốc lên, không ngừng lay động, càng lúc càng biến hóa kéo dài một cách kỳ lạ.

An An chỉ nghĩ hắn lại muốn nháo lên như đứa trẻ con, liền dịu dàng nhỏ giọng dỗ: “Tạm thời nhẫn nại một chút, được không?”

Nắng chiếu theo những bông tuyết lớn nên mỗi lúc một mờ ám, gió không ngừng kéo khúc nhạc cuối cùng, nghe tới khàn khàn lại có vẻ thê lương, giống như ma khóc quỷ hờn khiến người ta đau tai nhức óc lại quặn chặt lòng.

Khuôn mặt Hiên Viên Tư Cửu càng lúc càng trắng bệch, rồi đột nhiên, khuôn mặt tuấn mỹ đó vạm vỡ đến đáng sợ.

Một trận đau đớn kịch liệt bén nhọn nổi lên khắp ngõ ngách trên thân thể của hắn, trừng mắt nhìn người bên cạnh, hắn ác độc đẩy giữ chặt lấy tay của An An. Chiếc thìa bạc trong tay nàng bị hắn hung hăng đánh nghiêng, dùng sức ném xuống sàn nhà, một tiếng vang thanh thúy đau đớn vang lên ngay sau đó. An An kinh hoàng ngẩn đầu không biết phải làm sao, lại đối diện với đôi mắt của Hiên Viên Tư Cửu. Đôi mắt đó giống như muốn thiêu chết người.

Sau đó, An An nghe thấy từng tiếng, từng chữ lạnh như băng vang lên: “Em... muốn....tôi....chết....”

Ngữ khí của Hiên Viên Tư Cửu bình thản, tựa hồ như đang thuật lại một việc mà cả hai người đã từng làm chung, sau lưng lại ẩn chứa vô số chỉ trích đối với nàng, oán hận nàng, còn có một loại cảm tình tên là thương tâm mãnh liệt....

Thật lâu sau, An An mới cảm giác thuốc này đang tỏa ra một thứ mùi hỗn hợp hòa vào trong không khí khiến người mê muội. Môi của nàng giật giật, nói không được một tiếng biện giải nào, cũng không biết phải biện giải như thế nào, bởi vì trong tiềm thức, chính nàng cũng đã từng mong mình được chết đã bao nhiêu lần...

Trong phòng có lò sưởi, nhưng khí lạnh từ ngoài tràn vào cũng không chịu yếu thế, một nửa người thì lạnh vô cùng, một nửa người lại nóng vô cùng. Nóng lạnh giao tranh, một cổ chua xót từ tận đáy lòng men theo sự giao tranh của nóng lạnh mà lan tràn ra toàn thân thể.

Không thể khóc! Không được khóc!

Nhưng mà An An hiện tại cũng đã sức cùng lực kiệt, vô lực không còn chống đỡ được nữa. Trông người, từng tế bào đang gào thét đau đớn, hết thấy đều là mơ hồ, nước mắt theo khuôn mặt mịn màng rơi xuống, môi nàng vẫn nở nụ cười tươi như trước, giống như ảnh ngược nước.

Qua một hồi lâu ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu mới bình ổn trở lại, nhìn An An đang khiếp sợ và cam chịu một cách hiển nhiên, bàn tay đặt trước ngực giống như cố gắng kìm nén sự chấn kinh.

Trong tích tắc, hắn nhớ đến nhiều năm về trước, lúc hắn khoảng mười tuổi, đầu xuân trời nhiều mưa thật ẩm ướt, trong không trung phiêu linh có vài đám mây cứ nhẹ nhàng đổ mưa xuống, giống như tỉ tê triển miên cùng một chỗ, quần quýt mãi mà không chịu buông ra.

Hắn đã nghe lời mẹ dặn, không được rời đi đâu.

Nhưng.....Trong mưa phùn, hần nổi điên xuyên qua thế giới đầy người mà tìm kiếm....hần nghĩ chính mình đã bị bỏ rơi, Không có cha, ngay cả mẹ hiện tại cũng không còn cần hần..... Sau đó, hần thấy mẹ đang đứng một mình trên một con đường, những hạt mưa linh linh rơi xuống thấm ướt sườn xám của mẹ, mái tóc đã ướt sũng, đôi mắt mờ nhạt, khuôn mặt tái nhợt không còn một tia huyết sắc....

Có lẽ mưa cứ tiếp tục rơi, bởi vì khóe môi của mẹ hằng còn ý cười.....

Hần nghĩ như vậy, vui mừng chạy đến trước mặt của mẹ. Sau đó, hần mới biết mình đã nghĩ sai rồi.....Người đàn ông anh tuấn mặc nhung trang phía xa xa, ngồi trong cửa hàng quần áo thời thượng nhất, cách màn mưa một chiếc cửa sổ, một tầng thủy tinh lạnh lẽo vô tình, có thể nhìn thấy một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp mặc bộ váy mới tinh nhào vào trong lòng người đàn ông đó....

Mưa tinh tế cứ tiếp tục rơi từ trên trời xuống, đánh vào gương mặt của mẹ. Lớp trang điểm trên mặt mẹ bị hòa tan, mắt của mẹ có một tầng đau thương ngưng kết giống như mây đen vần vũ, nước mắt chậm rãi chảy xuống.....Kỳ lạ, khóe môi của mẹ lại nở một nụ cười....

Trong mưa, trong gió, trong hơi nước mỏng lung...

Đột nhiên, An An bắt lấy chiếc ô, xoay người muốn rời đi phá vỡ dòng hồi tưởng của Hiên Viên Tư Cửu.

Trên người An An, từng vị trí đều đang run rẩy, từng đường cong pháp phồng trước mắt Hiên Viên Tư Cửu. Vì thế, hần đứng dậy ôm lấy An An, thật cẩn thận giống như ôm một con người bằng thủy tinh. Mềm như tơ, lạnh lùng như trong trẻo như băng, từng hạt mưa trong trí nhớ triền miên lại hiện lên, trái tim hần kích động, lại vỡ tan...

“ Thực xin lỗi! Anh,...không phải cố ý.....không cố ý...”

Trong phòng im ắng không ai, tĩnh lặng một lúc sau hần mới chậm rãi mở miệng. Nói xong, hai tay hần buông xuống, hần nhìn nàng từ phía sau.

Hiên Viên Tư Cửu có chút kinh ngạc.....Kinh ngạc chính mình tại sao lại có thể nói chuyện ôn nhu như thế?

An An không lên tiếng, đặt tay lên bàn tay của hần. Tay nàng trắng tuyết cùng bàn tay ngăm đen rám nắng của hần đối lập hoàn toàn. Hiên Viên Tư Cửu vừa định cầm thì An An đẩy hần ra, xoay người một lần nữa đem thuốc đã chuẩn bị xong cho hần uống.

“ Mau nằm xuống, sau đó uống hết thuốc!”

Hiên Viên Tư Cửu thấy khuôn mặt An An không biểu tình gì, mắt hồng hồng mọng nước, nháy mắt cũng không hề nháy, giống như sợ nước mắt trào ra, hai gò má còn có vệt nước mắt chưa khô. Hần vội vàng nằm xuống, đem số thuốc kia bỏ vào miệng. An An đã sớm chuẩn bị một tách trà nóng, Hiên Viên Tư Cửu không nhận lấy tách trà đó mà nuốt luôn thuốc xuống, bàn tay lập tức ôm lấy An An.

An An cũng không nói gì, đem mặt vùi vào ngực Hiên Viên Tư Cửu, chỉ âm thầm thở dài một hơi.

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu run rẩy, bắt giắc ôm chặt An An hơn, hần vừa ho khan vừa nói: “ Là...anh...không ...tốt...Khụ khụ...”

“ Là anh không tốt! Là anh không tốt, đúng không?”

An An chặn đứng lời hần nói, nói xong liền hơi nhếch môi, lẳng lặng nằm ở trong lòng hần.

Hiên Viên Tư Cửu nghe vậy càng gắt gao ôm chặt lấy cô, chỉ cảm thấy cổ họng như có thứ gì tràn lên.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi ít đi một chút, xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy những bông tuyết như vũ, giống như ti, giống như bụi, quanh quẩn tạo nên một màn trắng xóa.

.....

An An không khỏi bắt đầu hoảng hốt lo lắng, từ nhỏ nàng đã được mẹ Tích Niên dạy rằng các nàng đã là những cô gái như vậy thì cho dù có đánh rớt răng chảy máu tanh hôi cũng vẫn phải nuốt lấy mà nở nụ cười, cha chết hay mẹ chết cũng phải tươi cười đến sán lạn như hoa. Nàng tự tin đây chính là việc nàng làm tốt nhất, nhưng trước mặt Hiên Viên Tư Cửu, mọi phòng tuyến hoàn toàn bị sụp đổ, ...Chỉ là một câu, một cái vẫy tay....mà nàng lại không thể trái qua...Mà chính hôm nay, nàng đã khóc rồi.

Hiên Viên Tư Cửu không biết bản thân mình đã nói gì, chỉ có thể lấy tay nhẹ nhàng trấn an An An. Bàn tay chậm rãi xuyên qua tóc của nàng, những sợi tóc mềm mại lướt nhẹ qua tay hắn, giống như làn gió ấm vừa thổi qua bàn tay lại nổi lên cảm giác lạnh lẽo, lại có phần ôn nhuận giống như cát trong sa mạc.

Bên trong không có một tia tiếng động, cực yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của bọn họ lẫn lẫn xung quanh.

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu lại lướt xuống bên dưới vành tai An An, thưởng thức khuyên tai của nàng, hồi lâu mới tìm được vài lời để nói: “Khuyên tai này rất đẹp, mới mua sao?”

An An có thể cảm giác được nhiệt độ trên đầu ngón tay của hắn đang biến đổi, chắc chắn là liên quan đến đôi khuyên tai. Nàng vội vàng tháo xuống. Đôi khuyên tai Yên Hồng vội vàng đeo lên cho nàng chính là đồ do Tịch Hồng Ngọc đưa đến.

“Làm sao vậy?”

“....” An An trầm mặc không nói nhìn chiếc khuyên tai kia, sau đó một lúc lâu mới mỉm cười. Đôi mắt màu đen dưới ánh sáng mờ nhạt của căn phòng đang xoay động, cuối cùng nàng vừa nhẹ nhàng đẩy Hiên Viên Tư Cửu ra, vừa nói: “Không có gì!”

Hiên Viên Tư Cửu cũng không cho nàng rời đi, bàn tay nhanh chóng giữ lấy cằm của nàng, yên lặng nhìn.

Trên khuôn mặt An An có thêm một tầng ám ảnh, khiến sắc mặt của nàng nhợt nhạt đi.

An An bị ánh mắt kia nhìn có chút chột dạ, rũ mắt xuống.

Ánh mặt trời đang cố nhích ra khỏi tầng mây rất nặng nhưng hình như nó vẫn còn chưa có sức lực. Những tia sáng mỏng mai lấm tấm xuyên qua màn mây cũng đủ chiếu sáng ngọc lục bảo, nàng liếc mắt nhìn một cái lại như hòn đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng.

Hiên Viên Tư Cửu im lặng trong một lát, suy nghĩ thay đổi, nói: “Là có người tặng em sao?”

An An không ngờ hắn lại có thể đoán ra, nhất thời mở to mắt. Hiên Viên Tư Cửu ngồi chỗ kia khẽ cau mày nhìn nàng, thân hình chuyển dịch về phía trước một chút. Mườn ngón tay còn nóng vuốt ve sườn mặt của An An, hắn lộ ra bộ dạng vô cùng nghiêm túc. Mặc dù hắn vô sắc giận dữ nhưng nàng lại cảm thấy từng luồng khí lạnh đang chạy trong người mình.

An An sau một lúc lâu không nói gì mới mỉm cười. Nụ cười kia đương nhiên cũng không tươi tắn lắm.

“Ừm....có người mang tới...”

Hiên Viên Tư Cửu cũng nở nụ cười tự đáy lòng, nói: “Khẳng định là có kẻ nào làm sai, chạy đến nhờ em cầu xin giúp!”

Nói đến đây, hắn cũng không còn gì muốn nói thêm nữa, bởi vậy hai người đều im lặng. Sau một lúc lâu sau, An An mới cười cười rất xin lỗi, lại nói: “Là ngũ phu nhân của Lý Nặc Thịnh sư trưởng đưa tới, buông cái này xuống sau đó nói thể nào cũng không chịu cầm về!”

“Em thích thì cứ giữ.” Hiên Viên Tư Cửu cầm lấy chiếc khuyên tai kia, tinh tế đánh giá một hồi rồi rất hào khí nói.

“Em làm thế liệu có tình là nhận hối lộ không?”

“Anh nói không phải thì đương nhiên là không phải.”

Đầu ngón tay Hiên Viên Tư Cửu linh hoạt đến bên tai An An, hắn thấp giọng lẩm bẩm. Chiếc khuyên tai chậm rãi được đeo lên tai của nàng, ngọc xanh giữa nền ngọc trắng tựa như lộc non nhú lên giữa mảnh tuyết trắng, nổi bật mà nhu hòa.

“Rất đẹp...”

Hắn ở rất gần An An, ngay cả hơi thở lẫn tiếng tóc ma sát vào nhau cũng đều nghe thấy rõ ràng. Đó là loại âm thanh như thế nào nhỉ? Rất nhẹ, rất nhẹ, thoáng qua khiến An An không tiếp nhận được.

Trong lòng đã có sẵn hoảng loạn, một cảm giác không tài nào nói lên lời, lời nói không cần nghĩ ngợi liền được nàng thốt ra: “Trang sức có đẹp như thế nào thì cũng giống mấy bông hoa thôi!”

“ Sao lại nói như vậy?”

“ Hoa có kỳ, trang sức đẹp để ở trên người cũng có kỳ hạn, chỉ có lúc tuổi trẻ mới thường được đeo, hồng nhan địch lão (1)....Người nếu già đi thì độ sáng bóng của nó cũng giảm đi thôi.”

“ Yên tâm, em vĩnh viễn sẽ không bao giờ già, ít nhất trong lòng anh thì sẽ không bao giờ như vậy!” Nói xong, hần liền cười cười An An.

Tình cảm ngọt ngào như vậy thực khó lắm mới phát ra từ miệng Hiên Viên Tư Cửu, An An giật mình mở tròn hai mắt.

Môi nàng giật giật, nàng muốn nói bản thân mới không sợ bị ghét bỏ, nhưng tâm tư vòng vo một hồi đã ổn định trở lại khiến nàng nuốt câu đó vào bụng, cười lại với hần.

Cúi đầu mang theo ngượng ngùng, nhưng ánh mắt thì vẫn lạnh.

An An biết, vừa rồi hần có hành vi như thế là do ác mộng, mà ác mộng này chắc chắn là việc chính hần đã trải qua....Bởi vì mắt hần hoảng hốt nhìn xuyên qua nàng, nghĩ nàng là một người khác. Mà nàng sở dĩ có thể ở trong sự ngạc nhiên của mọi người nhận được sủng ái vạn phần có lẽ cũng vì người kia...

Nghĩ ngợi, trên người nàng lại có chút gì đó không thoải mái, tay nắm lấy chiếc chăn. Chiếc chăn kia kiểu dáng Âu Tây, sờ thực mềm như nhung, mặt trên còn in vài đụn hoa nhỏ, màu sắc rực rỡ khiến người ta nhìn vào mà thấy hoa cả mắt.

Lúc môi của Hiên Viên Tư Cửu rơi xuống phủ lên môi của mình thì An An mới sực tỉnh, chỉ cảm thấy môi của hần rất lạnh, có vị bạc hà lành lạnh.

Hiên Viên Tư Cửu hôn càng lúc càng sâu, bàn tay nhanh chóng giữ chặt lấy nàng. Nhanh đến mức khiến An An không thở nổi. Nàng nhìn không thấy biểu tình trên mặt hần, nhưng có thể cảm giác được hơi thở dồn dập của hần, có thể nghe được tiếng tim hần đang đập cuồng loạn.

An An nghĩ chính mình vốn không có cảm giác với hần, nhưng giờ đây nàng chỉ cảm thấy ấm áp. Ấm áp đó là từ nhiệt độ cơ thể của Hiên Viên Tư Cửu truyền sang, giống như một ngọn lửa bình thường.

Né ra đi! Hãy tránh xa người đàn ông này! Trước khi ngọn lửa kia lan truyền sang mi, hãy mau thoát ra!~ Trong lòng An An có tiếng nói vang lên như thế. Nhưng mà, nàng không thể di động.

Hiên Viên Tư Cửu này ôm này chặt như thế, nàng hoàn toàn không giãy thoát được.

Tiếng tí tách đột nhiên vang lên, giống như thủy triều hùng dũng bao vây lấy cả căn phòng.

Đông đi xuân đến, Lý Nặc Thịnh sau một cuộc điều tra tham ô rồi cuộc văn bình yên vô sự, không bao lâu sau được phục chức như ban đầu, Tịch Hồng Ngọc vui sướng hoan hỉ vô cùng, dần dần cũng đến làm khách ở Tây viên nhiều hơn. Mà An An thì giống như nữ chủ nhân chân chính, cho bố trí lại. Hoa cúc đặt bên ghế dựa, tranh sơn dầu treo tường, kể cả thảm trải nhà phải trải như thế nào nàng cũng một tay chỉ huy để người hầu làm theo. Nàng cười tiếp đãi từng vị khách đến chơi, dùng nhiều cách khác nhau để nói chuyện với mỗi người, điều tiết cảm xúc, đón hòa theo ý người khác. Nàng còn muốn thường xuyên tổ chức tiệc đón khách mới, liên hoan, dạ hội khiêu vũ..... Chẳng bao lâu, Tây viên đã trở thành nơi náo nhiệt nhất của Hồ Đô.

Cả một vườn đầy hoa mai giờ đây chỉ còn phân nửa gốc mai thay vào đó trồng oải hương trên mặt cỏ xanh biếc, mặt trên đỉnh viên thẳng dài hướng ra phía hoa viên, hoa viên lại thông với tòa nhà sau hồ nước. Vừa mở cửa cổ là có thể nhìn thấy thảm cỏ xanh biếc cùng với màu tím ngọt ngào mang hơi thở nước Pháp, điểm sắc vài bông hoa hồng cùng đón xuân.

An An khoác tay Hiên Viên Tư Cửu tươi cười đón tiếp từng vị khách, bộ dạng tự tin giống như chủ nhân chân chính.

Dần dần tất cả mọi người đều biết Tam tiểu thư Cố gia ở bên cạnh Hiên Viên Tư Cửu là một cô gái xinh đẹp, có giáo dục. hiểu biết lý lẽ. Ai ai cũng chạy đến trước mặt nàng tranh thủ làm quen, khen lấy khen để, vẻ mặt vô cùng hâm mộ nhưng đến khi quay mặt đi đến một chỗ khác, bọn họ đều thở dài khinh bỉ xuất thân hèn mọn của nàng.

An An không phải không biết nhưng trước mặt những người đó vẫn tươi cười hơn hở.

Nhưng có đôi khi, nhìn biệt thự đầy khách nhân, nàng lại cảm thấy trong lòng trống trơn, giống như vực sâu không đáy, cho dù làm như thế nào cũng vẫn cảm thấy trong lòng có điểm không thoải mái.

oOo

Một ngày kia, An An ra khỏi Tây viên. Đến trước cửa bách hóa, nàng đuổi lái xe về trước, sau đó gọi một chiếc xe kéo, đi đến Tế An đường ở cách đó một dãy phố.

Đó là một tứ hợp viện được thiết kế khéo léo, kiến trúc hài hòa. Trong viên, nơi hành lang gấp khúc còn có chỗ nuôi một con vẹt xanh biếc. Vừa thấy An An tiến vào, nó liền vỗ cánh phành phạch, hót lên một câu: “An An! An An!”

Đại thẩm đang ở trong bếp nấu thuốc nghe thấy liền đi ra, cúi đầu làm động tác tay với An An

An An cũng không thêm để ý, ngày đó cũng bởi vì sợ lộ tin tức nên đã mượn một người bị cảm đến đây làm việc. Nàng xốc rèm cửa quen thuộc đi vào, bên trong phòng có một cổ sương mù mông lung tản ra, mỗi đồ vật đều tạo nên cảnh tượng ảo ảnh hiện giữa lớp sương mù.

Ở giữa là một nhuễn tháp bằng gỗ lim, hai bên là hai chiếc ghế bành cũng bằng lim. Trên giường chần đệm trắng bóng bèn như mây lại có một bộ đèn cây dùng để hút thuốc phiện, hiện tại đúng lúc đang thêu dệt mờ mờ. Người phụ nữ mặc bộ quần áo bó sát nằm nghiêng hút thuốc, tóc thả tự nhiên trên nệm giường, đôi mắt nửa tỉnh nửa mê giống như phủ làn sương mù, nhưng mà khuôn mặt đầy sẹo lại khiến người ta sợ hãi vô cùng.

Người phụ nữ nhìn An An tiến vào, chẳng chút giật mình cũng không buồn đứng dậy tiếp khách, bàn tay gầy gò xương chỉ chăm chăm châm thuốc lên điếu, chẳng đến khi đốt lên đèn mới ngửa mình hút.

Trước cửa sổ gỗ lim để chiếc đỉnh đồng có một khay đựng trà bằng sơn son, ấm trà màu bạch ngọc đặt trên đó, tương ứng có bốn chiếc chén nhỏ cũng màu bạch ngọc.

An An hình như cũng đã quen với bộ dáng của người phụ nữ đó, tự mình ngồi xuống ghế thái sư.

Đại thẩm lúc này mới đi vào, đem nước nóng đến rót, thả thêm ít lá trà vào ấm, xong xuôi rồi mới đi ra ngoài.

An An bưng ấm trà lên, lấy chút nước ấm rót qua những chiếc chén, sau đó mới dùng thìa gạt bỏ những bọt trà sạch sẽ. Nàng nhẹ nhàng rót trà vào trong chén, cầm lên đi đến trước mặt người phụ nữ đang hút thuốc phiện kia. Xong xuôi đâu đấy nàng mới tự rót ỉnh một chén trà.

“Đại tỷ, đã lâu em không đến gặp chị, chị có trách em không? Chỉ sợ....về sau em không thể thường xuyên đến thăm chị nữa rồi!”

Biết rõ Cố Nam Nam kia sẽ không trả lời, An An nhìn mạn trà trong chén, cố nói cho hết lời, làn môi tê tái thấm ít khói thuốc hơi hơi nổi lên ý cười.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng qua khung cửa sổ, khói thuốc cùng hơi nước hỗn loạn tạo nên một không gian mông mông lung lung, An An đang cầm chiếc chén, cũng không uống mà chỉ chà xát bên ngoài miệng chén.

“Em....vốn tưởng rằng sau lần này có thể tự chuộc thân, cho dù không thể theo bên cạnh Vĩ Dạ nhưng cũng có thể đi tìm kiếm cha mẹ, lại không ngờ rằng cuối cùng vẫn không thể tránh được số mệnh bị nguyên rửa này....”

“Em dù có không cam lòng thì đây cũng là số mệnh của em! Con người không thể kháng lại được số mệnh, đạo lý này chị nghĩ em cũng đã sớm biết.”

Cố Nam Nam lúc này mới buông tẩu thuốc phiện màu lam kia xuống, ngồi dậy, bàn tay đưa lên sửa lại mái tóc rối tùm lùm. Dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy rõ trên cánh tay gầy khô của Cố Nam Nam phủ kín những vết sẹo, nhưng giọng nói của cô vẫn trầm như hương rượu, du dương làm say lòng người.

An An nhìn đôi mắt Cổ Nam Nam kia không hề có một tia tức giận, theo bản năng nàng run rẩy từ tận đáy lòng.

Hồi trước, hai mắt của Đại tỷ cũng có thần sắc như thế này. Khi đó Đại tỷ thích đứng ở trước cửa sổ, ý cười trên đôi môi hồng cùng ánh tà dương kết thành một đường, trên tay luôn kẹp một điều thuốc lá sấp hết, tàn thuốc nhỏ li ti bay loạn trong không gian. Nàng cảm thấy chúng mềm nhẹ còn hơn là gió thổi, tàn thuốc xẹt qua tay Đại tỷ, hình thành một thế giới dị ảo.

Đại tỷ nghiện thuốc lá rất nặng, thường thường không bao lâu thì mũi giày cao gót lại dính đầy tàn thuốc, thậm chí Ba Tư dẹt nổi luôn đầy những lỗ nhỏ cháy xém. Chẳng được bao lâu thì mẹ lại phải thay chiếc thảm mới, sau đó lại bị y như vậy.... Mà khuôn mặt Đại tỷ lúc nào cũng lạnh lùng, giống như tuyết đóng quanh năm trên đỉnh núi, khó nhìn thấy một chút lo lắng. Nhưng nàng nhớ rõ, lúc còn rất nhỏ có trông thấy Đại tỷ cười, cười sáng ngời đến tận đáy mắt, mang theo hơi thở khoáng hoạt nhuận ngọt.

“Đại tỷ, chị không vui ư? Vì sao?” Nàng luôn ngây ngô hỏi....

Đại tỷ lại trầm mặt nhìn nàng, giống như không muốn nói, chỉ ám thị thôi. Đại tỷ khi đó có vẻ già hơn bình thường một chút, tuy rằng lúc đó Đại tỷ chỉ mới hơn hai mươi một chút, nhưng ánh mắt lại đầy băng sương bao phủ. Loại biểu tình này về sau nàng mới hiểu được đó là thống khổ cùng với....tuyệt vọng.

“Cái này làm mệnh của chúng ta, An An!”

Nhưng ánh mắt Đại tỷ khi đó lại có chút sức sống, còn có hơi thở của sinh mệnh, không giống như bây giờ tĩnh mịch, không xao động, chẳng chút sợ hãi.

“Em luôn luôn nhận mệnh đó thôi.” Lá trà trong chén ngọc nặng nề di động, giấy dựa trong làn nước ấm, trà nha thống khổ chậm rãi mở ra, một chút màu sẫm hòa cùng với nước tạo nên màu xanh trong suốt. Trà nha thiên hình vạn trạng ở trong chén trà bạch ngọc dập dờn bồng bềnh đau đớn tận xương, sinh mệnh cứ như thế chậm rãi trôi qua, ở nơi sâu thẳm trong linh hồn chính là bất đắc dĩ cùng đau thương.

“Nhớ rõ mẹ đã từng nói qua, tài nghệ của chúng ta vì thân đàn ông mà được hình thành, dựa vào đàn ông mới sinh ra được chính là số mệnh của chúng ta. Em biết, vẫn biết rõ điều đó, nhưng mà....”

Cổ Nam Nam nhìn An An dưới ánh mặt trời hình như đang nỗ lực tươi cười mong ước một điều gì đó, trên người mặc một bộ sườn xám màu tím, cổ áo có chút rộng thấy rõ cả huyết quản của An An. Thế này, Nam Nam mới giết mình, An An từ khi nào mà trở nên gầy như vậy?

“Không có thái dương sẽ không có hoa, không có tình yêu sẽ không có hạnh phúc. Tương truyền ở Pháp có nữ tử vừa đáng thương lại vừa đáng yêu, lấy lòng được người trong thiên hạ nhưng không tài nào lấy được lòng người mình yêu nên mới sử dụng nước hoa phong lan. Bị nguyên rửa, bị khinh khi....Mặc kệ có phải là tự nguyện hay không thì cũng phải bỏ qua hạnh phúc, biết rõ nhất định sẽ thế lương khổ đau vô cùng thì nhận mệnh không phải là tốt hơn hay sao?” Cổ Nam Nam nói xong lại cầm lấy tẩu thuốc phiện hút tiếp, tiếng nói say lòng người mang theo mỹ phế, thản nhiên nói tiếp: “Dài hạn như thế nào cũng hay quên đi mà vui vẻ tiếp tục sống, đừng đi vào vết xe đổ của chị. Chị hiện tại chỉ có thể dạy em điều này, chỉ có thể thôi.....Chị mệt lắm, em hãy đi đi.”

Một làn khói xanh quý dị dần dần hiện lên từ tẩu thuốc, chẳng mấy chốc mà tràn ngập trong phòng, Cổ Nam Nam vẫn lẳng lặng nằm đó. Nếu không phải khói kia cứ tiếp tục phun ra, An An căn bản không thể nhìn thấy hô hấp của Cổ Nam Nam.

Đứng dậy, nàng lấy từ trong túi ra một tờ ngân phiếu, đặt lên bàn. Động tác chậm rãi, chậm rãi...An An mấy mấy lần môi tái nhợt, khóe miệng nhếch lên cười tạo thành một đường cong duyên dáng. Nụ cười của nàng nhợt nhạt, như trăng tàn đêm thu bị mây che khuất, bị mưa làm mờ, thế lương mà quyền rũ.

“Đại tỷ, chị đã muốn nhận mệnh thì tại sao còn dùng nha phiến để làm khổ chính mình?” Nói xong, nàng xoay người rời đi, không nhìn thấy thân người trên nhuyển tháp đột nhiên chấn động.

9. Chương 9: Đường Để Xuân Qua

An An ra khỏi tứ hợp viện, đi một cách mơ hồ không mục đích, tâm thần tự loạn, ngay cả có bóng người đi theo cũng không biết.

Đường ngã tư ở Hồ Đô không đến nỗi quá phiền phức. Đường làm bằng đá phiến, những chiếc xe từ nam chí bắc đi lại đan xen mãi dữa thành một bức đồ án rối rắm. Tiếng tiểu thương rao hàng cùng tiếng người đi lại tròn chuyện với nhau, từng đợt từng đợt giống như thủy triều dâng lên hạ xuống, không ngừng vang lên bên tai khiến An An cảm thấy phiền chán.

Bất tri bất giác, lúc An An lấy lại tinh thần thì đã đứng trước Tể An Đường.

An An vẫn thích tiệm thuốc nhất. Vừa vào cửa đã trông thấy phiến đá mài thuốc, mùi hương các loại thuốc từ trong ấm sắc nồng lên trong không khí tạo thành thứ mùi riêng biệt chỉ có riêng ở tiệm thuốc. Một loạt ngăn kéo sắp xếp ngăn nắp bằng gỗ mun, khảm một chút hoa văn xuyên thâm một móc đồng, giống như một căn phòng tí hon.

Một cậu bé khoảng mười lăm tuổi cầm đồ chơi chạy lại phía nàng, ngượng ngùng cười nói: “ Tam tiểu thư, sư phụ ở phía sau viện!”

Hậu viên, gốc lê cổ thụ vừa vặn khai hoa, từng nhành hoa vươn mình ra đón ánh nắng vàng rực rỡ sau giữa trưa, lại hòa thêm gió trời càng khiến thần thái sáng lạn hơn vài phần. Nhưng thật sự không biết, nhành hoa nhiễm gió trời, hay là gió trời luyện tiếu nhành hoa.

Tô Vĩ Dạ nằm trên chiếc ghế tựa dưới gốc lê, bốn phía tựa hồ rất vắng vẻ, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang cùng mùi hoa lê thơm ngát làm bạn.

An An nhìn Tô Vĩ Dạ một thân áo dài màu thiên thanh, không biết như thế nào mà lòng nàng đã an tĩnh trở lại. Bất giác, nàng mỉm cười, vin lấy một cành hoa lê kéo đến trước mắt. Đóa hoa mềm mại run động, giãn ra phong tình quyến rũ. Một chút phấn hoa màu lục từ trong nhụy rơi ra trong lúc đung đưa, rơi xuống một cách tao nhã lịch sự.

“ Mỗi lần gặp anh, lại thấy anh giống như người ở trong thế ngoại đào nguyên(1)!”

Tô Vĩ Dạ chợt ngừng đầu, đón nhận một đôi mắt nâu đầy ý cười, giống như mê ly dưới tầm mắt của hắn...

“ Em đã đến rồi sao? Ngồi đi.” Tô Vĩ Dạ hơi khấn trương, nhưng nhanh chóng lại sung sướng mà tựa vào trên ghế, hai chân dựng lên, lưỡi nhấc thân lên, cười cười tránh tầm mắt của Cố An An, tùy ý chỉ vào chiếc khay nhỏ trên chiếc bàn bên cạnh : “ Khó lắm mới được nghỉ ngơi nhàn tản một ngày mà! Uống trà!”

Hắn với tay cầm lấy chiếc bình trà tử sa nhỏ rót đầy cho An An một chén, sau đó lại lưỡi nhấc nằm trở về.

Hoa cúc vàng trong nước sôi, sắc vàng từ cánh hoa cung tảo ra hòa vào với nước, tỏa hương thơm dịu nhẹ, ngay cả hơi nước lượn lờ cũng có màu vàng tự nhiên.

An An không biết từ khi nào bản thân nàng bắt đầu ghét uống trà. Bởi vì, trà rất đắng, đắng đến không nuốt xuống được.

An An nhìn Vĩ Dạ, nhưng Vĩ Dạ không nhìn nàng. Cũng không biết từ khi nào hắn bắt đầu ít muốn nhìn nàng.... Luôn luôn trốn tránh, trốn tránh ánh nhìn của nàng, trốn tránh thân ảnh của nàng, trốn tránh tầm lòng của nàng....

Mà nàng thì cứ như trúng tà mà nghĩ về hắn. Nếu không là lúc thiếu niên vô ưu tư lự, hắn sẽ lôi kéo tay nàng, hắn sẽ ôm lấy nàng....

Tư vị tương tự là gì? Giống một chén trà. Trà là đắng, ở trong miệng cho lưỡi cảm nhận hết vị đắng rồi mới đi tiếp, lâu thì có một chút hơi ngọt. Nhưng sau đó lại biến thành đắng, chính như nỗi đau tương tự.

Sau đó, An An vẫn nhàn nhạt cười như trước: “Em muốn mời anh đến Thảo Khẩu Đường ăn cơm! Gần đây....có gặp Nhị tỷ không?”

Ánh mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt của Tô Vĩ Dạ, hắn híp mắt lại, lộ ra một vẻ mặt phiền muộn.

An An vẫn nhìn Tô Vĩ Dạ, có một cảm giác hoảng hốt tựa như hàng đêm mơ thấy ác mộng giết mình mà có cảm giác hoảng hốt này.

Hồi lâu, Tô Vĩ Dạ mới quay đầu chạm ngay tầm mắt của An An. Con ngươi đen thẳm kia không hề thiếu đi sự nhu tình, say đắm yêu vô cùng, còn có thêm một chút tiêu điều.

Bàn tay cầm chén trà của Tô Vĩ Dạ bỗng run lên, vội vàng điều chỉnh lại ánh mắt, hắn nói: “ Hồ Đô hiện nay đang ở trong tình trạng dầu sôi nước bỏng. Hiên Viên Tư Cửu thừa thế mà thi hành chính sách đầm mầu “ Thà giết lầm ba ngàn còn hơn để lọt một người!”, phàm là những người từng có kết giao qua với Hiên Viên Huyền, một đám đều khó thoát khỏi độc thủ, chưa kể đến thế lực phản chính phủ. Cứ đà này rồi máu sẽ chảy thành sông, đã biết là thế mà tại sao cô ấy còn thích đi loạn vậy?”

Xa xa truyền đến tiếng rao hàng thùy mị mà lười biếng, giọng của người phương Nam, nửa chữ cũng không rõ ràng.

Tô Vĩ Dạ nghiêng tai lắng nghe một hồi, sau đó mới cười nói tiếp: “ Nhưng mà, em cũng chẳng cần lo lắng làm gì! Đến một lang trung sơn dã như anh cũng biết, em được người ta coi như trân châu bảo ngọc trong lòng bàn tay. Người khác không chiếm được, em lại chiếm được.”

“ Em chiếm được..... em chiếm được gì nhỉ? Đúng vậy! Em chiếm được một cái biệt hiệu “ Tân sủng của Hiên Viên Tư Cửu”, mà hình như tương lai hắn ta còn định lấy em nữa cơ! Em coi như đã có được thân phận chung thân giam cầm cả đời. Em sẽ có cẩm y hoa phục, trang sức giá trị hoàng kim, ở trong căn phòng của tòa biệt thự sang trọng chờ hắn đến..... Cứ như vậy mà tịch mịch một mình lạnh lẽo sống qua ngày. Em sẽ già đi, dung mạo cũng vậy, hắn sẽ chán ghét em, bởi lẽ không có một người phụ nữ nào chiếm giữ được linh hồn của hắn. Cho nên, phải cố gắng, một ngày thì một ngày, một tháng thì một tháng, một năm thì một năm... Tịch mịch, trống rỗng rồi phát điên, hoặc là uất ức mà chết.... Sau đó, linh cữu của em sẽ được đặt trong từ đường của Hiên Viên gia, và ngẫu nhiên lúc hắn nhớ ra em, thì em đã là một tấm linh vị rồi.....Hết thấy những điều này, chính là những điều mọi người hâm mộ đấy sao?”

Lúc này, gió lớn đã thổi qua, từng nhành hoa rung mạnh theo gió, rào rào rơi xuống như bướm bướm tung cánh. Ánh mặt trời mờ trốn trên đôi gò má của An An, giờ đây đã trở nên tái nhợt. An An ngồi chỗ kia, lẳng lặng si ngốc, không biết nàng đang nhìn cái gì nữa.

“ An An, có đôi khi, chấp nhận vận mệnh.....cũng là chuyện tốt.”

Bàn tay Tô Vĩ Dạ vươn tay, khẽ hất nhẹ cánh hoa rơi trên vai An An. Không bá đạo và cực nóng như Hiên Viên Tư Cửu, tay của hắn chỉ có ấm áp nhu tình.

“ Thật kỳ quái! Hôm nay tất cả mọi người đều bảo tôi chấp nhận vận mệnh....Tôi đã hiểu rồi....Còn muốn dạy tôi điều gì nữa ?” An An quay đầu cười nói, trong hơi thở có mùi thảo dược thật tự nhiên, tựa hồ như lưu lại trên sợi tóc, mà sự u sầu cùng mùi hương này cứ quanh quẩn trong đầu nàng.

“ Chấp nhận số phận mà em hiểu chỉ giống như đối phó, không hề để tâm mình vào! Cả trái tim lẫn thể xác không cùng chấp nhận cho nên em mới thống khổ như vậy....”

Tô Vĩ Dạ mỉm cười như mặt trời ấm áp, giọng nói của hắn nhẹ nhàng giống như ánh nắng lướt qua. Một đám lời bay bổng giữa không trung, An An chỉ cảm thấy mình giống như ở trong mộng, sương mù bủa vây tứ phía.

Mùa đông năm ấy rét lạnh vô cùng, mẹ dĩ nhiên vẫn bắt nàng phải đi xã giao như bình thường. Ngũ quan của kẻ đó đã gần đất xa trời, một đôi mắt giàn dụa nhục dục nhìn chằm chằm vào nàng.... Nàng thường thường hay lo âu và bất an, cảm giác thế giới này chỉ toàn một màu đen kịt, giống như một cái hố sâu không đáy, hoàn toàn không có lấy một bóng người. Không biết cha của nàng hiện tại như thế nào? Mẹ của nàng bây giờ ra sao? Không thể ức chế nỗi cảm giác nhớ thương tiểu viện nhỏ nhà nàng, mẹ cố nàng đi chơi.... Tưởng tượng quá khứ cứ lần lượt hiện lên, rốt cuộc cũng có một ngày, nàng vụng trộm bỏ trốn, nhưng thất bại....

Sau vài ngày bị giam, mẹ mới đến phòng của nàng.

Vốn tưởng rằng sẽ bị một trận đánh chửi tơi bời, nhưng mẹ chỉ ngồi đoan trang ở một chỗ nhìn nàng. Những chiếc móng tay được bảo dưỡng tinh tế cắm vào mặt gỗ lim, từng chút từng chút giống như cào cào vào lòng

nàng.

“ Con có biết ta đã bỏ bao nhiêu tiền, bao nhiêu tâm huyết lên người con không?”

“ Không biết.”

Nói như vậy thường thường sẽ bị ăn ngay một cái tát, nhưng nàng chẳng quan tâm.

“Phải không?” Mẹ lại chỉ thản nhiên cầm ly trà lên, tao nhã nhấp một ngụm. Đôi mắt đen của bà ta nhìn tròng trọc vào nàng, còn sắc mặt đã trắng lại không thể trắng hơn, giống như vách tường vừa được quét một lượt vôi, một đường đi từ Nam Kinh, trắng đến tận gáy.

Nàng lần đầu tiên đứng quật cường như vậy, ôm quyết tâm chờ chết. Nàng đã từng trông thấy qua một cô gái bỏ trốn mà bị đánh đến máu me đầm đìa nằm rên rỉ trên giường. Màu trắng của chiếc khăn trải giường bị nhiễm máu đỏ hồng, giống như vầng đỏ ở chân trời lúc chạng vạng tối, âm âm hồng hồng, sau đó liền không còn bất cứ tiếng động nào.

Cùng lắm là chết! Cuộc đời này của nàng vốn dĩ cũng đã hết rồi.

Mẹ nhẹ nhàng đặt ly trà xuống bàn, ôn nhu cười: “ Đưa qua cho nó xem!”

Lão mục từ phía sau đưa lên cho nàng một chiếc hộp hình chữ nhật đã rách nát. Nàng sửng sốt, đưa tay mở chiếc nắp hộp thô ráp kia ra.

Trái tim nàng lập tức trầm xuống. Trong chiếc hộp là những tấm linh bài bọc vải liệm trắng, bên trên viết những cái tên mà ngày đêm nàng tưởng niệm.

Nàng đứng đó giữ chặt lấy chiếc hòm, nhịn không được mà run run lên. Tiếng hít thở như dao nhỏ xé qua không khí, ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm hoa cửa sổ, lưu lại trên những tấm linh bài không hề có chút độ ẩm.

Sau đó, thời gian như ngừng trôi, trong đầu nàng hoàn toàn không suy nghĩ được điều gì.

Nàng giương mắt nhìn mẹ, mẹ cũng nhìn nàng. Mắt mẹ tối đen, âm lãnh một mảnh, đó một loại nhan sắc chết. Hình bóng nàng phản chiếu bên trong đó đã mất đi sự tức giận.

Cuối cùng mẹ thán một hơi, có người cầm lấy tay của nàng, kéo nàng đi ra ngoài.

Lúc nàng có lại được cảm giác bình thường, Vĩ Dạ đã đứng trước mặt, hai tay gắt gao nắm chặt lấy vai của nàng, ngón tay cơ hồ muốn khảm vào da thịt của nàng mà nàng lại không hề thấy một chút đau đớn.

“ An An, em khóc đi! Khóc ra rồi sẽ thấy tốt hơn!”

Nguyên lai nàng không khóc, vẫn không hề khóc, môi vẫn còn run run, dùng sức cắn chặt.

Chậm rãi, nàng cảm thấy trên vai thực nóng. Hóa ra, Vĩ Dạ đã gục xuống trên vai của nàng. Nước mắt của Vĩ Dạ từng giọt từng giọt mang theo sự ấm áp đến kỳ dị, thấm thấu đến da thịt lạnh giá của nàng. Sau đó, nàng mới cảm thấy đau lòng, phát hiện, nguyên lai trái tim nàng đã vỡ tan thành trăm ngàn mảnh.

“ Anh khóc cái gì?”

Vĩ Dạ lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, mắt vẫn còn ướm lệ.

Khi đó, ánh mặt trời dường như tái nhợt đi không ít, chiếu vào trên gương mặt của Vĩ Dạ. Hàng mi cùng mắt, bộ dạng kia rõ ràng là bất khả tư nghị.

“ An An, em không khóc được! Anh thay em khóc..... Anh khóc thay em....”

Lời nói mỏng mảnh, từng chữ một như con dao sắc đến lợi hại cắt qua lòng của nàng, đem thịt xén thành từng mảnh, từng mảnh một. Đau, đau, đau đến tất cả đầu ngón tay đều co rút, nàng giống như một bình hoa bị vỡ nát. Rốt cuộc không chịu đựng nổi, nàng ngã vào lòng của Vĩ Dạ.

Vĩ Dạ ôm lấy nàng, rất gắt gao.

Nàng nhớ, Vĩ Dạ khóc vì nàng, khóc vì nàng không thể phát tiết được những thương tâm trong lòng..... Một người đàn ông vì nàng mà khóc....

Ngày đó, nàng biết những người chí thân của mình đều đã ra đi, và một người đàn ông thay nàng khóc.....Tình cảm mông lung lúc thiếu niên giờ hóa thành hỏa diễm, rạo rực dấy lên từ đáy lòng của nàng.

Ánh nắng dần dần bỏ đi đến phương trời xa xôi, xuyên thấu qua những tán lá cây lê, bồi hồi lười biếng lại có phần lo lắng. Bóng cây chông chênh trải miên ôm lấy hai người bọn họ, gió ngẫu nhiên thổi qua, lại chỉ giống như tiếng nỉ non sà sạt bên tai.

“Anh luôn là người hiểu rõ em nhất! Anh cũng nghĩ em nên nhận mệnh, sống ở nơi vàng son rực rỡ, rượu ngon thịnh yến. Ai cũng nói như vậy, mọi người chẳng hề đặt mình vào vị trí của em! Em có thể chấp nhận vận mệnh, chấp nhận sự an bài của người khác, vậy em muốn giữ lại trái tim cho riêng mình cũng không được hay sao? Nhưng điều đáng buồn cười, ngay cả trái tim em cũng không nghe theo lời của em nữa! Nó đã chẳng còn là của em nữa rồi.....Sớm biết như vậy, trước kia em đã sớm giao nó cho kẻ khác....”

Đang nói những lời này, An An có cảm giác tận sâu trong lòng mình có một con sâu chậm rãi cắn nuốt lấy ruột gan của nàng, từng chút từng chút gặm nhấm rồi ăn sạch. Ở phía dưới ngực giống như đang bị đục khoắt, khiến nàng không cảm thấy trái tim mình đang ở đâu. An An yên lặng nhìn Tô Vĩ Dạ, đôi mắt giống như nhám thạch khắc thành, ngưng lại bất động. Cùng đợi, cùng đợi hấn nhìn lại, nàng vẫn luôn ngóng chờ.

Nhưng Tô Vĩ Dạ lại cúi đầu, cười cười, nhẹ nhàng nói: “ An An, em muốn gì?”

“ Muốn gì ư? Lúc em muốn thì mọi người lại nói em nên chấp nhận số phận...” An An khẽ giật khóe miệng, giống như cười trừ, giọng nói của nàng thản nhiên tựa mưa rơi: “ Em hỏi anh, anh cũng sẽ khuyên Nhị tỷ nhận mệnh giống như nói với em sao?”

“ Cô ấy..... Em biết chúng tôi quen nhau từ khi còn nhỏ, trên người đều chảy dòng máu của hoàng triều. Hai người chúng tôi trước đây được cha mẹ chỉ phúc vi hôn. Nếu hoàng triều không bị diệt, chúng tôi sớm đã thành vợ chồng..... Em cảm thấy nhận mệnh là thống khổ nhất, còn cô ấy thì chẳng ngại nhận mệnh.... Có xuất thân cao quý lại không chút do dự lựa chọn đường đi cho chính mình, cho dù con đường đó đầy lầy lội. Không hối hận và cũng chẳng chút dao động, cứ nhìn thẳng về phía trước mà đi....Trong mắt của cô ấy chưa từng có một tia xao động, cô ấy cho tới bây giờ đều cố gắng che dấu ý muốn thật sự của bản thân. Giống như phương hoàng trùng sinh, đúng không? Màu phượng, lửa càng làm cho cô ấy thêm xinh đẹp sáng chói....Mà trong mắt cô ấy chỉ có một bóng hình người yêu thương.....Người đó không phải là anh.”

Nói hết rồi lại cúi đầu, ánh mặt trời chạng vạng nhuộm lên gương mặt của Vĩ Dạ giống như bạc kim, khóe môi nhếch lên ôn nhu cười cay đắng, giữa hàng lông mày tràn đầy thâm tình. Trên cây hoa kia, vẫn có mảnh hoa như muốn rơi lại như không muốn rơi, phiêu phiêu dang dang, trong phút chốc gió lại cuốn nó tung bay một vòng, xoay tròn rồi rơi xuống đất. Trong không gian nhỏ nhỏ này, thời gian giống như ngừng trôi, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hấn, tự hỏi, An An nàng vĩnh viễn cũng không thể dung nhập vào trong đó.

Vĩ Dạ bỗng hoảng hốt nhớ đến một chuyện trước kia, có chút mơ hồ, giống như được phủ bởi một tầng khói bụi.

Hấn theo cha đến Vương phủ chúc tết. Hoan Hoan mặc cẩm y màu đỏ, hai má phúng phính phấn nộn dễ thương, đôi mắt trong suốt không lẫn một tia tạp chất.

Nhũ mẫu ôm Hoan Hoan, nói với Hoan Hoan: “ Đây chính là tướng công tương lai của con đấy!”

Hoan Hoan há to mồm, ngạc nhiên hỏi: “ Tướng công là cái gì?”

Mọi người trong phòng lúc đó cười rộ lên, còn hấn đỏ mặt ù tai.

Đó là kí ức lần đầu gặp Hoan Hoan của hấn, nhớ lại vẫn thấy ngượng ngùng và xấu hổ.

Sau đó chiến loạn xảy ra, bọn họ thất lạc nhiều năm. Khi gặp lại, hấn đã ở Tế An Đường này rồi, còn Hoan Hoan đi theo một người đàn bà ăn mặc sag trọng quyền rũ, xinh đẹp như một ngọn lửa.

“ Vĩ Dạ! Con đường này tuy không vinh quang và sáng lạnh, nhưng nó có thể làm cho tôi sống sót, như thế là đủ rồi.”

Hoan Hoan nhìn hấn thật lâu, đôi mắt bình tĩnh không một gợn sóng nhìn thấu tâm tư của hấn.

Hắn đột nhiên kinh hãi nhận ra đây chính là lần đầu tiên hắn nhìn rõ Hoan Hoan.

Sau ngày đó, hắn lui tới Nam Sơn nhiều hơn. Hoan Hoan nhìn thấy hắn thì luôn tỏ vẻ lãnh đạm, hiem lăm mới ngẫu nhiên cười với hắn một cái.

Trái tim theo đó mà dần dần lạnh đi.

Cho đến một ngày, hắn tình cờ nhìn thấy Hoan Hoan cầm một cuốn “ Chu Liêm Khê Toàn Tập (1) ”, nói: “ Gần bùn mà không nhiễm”, thật buồn cười! Vĩ Dạ, làm gì có đóa hoa xinh đẹp nào ở gần bùn mà lại không nhiễm mùi bùn đâu!”

Lúc nói chuyện, Hoan Hoan nhìn về phía bức hoa một đóa mẫu đơn ở phía sau. Đóa hoa u diễm nở rộ được vẽ một cách tinh tế, ánh mặt trời tiến vào, từng hạt bụi tròn tròn bay bổng trong không khí, mà ánh mắt Hoan Hoan phủ một tầng sương mờ. Đó là sương mờ trong suốt.

Không biết vì sao, đột nhiên hắn nhớ tới lúc trước nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ của Hoan Hoan chạy trong vườn, bàn chân trần dẫm lên những đám cỏ xanh, Hoan Hoan lúc đó tươi cười rực rỡ....

Mẫu đơn rơi vào phong trần, thân bất do kỷ.

Hắn không phải không hiểu, càng không phải không muốn buông tay. Nhưng vô luận như thế nào, vô luận đi xa như thế nào, hắn thủy chung cũng không thể ở bên người Hoan Hoan. Có một sợi dây vô hình một đầu buộc vào lòng của hắn, một đầu nằm trong tay Hoan Hoan. Cứ đi xa một bước, lòng hắn lại quặn đau.

.....

Phục hồi tinh thần lại, Vĩ Dạ nhìn thấy đôi mắt sâu kín trong như thu thủy vẫn đang yên lặng nhìn mình. Hắn nhìn không ra đó là oán hay hận, hay là một thứ gì khác nữa, chỉ thấy một tầng sương mù thâm thúy như đêm.

Ngây người một chút, Tô Vĩ Dạ mới nở một nụ cười tươi giống như khoản đãi, nỗ lực nói: “ Aizza, sao anh lại nói mấy chuyện này nhỉ?”

An An chậm rãi nhắm mắt lại rồi đứng lên. Không dám nhìn lại, cũng không thể nhìn lại.

“ Đã quá rầy anh cả buổi rồi, em về đây!”. Nói xong, nàng nhìn về bên ngoài, chậm rãi rời khỏi.

An An cảm thấy chính mình mệt mỏi vô cùng. Nàng không có dũng khí thừa nhận thống khổ một mình lần nữa, cho nên, đến tận bây giờ nàng vẫn chưa dám bày tỏ tâm ý của mình đối với Vĩ Dạ.

Chưa từng có được sẽ chẳng sợ mất đi, càng không sợ đau khổ...

Vừa mới ra khỏi Tế An Đường, nàng đã nghe thấy tiếng Tô Vĩ Dạ đuổi theo.

“ An An!”

“ Hả?”

Đờ đẫn quay đầu, nàng nhìn thấy gương mặt cười thản nhiên sáng lạn như nắng của Tô Vĩ Dạ.

“ Đường cát hoa của em!”

“ Cảm ơn!” Tiếp nhận gói đường từ trong tay Tô Vĩ Dạ, An An nhìn hắn, hắn cũng dùng đôi mắt trong suốt nhìn lại An An. An An không muốn Vĩ Dạ nhận ra vẻ sâu thẳm của mình, đành miễn cưỡng cố gắng tươi cười đáp lại.

Bất giác, An An nhìn thấy trên tóc Vĩ Dạ có một cánh hoa lê, vương tay muốn giúp hắn gỡ xuống. Mà Tô Vĩ Dạ theo bản năng lại tránh né nàng, vẻ thả lỏng trong mắt lại đột nhiên thất lại.

Bàn tay An An cứng đờ giữa không trung, chưa xót nói: “ Trên tóc của anh có vương cánh hoa!”

Tô Vĩ Dạ kinh ngạc mà mở to mắt, có chút không biết làm sao để nhìn lại An An, sau đó mặt đỏ tai hồng, cúi đầu gẩn về phía nàng.

An An chỉ lướt nhẹ tay qua tóc của Vĩ Dạ, hương thơm mơ hồ theo từng ngón tay của nàng tỏa ra.

“ Vĩ Dạ, em thật sự rất vui khi được gặp anh! Thật đấy!”

“ Anh cũng vậy!”

Bọn họ đứng trên đường cười nói với nhau mà không phát hiện ra ở một góc khuất có một thứ gì đó vừa mới lóe lên, mang theo sự thâm trầm đáng sợ.

Chú thích:

1. Chu Liêm Khê Toàn Tập: Tác giả là Chu Đôn Di (chữ Hán: 周敦頤, 1017 – 1073) là một triết gia của đời Tống, sinh ở Vĩnh Châu, tỉnh Hồ Nam. Tôn xưng là Chu Liêm Khê. Ông được xây dựng nền lý học lúc đời nhà Tống, và đã có công làm sống động lại đạo Nho. Ông cũng sửa lại những tư tưởng về Dịch học phái, và cho rằng trước Thái cực còn có Vô Cực. Ông dạy rằng người ta có thể học dùng khí-công theo những nguyên tắc của tự nhiên. Ông học với hai thầy Trình Di (程顥) và Trình Hạo (程頤).

Ông viết quyển sách nổi tiếng như Thái cực đồ thuyết, Thông thư, và bài Ái liên thuyết, tức là thuyết yêu hoa sen.

10. Chương 10

Thương Tâm Đoạn Lòng

Trở lại Tây Viên khi trời đã hoàn toàn tối đen, cửa đại sảnh trắng đèn đuốc huy hoàng, Yên Hồng đã đứng lặng ở kia, thân thủ tiếp nhận áo khoác của An An, xong xuôi mới mở miệng nói: “ Tiểu thư, Nhị tiểu thư đợi cô lâu rồi.”

An An đi vào trong phòng khách nhỏ, ngọn đèn điện chiếu sáng như ánh tuyết, chính giữa vách tường là bức tranh thêu tứ phúc rất tao nhã và khác biệt. Trên thanh gác đồng có đặt những chiếc lư hoa màu trắng, cả phòng có những làn khói nhẹ bay lượn lơ cùng mùi hương thơm thoang thoang. Cô Hoan Hoan tà ý ngồi trên sô pha, cầm sách trong tay lật xem. Sườn xám màu vàng, áo choàng kết dây hoa râm, mái tóc xoắn tung nhưng dòng suối, gôi dựa sô pha lông vịt bọc nhung gắn sa tanh thêu hoa mẫu đơn màu xanh, Hoan Hoan ngồi đó, tựa như một đóa hoa yêu kiều.

Nhìn An An đi đến, Hoan Hoan ngừng lật sách ngẩng đầu lên mỉm cười nói: “ Chờ em đã lâu rồi, chị cứ tưởng em muốn trốn chị cho nên định rời đi, nhưng Yên Hồng sống chết giữ lại.”

“ Em thật không biết Nhị tỷ sẽ đến, nếu biết trước nhất định em sẽ không đi ra ngoài!” Thần sắc của Hoan Hoan như vậy càng khiến An An cảm thấy căng thẳng. Nàng vội vàng ngồi xuống bên cạnh Hoan Hoan, cười nói: “ Em mời chị ăn đường cát hoa xem như bồi tội, có được không?”

“ Chị nghĩ chúng ta là chị em nhiều năm như vậy, tình cảm gắn bó như chân với tay làm sao có thể vì một người đàn ông mà bị phá hỏng.”

Cười nói, Hoan Hoan lại suy nghĩ rồi nhìn An An.

An An run lên rồi rút lấy ra một chiếc khăn tay hoa hồ phượng, xoa xoa lên mũi, nhẹ giọng nói: “ Nhị tỷ nói đúng, chúng ta là chị em nhiều năm, không thể vì một người đàn ông mà chia rẽ tình cảm.”

“ Gặp Vĩ Dạ rồi sao?”

“ Dạ! Ăn một viên nhé, Nhị tỷ!” An An vừa nói vừa bỏ một viên đường cát hoa vào trong miệng.

“ Phải không? Em gọi đây là bồi tội sao? Xem ra muốn phạt chị thì đúng hơn.” Nhìn An An ăn một cái ngon lành, má phồng lên tròn trịa, Hoan Hoan nhìn không được mà bật cười, “ Khó nuốt như vậy mà em cũng vui vẻ chịu đựng, chị nếu không say rượu thì quyết không chạm vào nó.”

“ Nhưng em thực sự thích ăn mà.” Trong mắt An An lơ đãng hiện lên ý cười. Đó là nụ cười vui vẻ chân chính phát ra từ tận đáy lòng.

Hoan Hoan hơi có chút khấn trương, muốn nói điều gì đó, lấy đồ mà người hầu đang cầm đặt lên trên bàn.

Một hộp thuốc lá Anh Quốc bằng bạc, hai tách cà phê, bên cạnh là hai chiếc ly in hoa tinh xảo, một đĩa đựng sữa cùng đường khối.

Hoan Hoan nói: “ Toàn là đồ ngoại quốc đấy.”

Người hầu đem cà phê đặt trước mặt hai người, bỏ một viên đường vào, rồi đứng sang một bên. An An lấy một điều thuốc lên đưa cho Hoan Hoan trước. Sau đó, nàng mới châm một điều ỳnh. Người hầu quệt diêm, trước châm cho An An, sau đó đi sang muốn châm tiếp cho Hoan Hoan.

An An đưa tay nhận diêm, nói: “ Cô lui xuống trước đi.”

Người hầu vâng lệnh lui xuống.

An An lúc này mới mỉm cười, lắc lắc thân mình tự châm thuốc cho Hoan Hoan.

Thối ra một đám khói trắng, cầm tách cà phê sứ in hoa trắng tinh, Hoan Hoan neho mắt lại nhìn An An bên cạnh, lơ đãng hỏi: “ Cứu thiếu hôm nay có về đây không?”

“ Đêm nay hẳn đi xã giao. Đã trẻ thế này rồi chắc không về đâu! Nhị tỷ, chị ở lại đây ngủ đi.” Quảng giấy, đem hai chân thả trên sô pha, An An cũng rít một hơi thuốc, nhỏ giọng nói.

Ánh sáng trong mắt của An An, tựa như nắng cuối ngày, một chút, một chút, từ từ trầm xuống.

An An hôm nay mặc một bộ sườn xám màu xanh nhạt, trong sáng và thuần khiết, tuyệt không có một đường nét dư thừa, mà dưới ngọn đèn thủy tinh hoa mỹ, một màu hồng thắm nhiên ánh lên trên nền xanh thẫm, giống như cầu vồng sau cơn mưa.

Xinh đẹp, nhưng không thấy khoái hoạt.

Máy quay đĩa chuyển động, tiếng hát của nữ ca sĩ từ từ vang lên, Hoan Hoan ngồi, lắng nghe giai điệu có phần bi thương cùng dai dẳng.

Giờ phút này, các nàng đều hiểu, Hoan Hoan biết rõ đêm nay Hiền Viên Tư Cứu sẽ trở về cho nên mới đến.

Nhưng, lời nói dối vẫn phải nói.

Sương khói tạo thành một bức tường mỏng, các nàng nhìn ở hai bên bức tường sừng sững đó, trong mắt ẩn hiện tia sáng.... Trầm mặc một hồi, đều không hiểu thần sắc trong mắt đối phương là gì.

“ Được! Chỉ sợ em đuổi chị thôi!”.

oOo

Ánh trăng trên trời chiếu hắt lên những tán cây, loang lổ trên tấm rèm cửa sổ. Ở ngoài cửa, có một loại tiếng động lạnh lẽo rung rung, có lẽ là tiếng lá cây thổi xào xạc qua lại.

Đột nhiên ở dưới lầu có tiếng phanh xe ô tô chói tai, đèn xe chiếu lên cả cửa sổ trên này, ánh sáng chớp nhoáng phiến động qua lại trên mặt Hoan Hoan, hình thành một bức sơn dầu loang lổ.

Hoan Hoan chậm rãi đứng lên, đi tới trước cửa sổ, thả dầy che giấu hết thấy tiếng động cùng ý đồ của nàng ngưng tụ trong những bước chân. Lặng lẽ đi đến cửa sổ, kéo nhẹ để chừa ra một khoảng trống nho nhỏ, nàng âm thầm nhìn xuống phía dưới đất. Xe dừng trước cửa, ánh trăng trên không chiếu trên thân xe, chỉ thấy hắt mặt một thân nhung trang bước từ trên xe xuống, vừa bước lên từng bậc cầu thang vừa nhìn về hướng này.

Hoan Hoan cả kinh vội vàng trốn sau rèm cửa, một cảm giác chua xót tràn đầy lên trong lòng của nàng. Dựa vào tường, nàng đem mặt vùi trong tấm sa mỏng của rèm cửa, da thịt chạm với bức tường lạnh lẽo đến mức nàng muốn rơi lệ.

Trên giường, An An cuộn mình lại, hơi thở đều đều, ngủ rất say, lông mi ngẫu nhiên rung rung vài cái, có lẽ đang nằm mơ.

“ Chị sẽ không nói lời cảm ơn em đâu!”

.....

Cửa vừa đóng lại, trên giường An An liền mở mắt. Cả căn phòng lạnh lẽo, trong không khí có mùi ẩm ướt, hình như trời đang mưa.

Ban đêm, hành lang mơ mơ hồ hồ, không khí yên tĩnh, không một âm thanh, trên chiếc thảm đỏ sậm là chiếc bóng cô đơn của Hoan Hoan.

Hương vị của Hiên Viên Tư Cửu tràn ngập trong căn nhà rộng lớn, lạnh lùng, Hoan Hoan nhin không được mà rùng mình một cái.

Hoan Hoan nhớ rõ, mỗi đêm Hiên Viên Tư Cửu trở về là sẽ đến thẳng thư phòng.

Từng bước một tìm ngọn đèn, thăm mềm nhũn, nhưng những bước chân này khiến lòng nàng đau vô cùng, giống như từng bước đang giày xéo lên lục phủ ngũ tạng của nàng.

Bàn tay chậm rãi đẩy cửa ra, gỗ ma sát với gỗ, phát ra những tiếng kéo kẹt. Thư phòng tựa hồ mới vừa có người bước vào, rèm còn chưa kịp vắt, đèn mới vừa được bật. Ngọn đèn lóng lánh chiếu lên đồ thủy tinh, lắc lắc đến chói mắt. Thân ảnh của Hoan Hoan ánh lên bên trong, nhan sắc giống như biến đổi, người cũng già đi đến độ mười năm.

Hiên Viên Tư Cửu ngồi sau chiếc bàn bằng gỗ tử đàn nhìn Hoan Hoan tiến vào, mí mắt hơi nheo lại, khóe mắt thắt chặt. Con ngươi của hắn đen đến dị thường, đen đến mức không nhìn ra thân ảnh của Hoan Hoan, cũng không nhìn ra chút ấm áp nào.

Nghiêm Thiệu đứng ở cạnh bàn khẽ xoay đầu sang nhìn người một thân áo ngủ màu cánh ve đang khó xử đứng ở cửa kia.

“Sao cô lại ở đây?”

Thư phòng thật lớn mà cũng thật trống trải, chỉ có một chiếc bàn gỗ tử đàn, một bộ sofa mềm dãi khách ở phía xa, ngoài ra thì có thêm một vài thứ đồ khác. Trống trải làm cho lời nói của Hiên Viên Tư Cửu cứ như âm vang ong ong đâm thẳng vào thân thể của Hoan Hoan, ù ù bên tai nàng, từng đợt sóng kích động nổi lên trong đầu nàng, kéo dài mãi mãi, hết lớp này đến lớp khác.

Độ ẩm trong không khí dần biến đổi, cũng không quá nóng, càng không phải quá lạnh, chỉ là một bầu không gian đậm đặc. Bị Hiên Viên Tư Cửu trừng mắt như vậy, Hoan Hoan không khỏi muốn chạy trốn ngay lập tức.

“Em muốn gặp anh! Muốn gặp đến phát điên lên rồi....Sắp điên rồi....một khối tâm bệnh giống như muốn nổi điên.....Hằng đêm không thể ngủ, ban ngày không thấy yên....” Hoan Hoan khép cửa lại, sau đó như mất khí lực mà dựa vào cửa. Đôi mắt to nhìn về Hiên Viên Tư Cửu, ánh mắt không còn tiêu cự.

“Tôi nghĩ cô là một phụ nữ thức thời.” Hiên Viên Tư Cửu nghe thấy Hoan Hoan nói như vậy hơi hơi ngạc nhiên một chút, dựa vào thành ghế, híp mắt lại.

“Vì sao?”

Hoan Hoan thấp giọng cười rộ lên. Nàng cảm nhận Hiên Viên Tư Cửu trước mắt như nhìn đến chính mình, nhưng lại giống như không nhìn chính mình.

“Vì sao? Chẳng lẽ anh không cảm nhận được em thật lòng hay sao? Trong mắt em, trong lòng của em, tất cả chỉ có anh, thích đến cuồng dại mất rồi....Anh thật sự không cảm nhận được ư? Em thật lòng yêu anh là sai lầm sao? Anh không cần em, em cứ đến đây dựa như thế này chính là ti tiện. Nhưng bao nhiêu lần từ trong mộng tỉnh lại, không khí đêm khuya cũng im lặng như thế này, im lặng sẽ khiến người nhớ lại nhiều chuyện, mà em chỉ nghĩ đến anh! Em đã từng hoài nghi qua, có phải anh căn bản không hy vọng em yêu anh, còn em chỉ là một kẻ ích kỷ, không muốn buông anh ra....Cho dù biết rõ đây dựa như vậy chỉ khiến anh càng thêm chán ghét em....Nhưng mà, anh đã không thích em, chẳng lẽ em còn để ý anh chán ghét em sao?”

Hai tay Hoan Hoan nắm chặt lại, tấm cửa gỗ không chút hơi ẩm phía sau như đang chống đỡ toàn bộ sức nặng của nàng. Thân người của nàng hơi đổ về phía trước, cố gắng nói ra từng chữ với Hiên Viên Tư Cửu. Trong thư phòng chỉ có mình nàng đang nói chuyện, tiếng nói thê lương như dao cắt xẹt vào không khí, giống như chiếc quạt vô hình khạt phát ra âm thanh.

Nhưng mà, Hoan Hoan chỉ nhìn thấy trong mắt Hiên Viên Tư Cửu âm thầm hiện lên tia cười lạnh, cũng chẳng buồn liếc nhìn nàng.

“ Em đã làm gì sai? Xin hãy nói cho em biết! Thật tâm thật ý là sai lầm, yêu anh cũng là sai lầm hay sao? Anh nói cho em biết, để trái tim này của em hoàn toàn chết đi...” Hoan Hoan chỉ cảm thấy huyết thái dương của mình mãnh liệt nhảy lên một chút, sau đó nàng không thể kiềm chế được mà đi về phía Hiên Viên Tư Cửu. Vừa đi, nàng vừa tiếp tục nói: “ Mọi người đều nói nếu cứ khẳng khẳng một mực bám lấy anh, anh sẽ không thích, càng nói yêu anh, anh lại càng thấy ngấy... Em muốn hỏi anh một câu: em thật lòng đối với anh là sai rồi sao? Thật tình là sai ư? Thật lòng thì có gì sai?”

Hoan Hoan hình như không quan tâm hấn nghĩ như thế nào, bất chấp mọi giá, nàng ngồi lên đùi của hấn, bàn tay ôm lấy hấn, giống như trước đây đầu lại gối lên bờ vai của hấn.

Nhiệt độ cơ thể hơi hơi truyền qua lớp áo tơ lụa, da thịt nóng bỏng của Hoan Hoan một chút một chút giống như châm lửa, rồi rực cháy đau đớn như thiêu như đốt. Hiên Viên Tư Cửu vẫn lạnh như băng yên lặng mà cảm nhận hơi thở ấm áp phả vào sau gáy, cùng mạch tim đập phập phồng đang ở trong ngực của hấn....

Sau đó, Hiên Viên Tư Cửu bắt lấy cả vai của Hoan Hoan, đẩy nàng ra.

Hấn nở nụ cười, hơi thở thản nhiên lại như châm chọc, khắc nghiệt cùng bén nhọn. Lúc hấn không cười thì lạnh như băng, còn lúc cười rộ lên thì càng thêm lãnh đạm.

“ Chuyện của chúng ta lúc trước chỉ là hư tình giả ý, cô đừng cho là thật!”

Phía sau lưng Hiên Viên Tư Cửu là một tấm bản đồ, bản đồ của cả nước. Từng chấm đỏ, đường dài xanh xanh vàng vàng khiến người ta phát điên, dưới ngọn đèn càng khiến người ta lóa mắt, giống như là một đồ sứ tinh xảo chưa nung khô, son hồng, lam liêu, xanh đen...Mắt Hoan Hoan mê muội, lời nói của Hiên Viên Tư Cửu giống như kim châm, đâm đầy vào tai của nàng, rất đau.

Hoan Hoan theo bản năng muốn cuộn mình đứng dậy, khuôn mặt bị thống khổ vặn vẹo: “ Giả ư? Em yêu anh, anh cho rằng là giả sao?”

Nhẹ nhàng khổng chế hơi thở của chính mình, một mùi vị chua xót đau khổ dâng lên nơi cuống họng lại bị Hoan Hoan nuốt trở lại, sắc môi tái nhợt không còn huyết sắc, đóng rồi lại mở.

“ Vì sao anh lại không chịu tin tấm chân tình này của em, vì sao? Anh không quý trọng người trước mắt? Em đơn giản chỉ mong anh có thể liếc mắt nhìn em một lần, nhìn em một lần mà thôi! Vì sao anh lại thủy chung không chịu nhìn em một chút? Vì sao không chịu liếc mắt nhìn em một cái? Nhìn em một cái thôi cũng khó đến vậy sao? Thử yêu em một chút thôi cũng đáng sợ như thế sao? Cô ấy ngay cả nhìn anh cũng không chịu mà anh vẫn khẳng khẳng một mực muốn cô ấy sao? Vì sao anh lại cưỡng cầu một người trong tâm không hề có anh?... Em không tin anh không nhìn ra điều đó! Em không tin anh không cảm giác được..... Tựa như anh cảm nhận trái tim em dành cho anh, anh nhất định cũng đã nhận ra cô ấy chỉ uốn mình theo anh mà thôi.....”

Nói đến đây, Hoan Hoan bỗng nhiên rống lớn: “ Nói cho em biết, những điều đó cũng là giả sao?”

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu chạm vào da thịt của Hoan Hoan, lạnh như tượng băng, cứng rắn như sắt, một giây tiếp theo, cả người Hoan Hoan đã bị đẩy ngã xuống sàn, sau đó hấn quay đi, không hề nhìn nàng.

“ Nghiêm Thiệu, đưa Cố Nhị tiểu thư về!”

Bộ ẩm trà trên bàn cũng rơi theo thân người Hoan Hoan, từng mảnh vỡ rơi trên sàn nhà. Một tay Hoan Hoan chống xuống nền, đứng dậy, hai bả vai nàng như bị lạnh mà co rúm lại, ngay cả tay mình trát vào mảnh sứ cũng không hề hay biết.

Theo sườn mặt Hiên Viên Tư Cửu nhìn lại, chỉ thấy tóc trên trán của hấn, mi mắt của hấn hơi rung lên, ánh mắt rũ xuống, khóe môi hiện lên một chút biểu tình mơ hồ như không.

Đó là một nửa mặt bên mang theo một tia quyết tuyệt.

Hoan Hoan cười, rất bi thảm.

Người đàn ông lãnh khốc như vậy lại thích tiểu muội của nàng, thích đến độ không nhìn ra trong lòng tiểu muội đã có người.... Thích đến mức cho dù trái tim của người con gái kia không hề đặt trên người hắn, hắn cũng muốn mạnh mẽ giữ nàng ở bên cạnh.

Vì sao lại như vậy?

Nước mắt....sớm đã không rơi được nữa....

Nghiêm Thiệu nhìn Hoan Hoan, bất đắc dĩ nâng nàng dậy, cởi áo khoác của mình phủ lên người Hoan Hoan.

Hoan Hoan âm trầm, im lặng, chậm chạp đứng lên, thất tha thất thiếu đi ra ngoài, trước khi ra ngoài còn chớp mắt một cái, lại dừng bước.

“ Em không thể hận anh! Đã yêu đến mức không thể nào hận được! Em cầu không nhiều lắm, không cầu anh đau lòng cho em, không cầu anh thương hại cho em, chỉ cầu mong anh liếc nhìn em một chút, nhìn một chút thôi có được không? Liếc mắt thôi cũng tốt lắm rồi! Tư Cửu, không biết anh có giống em không?”

Tiếng nói của Hoan Hoan thoát ra từ cổ họng mỏng manh vô cùng, cứ như thể chạm vào sẽ vỡ tan ra vậy. Không phải khóc, so với khóc thì thở dốc còn thống khổ hơn, cảm tưởng như mơ hồ, giống như một đứa trẻ lạc đường giữa trời đông tuyết giá.

Hoan Hoan đi rồi, Hiên Viên Tư Cửu vẫn đứng trước cửa sổ trong thư phòng, sau đó mới xoay người đi về phòng ngủ. Đẩy cửa phòng ngủ ra, bên trong toàn một màu đen tối, chỉ có một chút ánh đèn đóm lấp la lấp lánh lác lõng như ma chơi. Đèn vừa sáng lên, ánh sáng chiếu qua lớp thủy tinh tan chảy như làn sương mờ phủ lên nhuyễn tháp phủ vải màu tím thêu hình quý phi say ngủ mà An An đang ngồi. Nàng mặc một bộ kiện áo ngủ bằng sa mỏng, bờ vai trắng ngần lộ ra bên ngoài, miệng giống như đôi môi phả ra làn khói trắng mỏng manh.

An An nhìn thấy hắn, rõ ràng là hơi kinh ngạc một chút, một giật lên như muốn nói điều gì đó, nhưng lại cảm thấy không thể nào mở miệng được. Cuối cùng, nàng hạ mi, cố gắng tránh né ánh mắt đang nhìn mình chăm chú của Hiên Viên Tư Cửu.

Mái tóc dài theo động tác của An An khẽ rũ xuống, giống như tơ lụa ở hai bên sườn lấy dung nhan như ngọc không chút tỳ vết nào của nàng.

Hiên Viên Tư Cửu ngồi xuống bên cạnh An An, bàn tay đưa lên dịu dàng vén một bên tóc của nàng. Đầu ngón tay của hắn chạm vào ấn đường của An An, một cảm giác lạnh như băng nổi lên rót vào da thịt của nàng.

“ Hút thuốc không tốt cho sức khỏe của em, không phải trước kia đã bỏ rồi sao?”

Trên khuôn mặt của Hiên Viên Tư Cửu đậm đặc nổi lên ý cười, ngón tay hắn đi theo sườn mắt An An mà lướt xuống dưới, đi tới bên môi nàng, cầm lấy điếu thuốc. Hắn không hề vứt đi mà đem điếu thuốc đó đưa lên miệng mình rồi hút tiếp.

An An chỉ cảm thấy sự lạnh băng trên đầu ngón tay Hiên Viên Tư Cửu nhiễm thương lên môi của mình, thẩm thấu đến mức trong nội tâm của nàng tỏa ra khí lạnh.

Sau đó, nàng nhìn ra cửa sổ, tựa hồ như tìm kiếm cái gì đó.

“ Dừng nhìn, anh đã cho người đưa cô ấy về rồi!” Trong mắt Hiên Viên Tư Cửu tựa hồ có đám lửa đang bập bùng cháy, tùy thời mà có thể bùng lên một cách dữ dội.

An An đang trầm nghĩ ngọn lửa kia sắp bùng lên thì hắn chuyển thân lấy từ trong túi áo bên sườn của quân phục một bức thư ra, giao cho nàng: “ Cái này cho em!”

Không phải chưa bao giờ nhận món quà nào từ hắn, nhưng đây là lần đầu tiên không khí lại ngưng trọng đến vậy. Nhịn không được đủ loại cảm giác ngũ vị đang lộn xộn trong ngực, cánh môi đỏ mọng căng lên như muốn nói lời cảm ơn, nhưng hình như âm thanh bị ứ đọng lại trong cổ họng không phát ra tiếng được. Cuối cùng, An An chỉ có thể mở phong thư lấy ra tờ giấy được gấp chỉnh tề, mặt sau viết rõ: kế ước Tây Viên, chủ : Cố An An.

Bàn tay An An run lên rồi nàng lại nhìn sang một phương khác, ánh mắt trong phút chốc trừng lớn hết sức, giống như cực kỳ hoảng sợ...

Trên tờ giấy đã có phần nhàu nát và ố vàng, hàng chữ nhỏ xíu tinh tế viết

Khế ước bán con.....Nguyên đem con gái là An An, năm nay 7 tuổi cho Cố Tích Niên làm con nuôi, giá trị đã thương lượng: 300 đồng đại dương. Hiện tại, hai bên giao người và tiền, không nợ... Đứa con gái này về sau hết thảy mọi chuyện sẽ do mẹ nuôi Cố Tích Niên sai khiến, cùng chủ bán vô can. Nếu thiên tai nhân họa, người bệnh tử vong hoặc chạy trốn mất tích, hoặc là tự sát sẽ không liên quan gì đến cha mẹ nuôi, cha mẹ ruột không có quyền lợi gì....Người lập khế ước.

Chủ bán....chứng thân....

Người mua....

An An dùng hết sức, cố gắng nuốt lấy ngụm không khí, thở hắt một hơi.

Tờ giấy này....chính tờ giấy này đã khiến nàng thân bất do kỷ, trần trọc lẫn lộn trong phong trần.... Mà nay, tờ giấy này ở trong tay, An An cảm thấy có một luồng trường khí bành lên trong ngực khiến nàng không sao thở nổi.

Khuôn mặt tái nhợt, toàn thân bất động, An An chỉ lặng lẽ nhìn tờ khế ước bán thân trong tay.

Đồng hồ báo thức ì ạch nhích từng giây, tích ta tích tắc, giống như một nhịp đơn không gián mà đoạn. Hai người ngồi chung trên nhuyễn tháp, không gian vốn dĩ đã hạn hẹp nay lại còn giống như ngưng kết. Không khí tĩnh lặng đến dị thường, chỉ có tiếng quạt kêu ngoài cửa sổ, thê lương lại thảm thiết.

An An chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới của nàng giống như bị dày vò trong cả băng lẫn hỏa. Lửa nóng, rét lạnh.... Một thứ vừa qua thứ khác lại đến, luân hồi rồi lại luân hồi, thân ảnh tiêu tàn giống như ma dại. Sau đó, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng trong mắt ẩn chứa một loại đau nhức.

“Cám ơn anh.....Em....” Nàng không thể nói tiếp.

Nhiều năm như vậy, thứ mà nàng luôn hy vọng cuối cùng về hình thức cũng đã nằm trong tay nàng, còn điều mà nàng hy vọng nhất thì...

“Em đã cho anh một sự kinh hỉ, nói như thế nào anh cũng tặng lại em một cái!”

Hiên Viên Tư Cửu nhìn thấy, vô cùng tinh tường nhận thấy, cánh môi của An An đang run run hiện lên ý cười, nhưng cặp mắt đang nhìn chính mình của nàng kia, bề ngoài thì mãnh liệt giống như nói hết suy nghĩ trong lòng nhưng bên trong lại ẩn chứa sự hoảng hốt không thể nào che giấu được, không thể che giấu....Rõ ràng hiện lên trong mắt của nàng...

“An An, em không được rời khỏi anh! Không có anh, em sẽ không có hết thảy, đúng không?” Hiên Viên Tư Cửu vừa nói vừa đưa tay rút đi bản khế ước trong tay An An, châm lửa đốt.

Ngọn lửa nổi lên giống như một đám yêu tinh quỷ quái đang nhảy múa, vờn vẹo vòng eo mềm mại, nhẹ nhàng nhảy lên nhảy xuống không ngớt, một chút một chút từ từ cắn nuốt con mồi của chúng.

Thoát phá nhưng lại điên cuồng thiêu đốt tất cả tuyệt vọng của An An, cũng thiêu đốt cả hy vọng của nàng.

“Đúng vậy! Em...không thể rời khỏi anh....” An An cũng không nhúc nhích, vẫn cười như trước, nàng không thể quản được tay của mình, không thể quản được giọng nói của mình, bộ dáng cũng không tự chủ được, “Em không thể rời khỏi anh được!”

Nghe thế, Hiên Viên Tư Cửu ôm nàng vào trong lòng, nở nụ cười.

Trong tiếng cười của hắn, An An giống như lại nhớ đến cái đêm bỏ trốn bất thành kia, sau đó bị cầm tù trong đêm đông lạnh giá tối đen như mực. Không nhìn thấy tương lai, cũng không dám nhìn tương lai, thân thể không tự do, đau khổ đến mức nước mắt không thể nào chảy ra được... Chỉ có thể chờ đợi thân chết nhân từ mau mau đến.

Chấp nhận số mệnh đi, nhận mệnh đi.....

Nhưng tận trong đáy lòng lại có một giọng nói vang lên: mày muốn nhận mệnh như thế nào nữa? Mày còn chịu đựng được đến bao giờ nữa?

“Hiện tại thể cục còn chưa ổn, cho anh hai năm, đến lúc đó anh sẽ cho em một hôn lễ long trọng!”

“Dạ!”

Nỗi tuyệt vọng chôn dấu ở tận nơi sâu nhất hóa thành một nụ cười nhạt nhu nhược mà u diễm, quyến rũ cùng mị hoặc từng chút từng chút một xâm nhập vào trong xương tủy. Một tiếng này thốt ra khiến nàng tê tâm liệt phế.

“Em biết không? Anh rất thích hương vị chung quanh em – mùi hương nước hoa, mùi khói thuốc, cùng với.....hương vị bất đắc dĩ chấp nhận số mệnh này...”

Ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu sâu sắc thâm thúy chăm chú nhìn vào An An, giống như ôn nhu, giống như yêu thương. Hắn nhìn không được mà cúi xuống hôn nàng, mang theo một nỗi chua xót khi nhớ đến chuyện trước kia.

Người đàn ông như vậy rốt cuộc muốn cái gì? Đến tột cùng có mục đích gì?

Nụ hôn dần dần mang theo sự bạo ngược, thân mình An An không khống chế được mà run lên, muốn giãy dụa nhưng lại bị hấn gắt gao chế trụ, giống như muốn đem nàng hòa nhập vào trong máu thịt.

“Những gì tôi muốn, chưa bao giờ không chiếm được!”

An An cứng người lại, sau đó mới chậm rãi nâng tay lên ôm lấy hắn, hơi hơi nhẹ lay động không phát ra tiếng, giống như làm nũng lại giống như bất mãn.

Nàng biết, Hiên Viên Tư Cửu thích như vậy.

Quả nhiên, Hiên Viên Tư Cửu thấp giọng nói: “Anh còn thích bộ dạng làm nũng cầu xin tha thứ của em....”

Ngọn đèn sáng ngời chiếu lên hai thân ảnh triền miên quấn quít với nhau, còn trái tim của An An thì từng giọt từng giọt bị chìm xuống đáy vực sâu.

oOo

Tầng mây trùng trùng điệp điệp, phía dưới còn có đàn chim đang tung cánh bay. Không gian mênh mông một màu xám xịt, hơi nữa lại tràn đầy hơi ẩm, quả nhiên không cần lâu ngày thì những hạt mưa cũng dần dần khuếch tán, cả vùng đất rộng lớn như được bao phủ bởi một lớp sương mù, việc canh phòng ở đây cũng vẫn nghiêm ngặt như lúc trước. Từng góc lại có một đội tuần tra khoác áo mưa không ngừng qua lại.

Nghiêm Thiệu chấp tay sau lưng đứng bên cạnh cửa sổ nhìn mưa không ngừng rơi bên ngoài.

Mưa dần dần to lên, triền miên rơi hạ xuống, giống như vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại. Hơi nước bắt đầu bốc lên, quấn quanh thân người, che lấp tâm can, một cảm giác phiền muộn không nói lên lời dần dần hình thành.

Thủ trưởng mà Nghiêm Thiệu đi theo nhiều năm đang dần thay đổi.

Tuy dáng vẻ vẫn lạnh băng giống như trước nhưng Nghiêm Thiệu lại cảm giác Hiên Viên Tư Cửu không giống như lúc trước, dường như đã trở nên ôn nhu hơn rất nhiều. Mà sự ôn nhu này tựa hồ có liên quan đến người phụ nữ kia...

Cửa phòng phía sau bị đẩy ra, kinh nghiệm nhiều năm khiến Nghiêm Thiệu biết hội nghị quân tình liên tục mấy ngày nay cuối cùng cũng chấm dứt.

Nghiêm Thiệu xoay người thì nhìn thấy Hiên Viên Tư Cửu bước ra, vừa đi vừa phân phó cho cấp dưới những việc cần làm. Khuôn mặt vẫn luôn biểu tình lạnh lùng quen thuộc sau mấy giờ hội nghị dường như không hề có dấu hiệu mệt mỏi.

Nghiêm Thiệu tiến lên, thấp giọng nói: “Cửu thiếu, Hà tiểu thư đang ở trong văn phòng đợi ngài!”

Hiên Viên Tư Cửu hơi hơi nhíu mày lại, quay đầu phân phó công việc xong mới đi đến văn phòng.

Nghiêm Thiệu cũng một mạch đi theo phía sau Hiên Viên Tư Cửu.

Cửa bị đẩy ra, Hà Âm Hiểu ngồi trên ghế sofa tiếp khách liền đứng dậy, bật cười nói: “ Cửu ca, em chờ lâu lắm rồi đấy!”

“ Sao em lại tới đây?” Hiên Viên Tư Cửu ngồi xuống bàn làm việc, nhìn Hà Âm Hiểu rồi hỏi.

“ Xem Cửu ca nói kìa!”

Hiên Viên Tư Cửu một thân mặc quân phục trắng tấp, bao tay màu trắng tinh, luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ giả dạng, mơ hồ lại tản mát ra một khí chất lạnh lẽo như băng khiến người ta sợ hãi thu liễm rất nhiều, không muốn tiến lại gần.

Hà Âm Hiểu mỉm cười ngồi xuống trước mặt Hiên Viên Tư Cửu, dường như tham lam nhìn hẩn, trong mắt không thể nào che dấu được cảm tình si mê say đắm.

Hà Âm Hiểu nếu như bình thường chắc chắn sẽ lãnh đạm mà tức giận, nhưng hôm nay tâm tình của cô đặc biệt tốt, cầm lấy chén trà mạ vàng uống một ngụm trà, cười tươi nói: “ Không có việc gì thì không thể đến gặp anh sao?”

Hà Âm Hiểu chỉ dùng ba ngón tay cầm lấy chén trà, dù có tươi cười rạng rỡ đến đâu cũng không để lộ một chiếc răng xinh nào. Tất cả những cử chỉ thanh lịch đó đều có thể nhận ra cô là người xuất thân danh môn, đáng vẻ yếu điệu thực nữ không có gì để soi mói.

Nhưng giờ phút này Hiên Viên Tư Cửu cũng không có tâm trạng nào mà thưởng thức chỉ lãnh đạm nhìn Hà Âm Hiểu, khóe miệng nhếch lên lộ ra vẻ không còn kiên nhẫn.

Ánh sáng nhạt nhòa dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của Hà Âm Hiểu , mũi miệng mặt mày đều như phủ bóng râm. Hà Âm Hiểu thấy Hiên Viên Tư Cửu hình như không kiên nhẫn nữa thì không khỏi kích động. Cảm xúc dị thường trong lòng cô bỗng nhiên dấy lên, trong lòng có ngọn lửa như thiêu như đốt không ngừng, làm lộ ra một bộ mặt hiểm ác.

Vì thế, Hà Âm Hiểu cúi đầu, dùng giọng nói khàn khàn bị buộc chặt nơi cổ họng, nói: “ Em đúng là có việc mới đến, chính là chuyện về người phụ nữ đại danh鼎鼎- Cố tam tiểu thư kia!”

Hiên Viên Tư Cửu nghe vậy liền nở nụ cười hiếm hoi mới có được, nhưng ánh mắt lại dâng lên vẻ u ám.

Hà Âm Hiểu run run một chút, thân mình nửa lạnh nửa nóng, thu hồi biểu tình có chút xấu hổ của mình lại, rút từ trong túi xách ra một phong thư.

Hiên Viên Tư Cửu nhận lấy rồi mở ra xem.

Bên trong là vài bức ảnh chụp.

Bức ảnh chụp một cô gái mặc sườn xám màu xanh nhạt, làn da trắng ngần nổi bật hẳn lên, nhưng nàng lại không hề thoa son phấn gì cả.

Hiên Viên Tư Cửu tựa hồ chưa bao giờ nhìn thấy một An An trong sáng thuần khiết như thế này.

Tóc An An bị gió thổi nên hơi có chút hỗn loạn, vẻ mặt bình thản như nước, chỉ thấy đôi mắt của nàng sáng quắc nhìn chăm chú vào người con trai trước mặt. Giờ qua nhanh mấy tấm khác, cũng đều thấy bàn tay An An đang giữ lấy gò má của người con trai kia, trong mắt là tình cảm thâm thiết, nàng si ngốc nhìn hẩn ta....

Bức ảnh cuối cùng, hình như người chụp ảnh đã điều chỉnh lại vị trí, chụp được toàn bộ khuôn mặt của An An. Nàng đang cười, tựa hồ như ánh trăng tươi cười, đôi mắt trong sáng tràn đầy ý cười, dịu dàng thân ái. Đó là một nụ cười xuất phát từ đáy lòng, trong suốt mà diễm lệ khiến cho hẩn không sao dời mắt được.

Ngón tay Hiên Viên Tư Cửu theo bản năng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của An An trên ảnh chụp. Hẩn vuốt ve qua lại nụ cười chân thật mà hẩn chưa từng được thấy qua trên gương mặt của nàng.

Bỗng nhiên, trái tim của Hiên Viên Tư Cửu chấn động mạnh mẽ, trong đầu một số hình ảnh quen thuộc mà mơ hồ hiện lên trong giây lát.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi càng lúc càng nhiều, mạnh mẽ khốc liệt, từ trong cửa sổ nhìn thấy cả một tầng hơi nước trắng xóa bốc lên. Trời dần dần xám xịt, chỉ có một chút ánh nắng ngưng tụ vô hình trút xuống mái tóc đen nhánh của Hiên Viên Tư Cửu. Ánh mắt lẫn khuôn mặt của hắn phủ một tầng hắc tuyến.

Hà Âm Hiểu đứng dậy bật đèn điện trên bàn làm việc của hắn lên. Cô nhìn hắn, mỉm cười đến tao nhã, đã làm thì phải làm đến tận cùng.

Trên bàn làm việc, cách giữa bọn họ là một đồng văn kiện chưa được xử lý, đậm đặc ở cách Hiên Viên Tư Cửu một khoảng....

Hà Âm Hiểu không thể tiến gần hơn một chút. Cô không thể nào tiếp cận Hiên Viên Tư Cửu gần hơn nữa được.

Hiên Viên Tư Cửu không thích cô đến gần, cô chỉ có thể ở xa xa nhìn hắn. Nhưng mà, những người phụ nữ khác cũng giống như vậy, không được đến gần hắn .

Hiên Viên Tư Cửu không thích cô. Không lo! Cô nhất định sẽ cố gắng để hắn không chán ghét cô. Nhưng, hắn cũng không thể đi thích người con gái khác.

Đều là vì Hiên Viên Tư Cửu. Cô làm những điều này hết thảy đều là vì Hiên Viên Tư Cửu.

Hà Âm Hiểu giúp hắn điều chỉnh lại độ sáng của bóng đèn, lại sửa sang những văn kiện trên bàn một chút, để chúng gọn gàng xếp qua một bên.

Mà lúc Hà Âm Hiểu làm những điều này, Hiên Viên Tư Cửu chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào những bức ảnh trong tay.

Rốt cuộc, Hiên Viên Tư Cửu cũng đem ảnh mặt của mình từ những bức ảnh chuyển sang khuôn mặt Hà Âm Hiểu, không hề mở miệng chỉ nhìn vào cô. Hắn không hề lên tiếng yêu cầu giải thích.

Dưới ánh mắt bức người kia, Hà Âm Hiểu vẫn cười cực kỳ tao nhã như trước. Trong lòng cô đang do dự, tính toán xem nên nói ra như thế nào rồi mới mở miệng: “ Người con trai kia gọi là Tô Vĩ Dạ, ông chủ của Tế An Đường. Các Tế An đường không xa có một tứ hợp viện, trên danh nghĩa đó là sản nghiệp của Tô Vĩ Dạ, để hắn ta cho thân thích ở, nhưng trên thực tế của người phụ nữ kia muaBọn họ...Định kỳ đều gặp nhau ở đó...Việc này hình như rất bí ẩn, bởi vì người hầu ở đó cũng bị câm điếc!”

“...Tô Vĩ Dạ?”

“ Đúng vậy...” Hà Âm Hiểu tránh né ánh mắt đầy chất vấn của hắn, nhưng ngữ khí thì trở nên bén nhọn đến dị thường.

Hiên Viên Tư Cửu hơi hơi nhíu mày hình như có chút kinh ngạc. Ngọn đèn chiếu lên trên mặt hắn, bóng dáng đầu tan tằm bác, khiến cho khuôn mặt của hắn càng thêm phần góc cạnh. Theo ánh mắt hạ xuống, hàng mi run rẩy làm thành một đường hình cung duyên dáng, ở đáy mắt là một mảnh u ám.

Hà Âm Hiểu si ngốc nhìn, không khỏi rung động trong lòng,muốn đi đến đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Tư Cửu. Nhưng ngón tay vừa đưa lên, dừng lại một chút rồi rút về ngay tức thì, giọng điệu cũng theo đó mà trở nên kích động.

“ Cửu ca, người phụ nữ đó vốn dĩ đã không biết thế nào là liêm sỉ! Anh đối với cô ta tốt như vậy, cô ta ở bên ngoài lại còn.... Anh giữ cô ta lại làm gì cơ chứ?”

Hiên Viên Tư Cửu không trả lời, cặp mắt mát lạnh kia chỉ yên lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, xa xăm mà chuyên chú, nhưng hình như hắn đang cố nghĩ đến một điều gì đó.

Trong lúc nhất thời, không khí có vẻ trầm mặc.

Hồi lâu sau, hắn quay đầu lại, biểu tình trên mặt lại lạnh nhạt như lúc trước, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Hà Âm Hiểu.

“ Buổi tiệc sắp bắt đầu! Nếu không còn chuyện gì nữa thì em về đi!”

Hà Âm Hiểu nghe thấy mà không khỏi khí huyết dâng lên, muốn tiến lên một bước nhưng cuối cùng lại dừng chân, gắt gao cắn chặt hàng môi dưới. không nói được nữa lời rồi xoay người rời đi.

Nhưng giấu dưới đôi mắt đẹp kia là một nỗi oán hận kịch liệt âm thầm khó có thể diễn tả được.

Người đã đi, căn phòng yên tĩnh đến dị thường.

Người đàn ông giống như pho tượng thạch bàn, ngồi ngẩn ngẩn sau bàn làm việc, trên khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu cảm.

Thẳng đến khi bóng đêm tràn vào khắp căn phòng, Hiên Viên Tư Cửu mới đứng lên, mở miệng nói: “Nghiêm Thiệu, lập tức bắt tất cả những người có liên quan lại! Nghiêm khảo tra vấn!”

oOo

Trong Tây Viên chỉ có mỗi một người đang ngồi ăn cơm, An An hình như chẳng có chút khẩu vị nào để ăn, nên bữa tối cứ bỏ mặc lại. Thẳng đến khi Yên Hồng lo lắng, thúc giục hai lần, nàng mới miễn cưỡng xuống lầu ngồi vào bàn ăn cơm.

Mới ăn được một miếng thì nghe thấy tiếng giày quân đội tiến lại gần, An An ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hiên Viên Tư Cửu đi tới. Hắn vừa bỏ bao tay ra vừa ung dung ngồi xuống đối diện với nàng.

An An chưa đứng dậy chỉ nhanh tay cầm lấy khăn ăn, nhanh nhanh xoa xoa miệng, nói: “Không phải anh nói hôm nay sẽ không qua đây ư? Ăn cơm sao? Đói bụng không?”

Hiên Viên Tư Cửu không trả lời, vẻ mặt bình tĩnh không chút thay đổi, sau đó hơi hơi cười cười.

“Làm sao vậy?”

Nhìn Hiên Viên Tư Cửu cười như vậy, giống như có một bàn tay lạnh buốt nhẹ nhàng chạm lên gáy của mình, thân thể An An không tự giác mà run rẩy.

“Đây là cái gì?”

Mấy bức ảnh chụp được ném lên trên bàn, nàng cầm lấy xem. Chớp mắt, nụ cười trên miệng biến mất không còn bóng dáng, ưu thương cùng hoảng hốt cơ hồ cùng lúc xuất hiện, nhất cử nhất động của nàng đều tỏ vẻ sợ hãi...

Hiên Viên Tư Cửu cũng không nén được cảm giác hốt hoảng trong lòng. Hắn đã từng nhìn thấy bao giờ chưa nhỉ? Đã bao giờ nhìn thấy nụ cười chân tâm của nàng chưa? Đã bao giờ nhìn thấy nàng hốt hoảng thật sự như lúc này chưa?...

An An ngồi chỗ kia, ngọn đèn điện hắt lên gương mặt nàng như bóng phủ, nhìn Hiên Viên Tư Cửu đến ngơ ngác.

Mà lúc này, ngón tay An An khẽ xẹt qua ảnh chụp, mi nhíu lại một chút.

Trái tim Hiên Viên Tư Cửu đột nhiên run rẩy, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Giống như tái hiện một cảnh trong mơ, hắn nhớ đến một đêm An An đứng bên cửa sổ, mùi linh phong lan tràn ngập, ánh trăng màu bạc chiếu lên thân thể đơn bạc của An An... Còn có một chữ “Dạ”, nàng viết trên cửa sổ.

Trách không được nàng vĩnh viễn cười với hắn một cách trống rỗng, trách không được nàng đột nhiên lại hoảng hốt, trách không được đến tận bây giờ hắn vẫn không cảm giác được lòng của nàng...

“Tôi biết ở cách Tề An đường có một ngôi nhà, trên danh nghĩa là của Tô Vĩ Dạ nhưng thực chất do em mua.” Trên mặt Hiên Viên Tư Cửu càng lúc càng phủ đầy u ám, ngữ khí tức giận và hung bạo cuộn cuộn nổi lên. Hắn một tay hất những thứ trên bàn đi, lạnh giọng nói: “Em ở nơi đó hẹn hò cùng Tô Vĩ Dạ có đúng không? Em thích người đó! Em thích hắn, đúng không?”

Những mảnh vỡ của mấy chiếc bát vỡ khắp bốn phía, nước canh bắn lên trên sườn xám của An An. Trước ngực ẩm ướt một mảnh, vài từ màu nguyệt sắc chuyển thành vàng nghệ.

An An lao đảo đứng dậy, tự nhiên nàng cảm giác thật ghê tởm.

Ảnh chụp trong tay bị nàng siết lại nhẵn nhúm. Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó lại dần dần buông lỏng. Trầm mặc một hồi lâu, nàng mới chậm rãi phát lên tiếng.

“ Anh đừng có nói xấu về anh ấy như vậy! Cái gì mà hện hò? Ngôi nhà kia chính là.....chính là....một người họ hàng của em đang sống....Vĩ Dạ chỉ giúp em chiếu cố người đó thôi!”

“ Người họ hàng nào?”

“ Là họ hàng xa! Thân thể không tốt lại bị nghiện thuốc lá! Em chỉ là...”

“ Có quỷ mới tin! Em từ thuở nhỏ đã bán cho Cố Tích Niên, làm gì còn họ hàng thân thích nào nữa chứ?” Ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu lạnh như băng tựa hồ muốn đâm thủng nòng. Ánh mắt bén nhọn đó lại rất thâm sâu, giống như đang đánh giá hết thảy mọi thứ trước mặt. Biểu tình lạnh lùng kia, ánh mắt sắc bén kia, giống như lần đầu tiên gặp mặt, một chút cũng không lưu tình.

“ Quả thật là người thân của em! Tin hay không tùy anh!”

Thật vất vả mới nói xong chữ cuối cùng, An An đã run run đến không thể khống chế được.

“ Phải không? Vậy em đi nhìn một chút xem người phụ nữ mà em gọi là người thân kia và cái gã Tô Vĩ Dạ đó hiện tại xảy ra chuyện gì nhé!”

Hiên Viên Tư Cửu tự giấu cong khóe miệng lên cười. Đôi mắt nhìn An An không che dấu được sự khinh miệt khiến người ta không khỏi co rúm lại.

Nói xong, hấn hung hăng kéo An An ra ngoài.

Người hầu nghe thấy tiếng hai người cãi vã đã nhanh chóng tản đi từ lâu, chỉ còn Yên Hồng ở lại. Yên Hồng sớm đã bị Hiên Viên Tư Cửu dọa cho sợ hãi chết khiếp, nên chưa bao giờ dám tiến lại gần. Nhưng lúc này, cô nhìn An An một thân quần áo mỏng manh bị kéo ra ngoài, vội vàng liều mạng chạy đến giữ lấy An An, run run nói: “Cửu thiếu, ngài muốn tiểu thư đi cùng ngài thì trước hết hãy để tiểu thư mặc thêm quần áo vào đã! Như thế này ra ngoài thì không ổn đâu ạ!”

Hiên Viên Tư Cửu tựa hồ không nghĩ tới sẽ có người ngăn trở, rõ ràng cả kinh nhưng không hề nhìn Yên Hồng, ánh mắt vẫn sắc sảo nhìn An An, lạnh lùng giống như không hề quen biết nàng.

Giờ phút này, đầu tóc An An rối bời phát phơ trước mặt, trên người vẫn còn mặc bộ váy bị canh đổ vào....Nhìn nàng như vậy, hấn thấy ngực mình nhói đau.

Yên Hồng ngơ ngác nhìn bọn họ, thời gian trôi qua không biết đã bao lâu rồi?

“ Đúng là phải thay quần áo khác!” Sau đó, Hiên Viên Tư Cửu chậm rãi buông tay An An ra, đôi môi mỏng manh cong lên dữ tợn, tươi cười nhưng lại vô cùng tàn nhẫn, “ Có lẽ đây cũng là lần cuối cùng các người được gặp nhau!”

An An mở mắt nhìn khuôn mặt tươi cười tràn đầy giận dữ của Hiên Viên Tư Cửu, trong nháy mắt sự tuyệt vọng ở sâu thẳm trong cơ thể vỡ ra, bao phủ toàn thân thể nàng.

Kéo An An vào phòng ngủ rồi, Yên Hồng mới dám mở miệng, trên trán phủ một tầng mồ hôi.

“ Tiểu thư, làm sao bây giờ?”

“ Đánh điện thoại cho Phong Hiểu! Có lẽ....có lẽ....nể mặt Hà Trữ Tịch, may ra có thể cứu vãn”

An An ngồi ở trên bàn trang điểm cầm lấy bút run run viết một dãy số điện thoại.

Tiếp nhận số điện thoại, nhìn An An vẫn ngơ ngác như lúc nãy, Yên Hồng nhin không được lại hỏi: “ Như vậy liệu có được không?”

“ Không biết....Mặc cho số phận đi!”

An An đặt tay trước ngực, tuy rằng cảm thấy một cơn đau đốn, giống như là bị phồng, trong lòng lại hốt hoảng, rốt cuộc bản thân vẫn là một con người yếu đuối.

.....

Điện thoại reo vang vào lúc Hà Phong Hiểu đang ngủ say. Tiếp xong điện thoại, hấn vội vàng bật dậy mặc quần áo, ngay cả lái xe cũng không gọi, chỉ cầm chìa khóa rồi nhanh chân bước ra ngoài.

Hà Phong Hiểu vừa đi xuống dưới lầu thì thấy Hà Âm Hiểu đang ung dung ngồi trên ghế sofa.

“ Anh, nửa đêm không ngủ, đi ra ngoài làm gì nữa vậy?” Hà Âm Hiểu nhìn Hà Phong Hiểu không khỏi kinh ngạc, thản nhiên cười, ba phần mưu tính, bảy phần nghịch ngợm, bộ dáng vô cùng xinh đẹp, “ Không biết ai có mặt mũi lớn vậy, nửa đêm còn gọi anh hai đi ra ngoài được nhỉ?”

“ Không liên quan đến em!” Hà Phong Hiểu hậm hực nói, cũng không muốn dây dưa với cô em gái, lướt đi qua một cách thản nhiên như Hà Âm Hiểu không tồn tại.

Hà Phong Hiểu đi ra đến cửa, Hà Âm Hiểu cúi đầu xuống, đột nhiên lên tiếng: “ Chắc là chuyện có liên quan đến Cố An An kia phải không?”

Thân thể của Hà Phong Hiểu trong nháy mắt trở nên cứng nhắc, xoay người bình tĩnh nhìn Âm Hiểu, suy nghĩ một lát mới chần chờ nói: “ Em nói cái gì, Âm Hiểu?”

Hà Âm Hiểu vẫn cười duyên như trước, ánh mắt chằm chọc cùng ý cười nơi khóe miệng hòa hợp cùng một chỗ, hình thành một hình ảnh kỳ quái. Cô nàng bần tay lên chải tóc mai, nói: “ Em là một cô gái có thể vì tình yêu mà làm hết thấy!”

Hà Phong Hiểu trầm mặc một lúc, cũng chẳng hề quay sang nhìn cô, hồi lâu sau mới dùng ngữ khí thông thả vững vàng nói: “Em quá tùy hứng rồi đấy! Hại người cũng là tự hại mình, đạo lý này em có hiểu không?”

Hà Âm Hiểu đột nhiên phát hiện, ánh mắt của anh trai đang nhìn mình thâm thúy đến mức nào, ở trong sâu thẳm ẩn chứa sự thống khổ. Cô hít một hơi thật sâu, thu hồi ý cười kêu căng, cười lạnh nói: “ Anh hai, mấy năm nay, anh so với người hoạt tử chẳng khác nhau là mấy, hiếm lắm mới được nhìn thấy anh phát hỏa như bây giờ, xem ra mị lực của Cố An An kia cũng không phải là nhỏ. Nhưng, em mới là em gái của anh, là người thân của anh, em hy vọng anh sẽ không phá hỏng kế hoạch của em!”

Hà Phong Hiểu nhìn Hà Âm Hiểu, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng xúc động, muốn tiến lên tát một cái cho cô em gái đang bị ghen tuông làm mờ mắt này. Nhưng thân hình của hắn chỉ hơn lay lay một chút, chúng quy không hề dao động.

Hà Âm Hiểu cũng im lặng nhìn hắn, nhưng cô không xác định liệu có phải Hà Phong Hiểu đang nhìn mình hay không. Bởi vì, trong đôi mắt đẹp còn hơn cả mắt của thiếu nữ kia giờ phút này hoàn toàn mờ mịt u ám.

Sau đó, Hà Phong Hiểu xoay người bước ra khỏi cửa. Vừa ra đến cửa trước, hắn xoay người lại nhìn Âm Hiểu, muốn nói lại thôi.

Người hầu châm thêm trà nóng, Hà Âm Hiểu lại từ từ thưởng thức, tâm thần không yên mà đưa ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cửa sổ đổ nước sơn màu trắng, rèm cửa chỉ kéo hạ một nửa.

Hà Âm Hiểu cứ ngồi như vậy.

Tối nay tựa hồ đặc biệt lạnh lẽo.

.....

Lúc Hà Phong Hiểu đi đến nhà giam thì trời cũng vừa rạng sáng.

Ngục giam này toàn bộ đều đã được giới nghiêm, binh lính vác súng trên vai, đạn lên sẵn trong nòng thẳng tắp. Quân trang màu nhung đen, đúng là người của Hiến Viên Tư Cữu. Thấy có xe tiến vào, bọn họ giờ súng chặn lại. Mũi lê trên đầu súng lóe lên tia sáng sắc nhọn dưới ánh đèn điện.

Hà Phong Hiểu bước xuống xe, sư trưởng nhận ra hắn, đi tới nghiêm chỉnh hành lễ, cũng kính nói: “ Hà thiếu gia, trẻ thể này mà vẫn muốn đi thăm người nào hay sao? Hôm nay chỉ sợ cậu đi một chuyến vô ích rồi, bên trên đã ra lệnh, nơi này hiện đang giới nghiêm.”

Hà Phong Hiểu lạnh lùng nói: “ Cữu thiếu ở đâu? Gia phụ của tôi có một vài thứ muốn tôi giao cho ngài ấy!”

Người nọ sững sốt, việc Hiên Viên Tư Cửu ở đây có rất ít người biết, Hà Trữ Tịch lại là người tâm phúc, nếu ban đêm lặn lội đến như thế này chắc chắn có chuyện quan trọng, vì thế không dám chậm trễ nói: “Xin cậu đợi ột chút, tôi đi thông báo một tiếng.”

Hà Phong Hiểu đành chờ đợi trong gió đêm. Hắn châm một điếu thuốc lên hút. Thuốc vừa hút xong, người nọ mới đi ra mời hắn vào.

Phòng giam u ám lạnh lẽo cũng có trạm gác, so với ngày thường thì nghiêm cẩn hơn mấy phần.

Nhà tù được xây dựng thấp hơn so với nhà bình thường, cho nên không khí ở đây rất ẩm ướt. Chỉ có hai lỗ thông khí nho nhỏ, nhưng nó ở vị trí đủ cao để không ai có thể với tới được. Làn theo ánh đèn mờ ảo có thể nhìn thấy một hành lang màu xám, một bức tường màu trắng đã biến thành màu đen. Chuột, gián, chậm rãi di động trên sàn nhà nhầy nhót. Trong mỗi phòng giam đều có phạm nhân. Có tiếng kêu rên rỉ, có tiếng cười điên dại, có người giống như tử thi không hề nhúc nhích đang nằm, có cả những đầu lâu khô xương mục rỗng rải rác ở bên trong.

Còn chưa đi đến cửa thất, Hà Phong Hiểu đã nghe thấy tiếng của Cố An An. Tiếng kêu thê thảm, giống như dùng hết toàn bộ sức lực....

“ Anh đừng nói cho Phong Hiểu biết! Đừng mà....Trăm ngàn lần đừng nói... Là tôi bảo người gọi anh ấy đến...trăm ngàn lần đừng nói với anh ấy điều gì...”

Một An An luôn luôn ần nhẫn chịu đựng đã không còn, hiện tại nàng chỉ còn hoảng hốt và sợ hãi.

Trong phòng khảo hình chỉ có một bóng đèn, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào khiến đèn loạng choạng lung lay, giống như quả lắc của một chiếc đồng hồ để bàn bên tường xếp đầy những dụng cụ khảo hình: roi da, kẹp, bàn ủi, thiết liên.... Mỗi thứ đều được bày biện một cách chỉnh tề, bên trên còn vương máu người.

Bên này có một chiếc áng, hai chiếc ghế bành mới tinh hình như là vừa mới được chuyển đến. Một người phụ nữ mặt mũi đầy sẹo đang nằm trên chiếc áng thở hổn hển. Trên bộ sườn xám sa tanh có vài vết nứt, hình như đó là vết roi, nhưng không nghiêm trọng lắm.

Tô Vĩ Dạ bị trói trên cột đá, trên người cũng có vết roi.

Hai tay Cố An An vẫn còn đang duy trì tư thế cầu khẩn, nhưng vừa nhìn thấy Hà Phong Hiểu đi vào, sắc mặt của nàng bỗng trở nên tái nhợt, thân mình không nhin được mà run run, rốt cuộc cũng không nói lên lời.

Hiên Viên Tư Cửu ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt chuyên chú nhìn vào An An, giống như không nhìn thấy Phong Hiểu bước vào. Cách nửa này hắn mới nhìn qua người phụ nữ mặt sẹo kia, nói: “ Phong Hiểu, cậu xem xem, cậu có biết cô ta không?! An An nói cô ta là Cố Nam Nam.”

Không khí xung quanh dường như ngưng kết lại, chỉ có ngọn đèn lay động, lời nói mang theo ý tứ âm trầm khiến người ta không rét mà run.

Người phụ nữ mặt sẹo đột nhiên run lên, đầu cúi thấp hơn.

An An tuyệt vọng, đôi mắt ảm đạm rũ xuống, giống như người sắp chết khát trong sa mạc tìm thấy nguồn nước nhưng lại phát hiện ra nước đó có độc, quả thật quá bi ai.

Nàng bỏ nhào vào lòng Phong Hiểu, ngón tay bạch ngọc kéo lấy áo của hắn, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Hà Phong Hiểu. Ngọn đèn chiếu lên mắt của An An, hy vọng cuối cùng đã biến thành tuyệt vọng: “ Phong Hiểu, thực xin lỗi! Em xin lỗi anh...”

Hà Phong Hiểu giống như không nghe thấy An An nói gì, chỉ cứng ngắc lặng yên nhìn Cố Nam Nam.

Bỏ qua vẻ sẹo dài tinh mịn kia, thân hình quen thuộc, ngũ quan quen thuộc...

“ Là em sao? Là em phải không?”

“ Không phải! Không phải! Anhnhận lầm người rồi!”

Giọng nói của Cố Nam Nam mang theo buồn bã nhưng âm sắc lại từ tính một cách kì dị.

11. Chương 11: Tuyết Rơi Mai Rụng

~Chúc Mừng Năm Mới!

~Hà Phong Hiểu cảm thấy yết hầu của mình có một cổ hương vị sấp áp đau đớn nổi lên khiến anh không nói thành lời, vì ngạnh sinh mà lại nuốt trở vào. Mỗi mấp máy muốn nói lại thôi, giống như con cá dưới nước bắt lực hô hấp không khí lạnh như băng trên bờ.

Bao nhiêu lần, đã bao nhiêu lần bên tai anh vang vẳng tiếng nói này, gọi tên của anh...

Trong đầu của Hà Phong Hiểu lúc này hoàn toàn trống rỗng, muốn khóc hay muốn cười, hần cũng không tài nào phân biệt nổi. Có một loại cảm giác giống như sợ hãi, giống như hoảng hốt, tựa hồ như đang nằm mơ, lại có phần khát vọng...tất cả trong nháy mắt chiếm cứ hoàn toàn cảm xúc của anh. Màn sương mù trong tâm hồn chậm rãi tan ra, mơ hồ mà trầm trọng, đặt ở trong nơi sâu thẳm của tiềm thức, ép anh đến phát đau.

Anh muốn che dấu sự bối rối của mình, cật lực dùng ngữ khí bình tĩnh nhất để nói : “ Nam Nam! Là em sao?”

Cố Nam Nam vẫn nhắm nghiền đôi mắt như trước, thân mình kìm nén không được mà run run.

“ Phong Hiểu....Thực xin lỗi....” An An vội vàng cầm chặt lấy bàn tay gầy yếu của Phong Hiểu, những lời còn lại nói không nên lời, đôi môi tái nhợt nhẹ nhàng mấp máy.

Hà Phong Hiểu đột nhiên vung tay ra khỏi An An.

Hiên Viên Tư Cửu tiến lên từng bước, tiếp được An An tưởng chừng như sắp ngã.

Ngọn đèn loang lổ mờ lung bao trùm lên tất cả mọi người, giống như một làn khói mỏng.

Lòng An An đang quặn đau, cũng bất chấp đang ý lại trong lòng ai đó, chỉ lui thân mình lại một đoàn, tay níu lấy ngực. Nàng nhìn Hà Phong Hiểu nhắc từng bước nặng nề chậm chạp, xiêu xiêu vẹo vẹo đến gần Đại tỷ, trong ánh mắt kia tràn đầy sùng nịnh cùng quyến luyến, như nhìn bảo bối mà hần trân trọng nhất.

Cố Nam Nam run run, bị Hà Phong Hiểu ôm trong lòng. Sau nhiều nay, hần lại một lần nữa ôm lấy cô.

“ Bọn họ đều nói....em đã chết.... Nhưng mà....em....vẫn còn sống đây mà...!” Hà Phong Hiểu run run xoa xoa khuôn mặt đầy những vết sẹo, gian nan mở miệng nói.

Anh cười nhưng cười so với khóc còn khó coi hơn.

“ Anh....nhận sai người rồi!” Cố Nam Nam đẩy bàn tay Hà Phong Hiểu ra, tiếng nói suy yếu đầy bất lực.

“Anh làm sao mà nhận sai người được.....Emem...là vì biến thành như thế này nên mới rời khỏi anh sao?” Bàn tay cẩn thận giúp Cố Nam Nam lau đi những vết máu bẩn đen kết lại, khuôn mặt đầy vết sẹo chẳng chịt dần dần hiện lên rõ ràng, mà trong mắt anh cũng ngập tràn cảm giác đau thương cũng như vui mừng, “ Mấy năm nay, em luôn ở Hồ Đô mà anh lại không biết. Nam, anh sai rồi.... Anh sai lầm rất nhiều.....thế cho nên em mới không muốn nhìn mặt anh nữa, đúng không?”

Nói xong, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống từ khóe mắt Hà Phong Hiểu, rơi xuống trên tay Cố Nam Nam. Tiếp đó, lại thêm một giọt, rồi một giọt nữa.

Cố Nam Nam giật giật khóe môi một cách quái dị, tựa hồ như muốn mỉm cười, bàn tay đầy những vết sẹo trải rộng nhẹ nhàng đưa lên, ngọn tay chậm rãi xẹt qua gương mặt của Phong Hiểu, đôi mắt nhắm lại giống như người lâu rồi mới nhìn thấy ánh nắng mặt trời, lại vẫn mờ mịt như ẩn dưới một làn sương mờ, mê ly và ướt át: “ Phong Hiểu...”

Thời gian tựa hồ đã làm âm sắc say lòng người của Cố Nam Nam thay đổi không ít, anh còn nhớ rõ, khi đó Nam Nam rất cao ngạo, chỉ khi đối với anh mới mỉm cười khe một cái...Lúm đồng tiền nở rộ như phát ra ánh sáng chiếu cả nhân gian. Khi đó bọn họ lại bị mọi người cản trở, yêu nhau rất vất vả.....Anh thống hận

bản thân không có dũng khí dám đi theo Nam Nam, kéo dài hơi tàn suốt ngần ấy năm vô ích....Rất cuộc cũng chờ được cô, nhưng mà...

Bàn tay Hà Phong Hiểu gian nan từ cánh tay Nam Nam chuyển lên gương mặt rồi nhẹ nhàng luồn qua mái tóc loạn xạ của cô...Trên tay anh còn dính máu của Nam Nam, ánh mắt của anh dần dần trở nên cuồng loạn, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp: “ Nam...”

Đôi mắt của Cố Nam Nam bị nước mắt phủ kín, cơ hồ không thể thấy rõ Phong Hiểu, chỉ cảm thấy những giọt nước mắt ẩm ướt nóng hổi của anh rơi trên tay, tìm đến hơi thở nghẹn ngào của anh, bàn tay lạnh lẽo vuốt lên hai mắt của anh.

Cô còn nhớ rất rõ, bóng áo trắng kia, đó là một thiếu niên tuấn mỹ, ánh mắt tin thuần giống như bông tuyết mùa đông, không thấy được thế sự xấu xí và tà ác. Nhưng khi bị anh si ngốc nhìn, cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Cô còn nhớ rõ câu đầu tiên mà anh nói: chân thành tha thiết không hề dối trá, tôi thích em.

Có một ngày cô đi xã giao trở về, anh từ trên tầng cầu nhảy vọt xuống trước mặt. Trong hô hấp mang theo mùi hoa quế, giống như là say bất lấy tay cô, lẩm bẩm nói: “ Em có biết điển cổ “ Hồng phát đem bồn”không? Chúng ta hãy đi đi! Cao chạy xa bay, đến một nơi không ai biết chúng ta...”

Cô cũng uống rượu, cũng say, ở trong vòng tay của anh hoàn toàn trở thành một người phụ nữ bình thường.

Bọn họ dùng tất cả những gì đang có để chuộc thân cho cô.

Sau đó, tình yêu như thứ độc dược che kín toàn thân, thiêu đốt cả lý trí lẫn tâm hồn của cô. Cô không hề phòng bị mà uống hết chén trà có mê dược kia.

Sự tình sau đó thế nào cô hiểu rõ hơn ai hết, rõ ràng khiến cô đau đớn đến tận xương, người kia hoàn toàn không giống Phong Hiểu, nhưng thể thể có cùng huyết thống với Phong Hiểu của lão đề ép cô hết lần này đến lần khác...Cô run run rẩy rẩy, từ chân tóc đến đầu ngón chân đều vô lực phản kháng. Cô đã cầu khẩn, cầu khẩn ai đó đến cứu cô, nhưng rốt cuộc vẫn không có.

Cuối cùng hết thảy cũng chấm dứt, vào đúng thời điểm cô dơ bản nhất, Phong Hiểu lại đến.

Phong Hiểu gắt gao cắn môi, cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng đứng nhìn cô.

Toàn bộ căn phòng lúc đó một chút thanh âm cũng không có, trời còn chưa tối nhưng hết thảy đều là một màu xám xịt. Qua lớp bụi bay lơ lửng trong không khí, anh dùng ánh mắt vô tà giống như một đứa nhỏ nhìn cô, nhìn cô như thứ nhơ bẩn kinh tởm nhất thế giới này.

Thân bất do kỷ mà phản bội, bị phản bội, thân bất do kỷ mà thương tổn, bị thương tổn....Không thể nào lựa chọn, không cách nào lựa chọn.

Cô rốt cuộc không thể nào chịu đựng nổi, nức nở phát ra tiếng khóc thật to, lấy tay che mặt, giống như kẻ điên mà hét chói tai: “ Đừng nhìn em! Phong Hiểu, đừng nhìn!”

Mà anh vẫn nhìn cô như cũ, giống như gương, muốn biến cô thành những mảnh vụn...

“ Phong Hiểu, em chung quy không phải Hồng Phát...”

Ngay sau đó, cô lấy tư thế bình sinh tao nhã nhất, giống như một cánh bị bắn rụng, rơi thẳng xuống mặt đất.

Lờ mờ nhận thấy, một bàn tay hướng đến chính mình, thanh âm của hắc thê lương giống như dã thú gào thét, sau đó cánh tay càng ngày càng xa...

Cuối cùng, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, cô cuối cùng cũng cảm thấy sung sướng khi nghĩ thấy mùi vị của cái chết.

Nhưng mà, vận mệnh lại một lần nữa đùa bỡn cô, cô không chết...Còn sống, không chỉ mất đi những thống khổ trước kia mà còn cả dung mạo của chính mình.

Vô số đêm khuya cô gọi tên anh, lại không có người nào trả lời cô. Trừ bỏ tịch mịch, âm thanh khởi động bắt đầu, cái gì cô cũng không nghe thấy, trừ bỏ hắc ám vẫn là hắc ám, không cùng và tuyệt vọng dần dần

ngập đầu.... Vừa mở mắt ra là bao nhiêu hình ảnh vồng tú vô kị cứ ập đến áp chế cô, cô ngay cả một nơi trốn tránh cũng không có.

An An đã từng khéo léo nói với cô hãy để Phong Hiểu biết cô vẫn còn sống, nhưng cô hiện tại đã nghiện á phiện đến mức thân thể suy sụp, dung mạo lại không có... Cô lấy cái gì để đi gặp anh... Cô không dám gặp lại anh, cũng không thể gặp lại anh, cô đã mất đi hết thấy, vạn nhất nếu mất đi tình yêu của anh nữa, cô nên làm sao bây giờ?

Nhưng giờ khắc này, rốt cuộc Phong Hiểu cũng đã đến bên cô rồi, còn cười với cô. Phong Hiểu nhanh cầm chặt lấy tay cô, lòng của cô giống như bị cắt thành trăm ngàn lát mỏng.

Hiên Viên Tư Cửu bình tĩnh nhìn xem tình cảnh bi thương của hai người trước mặt, trong mắt hiện lên sự thương hại không dễ nhận thấy. Đột nhiên, hắn mỉm cười, không chút do dự mà nâng tay An An lên, cúi đầu hôn xuống những đầu ngón tay của nàng, ánh mắt chứa đầy hàn khí bức người áp bách An An, nói một cách mềm nhẹ: “ Xem ra em cũng không gạt anh, cho nên...”

An An đã cực kỳ sợ hãi, trong lòng run lên, hít một hơi thật sâu rồi mới mở miệng: “ Anh muốn làm cái gì? Đừng làm khó họ, hai người bọn họ.... Đại tỷ và Phong Hiểu đã khổ sở lắm rồi...”

Hiên Viên Tư Cửu mỉm cười nói: “ Phong Hiểu, tôi có thể giúp các người, giúp các người cao chạy xa bay, tránh khỏi bàn tay của cha cậu!”

Hà Phong Hiểu như nghe mà không hiểu, ngơ ngác nửa ngày mới quay ra nhìn Hiên Viên Tư Cửu, sau đó lại nhìn Cố Nam Nam, hốt hoảng mở miệng: “ Em nghe thấy không? Chúng ta có thể cao chạy xa bay, đến một nơi không ai biết chúng ta, một lần nữa bắt đầu...”

Hà Phong Hiểu nghĩ Cố Nam Nam sẽ vui mừng, nhưng ngoài ý muốn, vẻ mặt của cô mở mồm, con ngươi đen tròn chớp động mê muội, tiếng nói phát ra đầy bất an và chần chừ: “ Chúng ta....còn..có thể sao?”

Hà Phong Hiểu nghĩ Cố Nam Nam vì kinh hãi quá mà ngây người, lại phát hiện bàn tay của cô nắm chặt lấy vạt áo của anh, dần dần đứng lên, môi tím tái, đầu túa ra mồ hôi lạnh.

“ Em làm sao vậy?”

Nam Nam có điểm hoảng hốt, nghe được giọng nói của Hà Phong Hiểu bên tai, nhưng mơ hồ giống như xa cách ngàn trùng. Cô ngẩng đầu, mơ hồ nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Phong Hiểu ở trước mặt. Cô muốn giơ tay lên nhưng phát hiện bàn tay sớm đã không còn nghe lệnh của chính mình, chỉ gắt gao chế trụ ở trước ngực của hắn, cố gắng hấp thụ lấy không khí.

Trên người Phong Hiểu có hương vị thuốc lá. Đó là hương vị mà chỉ người hút thuốc nhiều năm mới có, mà năm đó Phong Hiểu không hút thuốc...

Cố Nam Nam ở trước ngực Hà Phong Hiểu giống như một ngọn lửa đang cháy hừng hực, nóng đến phát đau. Đầu của cô vùi thật sâu vào người Phong Hiểu, nói đứt quãng: “ Không có việc gì! Không có việc gì.....Chỉ là...em lại lên cơn nghiện thuốc thôi...”

“ Em nghiện thuốc? Cai đi, cai đi có được không?”

“ Được!...Em....hiện tại...sẽ cai ngay...”

Gật gật đầu, gương mặt phong trần tràn đầy gợn sóng mỉm cười một cái. Nụ cười đó xứng danh với hai chữ “ Ôn Nhu”.

Sau đó, cả người Cố Nam Nam đều run lên.

Hà Phong Hiểu lúc đầu chỉ nghĩ Cố Nam Nam nghiện thuốc lá quá thôi, nên anh ôm cô thật chặt, nhưng dần dần lại thấy có gì đó không đúng.

Sắc mặt Cố Nam Nam ngày càng tái nhợt, máu tươi tràn ra ở khóe môi. Đôi mắt của cô mờ mịt nhìn Hà Phong Hiểu, trong mắt phủ kín nước phản chiếu ánh sáng mà trở nên sáng bóng long lanh. Sau đó, giống như không chịu nổi ánh đèn lay động nên khép lại.

Máu dần dần nhuộm đỏ cả bàn tay của Phong Hiểu, nhuộm cả lên quần áo của anh, ánh mắt của anh trong khoảnh khắc trở nên vô cùng thống khổ. Tiếng nói giật giật ở nơi hầu kết thoát ra tạo thành những tiếng rên rỉ: “Thầy thuốc! Gọi thầy thuốc mau lên! Xin các người mau gọi thầy thuốc!”

Mọi người chấn kinh, chỉ có Tô Vĩ Dạ đang bị trói trên cột khăn khăn kêu lên: “ Tôi chính là thầy thuốc!”

Lính cai ngục vội vàng đi tới cởi dây trói, Tô Vĩ Dạ bất chấp thân mình đang đau xót, bước lên phía trước nắm lấy cổ tay Cố Nam Nam.

Kinh ngạc trong chốc lát, sau đó hoảng hốt ngẩng đầu, không dám nhìn thẳng vào gương mặt thê lương của Hà Phong Hiểu, thong thả lắc lắc đầu.

“ Thân thể của cô ấy lúc trước bị trọng thương đến suýt chết, vốn đã không tốt. Mấy năm nay, cô ấy lại hút quá nhiều thuốc nha phiến, ngày thường lại ít dùng thuốc chống lại, dĩ nhiên là sa cơ lỡ vận. May mà chỉ bị ngoại thương, mừng rỡ hóa bị ai.....Tự nhiên sẽ như đèn cạn dầu mà tắt...”

Hà Phong Hiểu không dám tin nhìn Tô Vĩ Dạ, Tô Vĩ Dạ không dám nhìn thẳng vào mắt của anh. Giống như một đứa trẻ bị lạc đường, anh đưa ánh mắt cầu xin nhìn về những người khác.

Đôi mắt quá mức thảm thiết kia khiến ai nhìn vào cũng phải né tránh, An An chống đỡ không được, tê liệt ngã vào trong lòng Hiên Viên Tư Cửu.

Mà Hiên Viên Tư Cửu bình tĩnh nhìn Hà Phong Hiểu, trong mắt mơ hồ hiện lên tia đồng cảm.

Hà Phong Hiểu lại một lần nữa cúi đầu nhìn Cố Nam Nam, hô hấp nhanh chóng trầm xuống. Anh lắc đầu, lắc đầu một cách không khống chế nổi, cái gì cũng không nói.

Nam Nam lại cười, giống như đã lường trước được kết cục như thế này. Mắt của cô đã mơ hồ, dưới ánh sáng nhàn nhạt, gương mặt Hà Phong Hiểu hiện lên không quá rõ ràng. Nhưng cô biết rõ, vẫn luôn biết, mãi mãi biết rằng, trong mắt của Phong Hiểu chỉ có mình cô thôi....

Môi Nam Nam rung lên, tiếng nói rất thấp không thể nghe rõ ràng: “ Phong Hiểu, em tuy rằng không thể được như Hồng Phát, nhưng dù sao em cũng rất hạnh phúc.....Bởi vì, anh yêu em, yêu vẫn chưa bao giờ thay đổi.....Đáng tiếc...đã quá muộn...”

Hà Phong Hiểu nhìn, yên lặng nhìn cô. Tiếng nói của Cố Nam Nam dần dần biến mất, ánh đèn lay động lác lác trên khuôn mặt của cô, có thể nhìn thấy rõ nụ cười, gương mặt nhợt nhạt nhuộm một tầng đỏ ửng, giống như trong khoảnh khắc Nam Nam đã trở lại là cô gái kinh hoa mãn danh năm nào.Tay vô lực buông xuống, tựa hồ như không có gì bám trụ mà rơi xuống. Cuối cùng, cánh tay cũng dừng lại, hơi thở của cô cũng không còn nữa. Mắt của cô hơi hơi khép hờ, giống như đang ngủ mơ.

Hà Phong Hiểu gắt gao ôm chặt lấy Cố Nam Nam, cắn chặt môi, nhưng máu tươi không hề chảy ra. Thật lâu sau, hai giọt nước mắt trong suốt mới từ khóe mắt của anh rơi xuống, ướt đầm hai má. Anh cẩn thận hôn lên đôi môi của Cố Nam Nam.

Trên mặt Nam Nam vẫn còn lưu lại nụ cười.

Hơi thở của Hà Phong Hiểu cơ hồ đã biến mất. Tim cơ hồ như muốn ngừng đập. Đau đến hít thở không thông, đau đến cứng ngắc, đau đến.....sắp chết.

Hà Phong Hiểu đột nhiên điên cuồng cười ha hả: “ An An! An An! Đây là số mệnh, em có thấy không? Không muốn tiếp nhận cũng phải nhận mệnh....”

Tiếng nói của Hà Phong Hiểu nghe qua thực sự âm trầm và khủng bố, giống như âm trầm nguyên rửa.

An An run run, muốn tiến lên nhưng lại bị một tiếng súng vang khiến nàng dừng bước.

Mùi thuốc súng qua đi là hương vị nồng nàn của nước mắt, là âm thanh của cái chết, tràn ngập trong không gian mờ nhạt.

Hà Phong Hiểu muốn đứng lên, nhưng thân thể run run không cách nào ngưng lại được. Súng lục bằng thép từ trong tay anh cùng với máu tươi đang trượt xuống, điểm hồng trên ngực dần dần nở rộ, dưới ngọn đèn vàng tiêu điểm vô cùng, trút mục kinh tâm.

Sau đó, anh ngã xuống bên người Cố Nam Nam, máu tươi không ngừng chảy ra, dọc theo quần áo, nhanh chóng hình thành những dấu vết không nhỏ.

Bên trong yên tĩnh một mảnh.

Giờ khắc này, An An chợt nghĩ đến, có một lần vào nửa đêm của ngày hè, ngoài cửa sổ, chim kêu khiến nàng không sao ngủ được. Rốt cuộc nhìn không được, nàng xỏ dép, đi đến bên cửa sổ.

Lúc này, tiếng chim kêu cũng ngừng.

Cửa sổ mở một cánh, gió mát đêm mùa hạ thổi bay tấm rèm cửa khẽ vuốt ve lên gò má của nàng. Ban công phòng của nàng thông với phòng Đại tỷ, mà Đại tỷ bây giờ chỉ mặc một kiện áo ngủ đứng ở ban công. Bóng hình Đại tỷ thản nhiên như gió mùa hạ, có hương hoa thơm thoang thoảng, bóng đêm che khuất một nửa khuôn mặt của Đại tỷ. Đại tỷ cười, nụ cười trong sáng thuần khiết như nước hòa tan cả đêm đen, không phải là nụ cười lạnh lùng, khách khí và cao ngạo trong mỗi lần đi xã giao ngày thường.

Nàng vùng trộm nhìn thì thấy Phong Hiểu đang đứng ở dưới ban công nhìn lên Đại tỷ, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như ánh sao tỏa sáng trong đêm....Cây xanh âm u trong đêm tối, ngẫu nhiên lại có một trận gió nhẹ thổi qua khiến cây kinh động mà lay động những tán lá.

Đại tỷ và Phong Hiểu chưa ai nói câu nào, chỉ yên lặng nhìn nhau.

Mà lúc này, An An kinh ngạc nhìn máu tươi loang lổ trên mặt đất, vẻ mặt giống như chưa từng nhìn thấy máu bao giờ. Nhìn màu đỏ âm thầm chói mắt kia, nàng không khỏi cảm thấy ngực mình buốt đau như có mũi dao vừa đâm vào. Một cảm giác nặng trĩu vô cùng.

Đó là sinh mệnh của Phong Hiểu và Đại tỷ.

“Phong Hiểu....Chị...” An An lảo đảo nghe không rõ tiếng, giống như tiếng rên rỉ trôi trong không khí.

An An muốn tiến lên nhưng Hiên Viên Tư Cửu giữ chặt lấy nàng. Nàng một chút cũng không động đậy được.

“Buông tay!” An An như không nhìn thấy người trước mặt, chỉ cảm thấy ngực đau vô cùng, trái tim co thắt lại. Đột nhiên, nàng thét chói tai, thân mình mềm nhũn, hai tay ôm lấy mặt, lời nói đứt quãng: “Buông ra....Tôi....tôi....chịu không nổi nữa rồi....Tôi sắp phát điên rồi....Sắp điên rồi....Anh buông tôi ra.....Xin anh buông tôi ra...”

Hiên Viên Tư Cửu bắt lấy hai tay của An An, giữ thật chặt giống như là sợ buông ra thì sẽ mất nàng ngay lập tức. Khoảng cách bọn họ gần như thế, hơi thở hòa vào nhau, ngọn đèn lác lác chiếu trên khuôn mặt anh tuấn của hắn hình thành một vầng sáng nhu hòa. Con người màu đen yên lặng nhìn An An, trong mắt có sự giằng co, bình tĩnh vào đôi mắt của An An, giống như tìm kiếm được một con đường đi mãi không thôi.

“Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tay em ra! Có có nghe thấy không?”

An An cũng nhìn Hiên Viên Tư Cửu. Chỉ nhìn hắn, cách lớp quần áo, nàng có thể cảm nhận trái tim hắn đang đập một cách điên cuồng, lòng nàng cũng nổi lên bão táp...

Ánh mắt An An dần dần hiện lên vẻ sợ hãi điên cuồng. Loại sợ hãi này cực kỳ mãnh liệt, vẻ mặt nàng thống khổ giống như bị xé rách, cảm giác giống như là....Quả thực giống như là....giống như là...Mất hết hi vọng.

Sau đó đau nhức truyền đến, chất lỏng nóng rực cuộn cuộn dâng lên trong cổ họng....An An loạn choạng che miệng lại, quỳ rạp xuống mặt đất. Những cảm xúc kia chẳng mấy chốc tuôn trào ra ngoài như nước tràn đê, máu rong ra ngoài khoe miệng, có vẻ không muốn ngừng.

“An An!”

An An nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng của Hiên Viên Tư Cửu, nhưng ánh mắt không tự chủ nổi mà cứ trợn lên, môi run run không ngừng, hắn nói tiếp gì sau đó nàng cũng không nghe thấy.

Cũng đắm chìm trong đau thương, Tô Vĩ Dạ nghe thấy tiếng của Hiên Viên Tư Cửu đầy hoảng hốt thì mới hồi phục tinh thần lại. Anh vội vàng đi qua, bàn tay theo bản năng đặt lên cổ tay An An, nhưng lại bị Hiên Viên Tư Cửu một cước đá văng ra xa.

Tô Vĩ Dạ chắt vạt ngã trên mặt đất, chỉ nhìn thấy trong mắt Hiên Viên Tư Cửu đầy phần hận giống như muốn phun lửa. Bất chấp sự đau đớn trên người, Tô Vĩ Dạ khàn khàn nói: “ Tôi là đại phu.”

Hiên Viên Tư Cửu tựa hồ cũng ngẩn ra, sau đó mới chậm rãi thả lỏng cảm xúc trong lòng, nhưng bàn tay vẫn gắt gao ôm chặt lấy An An, giống như sợ nàng sẽ bị ai đó cướp đi.

Tô Vĩ Dạ đặt tay lên mạch cổ tay của Cố An An, chỉ cảm thấy da thịt ở dưới tay mình rất lạnh, giống như toàn bộ độ ẩm đều theo máu của nàng phun ra ngoài. Mà thân thể của nàng lại lạnh đến phát run không ngừng, gắt gao cắn chặt lấy môi dưới, mặt thống khổ vụn vỡ, ánh sáng sắc nhọn cắt qua ánh mắt của nàng tạo thành như hình ảnh loang lổ bên trong, xả rời không chịu nổi.

Thần sắc như vậy Tô Vĩ Dạ mới chỉ nhìn thấy một lần, đó là lúc An An cầm những tấm bài vị người thân trên tay. Mà lúc này đây....An An lại một lần nữa mất đi người thân...Cha mẹ của Tô Vĩ Dạ đều đã chết trong chiến loạn, anh trai của anh vì không chịu nổi cuộc sống cơ cực bần hàn nên cũng tiếp tục rời xa anh...Nỗi đau khổ mất đi người thân, anh hiểu hơn ai hết.....Nhưng anh còn có thể khóc, còn An An muốn khóc cũng không thể khóc ra được.

Tô Vĩ Dạ đột nhiên cảm giác trên mặt mình thật lạnh. Nguyên lai, nước mắt đã rơi ướt đầm khuôn mặt từ lúc nào không biết, sau đó mới có cảm giác đau lòng, giống như có một cây kim châm chằng ngằn ngại gì mà đâm sâu đến tận cùng trái tim.

“ An An, đây là do tích tụ đau khổ trong lòng mà thành.....Khóc ra đi! Hãy khóc ra đi!”

An An khó chịu thở hổn hển, mắt hoa, đầu kêu ong ong, cảm giác bức bối đau nhức trong lòng càng lúc càng lan rộng. Một dòng máu đỏ tươi lại chảy ra từ mũi của nàng ra.

“ Vĩ Dạ...” An An mở miệng, khóe môi còn run run nhưng vẫn cố gắng mấp máy nói tiếp: “ Đừng khóc.....đừng khóc...”

Đại tỷ chết, Phong Hiểu chết, nàng cũng chưa khóc....Thật sự muốn khóc thật to....khóc hết nước mắt thì thôi....nhưng trong bóng đêm nhuốm đầu máu đỏ này, nàng chỉ có thể cắn chặt răng ...

“ An An, anh khóc thay em....Anh đến khóc thay cho em...”

Tô Vĩ Dạ gắt gao nắm lấy tay của Cố Nam Nam, nghẹn ngào đem mặt chôn trong bàn tay không độ ẩm của nàng. Một chút sau, ngữ điệu của anh hơi thấp xuống, giống như gió thổi, run run lạc điệu, tiếng nói vỡ vụn nhưng liều mạng muốn nói ra...

Bàn tay của An An hấp thụ những giọt lệ ẩm áp của anh. Một chút, một chút, từng giọt, từng giọt, thấm đầy trên bàn tay không độ ẩm của nàng.

An An run run vươn bàn tay còn lại về phía Tô Vĩ Dạ, một cơn ho mãnh liệt lại nổi lên. Mùi máu rất tanh, không nuốt xuống được, lại trào ra nơi khóe miệng.

Rất lạnh....Thật sự rất lạnh.... Cái ôm ẩm áp ngay trước mắt, những cảm xúc cố nén cùng cố chấp trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói, nàng khát vọng muốn anh ôm mình một chút mà thôi!

An An không biết, ánh mắt nàng nhìn Tô Vĩ Dạ dưới ánh đèn trở nên mờ mịt lung mờ ảo như thế nào. Đó là một loại tình yêu say đắm lại bị ai cực kỳ.

Hiên Viên Tư Cửu ở một bên trong thoáng chốc trở nên đáng sợ đến dọa người. Hắn có thể nhìn thấy ánh mắt thuần khiết không chút tạp chất nào của An An, một loại nhu tình khiến tim hắn đau đớn vô cùng.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ không hề dời mắt, trong trái tim lại có một tình cảm thực xa lạ, là khát vọng....Nhưng khát vọng cái gì chính hắn cũng không rõ.

Hiên Viên Tư Cửu từ trong suy nghĩ trở lại hiện thực, giống như vừa mới tỉnh mộng. Hắn đứng dậy, đá văng Tô Vĩ Dạ, từ bên hông lấy một khẩu súng chia thẳng vào Tô Vĩ Dạ.

Họng súng đen thùi lụi như ác quỷ nhe bộ răng nanh, ào ào đến tấn công Tô Vĩ Dạ.

Cò súng căng thẳng, cơ hồ đã có mấy viên đạn được bắn ra.

An An theo bản năng ôm lấy chân Hiên Viên Tư Cửu. Hiên Viên Tư Cửu có thể cảm nhận được bàn tay An An đang cố hết sức ôm lấy chân của hắn, hơi ấm của nàng xuyên qua lớp vải quân phục dày dặn, xuyên qua cả máu, xuyên qua da thịt, thẳng tiến vào trái tim của hắn.

“Tha cho anh ấy.....Tôi xin anh...”

An An nằm ở dưới chân Hiên Viên Tư Cửu thở dốc cố nói hết lời, tóc đen bay toát loạn, gương mặt trắng bệch nhợt nhạt không chút huyết sắc giống như bông tuyết trắng tinh. Khóe môi nàng dính chất lỏng còn chưa khô, sườn xám dính đầy máu tươi, loang lổ giống như hoa đỏ thắm thêu trên nền áo.

“Cầu xin anh, hãy tha cho anh ấy!”

Lời nói cắt đứt suy nghĩ của hắn, nàng gần như dùng hết toàn bộ sức lực của mình để thốt lên. Đau đớn và kích thích. Ha, ba giây sau, Hiên Viên Tư Cửu mới nhìn Tô Vĩ Dạ bằng ánh mắt đã có phần do dự, sau đó mới chậm rãi thu súng về.

Đây là lần đầu tiên An An cầu xin hắn...Môi nàng dính đầy máu nhưng vẫn cố mở miệng cầu xin ột người đàn ông khác.

Khóe miệng Hiên Viên Tư Cửu đông cứng co rúm lại, tươi cười một cách tàn nhẫn, ánh mắt đảo qua đôi mắt nhìn không thấy bóng hình hắn của An An. An An chỉ nghe thấy tiếng hắn như thì thầm bên tai nói: “Em cầu xin tôi?”

An An cố gắng ngẩng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Tư Cửu, hô hấp mỗi lúc một trầm trọng, càng ngày càng thoát phá, giống như không ngưng lại. Bàn tay cố chấp giữ lấy gấu quần của hắn, dùng hết sức để không buông lỏng, móng tay khấp cả vào bắp thịt của hắn, nàng nói: “Đúng vậy.....tôi cầu xin anh.....cầu xin anh....”

“Bù lại, em phải đáp ứng tôi một điều kiện.” Hiên Viên Tư Cửu ngồi xổm xuống, ánh mắt tối đen như nhìn xuống tận đáy lòng của An An, trong nháy mắt con ngươi của hắn hiện lên tia sáng, An An cũng không dám chống đối. Giọng nói của hắn vẫn luôn lạnh lẽo đến cực điểm, cơ hồ giống như thiên miên: “Tôi muốn tình yêu của em! Tôi muốn em yêu tôi!”

Yết hầu như có lửa đốt....Gương mặt tuần mỹ của Hiên Viên Tư Cửu gần trong gang tấc...nhìn nàng bức thiết và khát vọng...giống như một đứa trẻ tha thiết đòi có món đồ chơi nó thích. Lửa trong hình thất chấp bập bùng lép ba lép bép, cộng thêm cả một ngọn đèn điện sáng mãi khiến bóng người càng hiện lên rõ ràng.

An An đột nhiên có chút mê muội, khó thở, nghiêng đầu không dám nhìn Hiên Viên Tư Cửu. Trái tim như bị nhéo mạnh, phỉếm đau, đau đến mức mùi máu tanh lại dấy lên yết hầu, chực chờ muốn xông ra ngoài.

“Được....”

oOo

Ba người các nàng cùng nhau lớn lên ở Cổ trạch. Lúc những đứa bé gái cùng tuổi khác được làm nũng trong lòng cha mẹ thì các nàng đã phải học, phải luyện tập cách câu dẫn ánh mắt của người khác như thế nào. Lúc những đứa trẻ khác vui đùa tranh giành đồ chơi với nhau thì các nàng đã học xong cách đi đứng tạo dáng vẻ dụ hoặc đàn ông. Lúc những đứa bé đó nằm trong lòng cha mẹ nghe kể chuyện cổ tích thì các nàng phải ngày đêm học luyện cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú. Nhớ có một lúc vừa từ phòng học về xong, không chịu nổi sự oi bức của mùa hè, cả ba vụng trộm trốn ra ngoài công viên chơi. Nơi đó có một cầu gỗ từ xưa, các nàng tựa trên lan can ngắm nhìn nước sông chảy. Nước sông mang theo một sắc lam nhợt nhạt, bên bờ có một cái cây nở hoa phớt hồng, nhưng không biết đó là hoa gì. Nhánh cây sà sà xuống mặt nước, ảnh hoa lưu lại trong nước. Gió ẩm thổi qua khiến mặt nước nổi sóng, hoa ảnh theo đó mà dập dềnh nhấp nhô lên xuống. Dưới cầu, có một đôi uyên ương quấn quýt, đầu chụm xuống dòng nước, sau đó cả thân mình cũng ngụp xuống, một lúc sau lại từ trong nước ngoi lên. Những hạt nước từ trên bộ cánh của chúng rũ xuống long lanh giống như những viên trân châu.

“Độc cầu nhân lâu dài, ngàn dặm cộng thuyền uyên.” Đại tỷ chống má, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ.

“Chị đừng nói, chỉ muốn làm uyên ương không muốn làm tiên nhé!”

“ Cảnh trí tuy đẹp nhưng lại kém xa với vinh hoa phú quý, đình son lầu bạc.” Nhị tỷ cũng không tiếc quay đầu, lạnh lùng châm biếm các nàng.

“ Nhị tỷ, chị càng ngày càng giống mẹ!”

“ Nha đầu chết tiệt kia! Đại tỷ, chị xem, nó xỏ xiên em hay chưa kia!”

Ánh thái dương như ngọn lửa hồng hiện lên trên khuôn mặt Nhị tỷ, nụ cười khoái hoạt vô cùng.

Vừa cười vừa mắng nhau, bất tri bất giác các nàng phát hiện ra trời đã tối từ bao giờ liền vội vàng trở về ngay. Chỉ có một mình nàng thờ hờn hển, luôn không theo kịp các chị.

“ Đại tỷ, các chị chậm một chút! Em đuổi theo không kịp!”

Vừa nói lại không nhìn xuống dưới chân, nàng bị vấp mà ngã phịch xuống đất. Các chị đã chạy xa trông thấy liền vội vã chạy lại.

“ Có sao không? Thật là một cô bé ngốc!” Đại tỷ ngồi xổm xuống, bắt đắc dĩ cười nói: “ Lên đi! Chị công em về nhà!”

“ Em tưởng được khen à? Đại tỷ, chị nhìn một cái, em ấy đã lớn như vậy rồi mà ngay cả đi đường cũng không làm tốt được sao? Đường làm ra là để đi chứ không phải để ngồi! Em đây là đang đi đường hay ngồi đường vậy, An An?” Nhị tỷ đứng một chỗ, mắt cười trong veo, tay che miệng. Nàng nhin không được mà co rụt người lại, không dám nhìn những người đi đường.

Ngày ấy, nàng được Đại tỷ và Nhị tỷ thay phiên nhau công về đến nhà. Trong trí nhớ của nàng, vài may áo của Đại tỷ mềm mại cực kỳ, còn có thể chậm chậm cảm nhận được nhiệt độ trong người của Đại tỷ, giống như một hương thơm thấm nhuần...

“ An An! An An!”

Có người kêu chính mình, nàng từ trong suy nghĩ mê mộng bị xé rách mà tỉnh lại. Mở mắt ra thì nhìn thấy Hiên Viên Tư Cửu ở bên người, bỏ đi quần trang xanh đen, chỉ mặc một bộ quần áo mà trắng mỏng, trên mặt còn có biểu tình thân thiết vô cùng.

“ Uống thuốc trước đã rồi hẵng ngủ tiếp!”

An An miễn cưỡng theo bàn tay Hiên Viên Tư Cửu đỡ mà ngồi dậy. Bên trong cực ấm, nàng tựa hồ đã ngủ rất lâu, một kiện áo ngủ màu hồng đã bị hân mồ hôi đến ẩm ướt.

Rèm cửa sổ bằng nhung được hé một nửa, ngoài kia mặt trời đã ngả dần về hướng tây. Ánh mặt trời chiếu vào là một chùm ánh sáng màu hồng, như mộng như yên.

Ngực An An vẫn đau đớn vô cùng, cơ hồ không hề ngồi thẳng thắt lưng được, nhưng mặt vẫn biểu tình tươi cười một cách thần nhiên. Một bàn tay vươn ra muốn tiếp nhận thuốc từ trong tay hẩn, đến cuối cùng chỉ đây, bàn tay Hiên Viên Tư Cửu sang một bên, những viên thuốc vỏ bọc đường rơi xuống.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn nàng. An An lại chưa từng nhìn chính diện với hẩn.

“ Làm sao vậy?”

“ Em nằm mơ, mơ thấy chuyện trước kia....Có một lần em bị ngã đau chân, Đại tỷ công em. Chị ấy tuy ngoài mặt lạnh lùng nhưng bên trong thì cực kỳ ấm áp. Em trước kia thường hay sinh bệnh, mỗi lần đều là Đại tỷ luôn ở bên giường chăm sóc em....Khi đó, em còn nhỏ, không hiểu chuyện, chỉ khóc và nín gấu áo của chị ấy, nói đừng đi với cái tên xinh đẹp giống như con gái kia....”

An An cúi đầu, ở bên giường có trải một tấm thảm nhung rất dày. Màu sắc đỏ tươi của nó khiến nàng nhớ đến cái đệm ở trong ngực thất u ám kia. Máu chảy từng giọt nhiễm đỏ mọi thứ, nàng vẫn nhớ rõ ràng nỗi bi ai trong mắt của Phong Hiểu.... Trong lòng như có thứ gì đó sụp đổ, một tình cảm không hiểu nổi giống như bàn tay vô hình gắt gao bóp nghẹt trái tim nàng, khiến nàng đau đớn không chịu nổi.

“ Thật lâu sau...mọi chuyện.. Phong Hiểu trở nên càng ngày càng suy sụp, có đôi khi em cảm thấy trên người anh ấy không hề có hơi thở....Em tự hỏi nếu lúc trước em nói ra, có phải Đại tỷ và Phong Hiểu đã được ở bên nhau rồi không? Bọn họ có phải sẽ sống bên nhau hạnh phúc rồi hay không?”

Nếu chết đi có phải là rất tốt?

An An bình tĩnh nói xong lại vừa nghĩ đến nếu nàng chết đi có phải sẽ thoát khỏi hết thầy? Hẳn giàu có, quyền thế, địa vị....Đều sẽ không còn liên quan gì đến nàng

12. Chương 12: Còn Mãi Vấn Vương

“Làm sao mà có nhiều “nếu” như vậy?”Hiên Viên Tư Cửu hung tợn gần từng tiếng một, bỗng nhiên phát hiện thân mình An An co rút lại, mặt trắng bệch, ngón tay vô thức níu chặt lấy chăn ga, lông mi thật dài như cánh bướm lượn bay trong gió, lạnh rung rung động.

Sự xúc động trong lòng Hiên Viên Tư Cửu nhanh chóng mềm nhũn ra, ngữ điệu cũng lập tức thả lỏng: “Thân thể của em hiện tại không tốt lắm, thầy thuốc dặn nên cố gắng tĩnh dưỡng, đừng nghĩ đến nhiều chuyện!”

An An làm như không nghe thấy lời hắn nói, thần sắc vẫn cự tuyệt sự chăm sóc, thản nhiên nói: “Anh biết không? Mỗi lần Phong Hiểu nhìn thấy em, ánh mắt không hề đặt trên người em, mà là xuyên qua em để nhìn thấy Đại tỷ.”

Sau đó, An An quay đầu nhìn Hiên Viên Tư Cửu. Gương mặt của nàng phủ một tầng ánh sáng tà dương màu hồng, cùng với làn da tái nhợt tạo thành một màu tím tái. Đôi mắt của nàng lạnh lùng nhìn không ra cảm xúc nào. Bàn tay An An vươn ra, lắc lư trước mặt của Hiên Viên Tư Cửu, hoa tai kim cương theo động tác của nàng mà lung la lung lay: “Cũng giống như anh...”

Nụ cười trên mặt Hiên Viên Tư Cửu dần dần đông lại, sau một lúc lâu mới lấy hộp thuốc lá trong túi ra, châm một điếu thuốc. Trong làn khói mỏng, cả hai đều không lên tiếng. Rốt cuộc hắn nhìn không được mà mở miệng trước, giọng nói được đè xuống rất thấp, không mang theo một chút tình cảm nào cả.

“Em muốn nháo loạn gì nữa đây?!”

An An cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt, miệng nở nụ cười lạnh lùng mang theo hận ý khó chịu, mới nói: “Đại tỷ nói, những cô gái như chúng ta đều là đồ chơi cho những kẻ giàu sang quyền thế, là loại người mà ai cũng có thể làm chồng....Tương lai phía trước không đáng để mong đợi!”

An An nhìn Hiên Viên Tư Cửu. Chiếc áo sơ mi màu trắng của hắn không nhiễm bụi, trắng sáng đến mức như phản chiếu được cả khuôn mặt và hình dáng của hắn. Mái tóc ngắn màu đen, khuôn mặt góc cạnh, trong đôi mắt tối đen ẩn hiện một loại âm trầm khiến nàng mê muội, nhưng nàng vẫn ần ần.

Bất quá, giờ phút này ần ần thì có ích lợi gì...

“Em bất quá chỉ là một người dùng nhan sắc dụ dỗ đàn ông! Một thân phận như vậy, em không rõ....liệu anh đối với em có bao nhiêu thâm tình?”

Xuất thân của Hiên Viên Tư Cửu cũng không phải bí mật nhưng là điều cấm kị. Chưa từng có người nào ở trước mặt hắn dám nhắc tới mẹ hắn, chỉ nghe nói mẹ hắn lúc đó là một kỹ nữ rất xinh đẹp, dùng toàn lực toàn tâm để yêu một người đàn ông mang họ Hiên Viên không chút tiếng tăm gì. Vì Hiên Viên, người kỹ nữ đó đã ngủ với không biết bao nhiêu đàn ông. Đợi đến khi Hiên Viên công thành danh toại, ông ta lại hoài nghi đứa con cùng huyết thống trong bụng của bà. Vì thế liền từ bỏ...

An An tựa lưng vào gối mềm, hai tay gặt gao đặt ở trước ngực, giống như muốn che dấu vết thương máu chảy đầm đìa. Cho đến tận giờ, nàng vẫn cố gắng đè nén bi thương, hắn không lên tiếng cho nên nàng tự hỏi: “Em giống ai sao? Mẹ của anh có phải...”

An An còn chưa dứt lời, câu thứ hai vẫn còn chưa nói hết thì nghe thấy “Rầm” một tiếng. Hiên Viên Tư Cửu đã đá văng chiếc bàn gỗ lim ở đầu giường. Những thứ trên bàn rơi tí tách rầm tan xuống mặt sàn. Có thứ va vào tường, có thứ vung vãi khắp nơi. Hắn tức giận cực điểm, bàn tay giơ cao, ánh mắt đầy lửa giận giống như muốn ăn thịt người gặt gao nhìn An An. An An cũng giơ mặt lên, không hề sợ hãi hay né tránh.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, An An lại lách mình tránh ra, không nhìn hắn nữa.

An An vừa mới đứng dậy. Mái tóc quăn rối tung tán loạn, hai gò má gầy yeus, thân mình đơn bạc giống như tờ giấy chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng.

Chén trà đổ nghiêng, lá trà xanh vương đầy trên mặt thảm. Nước trà dọc theo chiếc bàn mà chảy giọt xuống, tí tách, tí tách, từng giọt, từng giọt một...

Hiên Viên Tư Cửu nhìn bộ âm trà bị đánh đổ kia, đây là di vật mẹ hắn để lại. Hắn vẫn có thói quen mang theo bên người, và cũng thích dùng chúng đã phẩm trà. Gần đây, vì vẫn luôn ở Tây Viên, cho nên hắn để luôn tại đây.

Từng mảnh vỡ hoàng ngọc phân tán, sắc trắng nhẵn mịn không tỳ vết, chất ngọc không thua gì dương di bạch ngọc cực phẩm. Hoàng ngọc bình thường chỉ có màu nhợt nhạt, còn loại đẹp thì cực kỳ hiếm thấy. Mà chiếc chén trước mắt có một màu sắc rất tươi sáng và rực rỡ, không có nửa điểm tạp chất, là cực phẩm trăm năm khó được, cũng là vật mà mẫu thân hắn âu yếm trân trọng nhất. Ngày thường, hắn ít khi để người khác chạm vào, hôm nay lại do chính hắn tự tay đánh vỡ.

Uống trà là một thói quen. Từ trước khi mẹ hắn lâm bệnh cả về thể chất lẫn tinh thần đều kiên trì nghiên cứu cách uống trà. Trong nhà có đủ từ lá trà ô long, tước lưỡi, mao tiêm... đến chè xuân, châu lan. Ánh tà dương buổi chiều chiếu lên trà thất, hình thành một nơi ấm áp nhất trong nhà.

Mỗi khi phẩm trà, tâm tình của mẹ đều rất tốt. Mẹ ngồi trên ghế thái sư, khoe miệng nở nụ cười rất đẹp, ánh mắt đen nhìn xuyên qua hắn.... Một ấm trà màu vàng tương xứng cùng mấy chén trà màu vàng có nắp, hương trà cùng hương nước hoa thoang thoảng hòa vào nhau mãi mà không tan.

Hiên Viên Tư Cửu ngẩng phắt đầu lên, yên lặng nhìn An An, ánh mắt màu đen hoảng hốt chậm rãi dâng lên, cô gái trước mặt và một người khác cứ như đang dần hòa vào làm một.

“Em muốn anh như thế nào? Muốn hy vọng ở anh điều gì?”

Hắn nhớ rõ có một lần trời vẫn còn chưa sáng tỏ, hắn nghe được một âm thanh thanh thúy, trong suốt nhưng đâm sâu vào tim hắn. Đẩy cửa đi vào, trước mắt chỉ là một màu u ám, mẹ đứng ở trong viện, sắc trắng của tà áo như nước ẩn ẩn hiện hiện. Tà tà nhìn lại, những đường cong trên sườn mặt của mẹ nổi bật trong nắng sớm, cẩn thận nhìn cũng không nhìn ra dấu vết của thời gian. Mẹ khom lưng cúi đầu xuống, cánh tay áo dập dờn như dải lụa phi thiên uốn lượn, theo tiếng gió tĩnh lặng như không, từng tầng từng tầng vòng quanh nhân tâm.

Mẹ nói rằng, cả đời này chỉ toàn là thê lương.

“Em” hy vọng anh ư?”

An An nhìn chằm chằm Hiên Viên Tư Cửu, ánh mắt bị thương kinh người, lại nở một nụ cười. Nàng tin chính mình cười không hề có một sơ hở. Đó là nụ cười hoàn mỹ đã trải qua huấn luyện bao nhiêu năm. Nhưng mà, trong lòng nàng lại nổi lên một cơn quặn đau như muốn đòi mạng. Nàng siết chặt lấy quần áo của chính mình, cố nén cơn đau. Một thân đổ mồ hôi lạnh dĩ nhiên là ướt đầm cả quần áo.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn nụ cười của nàng, vẻ mặt càng thêm phần hoảng hốt, kinh hãi.

Nụ cười bất cứ khi nào cũng thiên y vô phùng, rất giống mẹ... Hai người tuy bộ dáng không giống nhau nhưng nụ cười thì lại giống nhau cô cùng. Mẹ của hắn là một người phụ nữ mỹ lệ, năm tháng qua đi cũng không hề khiến khuôn mặt của bà lưu lại bất cứ dấu vết nào. Hàng mi kia, đôi mắt tiên minh mà động lòng người kia, đôi môi vô luận buồn vui hay hỉ nộ kia.... nhưng đáy mắt lại che dấu một sự lạnh lẽo. Chỉ duy nhất có một điểm khác biệt là, đáy mắt An An còn có thống khổ và giãy dụa, mà mắt của mẹ lại chỉ có rét lạnh.

Mẹ không nhìn hắn, cơ hồ là chưa bao giờ nhìn hắn. Ngẫu nhiên nhìn hắn chỉ là khi nhớ người người mà nhìn xuyên qua hắn mà nghĩ đến. Hắn và mẹ, hai người vốn dĩ nương tựa vào nhau mà sống, nhưng mẹ hình như quên mất sự tồn tại của hắn, ra khỏi cửa là quên hắn, mà hắn thì liều mạng đi tìm mẹ.... Không có đánh, không có mắng, không có ăm ắp, không có che chở.... Chỉ là quên hắn, quên mất việc còn có một đứa con là hắn, chỉ như vậy thôi...

“Em cho rằng em biết được bao nhiêu? Em... cái gì cũng không biết!”

Hiên Viên Tư Cửu mở miệng, ánh mắt vẫn lạnh như băng, nhưng thanh âm khàn khàn bi ai lại thê lương, mỗi chữ giống như rít ra từ hai hàm răng.

An An ngây người một chút, không nói gì. Nàng lần thứ hai nhìn thấy Hiên Viên Tư Cửu giống như bị chạm đến linh hồn bị thương cùng thống khổ.

Mà lần đầu tiên chính là lúc gió thổi tuyết rơi, hân sinh bệnh, tính tình như trẻ con....Từ trong giấc mộng tỉnh lại, gần từng tiếng nói với nàng...

“ Em muốn tôi chết?”

Ngoài cửa sổ, màn trời dần tối, mặt trời ngả về hướng tây, những tia nắng cuối ngày hắt ánh sáng màu vàng phía chân trời. Vách tường màu trắng, bên trên có chút nước trà, giống như một bài văn được viết tỷ mỉ đột nhiên bị mực vấy lên, phối hợp cùng với khung cảnh âm u.

An An suy yếu ngồi ỷ trên đệm nhìn Hiên Viên Tư Cửu. Dần dần có một cảm giác kỳ quái mới vừa được khám phá len lỏi khắp nơi trong cơ thể khiến nàng run rẩy. Truyền đến máu trong bàn tay, máu như sôi lên nhộn nhạo quay cuồng, giống như sóng thần đổ ập lên toàn thân...Trái tim không chịu nổi mà run rẩy từng đợt. Bất tri bất giác có chút sợ, sắc mặt cũng biến đổi, bàn tay run lên một cách vô thức.

Hiên Viên Tư Cửu cũng xuất thần nhìn An An, mày hơi nhíu lên, đôi mắt do nắng chiều chiếu vào mà biến thành ám lam, cơ hồ biến thành một vẻ đau đớn.

An An không dám nhìn lại, chậm rãi gục đầu xuống, khuỷu tay đặt lên đầu gối, hai tay bưng lấy mặt, cổ tay áo theo tay nàng trượt về phía khuỷu tay. Những đường gân xanh càng nổi rõ trên cánh tay trắng nõn như ngọc.

Ngày ấy, hân đi qua thiên thính của Cố Trạch, dù ở xa cũng nhìn thấy bộ dạng phờ phạc hết thảy này của An An, tựa lưng vào ghế sofa, tay cầm điện thoại, một bàn tay chỉ quần quýt lấy gối thêu dài nửa thước ở bên. Bên cạnh là một bình hoa mai vừa mới hái, tản mát ra mùi thơm thản nhiên, nhưng không át nổi mùi hương mê người trên thân thể của An An. Hân không chút nào che dấu được ánh nhìn, nghĩ An An cũng giống như những cô gái phong trần khác đang khoe vẻ phong tình quyến rũ của nàng ra. Không ngờ, thân thể của nàng tựa như đóa hoa bị gió thổi phát qua, tuy chấn động, nhưng hai mắt vẫn đề phòng với An An. Vẻ mặt kia khiến hân thấy quen thuộc, khiến cho hân đau lòng, bất lực, thống khổ, cô đơn một mình... Nhưng hân nghĩ An An cũng không cố ý cự tuyệt hân, mà cho tới bây giờ cũng vẫn là như thế....

Hiên Viên Tư Cửu nhìn An An bất lực cúi đầu, dưới đáy đáy lòng lên lút tự hỏi mình.

Khi nào thì bắt đầu thay đổi, từ khi nào mà trò chơi chinh phục này dần dần thay đổi hương vị? An An tính tình mềm mại ấm áp khiến cho hân ổn định tâm thần. Hân như thế nào mà lại tìm được hương vị khiến linh hồn hân yên ổn?

An An nói, hân nhìn nàng, xuyên qua nàng tìm hình bóng mẹ của hân, nhưng hân cũng đồng dạng nhìn thấy, trong mắt An An, hân không là gì cả...Hân tìm không thấy linh hồn của nàng, giống như chính hân không nhìn thấy chính mình trong mắt của mẹ.

Mà đêm hôm qua, hân mới biết nàng có một người là ngoại lệ. Chàng trai kia đã thực sự chạm đến chỗ sâu thẳm trong linh hồn của nàng....

“ Tô, Vĩ, Dạ,!” Gần từng tiếng phun ra cái tên kia, tiếng nói như thoát phá ra từ tận đáy lòng, có một loại cảm giác khó chịu như bị phá vỡ, không thể nào gắn kết lại được.

An An ngẩng phắt đầu, lảo đảo nhào vào lòng hân, khuôn mặt của nàng tái đi, cả người bị choáng vàng mà chỉ cần đẩy nhẹ là đổ. Nhưng mắt của nàng lại giống như đã thứ bị thương mất hết khí lực, bất lực và bang hoàng.

Bàn tay An An nắm chặt lấy tay Hiên Viên Tư Cửu bắt đầu run run, run đến càng lúc càng kịch liệt, cho nên không thể túm lấy mà chậm rãi buông lỏng ra. Ngón tay nàng chuyển qua gương mặt Hiên Viên Tư Cửu, thử muốn chạm vào.

Nàng khẳng định không biết, bộ dáng sợ hãi này của nàng xinh đẹp biết bao nhiêu. Vẻ mặt này của nàng dễ dàng khiến hân nảy sinh dục vọng. Giữ lấy nàng, dục vọng muốn giữ lấy nàng vĩnh viễn ở bên cạnh.

Hiên Viên Tư Cửu chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó lại mở mắt ra nhìn An An.

“ Anh đã đáp ứng.....Anh đã đáp ứng rồi cơ mà!” An An lẩm bẩm nhưng không có chút sức lực nào.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn An An, trong ánh mắt có chút hồn nhiên, giống như một đứa nhỏ đang nghĩ về thứ nó muốn có, mày nhíu lại, tựa hồ có chút đáng thương kỳ quái, không biết vì sao người ta lại không thỏa mãn nguyện vọng của hắn.

Tay hắn vuốt những sợi tóc tán loạn trên trán An An, dùng ánh mắt đáng thương trong suốt đó nhìn nàng, ôn nhu nói: “Như vậy em cũng đã đáp ứng điều kiện của anh, em còn nhớ không?”

“ Em nhớ rõ! Em nhớ rõ.....Em sẽ yêu anh! Em sẽ cố gắng để yêu anh,...” An An tuyệt vọng nhắm mắt lại, thấp giọng nói.

Đúng vậy! Hắn chính là một đứa nhỏ, dù nắm trong tay quyền khuynh thiên hạ nhưng lại không biết tình cảm vốn không phải là thứ có thể đem ra giao dịch.

Thân thể mềm mại suy yếu của Cố An An tựa vào trong lòng Hiên Viên Tư Cửu, hắn có thể trông thấy rõ hàng mi cánh bướm như họa của nàng trước mắt.

Hiên Viên Tư Cửu nâng khuôn mặt của An An lên, đôi mắt không chút xao động nhìn nàng, dùng ngữ khí rất thông thả nói: “ Đúng vậy! Anh chỉ cần một chút tình yêu của em thôi! Chỉ cần một chút thôi là đủ rồi!”

Sau đó, hắn hôn lên môi của nàng. Nàng mềm mại ở trong lòng của hắn, lặng lẽ đáp lại.

Hắn không biết, hiện tại chính là đang nói với ai. Với nàng hay với bản thân hắn?

Hắn cũng không biết, không thương chính là không thương, không thể nào cưỡng cầu. Yêu chính là yêu, xuất phát từ sự tự nguyện, dù trong lòng có đau đớn kịch liệt đến mức nào cũng không hối không hận, đâu có phải là viên kẹo mà phân phát cho người này hay người kia một chút.

oOo

Sáng sớm, Hiên Viên Tư Cửu mở mí mắt ra, chỉ nhìn thấy ánh nắng thuần túy giống như kim loại nóng chảy tràn vào trong phòng, nhưng vẫn cảm nhận được mùi hương ấm áp như cũ của nó. Chiếc màn thêu những đóa đinh hương màu tím, sóng động như thật, một vườn hoa lung linh được treo trước mắt.

Nói là sáng sớm nhưng thực ra đã là gần trưa, nhưng hắn vẫn ngủ say nên coi như là buổi sớm. Cơ buồn ngủ vẫn nặng nề như trước, đơn giản chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ tiếp. Bất chợt, bên tai tựa hồ vang lên.....Nghe tiếng động này, hắn miễn cưỡng xoay người, thở dài một tiếng, bắt lấy An An đang muốn rời giường. Nàng mặc một tấm áo ngủ, nhiệt độ cơ thể của nàng còn chưa nhiễm lên bề mặt tơ lụa kia, có thể cảm nhận một mảnh da thịt lạnh lẽo bên trong. Hắn ý thức rõ ràng, theo bản năng ôm chặt lấy nàng.

“ Như thế nào mà lại dậy sớm như vậy? Lại ngủ thêm một lúc nữa đi.”

An An làm như cả kinh, khẽ đẩy hắn ra một chút, nhưng bàn tay đẩy lại không có nửa phần khí lực để đẩy, ghé đầu vào tai hắn nói: “ Hôm nay là sinh nhật của Nhị tỷ! Sáng sớm đã đáp ứng cho em qua đó, anh quên rồi sao?”

Bàn tay của An An ôn nhu vuốt ve hắn, ôm lấy bờ vai của hắn. Hắn với nàng gần nhau như vậy, có thể ngửi được mùi hương đặc hữu mang theo nhiệt độ cơ thể của nàng.

“ Anh cứ tiếp tục ngủ đi! Em khỏe lên rồi!”

“ Lại giúp anh một hồi đi mà..”

Hắn nghe được một tiếng than nhẹ của An An, tiếng nói nhỏ và mềm nhẹ, sau đó cảm giác ấm áp rơi xuống trên môi. Hắn cả kinh, cố gắng từ trong cơn buồn ngủ nặng nề mở mắt ra, vẻ mặt mơ màng nhìn An An, tóc dài uốn khúc hỗn loạn, cổ áo ngủ màu tím mở rộng. Màn hoa văn như ẩn như hiện trên gương mặt của nàng, mắt An An híp lại, trong mắt còn đang có ý cười. Hắn dùng sức nháy mắt, dùng sức mở to hai mắt, ý đồ nhắm ngay tiêu cự...muốn nhìn nàng cười khoái hoạt kia nhưng thủy chung lại bị cơn buồn ngủ mờ mông lung lung tác động.

An An cười lên tiếng, là hấn nhìn lầm rồi sao? Nàng trước mắt cùng nàng thường ngày không giống nhau, trong ánh mắt không có sự ủ dột như lúc trước, mà là một ý cười lan tràn...

Sau đó, bàn tay An An dừng lại trên mắt hấn, những ngón tay mềm mại che khuất ánh sáng.

“Em thật sự rất tốt mà...” Nàng nói mang theo thanh âm trĩu nặng của cơn buồn ngủ.

Lúc tỉnh dậy lần thứ hai, trong phòng chỉ còn lại một mình hấn. Hấn tựa người vào gối, trong miệng còn đầy hương vị của nàng. Nhiệt độ cơ thể cùng mùi hương ngọt ngào kia cơ hồ thấm sâu vào da thịt của hấn. Trái tim của hấn kịch liệt nhảy lên, hấn nghe thấy tiếng tim hấn đập như trống trận bàn nổ. Một chút, một chút, rồi lại một chút, định tai nhức óc, vang vọng toàn thân, cơ hồ làm cho hấn không thở nổi. Thế nhưng, hấn lại nổi lên một cảm giác sợ hãi, bàn tay vươn lên trong không khí như muốn bắt lấy cái gì đó. Nhưng mà, cái gì cũng không có...

Chờ đợi, một khắc cũng gian nan.

.....

Cố Hoan Hoan ngồi trong quán cà phê, nhìn đồng hồ báo trên tường chậm chạp như rùa nhích từng giây, người đi trên đường lê la từng bước, cực kỳ vắng vẻ.

Cô rút cuộc cũng bắt chập hình tượng của mình như thế nào, mở túi xách lấy một điều thuốc ra, đặt trên môi con đười ươi. Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, cô phun ra từng đợt khói xám mỏng.

Mùi thuốc đặc hữu kích thích cũng như trấn an cơn nôn nóng của Cố Hoan Hoan. Mới hấp thuốc được hai lần, đồ uống dần dần được mang lên. Hoan Hoan tiếp tục đưa con đười ươi lên môi hút, lạnh lùng muốn trở về. Đột nhiên, một hồi còi xe ô tô liên tục vang lên, cô quay đầu lại, sau lớp cửa kính hoa lệ là một chiếc xe Roll-Royce. Xe hào bốn con số đều giống nhau, nhưng vừa nhìn là cô nhận ra ngay đó là xe của hấn.

Cố Hoan Hoan hơi vội vàng một chút, cầm lấy túi xách bước ra ngoài. Lái xe đã bước xuống mở cửa xe, người ngồi bên trong là Cố An An.

“Thực xin lỗi Nhị tỷ, em đến muộn.” An An ôm lấy cánh tay của Cố Hoan Hoan, cười cười.

Hoan Hoan chỉ nhìn liếc An An một cái, sau đó nhìn ra ngoài xe.

Cố Hoan Hoan vốn dĩ tưởng rằng An An hẹn cô cùng đi dạo phố xem diễn, cũng không ngờ rằng xe lại đi vào khu phố của người Tây với những kiểu nhà lạ mắt. Xuống xe, cô nghi hoặc nhìn đánh giá xung quanh một chút. Căn nhà lớn màu nâu đỏ, hai bên dĩ nhiên có mấy chiếc ô tô đang đỗ, phần lớn đều là ô tô quan gia mà đen. Trước lầu có một bể phun nước, ở giữa bể có một tiểu thiên sứ, nước chảy vừa vặn, lúc gió thổi ngang qua mang theo mấy cánh hoa đào, truyền đến từng đợt hương khí nồng đậm.

Hoan Hoan quay đầu nghi hoặc nhìn An An, dùng ánh mắt hỏi nàng.

“Đi vào rồi em sẽ nói cho chị biết.” Nói xong, An An liền kéo Hoan Hoan đi vào trong.

Người làm bên trong hình như đã biết An An sẽ đến nên dẫn đường cho các nàng.

Giống như có việc gì đó rất vui, gấm đỏ phủ trên những viên đá xanh ngoài tiền sảnh, ghế dựa kiểu Victoria, bàn tròn mặt đá cẩm thạch màu xanh, giá nên bằng đồng tinh khiết, hoàn toàn theo phong cách Anh.

Đến gần là một cổng vòm kết hoa, đó là chính sảnh. Nghênh đón hai nàng chính là một loạt tiếng cười chúc mừng của nhiều người.

Trên mặt tường đại sảnh là những cửa sổ lớn, rèm che cửa màu đỏ sẫm, bên trong lại là một tầng trần song không đồ. Hồng thắm trải dưới sàn, trên thắm là những chiếc ghế dựa, những người phụ nữ xinh đẹp tú lệ đeo toàn hộp xoàn kim cương đã sớm ngồi ở, làm thành một vòng mặt chực. Một bên là chiếc bàn trà đàn mộc, mặt trên bằng thủy tinh bày đủ loại điểm tâm bánh ngọt. Mỗi người ngoài miệng đều có một cây thuốc, sương khói mây xám tinh tế hòa trộn cùng với ánh thái dương màu vàng, toàn căn phòng giống như ngập tràn trong tro bụi, mơ màng, còn có chút hương nhân nồng nàn.

“Lại đây! Chúng tôi không muốn đợi nữa đâu!”

Tịch Hồng một thân sườn xám châu bụi đang mở quân bài, nhìn thấy An An cùng Nam Nam bước vào, nghĩ cũng không nghĩ liền đánh luôn quân bài đang cầm.

“ A! Ủ!”

Người đàn bà ngồi ngói vuông góc với Tịch Hồng Ngọc lập tức đẩy quân bài trước mặt ra, cười nói.

Tịch Hồng Ngọc lúc này mới nhìn rõ quân bài mình vừa đánh ra là gì, hồi hận thì cũng đã muộn, chính bản thân cũng nhin không được mà cười thành tiếng.

“ Xem ra mắt của tôi càng già càng không dùng được!”

“Mắt của chị không phải không dùng được, mà là vừa nhìn thấy đôi chị em oanh yến kia là hai mắt sáng lên, nhìn chẳng thấy gì nữa, đương nhiên là tiện nghi cho em rồi!”

Cô ta liếc nhìn Tịch Hồng Ngọc một cái, sau đó mới quay đầu cười cười với Cố An An. Phong lưu quyền rũ, vừa nhìn cũng biết cô ta xuất thân từ chốn phong trần.

An An đi lên trước đưa tay khoát lên vai Tịch Hồng Ngọc, cười nói: “ Mọi người cứ tiếp tục chơi, chị em chúng tôi đi lên lầu trước một chút, lát nữa sẽ đến!”

Tịch Hồng Ngọc gỡ tay An An xuống, vừa xáo bài vừa vờ nói với Hoan Hoan: “ Tôi nên thức thơi một chút, không quấy rầy hai chị em các cô nói chuyện, mọi thứ trên lầu đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi.”

An An cười cảm tạ rồi kéo Hoan Hoan đi theo mình. Lên lầu rồi vẫn còn nghe thấy tiếng xáo bài nhộn nhạo, Hoan Hoan lúc này mới lên tiếng: “ Nghĩ gì mà hẹn chỉ ở nơi như thế này? Chị đến giờ vẫn chẳng hiểu gì cả!”

“ Nhị tỷ thật hồ đồ, ngay cả sinh thần của chính mình cũng quên sao?”

An An cầm lấy bộ sườn xám đã chuẩn bị tốt, nói: “Đây là sườn xám tơ tằm mới nhất lấy từ Nguyên Phúc Tường! Chị thử xem, thọ tinh phải ăn mặc thật đẹp thì mới có không khí vui mừng chứ!”

Hoan Hoan cứng nhắc, khoe miệng co rúm lại, tựa hồ muốn cười lại không cười nổi: “ Làm gì mà phải chú ý nhiều như vậy!” Sau đó liền cảm thấy một cơn buồn bực khó chịu giống như kim châm đâm vào tim phổi, Hoan Hoan cố gắng cười sau đó đi đến sau bức bình phong để thay.

Trong phòng ánh sáng quá mức chói lòa khiến đôi mắt mơ hồ không muốn mở ra. An An đi đến bên cửa sổ buông rèm xuống, ánh sáng lập tức nhu hòa đi không ít. Gió mùa hạ từ ngoài cửa sổ tràn vào, khi thì phát động tấm sa mỏng dập dờn, khi thì thổi bay tấm màn ren, nhẹ nhàng từng đợt giống như loại vải trong suốt quần lấy thân người bên trong phòng. Bóng người Hoan Hoan chiếu lên bức bình phong ngũ điệp, bóng dáng tựa hồ trong suốt dưới ánh nắng mùa hạ, khối bụi lượn lơ cang hiện lộ thân hình mảnh mai gầy yếu.

Mắt An An ảm đạm một chút, nhưng nhanh chóng biến thành ủ rũ nồng đậm, nàng cúi đầu, những ngón tay thon dài đan xen vào nhau, “ Cũng không có gì! Chỗ này là biệt viện của Lý sư trưởng, chúng ta cũng chỉ có vài người đánh bài. Biết Nhị tỷ thích nghe Côn Khúc nên em đã mời Vinh Ân Ban đến. Bọn họ hát “ Ngàn dặm đưa kinh nương(1)” là tuyệt nhất!”

Khi ngẩng đầu, Hoan Hoan sau bức bình phong đi ra, nhưng ánh mắt vẫn tránh An An. Sườn xám đã đổi xong, nhưng tóc lại rối loạn, ngón tay vuốt những lọn tóc xòa trước ngực, hơi lạnh từ tơ tằm bắt đầu thấm vào trong lòng của Hoan Hoan, gợn sóng nhẹ nhàng chậm rãi nổi lên.

“ Tóc rối loạn rồi, em giúp chị chải lại một lần nữa nhé!” An An nhìn Hoan Hoan trầm mặc một lúc, sau đó mới mở miệng nói.

Hoan Hoan lúc này mới dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của An An. Rõ ràng chỉ cách mấy tháng nhưng lại giống như cách xa cả mười mấy năm, An An mặc một bộ sườn xám tố sắc, bên trên thêu hoa đồ quyền, cang lộ rõ sự đơn bạc của nàng. Làn da vốn mượt mà nay trở nên hơi có phần xanh xao, ánh mắt có phần sợ hãi và đồng tình, nếu không là từ trước.

Hoan Hoan đau lòng tiến lên, gương mặt nở một nụ cười, pha lẫn chút trào phúng: “ Em khổ tâm ư?”

Hoan Hoan rõ ràng thấy môi của An An run rẩy, lúc này đáp lại cô cũng chỉ là sự im lặng. Chỉ đứng yên nơi đó, yên lặng nhìn. Trong phòng thực im ắng, nghe được cả tiếng khách nhân đùa giỡ cũng tiếng đánh mặt chược vang lên tận đây. Tích tích sạt sạt giống như sâu ăn lá, đồng dạng cắn gặm tâm can hai người.

Hoan Hoan rút cuộc cũng thở dài khe khẽ, đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống. An An nhìn thấy Hoan Hoan vừa đi thì đuổi theo lên trước ngay, cầm lược chải tóc cho Hoan Hoan.

“Thứ này là quà em chuẩn bị mừng sinh nhật của chị! Nhị tỷ không che thì hãy đeo thử xem.”

An An nói xong liền mở chiếc hộp gỗ khảm trai ở trên bàn trang điểm ra. Bên trong có một đôi khuyên tai bằng vàng gắn hoa bảo thạch, có một chiếc nhẫn ngọc trai và một chiếc vòng đeo tay.

“Lại nói, sinh nhật cũng em cũng chẳng còn lâu nữa! Chị nhớ sinh nhật em và Đại tỷ là cùng một ngày!”

An An giúp Hoan Hoan vuốt những sợi tóc rối ra sau gáy, dịu dàng nói: “Đó cũng chưa hẳn là sinh nhật của em đâu! Sinh nhật của em đến em còn chẳng nhớ, vẫn là Đại tỷ làm sinh nhật cho em, coi như là cho có thôi!”

Hoan Hoan cầm lấy một chiếc bông tai bảo thạch giờ lên.

“An An, em không cần phải thương hại chị! Tình trường cũng giống như chiến trường, không phải em tử thì là chị tử. Chị thua chính là thua, không hề oán em đâu.”

Trong gương, khuôn mặt của Hoan Hoan hơi dần ra, phượng mâu nhu hòa dừng lại ở hình ảnh của An An. Long mi nồng đậm dần hạ xuống, sóng mắt Hoan Hoan không ngừng nhện nhạo, nhanh chóng hiện lên một nụ cười.

“Nếu không cưỡng cầu, Cố Hoan Hoan chị cũng không đến mức làm tổn thương tình chị em giữa hai chúng ta. Nhớ năm đó, một ly mê hồn trà đã hại Đại tỷ và Phong Hiểu như thế nào, đã làm cho chị đến nay thống khổ vô cùng...Chị không muốn hy vọng cái gì xa vời, cũng không dám hy vọng xa vời....Chị...muốn cùng Vĩ Dạ rời khỏi Hồ Đô này!”

An An vốn đang cầm chiếc nhẫn kia định giúp Hoan Hoan đeo, nghe Hoan Hoan nói vậy thì bàn tay run run khiến chiếc nhẫn rơi xuống. Nàng cúi xuống nhặt, ánh mặt trời nặng trĩu chiếu lên viên ngọc trai của chiếc nhẫn. Ngón tay nàng như bị buộc chặt, giống như không cảm giác được viên trân châu tròn trịa kia như thế nào. Sau đó An An từ từ ngẩng đầu lên, chậm rãi mở miệng hỏi: “Sao? Vĩ Dạ định rời khỏi đây ư?”

“Em không biết? Mấy ngày trước đây, Nghiêm Diệu đến Tể An đường, nói cậu ấy mau chóng rời khỏi Hồ Đô. Ngay cả vé tàu đi Anh cũng đã chuẩn bị xong hết rồi.” Hoan Hoan giống như thương hại nhìn An An, sau đó rũ mắt xuống thở dài một hơi nói tiếp: “Lăn lộn phong trần nhiều năm, chị cũng cảm thấy quá mệt mỏi. Đại tỷ nói đúng, đàn bà chúng ta suy cho cùng vẫn cần một nơi chốn để nương thân.”

Một lọ hoa đồ quỳên ở trên bàn trang điểm như hợp với tình hình lúc này mà đồ, mặt trên còn vương nước hoa, hương vị nồng đậm.

Thẳng đến khi có tiếng đập cửa vang lên, Tịch Hồng Ngọc đi đến: “Hai chị em tâm sự đã đủ chưa? Ở dưới lầu mọi người đều đang sẵn sàng, chỉ đợi thọ tinh ra chúc mừng.”

An An cùng Hoan Hoan lúc này mới đi xuống lầu. Một tiệc rượu nhỏ cũng không thể thiếu được những tên chụp ảnh. Hai chị em mặc dù cảm thấy nhột như nước ốc, nhưng vẫn cố mỉm cười theo.

Dùng bữa xong thì trời cũng đã tối, tất cả mọi người đều đi ra hậu hoa viên nghe diễn. Vừa ngồi xuống, trên sân khấu đã vang lên tiếng chống tiếng chiêng giòn giã.

Hoan Hoan tuy rằng luôn thích Côn Khúc, nhưng lúc này tâm tư chẳng còn hứng thú mà chú ý xem. Quay đầu nhìn An An ngồi bên, chỉ thấy ánh mắt An An nhìn lên sân khấu kịch, biểu tình có phần hoảng hốt mà mỉm cười, đôi tay gắt gao nắm lấy chiết phiến bằng ngà voi. Mỉm cười không có tâm, giống như linh hồn yếu ớt ở bên trong bị đánh cắp, tuyệt vọng giống như nước vỡ đê cuốn đi tất cả.

Hoan Hoan cầm lấy trà trên bàn, vừa ngước mắt thì thấy sườn mặt của vũ sinh đóng Triệu Khuông Dật trên sân khấu.

Mặt mũi của Tống Thái Tổ luôn được vẽ kỳ lạ, lông mi sắc nhọn màu trắng, râu dưới màu đen. Nhưng có lẽ do ngọn đèn trên sân khấu quá mức mờ hồ như sương...sống mũi thẳng kia, khóe môi mỏng manh....Cực kỳ giống hần...

Hoan Hoan chợt nhớ tới ngày này năm trước, cô cùng với Hiên Viên Tư Cửu mới chỉ vừa ở cùng một chỗ với nhau. Buổi sáng cô muốn nói cho hần biết hôm nay là sinh nhật của cô, nhưng hần lại vội vàng đi ra cửa. Đêm hôm đó, cô đợi cho đến khuya, đợi đến gần sáng thì mệt quá mà ngủ thiếp đi. Khi mở mắt ra, cô đã thấy Hiên Viên Tư Cửu nằm ngủ ở bên cạnh. Ánh mặt trời theo rèm cửa sổ chiếu lên đầu của hần ẩn dưới cánh tay của cô, mấy sợi tóc vẫn vương bên má. Sườn mặt ngủ say, sống mũi thẳng tắp, cánh môi mỏng manh trong lúc mơ ngủ vẫn gắp gao mím chặt, lại thiếu một chút lạnh băng ngày thường, thậm chí hần còn giống như một đứa trẻ con....Bọn họ như vậy giống hệt những đôi vợ chồng bình thường, người vợ lúc sáng sớm nhìn chồng mình hăng còn đang say ngủ...Mà hết thấy đều chỉ ở trong mộng, thoáng qua như khói, thoáng qua như sương...

Bàn tay Hoan Hoan run run cầm chiếc chén, nghe tiếng hát thanh thúy trên đài. Thấy Tịch Hồng Ngọc một bên mỉm cười chính mình thì liền nở nụ cười che khuất tâm trạng: “ Vũ sinh hát thật không sai! Rất rõ ràng! Chỉ sợ có người có mười năm công phu cũng không bằng!”

Tịch Hồng Ngọc mị tề mị nhàn, hai má tô phấn đỏ hồng càng thêm rạng rỡ, bởi vì ban đêm có chút lạnh nên khoác thêm một chiếc áo khoác hồng chiết ren rất đẹp. Tịch Hồng Ngọc một tay giữ lấy áo choàng, một tay thân thiết nắm lấy bàn tay của Cố Hoan Hoan, cười nói: “ Cũng chỉ có em hiểu, chứ chị ngồi đây chỉ là để xem náo nhiệt thôi!”

Bởi vì xem diễn nên toàn đèn hầu như được tắt hết, chỉ để lại mấy ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên chiếc sườn xám màu son của Hoan Hoan, hoa văn như ý lúc này mới nổi lên rõ ràng. Vải áo hoa giống như son hồng đồng chúc, nhưng đuôi váy lại không giống như những bộ phận khác, nhìn có vẻ bất đồng. Một thân sườn xám này thật tinh xảo, nhìn là thấy thích, huống chi Hoan Hoan còn đeo một bộ trang sức hồng ngọc. Dưới ngọn đèn lấp lánh, viên ngọc trai màu trắng tuyết phát ra thứ ánh sáng lung linh huyền ảo. Tịch Hồng Ngọc không thể kiềm nổi, vẻ khâm tiệp chậm rãi tràn ra tới đáy mắt, “ Sườn xám của em thật tinh xảo, bắt quá đồ như vậy mặc lên người em mới xứng, chứ già như chị đây chỉ mặc những thứ đã đập hư.”

“ Nếu chị thích, ngày khác tôi sẽ hẹn thợ may một bộ, coi như cảm ơn chị đã tận tâm chúc mừng thọ tinh tôi hôm nay!”

Tịch Hồng Ngọc vội vàng phát phát tay, cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, cổ tay đeo vài chiếc vòng vàng cũng theo đó leng keng kêu lên.

“ Tôi không mặt dày như vậy đâu! Vốn dĩ thấy An An một mình chuẩn bị mừng sinh nhật cho em, chị em chúng tôi vừa nhìn thấy nên cũng chung tay giúp một chút, quần quýt lấy cô ấy! Cô không chê chúng tôi đây ảm ỉ là tốt lắm rồi!”

“ Làm sao có thể ảm ỉ được, đây là sinh nhật cuối cùng của tôi tại Hồ Đô này. Tương lai người gả đi xa, cũng không biết liệu khi nào thì được gặp lại nhau.”

Hoan Hoan vừa nói vừa có chút sần nảo rút tay rảnh về, rồi lấy khăn tay lau khóe mắt, đóa hoa bảo thạch theo đó mà run run.

An An vẫn nghe Hoan Hoan và Tịch Hồng Ngọc nói nhỏ, lúc này chỉ nhìn thấy chiếc hoa tai bảo ngọc kia rung qua rung lại. Bỗng dưng nàng cảm thấy hoa mày chóng mặt, cố gắng làm như say rượu. Một chất lỏng ảm ỉ sắp tràn ra khỏi mắt, tầm mắt có phần mờ lung.

Hoan Hoan lúc này mới phát hiện, quay đầu ra nhìn An An: “ Tiểu muội, em làm sao vậy?”

“ Không có việc gì! Chắc là do uống quá nhiều!” An An yên lặng nhìn Hoan Hoan, hơi hơi lắc lắc hai tay, thì thào nói: “ Em phải đi rồi...”

Quay đầu, nàng lại nói với Tịch Hồng Ngọc: “Tôi say thế này chắc không đưa Nhị tỷ về được, làm phiền chị gọi giúp chiếc xe!”

.....

Lúc mọi người rời đi cũng là lúc đêm khuya. Sương đêm dày nặng, ngay cả một chút tinh quang cũng không thấy. Xe vừa chạy vào, Hoan Hoan bước xuống bậc thang, xoay người nói lời tạm biệt với Tịch Hồng Ngọc: “Lần khác tôi sẽ mời khách, tiếp đãi các chị chu đáo!”

“Rất hân hạnh!” Tịch Hồng Ngọc cười đáp lại.

Hoan Hoan vừa ngồi vào trong xe, An An liền đi tới, đem một chiếc hộp mạ vàng đặt vào tay Hoan Hoan. Hoan Hoan sững sờ nói: “Không phải em đã tặng quà chị rồi sao?”

“Đây là anh ấy đưa cho chị!” Nói xong, không đợi Hoan Hoan phản ứng liền bảo tài xế chạy xe.

Chú Thích:

Côn Khúc: Côn khúc (; Bính âm: Kūnqǔ) hay Ca kịch Côn khúc là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật Ca kịch Trung Quốc. Đây là loại hình nghệ thuật đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại.

Từ thời nhà Nguyên tại miền Nam Trung Quốc bắt đầu phổ biến hình thức giải trí tạp kịch. Theo sách Nam từ dẫn chính thì Côn khúc có nguồn gốc tại Côn Sơn, Tô Châu vào cuối thời nhà Nguyên (khoảng thế kỷ 14). Ngay từ khi ra đời Côn khúc đã được các hoàng đế nhà Minh như Minh Thái Tổ, Minh Thế Tông chú ý, nhiều vở truyền kì trở nên nổi tiếng trên sân khấu côn khúc như Ngọc quyết kí, Minh phượng kí, Hoán sa kí. Côn khúc tiếp tục là loại hình ca kịch phổ biến ở Trung Quốc thời nhà Thanh và đầu thời Trung Hoa dân quốc trước khi lụi tàn vào giữa thế kỷ 20, đặc biệt là trong thời gian Cách mạng Văn hóa. Từ giữa cuối thế kỷ 20, ca kịch Côn khúc bắt đầu được phục hồi và đến năm 2001 thì loại hình nghệ thuật này đã được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại.

(1) Ngàn dặm đưa kinh nương: dịch nghĩa: Ngàn dặm đưa mẹ về kinh. Câu chuyện về Triệu Khuôn Dận (Thái Tổ nhà Tống) ngàn dặm đưa mẹ về kinh.

13. Chương 13: Nhạn Đến Thư Không

Đêm khuya của Hồ Đô không có náo nhiệt như lúc ban ngày, ngọn đèn nê ông bao phủ lên mỗi phiến gạch, mỗi mái nhà, mỗi phiến lá lay động, thời gian yên lặng đến mức cảm giác quá kỳ dị.

Nhưng trong mắt của Hoan Hoan thì lại không hề có cảm giác tĩnh lặng như thế, nàng không thể nào cảm giác được sự yên ổn nào, chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc hộp mạ vàng trong tay.

Cảm giác say lúc này mới có dừng khí bước lên, yết hầu bắt đầu phát ra từng tiếng rên nhỏ run rẩy. Hoan Hoan nắm chặt chiếc hộp, dần dần bật cười.

Cho tới bây giờ vẫn còn chờ đợi, vẫn còn khát vọng...

Hoan Hoan run rẩy mở ra chiếc hộp mạ vàng, một túi giấy nằm ở bên trong.

Mở chiếc túi ra, không gian u ám trong xe xuất hiện vài tia sáng quỳnh dị, bên trong đó toàn là đá mắt mèo.

Hắn còn nhớ rõ, nhớ rõ nàng đã từng nói qua, bản thân yêu thích nhất chính là đá mắt mèo.

Bàn tay Hoan Hoan run run mở tờ giấy được gấp chỉnh tề, bên ngoài xe là những ánh đèn đường tiếp nối hắt lên. Xe không tiếng động chạy qua, đập vào mắt nàng chính là một mảnh trắng tuyết, trắng đến lóa mắt, trừ bỏ ba chữ “Khế ước bán thân” ra, nàng không còn nhìn thấy gì nữa.

Ngón tay Hoan Hoan bấm chặt lại, hai mắt khép kín, hít một hơi thật sâu, thẳng đến khi ngón tay vì dùng quá sức mà cảm thấy đau. Sau đó, nàng như người mất hồn mở cửa sổ xe. Không khí ban đêm bỗng chốc tràn ngập trong khoang xe chật chội, xộc thẳng vào hơi thở, kích thích thông khổ kia xâm nhập sâu vào thần kinh của Hoan Hoan. Một lúc sau, thần chí của Hoan Hoan mới khôi phục trở lại, tim đập như trống trận cũng dần dần bình ổn, cảnh sắc trước mắt từ từ hiện lên rõ ràng.

Xe dần dần chạy chậm lại, lái xe lảo đảo nói: “Đường bị phong tỏa mất rồi...”

Phía trước chính là khách sạn Hồng Phong xa hoa nhất Hồ Đô, bên trái đường có một loạt các xe ô tô đỗ, trong đó có một chiếc xe ô tô màu đen mà Hoan Hoan biết rất rõ. Hai bên đường gần khách sạn, ba bước nhất đôi, năm bước nhất tiểu, đều là binh lính. Cơ hồ toàn bộ xe đi lại hai bên đều bị cản ở hai bên, phải đi vòng.

Phô trương như vậy, trừ bỏ Hiên Viên Tư Cửu thì chẳng còn ai vào đây.

Hoan Hoan một tay chống trán, cơ hồ là đang tự hỏi bản thân điều gì đó. Đèn đường bên cạnh càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của nàng, càng thêm xanh trắng.

Sau một lúc, Hoan Hoan mỉm cười xoay đầu về chính diện, nói với lại xe: “Dừng xe ở đây là được rồi!”

oOo

Hà Trữ Tịch hẹn Hiên Viên Tư Cửu tại khách sạn Hồng Phong.

Hiên Viên Tư Cửu đi đến chỗ hẹn. Hà Trữ Tịch đã sớm chuẩn bị một bàn thức ăn và rượu sẵn sàng. Ông đang một mình tự đọc ẩm, thấy hần tiến vào cũng không đứng dậy, chỉ nâng tay lên nói: “Cửu thiếu, mời ngồi”.

Hiên Viên Tư Cửu ngồi vào chỗ của mình, cách một bàn đầy thức ăn và rượu nhìn Hà Trữ Tịch, chỉ cảm thấy ngực mình hình như hơi nặng nề. Đó là di chứng cửu tử nhất sinh bị thương trên chiến trường, nhưng hần cũng vẫn biểu hiện như không trước mặt Hà Trữ Tịch. Hần không thích người biết nhiều, mà Hà Trữ Tịch lại cố tình tỏ ra cái gì cũng biết.

Thần sắc Hà Trữ Tịch giống như bóng đêm ngoài cửa sổ, càng lúc càng trầm trọng, gương mặt vốn gầy bấy giờ lại càng thêm phần già nua.

Khóe môi Hiên Viên Tư Cửu hơi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười đã tính toán chính xác từ trước: “Hà lão không phải vẫn ốm bệnh ở nhà hay sao mà hôm nay lại hẹn tôi ở đây như thế này?”

“Lão hủ kính Cửu thiếu một ly trước, cảm tạ cậu đã nhận lời hẹn mà đến đây.”

Hà Trữ Tịch bưng ly rượu thủy tinh lên, nhẹ giọng nói. Ngữ điệu của ông ta không cung kính giống như lúc trước, giống như người trước mắt chỉ là một văn sinh hậu bối bình thường.

“Hà lão làm gì mà phải nói như vậy? Tôi biết ông đang bệnh vì nỗi đau mất con còn chưa bình phục, ông hãy ở nhà tĩnh dưỡng cho khỏe, chuyện trong bộ tôi đã tìm người xử lý, ông đừng quá bận tâm.”

Hà Trữ Tịch nghe Hiên Viên Tư Cửu nói như vậy, sắc mặt có phần hoảng hốt, nhìn Hiên Viên Tư Cửu vẫn nở nụ cười nhạt trên môi, đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

“Tôi biết nay thiên hạ đã định, đám người cũ của Hiên Viên Huyền sớm đã bị cậu đưa vào danh sách thanh trừng. Trừ bỏ hoàng thất tiền triều đang âm thầm quật khởi, Cửu thiếu bây giờ rất vô tư rồi. Một lão hủ như tôi đây đâu còn tác dụng gì nữa!”

“Hà lão quá đa tâm rồi.” Ngón tay thon dài của Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng nâng ly rượu chưa ẩm lên. Chất lỏng trong suốt trong ly lay động tràn ngập ảo giác lưu ly, mà ánh mắt kia giống như kiếm như đao đâm thẳng về phía Hà Trữ Tịch.

“Cậu và tôi tương giao giao bao năm nay, cậu là người như thế nào chẳng lẽ tôi không biết....Bất quá, Cửu thiếu cũng không cần phải đến gặp tôi rồi nói những lời khách sáo đó cho có lệ đâu.” Hà Trữ Tịch vẫn nhìn chăm chăm vào Hiên Viên Tư Cửu, dùng ngữ khí hài hòa và thân thiết nhất, chậm rãi nói tiếp: “Ngẫm lại, thời gian qua thật mau, khi đó cậu mới chỉ có mười một tuổi nhỉ? Hiện tại chớp mắt đã lớn như vậy rồi. Năm đó tôi đưa cậu đến Hiên Viên gia, là tôi cực lực giúp cậu khôi phục lại họ Hiên Viên. Mấy năm nay, cậu cầm quân, tôi cũng ngầm giúp đỡ. Cậu có thể lên như điều gặp gió, bình bước thanh vân...Cũng là tôi giúp cậu che giấu tội sát mẫu kia đi, làm cho người ta chỉ biết mẹ cậu thất cố tự tử thôi.”

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu cầm ly rượu bỗng chốc cứng đờ.

Trước mặt là mùa xuân đầy những cây hoa lan chớm nụ, bộ dáng của chúng chỉ chờ khoe sắc, cơ hồ có thể ngửi được mùi hoa lan thơm ngát...cũng giống như hoa văn thêu trên chiếc giày của mẹ. Ban đêm rét

lạnh, trong phòng cực tối, mẹ bị treo giữa căn phòng lạnh lẽo, giày bằng vải tơ lụa màu hoa hồng thêu hoa bạch lan đang đưa qua lại. Màu hồng kia, màu trắng kia, quý dị lan tràn trong mắt hắc....

Hà Trữ Tịch tận lực dùng ngữ khí nhẹ nhàng băng khuor, nhìn như không chút để ý nhưng thật ra lại rất chú ý đến nhất cử nhất động của Hiên Viên Tư Cửu, mà sau khi ông nói xong câu cuối cùng một lúc lâu mà Hiên Viên Tư Cửu vẫn không tỏ vẻ gì. Biểu tình không có trả lời, cũng không hề có bất cứ động tác gì, giống như một khối tượng đá bình thường cứng nhắc ngồi kia.

Trong phòng thực im lặng, im lặng đến mức Hà Trữ Tịch có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim mình đập thình thịch. Sau một lúc lâu, Hiên Viên Tư Cửu mới nở nụ cười nói: “ Hà lão quả nhiên không hổ là nguyên lão tam triều, mọi chuyện phải lấy tĩnh chế động. Tôi và ông tương giao đã nhiều năm, vậy tôi cũng không cần phải khách sáo nữa, có gì muốn nói cứ nói thẳng vào vấn đề.”

“ Lão hủ tung hoành quan trường, trải qua vô số phong ba, cho tới bây giờ cũng coi như đứng sau một người đứng trên vạn người. Cửu thiếu, cậu có biết thế gian này có việc gì làm cho người ta đau lòng nhất hay không?” Hà Trữ Tịch lại nâng ly cầm ly rượu lên uống, tựa hồ như vẫn còn đắm chìm trong chuyện xưa những nếp nhăn càng thêm thâm lương, “ Chính là kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh. Hiện này nhọc lòng vì hết thầy, với tôi cũng chẳng còn thứ gì có ý nghĩa nữa. Nhưng...tôi vẫn muốn suy nghĩ cho Hà gia. Tôi sẽ giao cho cậu mọi thứ tôi có, cũng sẽ từ bỏ chức vụ hiện tại, cáo lão hồi hương.”

Hiên Viên Tư Cửu lặng lẽ nghe, lại cảm thấy thêm một lần nói chuyện lại bị vạch trần một góc tối trong lòng, vết thương không khép nổi miệng, mỗi một chữ đều khiến trái tim hắc run rẩy một chút.

Nghĩ như vậy, Hiên Viên Tư Cửu không khỏi cảm thấy hô hấp dần khó thuận, theo bản năng đưa tay đặt lên ngực, dùng âm sắc bình tĩnh không hề phập phồng như trước nói: “ Điều kiện?”

“ Tôi hy vọng cậu và Âm Hiểu mau chóng thành thân, hơn nữa quyết định tuyệt đối không hề có dị tâm, vĩnh viễn bảo hộ Hà gia của chúng tôi được bình an.” Hà Trữ Tịch giương mắt nhìn thẳng hắc, trong giọng nói có một sự bình tĩnh kỳ dị, cũng mang theo một loại lễ tiết thông dong, “Tôi có thể cam đoan, sau khi kết hôn cậu vẫn có thể cùng Cố An An kia dây dưa cùng một chỗ, tuyệt đối không có bất cứ ai dám gây khó dễ với nàng ta.”

“ Điều kiện thật tốt.” Hiên Viên Tư Cửu giơ ly rượu trong tay lên, mắt giống như kết hàn băng xuyên qua lớp thủy tinh mà nhìn thẳng vào Hà Trữ Tịch. Con người đen sâu không thấy đáy kia, lại như một mũi dao sắc nhọn, một loại sát khí vô hình thoát ra. Mà Hà Trữ Tịch vẫn đang nhìn vào mắt hắc, theo bản năng co rúm thân người lại.

“ Hôn lễ hai tháng sau là lúc giao ước của chúng ta hoàn thành.”

Hà Trữ Tịch nhanh chóng bình ổn lại những cảm xúc không nên có trong ngực mình, đứng dậy cầm ly rượu đâm lễ với Hiên Viên Tư Cửu: “ Như vậy, ly này trước tiên chúc mừng hôn lễ của cậu với Âm Hiểu.”

Hà Trữ Tịch uống nhanh, cạn hết ly rượu, hơi hơi chấp tay rồi xoa người rời đi.

Hà Trữ Tịch rời khỏi rồi, Hiên Viên Tư Cửu mới ngã ngòai xuống ghế, cười khổ...

“Thật sự là không xong rồi....” Hắc nói nhỏ.

.....

Hà Trữ Tịch vừa đi ra khỏi, đập vào mắt ông chính là một nàng gái khiến ông hơi hơi sửng sốt.

Cố Hoan Hoan một thân sườn xám son hồng, khoác áo khoác màu đen, giày cao gót màu trắng, trên mặt nhìn không ra ý cười.

Hà Trữ Tịch và Cố Hoan Hoan, hai người không hẹn mà cùng nhau gật đầu xem như chào hỏi, sau đó lướt qua nhau mà đi.

.....

Nghiêm Thiệu thấy Cố Hoan Hoan tới thì hơi sửng sốt một chút. Nhìn thấy ánh mắt thập phần kiên quyết của Cố Hoan Hoan, Nghiêm Diệu đành từ bỏ ý nghĩ khuyên nhủ trong đầu. Gõ gõ cửa rồi để Cố Hoan Hoan bước vào.

Chậm rãi đi vào, Hoan Hoan cầm chặt tờ giấy trong tay. Bỗng chốc, nàng lại cảm thấy khiếp đảm, trong lòng trừ bỏ cảm giác mất mát còn có đau đớn và buồn bã.

Hai tay Hiên Viên Tư Cửu đều đặt ở trên bàn, mặt đặt trên cánh tay. Mái tóc đen thui dưới ngọn đèn tỏa ra một tầng ánh sáng anh thảo, quần phục màu xanh đen cũng nhuộm một chút thu thảo. Hoan Hoan đứng ở cửa, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập loạn một chút, một bụng đầy lửa giận sớm đã tiêu tan.

Hoan Hoan giống như bị mê hoặc mà đi qua. Nhẹ nhàng đi, nhẹ nhàng vươn tay, muốn vuốt ve tóc của hắn nhưng lại như cứng đờ trong không khí....Trong quá khứ, ngón tay của nàng đã vô số lần vuốt ve mái tóc của hắn. Chất tóc của hắn cũng không tốt, có chút nhưng nhưng, giống như cỏ mới mọc đầu xuân.

“ Cô biết tôi luôn ghét những kẻ dây dưa không rõ?” Một hương thơm thoảng qua, Hiên Viên Tư Cửu vẫn chưa ngẩng đầu, nhưng giọng nói thì vô cùng lạnh lẽo.

Bước chân của Hoan Hoan lảo đảo, tờ giấy trong tay giống như hòn tha đỏ lửa khiến nàng bỏng rẫy, lại giống như quả nặng nghìn cân kéo sụp trái tim của nàng. Tờ giấy cùng đá mắt mèo, nàng đẩy đến chỗ Hiên Viên Tư Cửu. Đá mắt mèo màu đỏ, trông nháy mắt cả phòng như tràn đầy màu máu.

“ Nếu không muốn tôi dây dưa không rõ thì anh đừng có nhục nhã tôi như thế này! Đúng, tôi là gái hồng lâu, tiền có thể mua được thân xác của tôi nhưng tiền bạc không thể giải quyết được hết thảy. Tiền không mua được trái tim của tôi đâu! Anh bạc tình bạc nghĩa đối với tôi, tôi biết... Nhưng anh muốn dùng tiền để chà đạp lên lương tâm của tôi thì đừng mơ...”

Hai chữ cuối cùng, cơ hồ là nghẹn trong cổ họng của An An.

“ Đá mắt mèo này đúng là tôi đưa, nhưng thứ kia...”

Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng ngồi thẳng thân hình, cầm bản khế ước bán thân kia lên. Mấy viên đá mắt mèo để trên theo đó mà rơi xuống đất, hắn đẩy ra mà cầm lấy trong tay. Vừa cảm giác xúc cảm lạnh lẽo và bóng loáng, vừa cẩn thận nhìn, lập tức nở nụ cười.

Hoan Hoan ở khoảng cách rất gần Hiên Viên Tư Cửu. Ngọn đèn hình thành sắc anh thảo phủ một màn sa mỏng lên mặt hắn. Tuy cực kỳ tuần mỹ, nhưng sống mũi thẳng cùng với bạc môi bên ngoài lại hiện lên một sự tàn nhẫn đáng sợ.

“ Là cô ấy, nhưng cũng chẳng sao!”

Nói xong, đợi đến khi ngẩng đầu lên, ý cười trên khuôn mặt của Hiên Viên Tư Cửu đã không còn nữa, chỉ có một loại biểu tình lãnh khốc.

Cửa sổ thủy tinh bị ánh sáng hồng hắt lên, hòa lẫn với ánh trắng tạo nên một không gian nhộn nhạo cuộn sóng, làm cho người ta cảm thấy giống như sắc trời không sai biệt lắm.

Hoan Hoan có chút mê muội....Cố gắng chớp mắt, sau đó nàng giống như đứng không vững mà ngồi bên cạnh hắn, lắc lắc đầu mang theo một loại tự vị tự giễu. Sau một lúc lâu, nàng mới ngẩng đầu lên lầm bầm lầu bầu mở miệng nói: “ Không phải anh...”

Hoan Hoan hơi có chút đại người ra, khuỷu tay chống ở trên bài, hai mắt vẫn không nhìn hắn như cũ: “ Đúng vậy, làm sao có thể là anh!?”

“ Còn có chuyện gì sao?”

Hiên Viên Tư Cửu cũng không nói gì nữa, nhìn Hoan Hoan giống như phủ một tầng sương mù mê vông, ngón tay dài đặt dưới cằm, hơi nhíu hạ mi.

Hai tay Hoan Hoan để ở môi tiền, những ngón tay thon dài gắt gao nắm chặt lại, nhưng vẫn run run như trước. Hồi lâu, Hoan Hoan mới quay đầu lại, thong thả nói: “ Tôi phải đi...”

Cố Hoan Hoan đem tờ khế ước bán thân cùng hộp đá mắt mèo kia đến đặt trước mặt Hiên Viên Tư Cửu. Lúc thu tay lại, trong lòng bàn tay vẫn còn một chút lạnh lẽo, giống như ánh mắt của nàng.

“ Sao?”

“ Thở dài nhẹ nhõm được rồi phải không?” Hoan Hoan một tay chống cằm, khoe môi hoàn mỹ cong lên một cách tuyệt đẹp, nụ cười đến giữa cánh môi.

Hiên Viên Tư Cửu trước mắt vẫn là Hiên Viên Tư Cửu, nhưng nàng và hắn, mọi chuyện hết thấy đều đã qua. Tựa như trước kia nàng nhìn thấy cha mình cưới một tiểu thiếp, nàng ghé vào cửa sau nhìn trộm xem sao. Cả một căn phòng đều là nền đỏ, câu đối sa tanh màu hồng, bàn lớn phủ vải thêu chữ hỷ thật to.... Nước mắt của mẹ, hết thấy đều quen thuộc nhưng cũng hết sức xa lạ...

“ Rời khỏi Hồ Đô, cùng Vi Dạ đi Anh Quốc...Nơi đây không có ai biết tôi, cũng chẳng ai biết thân phận của tôi....Tôi sẽ trở thành một bà chủ thật khoái hoạt...”

Hoan Hoan cũng không làm động tác gì, chỉ nhắm hai mắt lại, đầu hơi gục xuống.

“ Tôi có một câu muốn hỏi anh, nhưng vẫn luôn do dự không biết có nên hỏi hay không?”

“ Không nên hỏi vậy thì đừng hỏi! Cho cả tôi và cô, chẳng có ai bị tổn hại gì, đúng không?”

Lời nói xảo diệu như lưỡi dao sắc bén cắm phập lên người Hoan Hoan. Hiên Viên Tư Cửu lười nhác nhấc chân lên gác chữ ngũ, thông dong dựa vào ghế, cười đến cực hạn, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên tinh quang.

“ Anh nói đúng, không nên hỏi thì đừng hỏi. Nếu đã vậy, em muốn một món quà chia tay, xin hãy.....Cho em một nụ hôn.”

Rất xa, chỉ có tiếng còi ô tô kêu inh ỏi, bên trong này chỉ có đèn chụp ma sa, gương mặt của hai người cũng như đang bị kín bởi một cái chụp ma sa, mơ hồ không nhìn rõ lẫn nhau.

Ngón tay thon dài của Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Cố Hoan Hoan. Nàng cười đến bình tĩnh mà tao nhã, lại ẩn chứa tuyệt vọng đến điên cuồng. Nàng nghiêng thân mình, từ từ tiếp nhận cặp môi mỏng đỏ kia, hai mắt chậm rãi nhắm lại, hơi thở yếu ớt cũng mạnh mẽ trở lại trong khoảng khắc đôi môi của hắn và nàng hợp lại.

Lúc môi của Hiên Viên Tư Cửu chạm vào môi Hoan Hoan, nàng lại chậm rãi mở mắt. Ngọn đèn trước mắt giống như ánh trăng, tản ra thứ ánh sáng màu bạc khắp thân hình của hắn. Đầu lưỡi nóng rực giống như lửa tham tiến vào giữa hai hàm răng, cả linh hồn nàng trong nháy mắt sung sướng hân hoan vô cùng. Mà hắn thì vẫn lạnh lẽo như băng, trêu đùa nàng, mặc kệ nàng đang đón hòa ý hắn. Trong gấn bó có khiêu khích và tránh né khiến cho nàng sa vào cảm giác muốn phóng túng khoái cảm, hô hấp càng trở nên dồn dập. Trong phút chốc, bạc môi đang gấn bó chặt chẽ bỗng dưng li khai, nàng thở hổn hển nhìn cặp mắt như đang trêu ngươi kia của hắn. Mặt nàng đỏ, nhưng nàng lại tái nhợt và yếu ớt. Hắn vẫn bình tĩnh như cũ, nhìn không ra một chút cảm xúc nào. Nhưng, không khí trong phòng nhất thời lạnh lẽo đến cực điểm, giống như hầm băng.

Hoan Hoan theo bản năng đưa tay chạm lên đôi môi của mình vừa mới bị Hiên Viên Tư Cửu hôn. Nàng chỉ cảm thấy tay mình nóng dần lên. Nàng hơi sững sốt một chút, đôi mắt khẽ chớp, hết thấy những gì vừa diễn ra khiến nàng muốn bật khóc...

“ Em biết, lúc em đi anh nhất định sẽ không đến tiễn. Em cũng không hy vọng anh sẽ đến tiễn em...Bởi vì, nếu mà anh đến đó....em chỉ sợ mình sẽ không còn muốn rời khỏi đây nữa!”

Hoan Hoan nhìn Hiên Viên Tư Cửu bằng một ánh mắt ôn nhu đến mức không cách nào hình dung được, vẻ mặt hèn mọn mà khẩn cầu, nhưng Hiên Viên Tư Cửu lại tránh né ánh mắt thiết tha đó của nàng.

Hoan Hoan cười khổ một chút, thấp giọng nói: “ Cho nên, hãy cho tiểu muội đến đưa tiễn em, để cho em ấy thay anh tiễn em đi có được không? Cũng giống như tối nay em ấy thay anh tặng em món quà này vậy...”

“ Được!”

Nói xong, Hiên Viên Tư Cửu mạnh mẽ đứng dậy. Tiếng chân ghế ma sát với sàn tạo thành một âm thanh chói tai. Mà lúc này, âm thanh giống như vậy vang lên cứ như thể muốn thoát phá.

Nhìn bóng lưng vô tình của hắn, Hoan Hoan một mỗi cúi đầu. Tiếng cười nức nở bắt đầu phát ra.

Nàng nên làm cái gì đây? Không người nào có thể hiểu được nhưng cảm giác tràn ngập trong linh hồn nàng lúc này. Oán hận cùng đố kỵ, chán ghét và không cam lòng...

“ Vĩ Dạ, thực xin lỗi! Xin hãy cho em vì tình yêu của chính mình, thêm một lần cố gắng....Chỉ một lần cuối cùng này thôi...”

oOo

Ban đêm, Hiên Viên Tư Cửu lại nằm mơ thấy ác mộng.

Hắn mơ thấy chuyện trước kia... Hà Trữ Tịch nói với mẹ rằng muốn dẫn hắn đi. Trong căn phòng rộng lớn đen tối đó, mẹ suốt ngày u sầu mà lại nở một nụ cười xinh đẹp sáng lạn hiếm lắm mới thấy.

Đêm đó, hắn trần tróc vừa mới ngủ được thì một cảm giác thực ảm áp bao trùm lên cổ của hắn. Thực sự là rất ảm...

Hắn từ trong cơn mê tỉnh lại, hai mắt phủ sương mờ, mơ màng nhìn thấy mẹ ngồi ở bên giường. Trong phòng không có đèn điện, chỉ có mấy ngọn nến yếu ớt đầu giường. Hao nên chấp chờn khiến bóng của hắn và mẹ chao đảo, một chút ánh sáng mang theo hơi ẩm giống như dao găm xé toạc màn đêm lạnh lẽo trong phòng...Người trước mắt mỉm cười giống như trong mộng. Sườn xám màu đình hương, dung nhan trang điểm rực rỡ, tóc quăn của mẹ rối tung, gương mặt bị bóng che khuất một nửa không nhìn rõ biểu cảm. Hắn chỉ nhìn thấy đôi môi đỏ tươi kia của mẹ đang mỉm cười, bàn tay đặt dưới gáy của gấu gao siết chặt lại...Hình như, trong trí nhớ của hắn, đó là lần đầu tiên mẹ vuốt ve hắn...

Mẹ nói: “ Ngay cả con cũng vứt bỏ ta! Không! Ta không cho phép! Tuyệt đối không cho phép...”

Mẹ nhìn hắn, nhìn chăm chú vào hắn. Lần đầu tiên...lần đầu tiên...trong mắt của mẹ không hề có hình ảnh của hắn...

Mà trên hết thấy, đôi mắt của mẹ giống như phủ một tầng mây mờ.

Sau đó...sau đó...hắn mơ thấy mình gãy dũa. Bản năng muốn sống khiến hắn bắt lấy cổ của mẹ, bàn tay cũng đồng dạng mà siết chặt lại...

Ngọn nến cơ hồ đã cháy hết, trong phòng tối trở lại. Mẹ nằm ở đó, đã mất đi sinh mệnh, trên môi vẫn nở nụ cười nhạt, tuyệt mỹ nhưng lại thê lương vô hạn, giống như rượu lan nhân tán.... Hắn đã nghĩ sẽ xuất hiện hai cỗ th thể, thật không ngờ hắn vẫn còn sống.

Hắn biết đó chỉ là nằm mơ. Nhưng cho dù đó là mơ đi chăng nữa, thì cảm giác tuyệt vọng khi mất đi người thân yêu nhất vẫn cứ khiến cả linh hồn tuyệt vọng. Cảm giác rất thật, cơ hồ như chuyện vừa mới phát sinh.

Hắn biết đó chỉ là mơ. Nhưng dù biết điều đó cũng không làm vơi đi thống khổ trong lòng hắn.

Lòng run rẩy đau đớn, tiếng rên rỉ áp chết nơi sâu nhất trong yết hầu. Một loại cảm giác bị vứt bỏ, rét lạnh khiến hắn không tài nào hô hấp được.

Trong nháy mắt, có một đôi bàn tay nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt hắn, sờ lên trán của hắn. Lập tức, thân thể của hắn cảm nhận được sự ảm áp đó, thực sự rất ảm áp... Hương khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, hương vị quen thuộc, hắn theo bản năng nhẹ nhàng vươn tay ra, quẩn lấy thân thể ảm áp mềm mại ở gần mình.

Kế tiếp, hắn lại chìm vào giấc ngủ, không còn ác mộng nữa. Đối với hắn mà nói, điều này là phi thường hiếm thấy.

.....

Lúc Hiên Viên Tư Cửu thức dậy đã là giữa trưa, An An đã không còn ở nằm bên nữa. Cửa phòng ngủ khép hờ, rèm cửa sổ được vén lên, cửa sổ mở rộng, vải tơ lụa mềm mượt vui đùa cùng với gió hạ. Đầu giường có một bình tường vi vừa mới cắm. Đóa hoa mềm mại như lụa, dưới ánh nắng vàng rực rỡ lay động tỏa ra mùi hương thoang thoảng.

Hiên Viên Tư Cửu lười biếng đứng dậy mặc quần áo. Vừa đẩy cửa phòng ra, hắn đã nhìn thấy An An quần áo chỉnh tề ngồi ở gian ngoài. Trong tay nàng đang cầm một cây lược gỗ nhẹ nhàng chải từng lượt một. Từng lượt chải chậm chậm, vẻ mặt An An giống như đang trầm tư suy nghĩ.

Hiên Viên Tư Cửu hơi nhướn mày: “Muốn ra ngoài sao?”

An An giật mình, quay đầu nhìn về phía hắn, cười nói: “Em đã hẹn Tịch Hồng Ngọc, hôm nay có ông chủ Ngụy đến Lê Viên diễn xướng vở Dương Quan Tam Điệp. Anh không thích xem hát, em đương nhiên là phải tìm người khác xem cùng.”

Hiên Viên Tư Cửu không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy cả người An An. Lực đạo bất khả tư nghị nhưng lại mềm mại và áp áp nhấn chìm tình cảm của hắn...Ôn nhu, ấm áp, quan tâm với nàng, còn có....cảm giác như hắn vừa muốn lại không muốn nàng xa rời hắn.

An An thở hắt một chút, vội vàng đem toàn bộ những suy nghĩ ôn nhu trong đầu đuổi ra, cố gắng mỉm cười nói: “Làm sao vậy? Không muốn em đi ra ngoài ư?”

“Không phải! Chỉ muốn ôm em một chút thôi!”

“Anh hôm nay thật kỳ quái!”

An An cẩn thận nhìn Hiên Viên Tư Cửu. Nàng chải tóc dài ra sau gáy, khuôn mặt đã lộ ra hoàn toàn. Hai má không biết có phải vì đã thoa son hay không mà trở nên hồng nhuận, đôi mắt lo lắng nhìn hắn.

Nhìn bộ dạng này của An An, trái tim giống như bị tảng đá đè chặt đột nhiên có cảm giác được buông lỏng, Hiên Viên Tư Cửu bất giác lại bật cười.

“Không có!”

An An rũ mắt xuống, cũng không hỏi lại.

.....

Ra đến rạp hát sau, đuổi lái xe đi khỏi, An An từ cửa sau chạy thẳng đến Tể An Đường.

Đến Tể An Đường thì thấy Tô Vĩ Dạ đang sửa soạn hành lý.

Cửa sổ mở toang khiến không khí u ám nặng nề trong phòng bay đi ít nhiều. Sách và tranh hỗn loạn ở trong phòng. Ngẫu nhiên lại có cơn gió thổi qua, sách đột nhiên ào ào lật trang, Tô Vĩ Dạ đang như mất hồn mắt vĩa sửa sang lại.

Trong đầu lại nhớ đến cái đêm ở quán rượu kia, Hoan Hoan nói là làm tiệc tiễn biệt với hắn.

Ngọn đèn ở giữa hai người, chiếu ánh sáng rực rỡ lên người Hoan Hoan, còn hắn thì giống như không có cách nào tiếp cận được với nàng. Một bàn đầy đồ ăn, hai tay Hoan Hoan cầm một chén rượu, ngồi yên bất động mà uống, hắn cũng bất động theo. Rượu rất dễ uống, nhưng Hoan Hoan không thích uống rượu lạnh, vì thế một bình rượu nữ nhi hồng được đặt ở trên một chiếc bếp nhỏ ở cạnh.

Hoan Hoan cố gắng bình thản, nhưng vẫn không hề che dấu một bụng đầy tâm sự như lúc trước, uống cứ như chưa được uống bao giờ. Hắn biết nhưng không có cách nào khuyên được, chỉ cầm lấy một chén tiếp nàng.

Không biết qua bao lâu, Hoan Hoan mới bỏ chén rượu sang một bên, ngón tay thon dài đưa lên day day trán rồi phát ra tiếng thở dài.

Mà một tiếng thở dài này giống như đánh vỡ áp lực khát vọng trong nhiều năm của hắn, hắn mạnh mẽ cầm lấy tay Hoan Hoan, nói: “Cùng anh rời khỏi Hồ Đô này, được không? Chúng ta cùng nhau đi có được hay không?”

Bàn tay Hoan Hoan ở trong tay hắn lạnh đến thấu xương, nhưng đây là lần đầu tiên hai bọn họ có chút tiếp xúc da thịt sau bao nhiêu năm, kể cả khi đã có hôn ước trước đó.

“Được.” Hoan Hoan chậm rãi rút tay ra, bình tĩnh cầm lại chén rượu, mỉm cười nói.

Lúm đồng tiền xinh đẹp, giọng nói ôn nhu, nhưng Hoan Hoan không hề biết đôi mắt kia của nàng lại tựa hồ như bị đóng băng, hoàn toàn hờ hững, không có cảm tình.

Cuộc đời hắn đã trải qua đầy đủ những cung bậc, lúc lên lúc xuống, giống như một cuốn tiểu thuyết. Vinh hoa phú quý hắn đã từng được hưởng qua, để rồi sau đó lần lượt từng người thân bỏ hắn mà đi, cuối cùng

lại chỉ còn một mình hắt lẻ loi lang bạc kỳ hồ. Hắt giống như một tờ giấy trắng, vận mệnh giống như cây bút lần lượt chấm phá lên cuộc đời của hắt, mà chỉ khi gặp được Hoan Hoan, ngòi bút vận mệnh đó mới thương hại điểm xuyết một bông hoa. Một bông hoa mẫu đơn kiêu diễm trên chút giấy trắng còn sót lại...

Đây là số mệnh.

Tự nhiên lo lắng, Tô Vĩ Dạ cầm lấy chiếc bát thuốc bên cửa sổ. Chiếc bát bằng đồng, mùi thuốc vẫn còn vương bên trong, sau bao nhiêu năm cũng không hề thay đổi. Thìa đồng cùng với bát đồng chạm vào nhau tạo nên thứ âm thanh thanh thúy. Dù là rất nhỏ, nhưng trong không gian yên tĩnh này vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Không biết sau bao lâu, hắt mới hồi phục lại tinh thần. Lúc này, hắt lại giật mình phát hiện, bên trong màu vàng phản chiếu ánh mặt trời có bóng hình lộn ngược của một người. Tô Vĩ Dạ quay đầu trở lại, chỉ nhìn thấy một cô gái đứng ngược với ánh sáng, một màu vàng cam đang bao trùm lên người của cô ta.

“An An, em đến đây à? Nhìn nơi này của anh xem, loạn hết cả lên rồi! Em cứ tùy tiện tìm một chỗ ngồi nhé!”

Tô Vĩ Dạ vội vàng đứng dậy, An An đang đứng quay lưng lại với ánh mặt trời cho nên gương mặt của nàng như phủ một tầng mây ám, có vẻ tiêu tụy vô cùng. Mà trong đôi mắt của nàng lại hiện lên tình cảm rõ ràng khiến cho Tô Vĩ Dạ theo bản năng mà trốn tránh, tìm cơ muốn đi ra ngoài: “Anh đi ra ngoài lấy cho em chén trà!”

“Anh có đồng ý cho em theo cùng không?”

Giọng nói của nàng mang theo một chút run run làm Tô Vĩ Dạ đang bước ra khỏi cửa bỗng dừng ngừng lại, thân hình cứng nhắc như pho tượng, bất quá hắt không hề quay lại, chỉ yên lặng đứng đó. Bên trong là một mảnh im lặng, toàn bộ không gian đã không còn bất cứ âm thanh nào. Tiếng vang lên duy nhất lúc này chỉ có tiếng hít thở của hai người bọn họ.

“Vĩ Dạ, anh có đồng ý cho em đi cùng không?”

“An An, anh,...”

Nghe thấy tiếng An An nói một cách kiên quyết, bóng dáng tịch liêu của Tô Vĩ Dạ có chút rung động rồi mới dám mở miệng nói.

“Anh và em đều biết, chị ấy không hề muốn đi theo anh!” Tựa hồ như biết Tô Vĩ Dạ muốn nói gì, An An nỉ non mở miệng cắt lời của hắt, nghẹn ngào tiếp lời: “Vĩ Dạ, anh đừng tự dối mình dối người nữa có được không?”

Bên trong không gian có tro bụi thần nhiên bay lượn, bên cửa sổ là một chiếc bàn gỗ, một nghiên mực bút viết đặt bên trên, sát bên là chiếc bình bạch ngọc cắm mấy cành hoa hồng. Những đóa hoa đỏ tươi sớm đã bị gió thổi mà héo úa rơi rụng. An An rút cuộc cũng đứng không vững được nữa, cánh tay xanh xao chống lên chiếc án. Cái lạnh lẽo của mặt bàn xâm nhập thẳng vào da thịt của nàng. Mùi thảo dược quen thuộc nồng nồng trong không khí, mọi khi nàng ngồi thấy ngay lập tức, nhưng hôm nay không hiểu tại sao một trận gió thổi quá giống như đánh úp lại nàng. An An chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, hai tay bám chặt lấy mặt bàn.

“Chỉ cần anh nói một câu thôi! Chỉ cần anh nói một câu thôi! VĨ DẠ!”

Tô Vĩ Dạ vẫn quay lưng về phía nàng như cũ, hắt thậm chí còn chẳng quay đầu. Tấm lưng kia thật giống như trong ký ức của nàng. Tấm lưng đó khiến nàng nhớ đến một chuyện cũ. Ngày đó, Vĩ Dạ cầm cây quạt ngồi bên cạnh bếp lò nấu thuốc, nàng vụng trộm đi đến từ phía sau hắt. Nàng thích bộ dáng đó của hắt, bởi vì chỉ có bộ dạng đó mới lộ ra hết sự thâm tình, không cần che dấu của hắt với nàng. Sau đó, nàng cúi đầu nhìn hắt, cảm tưởng lông mi của hắt dài và cong như cánh bướm. Nàng tham lam dán vào lưng của hắt, ngửi mùi thảo dược trên người hắt, sau đó bàn tay ấm áp của hắt cầm lấy tay nàng, mỉm cười quay đầu lại rồi gọi tên của nàng: “An An...”

“An An, tối hôm đó, anh thấy Hiên Viên Tư Cửu đối với em...”

“Đừng nói nữa!”

Giống như cảm thấy trời có mưa, An An nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy chân trời có những đám mây dày chồng chất lên nhau. Môi của nàng mấp máy như muốn phát ra âm, khuôn mặt lấy hết dũng khí để thổ lộ cuối cùng càng lúc càng xanh xao tái nhợt.

“ Em có một câu hỏi muốn hỏi anh, nhưng vẫn luôn do dự không biết có nên hỏi hay không!”

Sau đó, An An đi đến trước mặt hắn. Ngón tay thon dài của nàng khẽ vuốt ve khuôn mặt hắn rồi chậm rãi dừng lại nơi đôi mắt của Tô Vĩ Dạ mà nhẹ nhàng xoa xoa. Tô Vĩ Dạ cả kinh một chút sau đó thông thả nhắm hai mắt lại. Trong nháy mắt này, Tô Vĩ Dạ cũng không hiểu tại sao bản thân mình lại muốn rơi nước mắt. Có lẽ vì bàn tay của Cố An An quá ôn nhu? Hay là cũng bởi vì bàn tay lạnh lẽo đó đang bắt đầu run rẩy?

Mất đi thị giác, nhưng giác quan còn lại sẽ càng trở nên nhạy bén. Giữa trưa của ngày hè chói chang oi bức, mùi linh lan thơm vẫn vương trong không khí. Gió nhẹ thổi qua, hắn có thể cảm nhận mái tóc của An An đang phiêu đảng. Hắn cũng nghe thấy tiếng trang sách lật giở sần sật, còn có....Sự chờ đợi mang theo tuyệt vọng của An An. Trong đầu An An bây giờ cực kỳ thanh tĩnh, một chút âm thanh hay cảm giác đều không dấy động được đến nàng, giống như không hề còn bất cứ tình cảm nào. Ngón tay nàng chỉ cảm thấy đôi mắt tiếp thoảng rung rung khi có gió thổi bay những chiếc lá rụng. Thật lâu không hề có một tiếng động. Sau đó, nàng chỉ cảm thấy trái tim mình hoàn toàn tĩnh lặng.

“ ...Ngay cả vấn đề chính mình còn do dự thì có lẽ không nên hỏi!Tội gì mà phải làm cho bản thân mình khó xử, đúng không?”

Tô Vĩ Dạ mỉm cười nói như vậy, sau đó cảm nhận được ngón tay đang đặt trên mắt mình chậm rãi hạ xuống. Ánh mặt trời đột nhiên đập vào hắn khiến mắt hắn muốn nhắm, hơi hơi nhắm lại.Trên lông mi thật dài còn mang theo chút mệt mỏi, thần sắc cũng dần âm trầm...An An như vậy giống như một con búp bê tinh xảo được làm từ tay người thợ khéo léo nhất, giống người thật nhưng không hề có hơi thở.

“ An An!” Nhắm mắt lại một hồi lâu rồi mới mở ra, Tô Vĩ Dạ đưa tay lên muốn ôm lấy nàng. Hắn chờ một lúc lâu, rốt cuộc vẫn không làm, “ Thật xin lỗi! Anh không thể! Không phải sợ hãi cũng không phải vì thân thể của em, mà là anh cho rằng anh không phải là người đàn ông có thể mang lại hạnh phúc cho em! Thực xin lỗi!”

An An không thềm đáp lại, chỉ một mỗi tựa đầu vào vai hắn, hơi nhắm mắt lại.

Ấm....rất ấm áp....Anh là ánh sáng duy nhất trong sinh mệnh của nàng, nhưng nàng lại không thể giữ được anh ở bên.

Vĩ Dạ...Vĩ Dạ...Trong một mảnh hỗn độn, An An chỉ yên lặng để nhớ kỹ tên người đàn ông mà mình yêu thương. Chờ đợi hắn đáp lại, nhưng một hồi lâu sau vẫn không hề nghe thấy hắn đáp. Nàng hơi hoảng hốt một chút. Tình yêu của nàng rốt cuộc cũng đã biến mất. Ngực nàng đột nhiên co rút thật mạnh, từng tế bào trong cơ thể như bị xé rách làm đôi rồi đổ dồn về tim. Chậm rãi ngừng đầu, thu hồi đôi tay lạnh như băng cốt ngàn năm, ánh mắt cùng biểu tình đều trống rỗng giống như toàn bộ thế giới của nàng đã bị hủy diệt.

Vĩ Dạ...Vĩ Dạ...An An vẫn lặng yên nhớ kỹ. Nàng vẫn duy trì tư thế như trước, không tiếng động mà gọi tên hắn. Nhưng hắn không nghe thấy, chỉ mỉm cười nói thật xin lỗi.

Đè nén cảm xúc trong lòng xuống, cố gắng lộ ra một biểu cảm khác, đó là kỹ thuật sở trường của nàng. Cho nên, nàng cong môi, cười duyên dáng với hắn.Chậm rãi xoay người lướt đi, mái tóc dài như suối theo gió nhẹ bay. Sau đó, nàng đi xuyên qua đình viện, rời khỏi Tể An Đường.

14. Chương 14: Lộ Xa Khó Mộng Hồi Quy

Lúc An An đến Lê Viên, vở diễn đã được bắt đầu. Nhạc đã nổi lên, sân khấu kịch chẳng đầy những dây kết tơ lụa màu vàng xanh đỏ tím. Ánh đèn trên sân khấu sáng chói. Dưới đài lại là một mảnh hắc ám, tiểu nhị ngẫu nhiên chạy tới chạy lui giữa những chiếc bàn.

An An vừa mới ngồi được xuống ghế, Tịch Hồng Ngọc đã giữ chặt lấy tay của nàng, cũng chẳng hề giận, chỉ “ Xi” một tiếng, ai oán nói: “ Nếu cô đến muộn hơn chút nữa chắc tôi đến thẳng Tây Viên đón cô mất thôi!”

Trên sân khấu kịch còn đang xướng y y nha nha, âm thanh giống như mũi kim đâm vào tai, An An nhất thời hoảng hốt, cảm giác như bản thân lạc vào một cõi tối đen không chút ánh sáng. Sau đó một lúc lâu, nàng mới hồi phục lại tinh thần, mỉm cười nói: “ Có một số việc nên đến chậm một chút, ngại quá!”

Tịch Hồng Ngọc nghĩ Hiên Viên Tư Cửu giống như ngậm An An trong miệng không muốn nhả ra, nhưng nhìn An An thất thần, trong lòng không thoải mái, không khỏi hé miệng lần nữa: “ Aizza, tôi quên không mang thuốc! Cô đợi ở đây một lát nhé, tôi ra ngoài mua lấy ít thuốc!”

Thần chí của An An vẫn còn đang trống rỗng, Tịch Hồng Ngọc có nói gì nàng cũng nghe không hiểu, chỉ ậm ừ cho qua, căn bản không phát hiện ra sự khác thường của Tịch Hồng Ngọc.

Tịch Hồng Ngọc đi rồi, ở trên lầu hai có hai người đang xem diễn cùng nhau nhìn về cô gái ngồi một mình bên dưới.

“ Thấy không? Người kia chính là Cố An An- gái hồng lâu nổi tiếng nhất Hồ Đô này đấy!”

“ Quả nhiên là mỹ nhân! Bất quá mỹ nhân này chỉ cần có tiền là âu yếm được, cũng chẳng có gì quá tự phụ!”

“ Cô ta không phải là kỹ nữ câu lan đâu nhé! Cậu nghĩ mình cũng có thể với tới được sao?”

“Có gì khác nhau cơ chứ? Đều là hạng đàn bà chỉ cần có tiền là cho người ta thượng được?”

“ Đương nhiên là khác! Không chỉ cần có tiền nhiều, còn phải có thân phận cao quý, cũng cần thập phần thành ý, mới có thể lên giường âu yếm với cô ta được! Đừng có tự làm khó mình!”

“ Cậu phóng đại quá rồi đấy! Để xem, nhìn cũng bình thường thôi mà, tớ sẽ đi qua chào hỏi làm quen, không tin là cô ta sẽ...”

“ Cậu điên à? Có biết tân chủ của cô ta là ai không? Hiên Viên Tư Cửu! Cậu không muốn sống nữa sao?”

“ Thật là mẫu đơn hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu(1)!”

An An cầm chiết phiến hoa mẫu đơn trong tay, một bàn tay đặt lên tay vin sơn son. Nàng nghiêng người, ánh mắt nhìn lên sân khấu kịch nhưng tâm tư thì không đặt ở trong vở kịch.

Cửa phòng lại được mở ra một lần nữa, An An cũng chẳng quay đầu đã mở miệng nói: “ Đi mua bao thuốc mà cũng lâu đến vậy sao?”

“ Đợi lâu rồi ư?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, An An cả kinh trong lòng. Vừa nghiêng đầu, nàng đã nhìn thấy Hiên Viên Tư Cửu gần trong gang tấc.

An An lặng yên nhìn hẩn. Nhưng nàng lại không nhìn ra được một chút khác thường, tựa như manh mối hoặc một điểm báo xấu...nàng chỉ mơ hồ cảm nhận được một chút khác biệt, một chút sợ hãi không sao hiểu được...Giống như người bị nhìn thấu hết thảy... Cùng với một cảm giác kỳ dị giống như thể sắp mất đi một thứ gì đó...

Chăm chú nhìn hẩn một hồi, An An mới run run nở nụ cười nơi cánh môi tái nhợt. Nụ cười này càng khiến cho sắc mặt của nàng đã tái nhợt lại còn thêm phần tái nhợt hơn: “Anh...anh làm sao mà đến đây?”

“ Ông chủ Ngụy có tiếng là ôn nhu biết cách săn sóc người, anh sợ em sẽ bị ông ta dụ dỗ bỏ trốn.”

Hiên Viên Tư Cửu dừng lại trước mặt nàng, vẻ mặt của hẩn hoàn toàn bình tĩnh, không có một tia dị thường.

Tiếng nhạc cổ điệu dàng, giọng hát uyển chuyển say sưa từ trên đài cao vọng tới, An An rõ ràng cảm thấy trong lòng mình rào rạc âm thanh. Mồ hôi lạnh túa ra ướt cả lòng bàn tay, sự sợ hãi len lỏi vào tận trong xương tủy.

“ Nếu em có muốn bỏ trốn, nhất định cũng sẽ chọn người tiêu sái hơn, nhưng mà...”

Giống như chuyện cười, nhưng An An còn chưa dứt câu thì đã cảm thấy một trận gió rét lạnh băng, căn phòng tựa như hầm băng, toàn thân cô như đang đông cứng lại.

Một nửa mặt của Hiên Viên Tư Cửu bị khuất trong bóng tối, nửa còn lại thì được ánh đèn lượn lờ chiếu rõ, sáng tối kỳ dị đối lập với nhau. Đôi mắt của hắn đen thui cực kỳ nhu hòa như lúc trước, nhưng không hiểu sao nàng lại cảm giác có cái gì đó bất minh đang di động.

“Chạy, anh nhất định sẽ đuổi theo bắt em về! Bắt về rồi sẽ dùng lông son thiết vàng nhốt em lại!”

Trái tim bị co rút đến mức tưởng chừng như ngừng đập, An An im lặng không nói gì nhưng vẫn cố cười rộ lên, tầm mắt không mang theo bất cứ cảm xúc nào của nàng dần dần chuyển từ trên người Hiên Viên Tư Cửu lên sân khấu kịch. Trong bóng tối hoảng hốt lại mang theo một cảm giác rất trong sáng, dường như mọi ánh sáng đều xuyên qua người An An mà đến với hắn.

“Chúng ta xem diễn thôi.” Nàng ngược mặt nhìn chăm chú lên sân khấu, lấy quạt che nửa miệng lại, lẩm bẩm nói. Góc độ giống như gần mà lại không gần vừa vặn để Hiên Viên Tư Cửu nhìn thấy ánh mắt nhìn như không của nàng, hình thành một đường cong bán nguyệt, giống như khóc, cũng giống như đang cười.

“Diễn hay như vậy, nếu không xem thì thật đáng tiếc!”

Giọng nói của An An vẫn nhẹ như vậy, nhẹ đến mức chính nàng còn không nghe được. Nhưng Hiên Viên Tư Cửu lại nghe được, không những thế còn nghe rất rõ ràng.

Hắn cảm thấy trái tim có chút đau, giống như móng tay sắc nhọn của phụ nữ từ từ chậm chạp đâm vào tim hắn. Không phải thập phần đau đớn, mà là hương vị thống khổ nhắm nháp một cách từ từ thấm dần vào xương cốt.

Vì thế, Hiên Viên Tư Cửu mạnh mẽ ôm lấy nàng vào lòng. Hơi thở ấm áp của hắn phủ vào tai của An An.

“Diễn thế này thì có gì hay chứ?”

“Anh...cái người này, không đến xem diễn thì đến đây là gì chứ?”

Chiếc quạt trong tay An An rơi xuống, nhưng nàng không để ý tới.

“Xem em.”

“Đến quấy rầy em xem diễn có đúng...”

An An còn chưa nói hết câu Hiên Viên Tư Cửu đã hôn tới, nuốt mất cả lời nói của nàng vào trong miệng. Gắn bó nóng bỏng giữa môi với răng, hắn dữ dội mà đoạt lấy, nàng bất lực nhắm hai mắt lại.

Một hồi không tiếng động cứ thế ngưng tĩnh, tâm thần của An An vẫn dao động không ngừng như trước, giống như chỉ một chút sơ hở thôi, tất cả mọi thứ đều bị phá hủy. Hiên Viên Tư Cửu dường như cũng cảm nhận được sự bất an của An An nhưng hắn không dừng lại, vẫn cứ đắm chìm trong sự ngọt ngào với nàng.

Lúc lâu sau hắn cũng vẫn chưa chịu buông nàng ra, còn liềm liềm môi, bàn tay cực nóng lướt qua bên hông, phủ lên trước ngực mềm mại như tơ nhung của nàng, mắt hí lại như có chủ ý muốn phá hư chúng.

“Anh...ngừng lại....ở đây còn nhiều người như vậy!”

Mặc dù còn có một tấm màn che rất dày, nhưng tiếng hít thở của họ phát ra tựa hồ có thể xuyên thủng cả lớp tơ lụa dày nhất. An An nhìn không được mà mặt đỏ ửng, nàng vội vàng túm chặt lấy bàn tay có ý đồ gây rối của Hiên Viên Tư Cửu.

“Đừng làm loạn.....Anh không xem nhưng cũng khiến người khác chẳng thể nào xem nổi nữa rồi.....Sợ anh đấy, được chưa? Chúng ta đi thôi.”

“A! Rất cuộc cũng không cần xem diễn nữa rồi.”

Hiên Viên Tư Cửu nghiêng đầu một cái. Mục đích của hắn đã đạt được, trong mắt của hắn hiện lên sự đắc ý một cách rất trẻ con.

An An run lên, vội vàng rũ mắt xuống, che đi sự mệt mỏi cùng với...e ngại.

Vệ binh vây quanh cũng rời khỏi rạp hát. Những người bán hàng bên đường nhìn thấy hai người bọn họ đi ra thì lên lén lút xoay người muốn rời khỏi. Trong lòng Hiên Viên Tư Cửu bỗng có một linh cảm xấu, nghĩ cũng không nghĩ liền nắm chặt lấy An An chạy nhanh về ra bên ngoài. Những âm thanh bén nhọn vang lên, hàm chứa một cường lực đang nhắm thẳng đến hai người bọn họ.

An An chỉ cảm thấy có người đánh úp lại, một trận mê muội ập đến. Sau đó, nàng chỉ cảm thấy một thứ có mùi tanh ngọt ngọt bắn lên gương mặt của nàng.

“ Em.... Có sao không? Có bị thương không?” Hiên Viên Tư Cửu ở phía trên nàng gào thét, bàn tay thì nắm chặt lấy vai của nàng, những ngón tay giống như muốn bóp nát xương cốt của nàng ra.

An An kinh hoàng nhìn khuôn mặt đầy máu của hắn. Một chất lỏng nóng bỏng giống như nham thạch phun trào, dọc theo miệng vết thương của hắn, từng giọt rơi xuống dưới gương mặt của nàng. Trong chớp lát, cả áo nàng ướt sũng bởi...máu.

Nếu nói là đau không bằng nói cảm giác này như khiến thần kinh An An bị tẩy trừ. Đôi mắt màu đen của nàng cơ hồ mất đi tiêu cự mà nhìn Hiên Viên Tư Cửu.

“ Không.... có! Đó là...máu của anh.”

“ Vậy là tốt rồi...”Hiên Viên Tư Cửu cố gắng mở to hai mắt, mơ hồ xác nhận An An không bị sao thì rốt cuộc không chống đỡ được nữa mà gục xuống trên vai An An. Nàng có thể cảm nhận thấy rõ ràng máu tươi của Hiên Viên Tư Cửu đang không ngừng chảy ra.

Sau đó, một trận hoa mắt chóng mặt ập đến. Trước khi ngất đi, nàng còn nghe được tiếng kêu đầy sợ hãi của mọi người.

An An như chìm sâu vào giấc mộng dài, mơ mang không muốn tỉnh.

Lúc ý thức khôi phục lại từ đồng ký ức hỗn độn trong đầu, nàng biết chính mình đang được gói đầu lên một chiếc gối mềm mại ấm áp. An An thử cử động thân mình, chậm rãi mở mắt, chớp chớp vài cái muốn mở to mắt ra. Trong phòng không bật đèn, một mảnh hắc ám, nhưng lại khiến cho nàng có cảm giác an tâm.

Ngoài cửa sổ, mưa đã rơi, nàng nằm lẳng lặng cảm nhận được tiếng mưa rơi tí tách. Mưa rơi trên từng nhánh cây ngọn cỏ, rơi trên ban công cửa sổ, theo theo gió mà ùa vào trong phòng.Trong những âm thanh nhỏ bé đó, nàng ngửi được mùi hoa, hương khí đặc hơn một chút, chúng xuyên qua đèn thủy tinh treo trên trần, luồn qua khe hở của rèm cửa sổ, dạo chơi trên chiếc bàn gỗ khắc hoa trong phòng. Đó là mùi thơm của hoa hồng, mỗi ngày nàng đều đặn thay chúng, bởi vì căn phòng này khá rộng lại rất lạnh cho nên hắn muốn dùng mùi hoa để bổ sung thêm vào. Mà lúc này trong mùi hoa hồng lại có thêm một mùi khác , khó ngửi, lại rất tanh....Hình như đó là mùi máu....Còn có tiếng bước chân dồn dập cứ đi qua đi lại...Những âm thanh này rốt cuộc cũng khiến nàng tỉnh táo lại, trí nhớ cũng dần trở về.

An An đứng dậy. Căn phòng rất tối nhưng đó là bởi vì không kịp bật đèn. Đi qua gia cụ hoa lệ, cước bộ của nàng vội vàng. Cửa phòng ngủ bật mở, ánh đèn chói mắt chiếu vào khiến nàng nheo mắt lại, định thần rồi mới nhìn thấy Nghiêm Thiệu đang đứng ngoài hành lang, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

Nghiêm Thiệu nhìn thấy An An thì sửng sốt, mở miệng nói: “Cố tiểu thư, cô đã tỉnh.”

“ Anh ấy.....sao rồi?”

Nghiêm Thiệu chăm chú nhìn vào An An. Dưới ngọn đèn có thể nhìn thấy rõ đôi mắt đen tràn đầy sợ hãi và lo âu của nàng. Thần sắc như vậy khiến Nghiêm Thiệu không khỏi thở dài.

“ Cửu thiếu bây giờ còn đang hôn mê...Bác sĩ đang ở bên trong cấp cứu...”

Đang nói thì bác sĩ ở bên trong bước ra.

“ Thế nào?”

“ Nghiêm sĩ quan phụ ta yên tâm, Cửu thiếu không bị nguy hiểm đến tính mạng nhưng...Vừa rồi khi kiểm tra, tôi phát hiện ra tai trái của ngài ấy bị tổn thương nghiêm trọng...”

“ Nói vào trọng điểm.”

Nghiêm Thiệu dần dần tái mặt, mắt đi tự chủ mà nắm chặt lấy cánh tay bác sĩ, mở miệng cộc lốc.

“ Chính là, tai phải đã hoàn toàn mất đi thính lực, nhiều nhất chỉ có thể khôi phục lại 10%, sau này sẽ phải dùng đến máy trợ thính.”

Lạnh cả người, giống như mất đi điểm tựa, Nghiêm Thiệu lung lay hai cái rồi mới đứng vững lại được.

An An ngơ ngác đứng một bên, giống như không nghe thấy vừa rồi bọn họ nói chuyện gì.

Kỳ thật, sắc mặt An An cũng trắng bệch, nhưng từ chỗ Nghiêm Diệu nhìn lại thì gương mặt của nàng lại giống như bị bóng mờ che phủ, ảm đạm không sức sống.

“ Cố tiểu thư đi thăm Cửu thiếu đi.”

An An nghe thấy thế mới tỉnh lại, loạng choạng đi vào bên trong phòng ngủ.

Bác sĩ và y tá bên trong đều đang hết sức bận rộn, chăn mền trên giường đều dính máu, màn trướng thì được vén lên cao.

Mà một khắc khi nhìn thấy Hiên Viên Tư Cửu, trái tim An An giống như bị ai đó hung hăng đâm mạnh vào.

Hiên Viên Tư Cửu nằm ở trên giường, đầu quần đầy băng gạc, máu đã thấm thấu ra ngoài, sắc mặt tái nhợt giống như một người chết, chỉ khi nhìn thấy ngực của hắn vẫn còn đang phập phồng thì nàng mới dám tin hắn vẫn còn đang sống.

Ngón tay vươn ra, tránh đi lớp băng gạc bị máu nhuộm đỏ, cẩn thận để không chạm phải vết thương của hắn, An An vuốt ve xương gò má của Hiên Viên Tư Cửu, ngón tay lướt qua sống mũi thẳng tắp của hắn, cuối cùng dừng lại ở trên hàng lông mày đang nhăn lại của hắn.

Thuốc tê hình như vẫn chưa có tác dụng, hắn ngủ thực trầm ổn, hàng mi rung lên theo từng hơi thở của hắn, bộ dạng giống như đang chịu đựng thống khổ. Đột nhiên, hắn như ý thức được mà bắt lấy bàn tay của An An, nắm chặt thật nhanh, sau đó hàng lông mày chậm rãi giãn ra, hai cánh môi mấp máy hiện lên ý cười.

“ An...” Hiên Viên Tư Cửu từ trong cơn mê sảng mơ hồ kêu lên một tiếng.

Hô hấp của An An như ngừng lại một chút, nàng không dám động và cũng không thể động. Mắt thật đau, nàng thực muốn khóc, nhưng mắt chớp hạ xuống bao nhiêu lần cũng không có lấy một giọt nước mắt rơi xuống. Tay của hắn cũng bị thương, cũng quần đầy băng gạc. An An áp môi mình lên miếng vải băng bó đầy máu đó, không dám dùng lực, chỉ hôn lên một cách ôn nhu mà tinh tế.

“ Thật sự là không sao rồi.....”

oOo

Vài ngày sau, Hiên Viên Tư Cửu đều ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, An An đều ở bên chăm sóc cho hắn. Mà sau khi Hiên Viên Tư Cửu tỉnh lại hoàn toàn, những quà cáp thăm hỏi được gửi đến chất đầy cả Tây Viên. Trong đó có một bó hoa Hồ Điệp mỗi ngày đều được gửi đến. An An ngày nào cũng để chúng bên cạnh giường của Hiên Viên Tư Cửu.

Ngày hôm nay, các sĩ quan đoàn trưởng giống như có quân vụ khẩn cấp mà đến, An An liền lánh đi ra. Vừa mới ra khỏi cửa, nàng đã nhìn thấy Yên Hồng đang lo lắng đứng chờ.

“ Làm sao vậy?”

“Nhị tiểu thư đến đây, hiện tại đang ở thư phòng dưới lầu.”

....

Lúc An An đi đến cửa thư phòng, nàng hơi do dự một chút. Hít một hơi sâu rồi nàng mới ngẩng đầu đẩy cửa bước vào. Trong thư phòng hiện tại rất sáng. Ánh nắng sau giữa chiều tràn ngập khắp căn phòng, đúng là hạ chí. An An nhìn thấy Hoan Hoan chỉ mặc một bộ sườn xám mỏng màu lục nhạt, nhẹ nhàng khoan khoái, không hề có chút ràng buộc nào.

Hoan Hoan ngồi bên chiếc bàn cà phê hình tròn, trên bàn đã đặt một ly cà phê. Hoan Hoan nhẹ nhàng bưng ly cà phê lên vừa nhìn An An đi vào.

An An ngây người nửa khắc, Hoan Hoan hình như không có ý muốn nói chuyện nên nàng đành mở miệng trước: “...Nhị tỷ!”

Trong thư phòng cực kỳ yên tĩnh, tiếng nói của An An mỏng manh không xuyên thủng nổi bầu không khí yên tĩnh dị thường này, nàng chậm rãi nói tiếp: “Chị muốn gặp anh ấy sao?”

“Chị tới là để tìm em.” Hoan Hoan nghe thấy An An hỏi như vậy, trên mặt xuất hiện một biểu tình vừa ưu thương vừa hoảng hốt, sau đó vẫn nhin không được mà vẫn mấp máy môi hỏi: “Anh ấy....thế nào?”

“Ồn rồi, đã qua thời kỳ nguy hiểm. Hoa hồ điệp này....em vẫn để bên giường anh ấy hằng ngày.”

Dường như không đoán được An An sẽ nói như vậy, trong lòng Hoan Hoan thoáng chấn động, cổ làm ra vẻ như không hiểu mà yên lặng nhìn An An. Nhưng nhìn sắc mặt An An vô cùng bình tĩnh, Hoan Hoan liền cười rộ lên.

“Phải không? Không có việc gì là tốt rồi...”

Tiếng Hoan Hoan nhỏ dần, trong khoảnh khắc An An đã nghĩ Nhị tỷ sẽ khóc. Nhưng Hoan Hoan chỉ hơi cúi đầu xuống một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nở một nụ cười bình tĩnh, nhìn không ra một cảm xúc khác thường nào.

“Đây là đường cát hoa, Vĩ Dạ bảo chị mang đến cho em.”

Một bọc bao giấy vàng được đặt ở trên bàn, một bên là chiếc khay bằng bạc, một bộ chén đĩa uống cà phê đầy đủ, một đĩa sữa và đường khối, thìa bạc, đĩa bạc cực kỳ tinh xảo và đẹp mắt. Bao giấy màu vàng đó đặt cạnh bên cạnh lộ vẻ quê mùa xấu xí, nhưng nó lại như một món đồ trân bảo ở trong tay An An.

“Anh ấy thật có lòng, em rất hâm mộ Nhị tỷ.”

“Chúng ta hâm mộ lẫn nhau thôi.” Hoan Hoan nhìn hết thấy biểu tình trên mặt An An, một bàn tay thì vuốt ve hoa văn trên chiếc chén tinh xảo, vẻ mặt thản nhiên, mở miệng nói: “Vĩ Dạ đã muốn rời khỏi Hồ Đô, trước khi đi lại muốn đến Lai Châu gặp một người bạn. Chiếc thuyền khởi hành đi Anh Quốc sẽ ghé qua Lai Châu một chút. Vĩ Dạ sẽ lên thuyền ở Lai Châu, còn chị....hoặc là em, sẽ lên chiếc thuyền đó ở Hồ Đô này.”

Giống như lầm bầm nói những lời vô nghĩa, Hoan Hoan mỉm cười, sau đó nhìn thẳng vào mắt của An An, nói tiếp: “Đến Anh quốc, cuộc sống sẽ không quen, cậu ấy cũng không phải người có ý chí sắt đá, còn em thì lại là một cô gái nhu nhược, cho nên cậu ấy chắc chắn sẽ không bỏ mặc em đâu.....Lâu ngày rồi sẽ...sinh tình.”

An An chỉ cảm thấy hơi thở của mình trở nên dồn dập, có một thứ gì đó đang đè nặng lên ngực của nàng, khiến cho cổ họng như mắc nghẹn. Một loại run rẩy chạy dọc theo sống lưng đánh thẳng vào suy nghĩ của nàng.

Hoan Hoan thì vẫn cười khê như trước, lặng lẽ nhìn đôi hàng mi của An An đang run run kịch liệt, trong mắt tràn đầy mâu thuẫn và do dự, thậm chí còn có vẻ hoảng hốt. Nhưng Hoan Hoan lại làm như cái gì cũng không nhìn thấy, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của An An.

An An rụt người lại, nhưng bàn tay vẫn bị Hoan Hoan nắm chặt như không tách rời.

Các nàng cứ ngồi nhìn nhau như vậy, lặng yên không tiếng động.

“Quả thật, đúng là chị muốn cố gắng lần cuối cùng cho tình yêu của chính mình, nhưng chị không ép em, càng không muốn uy hiếp em. An An, chị chỉ muốn nói với em, em chỉ có duy nhất một cơ hội này. Có lẽ, chúng ta sẽ cùng nhau được hạnh phúc.....mà có lẽ, chúng ta sẽ chẳng có ai được hạnh phúc.”

Tiếng nói của Hoan Hoan cực nhẹ, giống như tiếng thở dài phát ra từ đáy lòng, An An nếu không chú ý lắng nghe thì hẳn là sẽ không nghe được.

Trái tim An An đập vội, hình như lại có một ngọn lửa quen thuộc thiêu đốt cơ thể của nàng. Thật lâu sau, nàng vừa định mở miệng thì tiếng đập cửa đã vang lên, ngay sau đó là tiếng của Yên Hồng.

“ Tiểu thư, Cửu thiếu đang tìm tiểu thư đây ạ!”

“ Chị đi trước.”

Hoan Hoan rút cuộc buông tay An An ra, bình tĩnh đứng dậy.

“ Nhị tỷ.” An An đột nhiên mở miệng gọi Hoan Hoan lại, hơi phập phồng nói: “ Em biết, ý nghĩa của hoa hồ điệp là tưởng niệm...Em biết rõ...”

Hoan Hoan nhìn An An, trông mắt hiện lên vẻ nóng bỏng, giống như An An chính là cứu tinh của nàng, sau rồi mới xoay người rời đi.

An An vừa định gõ cửa rồi bước vào thì đã đột nhiên một trận âm thanh đổ vỡ loảng xoảng của chén đĩa bên trong phòng vang lên. Nàng hơi mở hé cửa ra, vừa vặn nghe được tiếng hét đầy tức giận của Hiên Viên Tư Cửu.

“ Đây là cái gì hả?”

“ Là chuẩn bị cho hôn lễ của ngài và Hà tiểu thư, ngài xem xét rồi quyết định.”

Ánh mặt trời giữa trưa ngày hè thật chói chang, An An giống như hoa mắt, lơ mơ chỉ nhìn thấy một vầng sáng hóa thành một mặt trời nhỏ, mà mặt trời này hình như còn đứng dưới cả tán cây. Nhưng câu trả lời của Nghiêm Thiệu đã cắt đứt suy nghĩ của nàng, bất chợt nàng chỉ cảm thấy cả thân thể như có một trận rét hàn ập đến.

“ Tôi không muốn xem, đem đi!”

“ Hà tiểu thư đã ba bốn lần đến thăm ngài, tôi đã cản lại, danh mục này ngài cũng nên xem một chút.”

Bên trong phòng, Hiên Viên Tư Cửu trầm mặc xuống, hình như là đang suy nghĩ. Tiếng thở dốc ồ ồ đứt quãng vang lên, cho dù cách một cánh cửa thì An An vẫn cảm nhận được hấn đang rất tức giận.

Giằng co một hồi lâu, Hiên Viên Tư Cửu rốt cuộc cũng buông thả, mở miệng nói: “Ngày mai tôi sẽ xem....Còn nữa, chuyện này không được để cho cô ấy biết.”

An An ngừng thở trong giây lát, thân mình mềm nhũn, chậm rãi tựa vào tường. Chiếc khăn trong tay rốt cuộc giữ không nổi mà chậm rãi rơi xuống.

Sau đó dờ dẫm xoay người, sàn nhà dưới chân vang lên những tiếng kéo kẹt, nàng cảm thấy mình như đang đi trong sương mù, cả người không còn chút sức lực.

“ Tiểu thư!”

Thẳng đến khi có tiếng người nhẹ giọng vang lên, An An mới hồi phục lại tinh thần. Bất tri bất giác, nàng lại đi xuống nhà bếp, quần gia đang kinh ngạc nhìn nàng.

“ A....Tôi đến chuẩn bị một chút cháo tổ yến...”

Bưng cháo đã chuẩn bị xong, khi nàng đến phòng hấn lần thứ hai, Nghiêm Thiệu đã đi khỏi. Hiên Viên Tư Cửu đang tựa cả người trên chiếc gối lớn, mặt hấn đen lại, lông mày nhăn lại, khóe miệng trùng xuống. Khi nhìn thấy nàng, trông hấn mới dịu đi một chút.

“ Em đi đâu?”

An An chỉ cười cười không có trả lời hấn. Nàng biết rõ tai phải của hấn không nghe được cho nên ngồi sang bên trái, đem chiếc khay đang bưng đặt sang chiếc bàn ở bên. Bỏ lớp khăn phủ ở trên khay ra, hơi nóng cùng mùi cháo thơm nồng theo đó mà xông tới. Cháo tổ yến trong suốt ở trong bát, nhìn qua giống như ngọc. Nàng múc một thìa lên, thổi cho nguội bớt rồi mới cẩn thận đưa đến bên miệng của hấn.

Hiên Viên Tư Cửu cau mày, không muốn ăn, nói: “ Anh không thích anh cháo, em ăn chưa?”

Trong mắt Hiên Viên Tư Cửu có cái gì đó đang xao động, An An hiểu nhưng làm bộ như không phát hiện ra, chỉ chuyên chú khuấy cháo trong bát. Chiếc thìa sứ va chạm cùng với thành bát trắng muốt như ngọc tạo nên những âm thanh thanh lạnh, một tiếng lại một tiếng.

Sau một lúc lâu, An An mới ngẩng đầu lên nói: “ Em đã sớm ăn rồi, anh hiện tại đang bệnh, cháo tổ yến rất tốt cho việc bồi bổ cơ thể, mau ăn đi.”

Miễn cưỡng dứt cho Hiên Viên Tư Cửu ăn xong bát cháo, An An mới lấy một ly nước ấm đưa đến miệng của hắn, rồi lại lấy khăn mặt từ tay người hầu, dịu dàng lau mặt cho hắn..

“ Anh bị thương một vết này, thật sự đã khiến em vất vả quá rồi.”

Hiên Viên Tư Cửu chậm rãi nằm lại xuống giường, hai tay buông xuống hai bên sườn, bộ dạng khá mệt mỏi, giống như vừa rồi đã tiêu hao nhiều sức lực.

“ Em khỏe mà.”

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu lại nắm lấy tay của An An. Ngón tay An An cuộn lại, nắm lấy bàn tay của hắn.

Sau đó, Hiên Viên Tư Cửu kéo tay của nàng qua, đặt môi lên trên mu bàn tay đó, vuốt ve một cách triu mến. Mà tay của nàng rất lạnh, tựa hồ không có hơi ấm.

An An nhìn hắn. Hắn nằm trên chăn mềm lông vịt bọc nhung mềm mại, xương gò má hơi lõm xuống. Không biết thứ tình cảm gì đang nổi lên trong lòng nàng, khiến nàng ngơ ngác.

Bọn họ đều trầm mặc, bình tĩnh nhìn nhau, tâm tư lại khác nhau.

Cho đến khi có tiếng gõ cửa vang lên, An An mới rút tay mình lại, nói nhanh: “ Vào đi.”

Bác sĩ đi vào, kiểm tra cho Hiên Viên Tư Cửu một chút như thường lệ, gật đầu ý bảo An An không cần phải lo lắng, sau đó mới cẩn thận vén ống tay áo Hiên Viên Tư Cửu lên tiêm một mũi.

Bác sĩ đi ra ngoài rồi, An An vẫn còn căng thẳng nghiến đầu đi, bàn tay vô thức nắm lấy tay của hắn.

“ Ngay cả việc nhìn anh tiêm cũng khiến em sợ hãi đến vậy ư?”

Hiên Viên Tư Cửu nói xong, tuy vẫn còn mệt mỏi nhưng hắn vẫn rất ôn nhu với nàng.

Có lẽ bởi vì quá mức ôn nhu cho nên trong một khoảng thời gian ngắn, An An không biết nên đối diện với hắn như thế nào, cũng không biết chính mình nên biểu tình sau đó như thế nào.

An An chỉ có thể nhìn Hiên Viên Tư Cửu như vậy. Nhìn khuôn mặt như điêu khắc của hắn cùng với ánh mắt không hề biết né tránh, trong cơ thể của nàng giống như có một thứ gì đó đang sống lại, rồi tư vị đó dần dần ngưng đọng lại, nhưng nàng vẫn không hiểu đó là gì.

Lúc An An hồi phục tinh thần lại, nàng chỉ nghe thấy giọng nói của chính mình đang vang lên, quanh quẩn trong không gian yên tĩnh: “....Bọn em từ lúc nhỏ đã được dạy rất nhiều thứ. Cơ thể của em yếu ớt, đương nhiên cũng có nhiều thứ không theo học được....Nhất là cưỡi ngựa! Bởi vì trước kia bị ngựa đá mà chấn kinh, cho nên em đối với loại động vật nhìn trông có vẻ hiền hòa đó lại sợ hãi đến tận xương tủy, cho dù như thế nào cũng học không được. Đương nhiên, đối lại là bị trừng phạt nghiêm khắc. Mặt là cần cầu cơm cho nên không thể đánh, trên làn da cũng không được phép lưu lại bất cứ dấu vết gì, cho nên bà quản giáo đã dùng một chiếc kim châm rất nhỏ, châm thật sâu vào trong cơ thể của em. Loại cảm giác đó đến tận bây giờ em vẫn còn nhớ rõ như in...”

Hiên Viên Tư Cửu sững sốt một chút, theo bản năng mà ôm An An vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng nàng.

“ Anh đang thương hại em sao? Không cần đâu... Những ngày trước kia có cực khổ như thế nào, bọn em cũng đã trải qua hết thấy rồi. Nhị tỷ đã từng nói, bọn em là người như vậy, cho dù có được so sánh với hoa thì kỳ thật cũng chỉ giống như cỏ dại, sinh mệnh cực kỳ bền bỉ. Bị thương cũng phải biết tự mình đến một góc không ai hay mà tự liếm láp vết thương, sẽ không sao...” An An đẩy hắn ra, vớ lấy hộp thuốc lá đặt bên cạnh giường. Đáng lẽ, trước mặt Hiên Viên Tư Cửu thì nàng không được hút thuốc, nhưng lúc này đây nàng lại thần nhiên hút một điếu. Hơn nữa, tiếng nói của nàng giống như thoát ra từ trong lớp khói thuốc.

“ Em hiện tại đã có anh rồi, không cần phải ở một góc khuất mà tự liếm vết thương. Bây giờ em muốn thứ gì, anh đều có thể cho em...”

“ Phải không? Nếu em....”

An An hút mấy ngụm, cuối cùng cũng cảm thấy thỏa mãn mà bỏ điếu thuốc xuống. Điếu thuốc đang hút dở kẹp giữa hai ngón tay của nàng giống như có sinh mệnh. Nó tỏa sáng đỏ rực lên sau đó thoáng qua trong phút chốc hóa thành những đám bụi màu trắng.

Ánh mắt nàng chuyển sang một tấm khung hình bằng đồng bên cạnh. Tiểu thiên sứ cầm cung tên nhắm thẳng, bên trong là hình nàng mặc sườn xám màu vàng cùng với Hiên Viên Tư Cửu một thân áo khoác dài đứng bên....Đây là bức hình chụp trong một buổi tiệc, hắn rất thích nên luôn để ở đầu giường.

Nhìn bức hình, khoe môi An An mấp máy muốn nói ra điều muốn nói, giọng điệu có chút lặc lợ: “ Nếu nói, em muốn....rời khỏi anh, có được không?”

“ Lại nữa! Đây không phải là lần đầu tiên em nói với anh điều này, và anh chẳng phải đã trả lời rất rõ ràng rồi sao?” Một lúc lâu sau, Hiên Viên Tư Cửu không nói gì nữa, cũng không có biểu tình gì. Hắn nhìn An An, sau đó nâng cao cằm nàng lên, chậm rãi nói: “ Mẹ của anh là dạng phụ nữ gì, trước đây anh cũng đã từng nói cho em biết. Nhưng anh muốn nói thêm một việc nữa, tất cả mọi người đều chỉ biết bà thất cổ tự vẫn, nhưng kỳ thực.....là anh đã giết bà.”

Hiên Viên Tư Cửu đậm mặt mỉm cười nhìn An An, nhìn gương mặt dần dần nhợt nhạt của nàng, nhìn ánh mắt dần dần yếu ớt của nàng.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp đăng ten của tấm màn hình thành những bóng hình loang lổ, sáng lạn trên gương mặt của bọn họ. Nàng mặc một thân sườn xám màu xanh, trên sườn xám là những hoa văn thêu kim tuyến, điểm xuyết thêm vài viên pha lê. Một hình ảnh xinh đẹp như vậy thẳng tắp tiến nhập vào trong ngực của Hiên Viên Tư Cửu. Hắn cứ như vậy nhìn nàng, tham lam mà nhìn, nhìn như thể muốn bù lại khoảng thời gian không được nhìn thấy nàng.

An An luôn mặt sườn xám bằng lụa, gấm, sa mỏng...Trong tủ quần áo của nàng treo đủ loại sườn xám đủ bày cả một phòng, hắn cũng đã cho người may cho nàng vài bộ lễ phục kiểu Tây, nhưng mà nàng lại chưa từng mặc qua bao giờ.

Ánh mắt của Hiên Viên Tư Cửu dần trở nên nhu hòa, vươn tay đem những lọn tóc màu nâu ánh lên trong nắng mặt trời nắm lại trong lòng bàn tay của hắn. Mái tóc này.....hắn từng đêm đêm nắm những lọn tóc này trong lòng bàn tay của mình. Sau đó, Hiên Viên Tư Cửu bỗng nhiên nở nụ cười, nhưng nụ cười ôn nhu này hoàn toàn tương phản với gương mặt của hắn. Hắn chợt dùng sức kéo mạnh tóc của nàng.

Một cảm giác đau đớn bỗng nhiên ập xuống bao phủ lên toàn thân của An An. Nàng nhìn đôi mắt đối diện ở trên gương mặt tuấn mỹ của hắn có một loạt dục vọng như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ.

“ Bà cho rằng anh muốn vứt bỏ bà, kỳ thực anh chưa bao giờ có ý nghĩ đó...Tuy rằng thời gian đó ngày nào bà cũng không tỉnh táo, thậm chí có lẽ còn chẳng hề nhớ có một đứa con trai là anh. Nhưng anh thì luôn luôn nhớ rõ....Bà là người mà anh yêu nhất, hận nhất....là kẻ thù duy nhất, bạn bè duy nhất.... Sau đó, bà muốn giết anh....vì thế, anh đã giết mẹ....Nếu để mất đi thà rằng tự tay anh hủy diệt...”

Hiên Viên Tư Cửu mở miệng, giọng điệu vừa ôn nhu lại vừa nỉ non, hắn nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng trở nên mơ hồ nghe không rõ nữa. Sau đó hắn mạnh mẽ vùi đầu vào mái tóc của nàng, giống như muốn đem toàn bộ sinh mệnh để hít thật sâu hương linh lan quen thuộc.

“ Em rất giống mẹ anh sao?”

Điếu thuốc trong tay vẫn lẳng lặng cháy như cũ. Dần dần, nó cháy đến tận ngón tay của nàng. An An run lên vội vàng dập tắt, mà Hiên Viên Tư Cửu vẫn gắt gao nắm lấy tay nàng. Nhiệt độ phả ra từ cơ thể của hắn so với lửa còn nóng hơn.

“ Một chút cũng không giống...”

Nghe hắn nói như vậy, trong khoảnh khắc, An An không biết chính mình nên nói cái gì cho phải.

Hồi lâu không có tiếng động nào, An An nhện không được mà nhẹ nhàng thoát khỏi cái ôm của hắn. Mắt của hắn đã nhắm lại, cánh môi mỏng manh hơi cong lên, hơi thở cũng dần dần ổn định. Hình như hắn đã ngủ say rồi.

An An lúc này mới thoát khỏi tay của hắn, lén lút ra khỏi phòng. Đợi đến khi ra khỏi phòng rồi, bàn tay mới đưa lên mặt, nước mắt mới từ từ chảy xuống.

Từ sau khi đến bên Hiên Viên Tư Cửu, mặc dù nàng và hắn đối với nhau có đủ loại biến hóa, cảm xúc giấu diếm không để lộ ra trên mặt, nhưng An An là một con người sâu sắc, dần dần nàng cũng phát hiện ra ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu nhìn nàng có gì đó rất khác. Thường thường khiến cho nàng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, lạnh đến buốt tim.

Ngày hôm nay cũng như bao nhiêu ngày khác, cũng đều phải qua đi.

Đêm khuya hôm nay, An An chỉ nghe thấy tiếng binh lính đối gác xa xa. Trên chiếc bàn gỗ mun ở cạnh có đặt đỉnh đồng đốt hương an thần, nhưng có lẽ vì mùi hương quá nồng cho nên An An nằm nghiêng người, gối đầu lên cánh tay, hoàn toàn không buồn ngủ. Bên trong phòng, một chút ánh sáng cũng không có, mắt nàng nhắm rồi lại mở, hoàn toàn không nhìn thấy gì, giống như đã bị bịt kín.

Đêm yên tĩnh cực kì. Sợ hãi nhất chính là đêm khuya, An An thậm chí còn nghe được cả tiếng tim mình đang đập thình thịch. Nhưng cho dù trái tim có đập thì đó vẫn là một trái tim lạnh, không có chút ấm áp nào cả.

Mông mông lung lung, nàng dần dần chìm vào trong giấc mộng nhưng lại giống như không phải mộng... Mắt Vĩ Dạ luôn luôn trong sáng như một làn xuân thủy, lại có nhiều vẻ thông cảm, có cổ vũ, có bi thương, có bất đắc dĩ... Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào, sóng mắt của hắn cũng đều khiến cô cảm thấy pháp phòng liên miên. Vĩ Dạ chưa bao giờ nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ thị hay đầy dục vọng. Nàng cũng không phải là một cô gái bán rẻ tiếng cười, vì miếng ăn mà bán đứng thân thể... Nàng có thể cất cao tiếng cười vì hạnh phúc của bản thân, vì sự thái bình của đất nước mà say mê ca múa.... Nàng được trở lại là một cô gái bình thường như bao cô gái khác...

“ An An, hết thấy đều đã qua. Đừng quên, ít nhất bên cạnh em còn có anh!”

Đêm hôm đó, đèn điện chiếu sáng choang đến đau cả mắt, trong mơ hồ nàng chỉ nhìn thấy Tô Vĩ Dạ rũ mắt xuống, đôi đồng tử khiến cho nàng kinh ngạc. Sắc mặt Vĩ Dạ trắng toát khiến nàng sợ hãi vô cùng. Nàng muốn nói gì đó, nhưng ngữ điệu của Vĩ Dạ lại ôn nhu như vậy, nàng giống như bị tiếng nói đó thôi miên, cả người phiêu đảng, không sao mở miệng được.

Sau đó, thân ảnh của Tô Vĩ Dạ bị gió cuốn tán vụn, một chút cũng không còn. Ở ngay trước mắt nàng, ở chỗ gần nàng nhất, lướt qua thật mạnh, nàng thấy rõ bàn tay của Vĩ Dạ, khuôn mặt của Vĩ Dạ, đôi mắt của Vĩ Dạ....nhọt nhạt vô cùng, biến mất không còn một dấu vết.

Nàng giơ tay muốn giữ lại, động tác nhanh như vậy, nhưng trong bàn tay chỉ có không khí lạnh lẽo, ngoài ra thì không có gì.

Vô cùng khổ sở, vô cùng bi ai, nàng cũng không biết cảm giác này là gì, chỉ biết nó khiến nàng đau đớn đến cùng cực.

Vĩ.....Vĩ....

An An cơ hồ muốn hét lên, nhưng tiếng hét cứ bị nghẹn nơi cổ họng, không tài nào phát ra được.

Nhưng mà cuối cùng, trần quý về trần, thổ quý về thổ...

Bỗng nhiên bừng tỉnh, cảm nhận được ở phía sau có người ôm lấy mình, gáy đang bị khuôn mặt của người đó cọ sát, An An run lên, cả thân người cũng dần nóng. Một dòng hơi ấm truyền từ đầu ngón tay cho đến đầu ngón chân, chỗ sâu thẳm trong tim cũng đang được sưởi ấm.

“ Anh....anh tại sao lại ở đây? Không phải anh đã ngủ rồi hay sao?”

Cô xoay người nhìn hắn. Cả không gian vẫn chỉ toàn là bóng tối, thật lâu sau nàng mới thích ứng được, nhìn thấy gương mặt của hắn dần dần biến mất, giống như bị bóng đêm cắn nuốt.

Bàn tay nàng lần mò vuốt ve gò má của hắn, từ từ đi xuống dưới tìm kiếm cả thân người của hắn.

Hắn gắt gao ôm chặt lấy nàng, dùng một lực rất mạnh giống như muốn khảm sâu nàng vào trong máu thịt. Hơi thở ấm áp phả vào gáy của nàng.

“ Không có em, anh ngủ không được. Không có anh, em cũng không ngủ được, đúng không?”

Trong mùi hương tử đàn nồng đậm, hơi thở của Hiên Viên Tư Cửu áp lên gương mặt của nàng, tóc nàng, quần áo của nàng, giống như kim châm đâm vào trong da thịt. Thân thể của hắn dính sát vào người An An. Thể trọng nặng nề, thân nhiệt ấm áp, không thể kháng cự....An An theo bản năng ôm lấy Hiên Viên Tư Cửu.

Đầu có chút mê man, mắt có chút hoa, nhưng An An lại nở nụ cười: “ Ngủ đi! Ngủ đi rồi mới có thể nằm mơ được!”

Có lẽ chính vì hơi ấm trên cơ thể của hắn, hấp thụ hơi ấm đó như khí cầu cần lửa đốt, nàng dần dần chìm vào trong giấc ngủ.

1: chết dưới hoa mẫu đơn cũng thành quỷ phong lưu.

15. Chương 15: Ly Hận Đích Vi Xuân Thảo

Những lô hương tỏa khói an thần trong phòng khách của Tây Viên đã cháy gần hết, chỉ để lại một tầng khói trắng mỏng manh bao trùm lên hết thấy, khói cứ cuộn cuộn độn độn quanh quẩn trong không gian. Ngẫu nhiên lại vang lên tiếng ma sát vải vóc quần áo mà người hầu đang sắp xếp. Thảm hoa thật dày trên mặt đất được trải ra để tránh rét đã hấp thụ toàn bộ những âm thanh đó, bao gồm cả tiếng của Hà Âm Hiểu, một thân tây trang màu lam đang ngồi trên sofa nói chuyện kia.

“ Anh Cửu, cha đã chọn được ngày tốt rồi! Đây chính là thiệp mời sẽ phát đi, anh xem đi, xem thấy thế nào?”

Ngữ điệu của Hà Âm Hiểu nhẹ nhàng từ tốn, chiếc thìa cũng chậm chậm đảo qua đảo lại, câu được câu không phát ra theo những tiếng đing đing đang đang của chiếc thìa va chạm và tách cà phê. Cổ tay cô đeo một chuỗi hạt trân châu. Hạt trân châu kia có đen có trắng được mài đuôi sáng bóng cuốn lấy cổ tay của cô cùng những ngón tay búp măng trắng ngần hiện lên một sự quyến rũ khác thường.

Hiên Viên Tư Cửu ngồi ở bên cạnh Hà Âm Hiểu. Hắn chỉ mặc một chiếc áo ngủ rộng thùng thình màu xám. Cũng chẳng thèm nhìn đến những tấm thiệp màu đỏ tươi gắn chữ vàng chói lọi kia, một đôi mắt chỉ đắm chiều nhìn ra bên ngoài cửa sổ thủy tinh.

“ Để đó đi.”

Cảm giác được Hiên Viên Tư Cửu không chút để ý, Hà Âm Hiểu rốt cuộc cũng không áp chế nổi lửa giận trong lòng, hàm răng trắng hung hăng cắn lấy cánh môi tái nhợt nhất thời cô lại cười rộ lên một cách lạnh lẽo. Bất quá, cuối cùng cũng áp chế lại được lửa giận trong lòng, cô theo ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu mà nhìn qua. Chỉ thấy, ngoài cửa sổ, dưới ánh mặt trời chói mắt, từ đằng xa kia có một thân ảnh màu bạc đang đi về phía bên này. Dung nhan của người phụ nữ dần dần hiện ra theo từng bước chân chậm rãi của nàng. Gương mặt càng lúc càng rõ ràng kia quen thuộc đến mức nào, cũng hoàn toàn trùng khớp với người mà Hà Âm Hiểu oán hận mãnh liệt ở trong lòng – Cố An An.

....

An An đang cầm những bông hoa mới hái đi qua hành lang gấp khúc để tiến vào phòng khách. Vừa nhìn thấy Hà Âm Hiểu và Hiên Viên Tư Cửu đang ngồi cùng nhau, nàng hơi sững sốt một chút, khóe môi lẳng lặng gương lên nở một nụ cười nhu hòa.

“ Hà tiểu thư đến chơi sao? Đã lâu không gặp, tiểu thư vẫn xinh đẹp như xưa!”

Ánh nắng quyện với mùi hoa tà tà theo cửa sổ chiếu đến dừng lại trên thân người của An An khiến cả người nàng chìm trong sắc vàng mông lung huyền ảo. Trong lòng Hà Âm Hiểu như bị điện giật, nghĩ một đằng nói một nẻo: “ Cố tiểu thư chẳng phải cũng càng ngày càng xinh đẹp ra đó sao?”

Nói xong, Hà Âm Hiểu rõ ràng nhìn thấy môi Hiên Viên Tư Cửu cong lên lộ ra một nụ cười ôn nhu. Nhưng nụ cười đó không phải là dành cho cô. Hít sâu một hơi, Hà Âm Hiểu rũ mi xuống, trông mắt kia đang cô áp chế bao nhiêu ghen ghét và đố kỵ, chỉ còn âm trầm là hiện lên trên gương mặt. Đầu ngón tay của cô lạnh đến kinh người, kìm lòng không được mà phải nắm thật chặt lấy tai của tách cà phê. Rất nhanh, cả thân người của Hà Âm Hiểu đã tựa xuống chiếc mền mềm mại. Cô ngẩng đầu, trong nháy mắt biểu cảm lại như không có chuyện gì. Hà Âm Hiểu vất cao chân, một tay đặt lên tay vịn của ghế sofa mà chống lấy cằm, một lần nữa mỉm cười thật tươi, đem toàn bộ hạnh phúc bộc lộ hết lên trên mặt. Trong ánh mặt trời vàng tươi, nụ cười đó giống như rượu phách quyến rũ trong ly thủy tinh, cực kỳ mang nhiều ý khiêu khích.

“ Anh Cửu, thương thế của anh đã khá lên rất nhiều rồi, đúng là ông trời phù hộ. Anh cũng không biết người ta lo lắng cho anh thế nào đâu? Hôn lễ của chúng ta, cha đã chọn ngày mùng tám tháng sau, lễ phục cũng đã chuẩn bị xong xuôi, hôm nay chúng ta đi thử nhé, anh thấy được không?”

Trong không khí tựa hồ chỉ còn lưu lại một chút hương hoa, tươi mát mà ôn hòa, mang theo vị ngọt ngọt.

“ Được.”

Hiên Viên Tư Cửu không chút để ý mà đáp lời, ánh mắt lại nhìn xuyên qua đám khói thuốc trong tay, vẫn nhìn về phía thân ảnh vừa thông dong rồi đi kia đang bị che khuất bởi những người hầu đi qua đi lại.

Người hầu ở bên nói nhỏ với An An điều gì đó, An An nghe xong liền đi đến góc cuối bên hành lang gấp khúc, cầm lấy điện thoại gõ một.

Từ góc độ của Hiên Viên Tư Cửu chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của An An. Những mạch máu trên thái dương của nàng đang nổi lên, lông mi cũng run run, lúc treo điện thoại xong rồi, bàn tay của nàng cũng theo đó mà bắt đầu run lên.

Giống như là trầm tư một lúc lâu sau, sương khói trong tay lượn lờ biến thành bao nhiêu hình dáng, Hiên Viên Tư Cửu thử vươn người ra dò xét một chút, trên tay vẫn còn cầm điều thuốc cháy tàn gần hết, tàn thuốc nhẹ nhàng rơi xuống trên mặt bàn thủy tinh.

“ Anh Cửu!”

“ Hả?”

Vẫn nhìn chăm chăm bóng dáng rời đi của An An như lúc trước, Hiên Viên Tư Cửu trả lời như có như không.

Trong mắt Hà Âm Hiểu như nổi lên sóng dữ quay cuồng, khuôn mặt cô ta cũng vặn vẹo, ngực phập phồng vài lần, tay nắm thật chặt. Khi cảm nhận được cơn đau từ lòng bàn tay truyền đến, Hà Âm Hiểu mới không chế được cơn giận của bản thân mà cố gắng nở ra một nụ cười.

“ Anh Cửu, anh nhìn xem em một chút có được không nào? Chuyện lớn như vậy mà anh chẳng thèm để ý gì cả! Chẳng lẽ anh định để em lo liệu mọi thứ một mình hay sao?”

Hà Âm Hiểu vừa nói xong vừa nghiêm mặt ngưng thần nhìn Hiên Viên Tư Cửu, miệng hơi giương lên một chút, vất chân lên cao. Không biết có phải cô ta cố ý hay không mà mũi giày đá vào đùi của Hiên Viên Tư Cửu.

Hiên Viên Tư Cửu rút cuộc cũng thu hồi tầm mắt lại. Sườn mặt của Hà Âm Hiểu được ánh sáng mặt trời chiếu xuống tỏa hào quang rực rỡ, mái tóc uốn từng lọn bông bồng theo từng động tác của cô, đôi mắt ngập nước, khuôn mặt ửng đỏ, thực có vài phần quyến rũ phong vận.

Nhưng Hiên Viên Tư Cửu không thèm để ý, bất giác chỉ cầm đại một tấm thiệp cưới đỏ thắm lên xem. Chữ song hỷ màu đỏ rực, bên dưới còn viết thêm một dòng màu vàng – Lương duyên túc để (1).(giai ngẫu tự thiên thành).

Phòng ngủ âm u, rèm cửa chỉ kéo lên một nửa, An An ngồi trên ghế trước bàn trang điểm. Những bông hoa vừa mới hái hôm nay còn chưa cắm, chỉ đặt tùy tiện trên bàn. Ánh nắng ấm áp dào dạt chơi đùa trên gương mặt nàng, nhưng nàng tuyệt nhiên không cảm thấy một chút ấm áp.

Trong đầu An An vẫn còn chưa hết suy nghĩ về cuộc điện thoại vừa rồi, nàng đã nói với Cố Hoan Hoan: “Nhị tỷ, em quyết định mồng tám tháng sau sẽ rời khỏi Hồ Đô này.”

Ảnh trong gương cực quen thuộc, giữa hai hàng lông mày vẫn là sầu bi không nói nên lời....Nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến thành Đại tỷ.

An An bưng kín mặt, không dám nhìn.

Không! Nàng không tin vào số mệnh! Nàng không muốn chấp nhận số mệnh.

Xa xa vang lên những tiếng bước chân quen thuộc, ngẩng đầu lên, An An sửa sang lại quần áo rồi mới đứng dậy.

Hiên Viên Tư Cửu nhìn nàng, vươn tay mạnh mẽ ôm nàng vào lòng. Trầm mặc một lúc lâu sau, hắn mới mở miệng nói: “Anh sẽ đi ra ngoài ít lâu, thời gian này công việc tương đối bận rộn.”

“Dạ!” An An không hề cử động, chỉ ngẩng mặt lên nhìn Hiên Viên Tư Cửu, thần thái bình tĩnh, đôi mắt đen sâu không thấy đáy, “Vừa rồi Nhị tỷ gọi điện cho em, nói mồng tám tháng sau sẽ rời Hồ Đô, em có thể đi tiễn chị ấy được không?”

“Không thể.”

Cửa sổ mở, gió thổi tung bay những chiếc rèm khiến gương mặt Hiên Viên Tư Cửu lúc sáng lúc tối. Trái tim An An co rút, cả thân cứng lại, một cử chỉ nhỏ cũng không dám động.

Hiên Viên Tư Cửu lại đột nhiên cười rộ lên, ấn xuống gương mặt An An một nụ hôn, nói: “Anh không phải là người vô tình, cô ấy đi em tất nhiên là nên đưa tiễn.”

An An ngừng thở nghe đến câu này mới chậm rãi thở ra được. Sau khi giúp hắn mặc quần áo xong, sau đó vuốt thẳng nếp áo cho hắn. Ngón tay trắng nõn qua lại trên quần phục màu xanh đen tạo nên một loại màu trong suốt và kỳ dị.

Chuẩn bị tốt rồi An An mới ngẩng đầu, lại bắt gặp ngay ánh mắt như nước sơn của hắn đang nhìn chằm chằm vào mình. Bất giác, cô hoảng hốt vội vàng tránh mặt đi, nhìn sang chiếc gương tròn bên kia.

Trong gương là hình ảnh của hắn và nàng.

Không lâu nữa, chiếc gương này sẽ phản chiếu hình ảnh của hắn và một cô gái xinh đẹp khác. An An không biết chính mình đang vui hay đang buồn. Có lẽ cũng không phải là vui, mà cũng chẳng phải là buồn, giống như mê mang.

Sau một lúc lâu, An An mới cố nặn ra một nụ cười, lên tiếng trước: “Mau đi đi, bằng không anh sẽ bị muộn đấy!”

Tiếng nói của An An tựa hồ vẫn mang theo vẻ lạnh nhạt như mọi khi, nhưng vào tai của Hiên Viên Tư Cửu lại biến thành một vẻ phiền muộn mơ hồ. Hắn lại phủ môi xuống đôi môi của nàng, sau đó mới xoay người rời đi.

An An nhìn theo bóng dáng hắn, theo bản năng muốn mở miệng gọi hắn lại, nhưng miệng chỉ mở ra chứ không phát ra tiếng nào.

oOo

Ngày kế tiếp, bọn họ vẫn đang tiếp tục chuẩn bị.

Tuy Hiên Viên Tư Cửu trọng thương mới khỏi, hết thấy mọi thứ đều được giản lược nhưng Hà Trữ Tịch vẫn xử lý mọi việc bốn phía. Toàn bộ Hồ Đô cơ hồ vì hôn lễ của Hiên Viên Tư Cửu và Hà Âm Hiểu mà thành tình trạng ngựa đổ người ngã.

Hôm nay, Tịch Hồng Ngọc đến Tây Viên gặp An An. Yên Hồng tất nhiên là quá quen với chị ta. Sau khi tiếp nhận áo khoác của Tịch Hồng Ngọc, Yên Hồng nói luôn: “Tiểu thư đang ở trên lầu.”

“Cô ấy gần đây thế nào? Có gì không thoải mái không?”

Lúc này, bọn họ đã đi đến trước cửa phòng ngủ, Tịch Hồng Ngọc dừng chân lại, Yên Hồng giống như không hiểu Tịch Hồng Ngọc nói gì nên cười khanh khách đáp lại: “ Tiểu thư rất khỏe, mời phu nhân vào.”

Bên trong, mấy quay đĩa đang hát nhạc kinh kịch, nghe ra thì vừa đúng đến tiết mục đại náo thiên cung. Vốn là một khúc nhạc rất náo nhiệt, nhưng nhìn sự hỗn độn trong phòng lúc này thì nó chỉ khiến cho người ta cảm thấy phiền chán.

Trên bàn trà, dưới bình hoa trắng men tinh xảo, trang sức quý báu đáng bày một cách tùy tiện lung tung, thậm chí còn có mấy viên trân châu sáng bóng rơi trên thảm. Tịch Hồng Ngọc cho dù đã nhìn quen những món đồ này nhưng cũng không tránh khỏi bị lóa mắt ngỡ ngàng.

“ Ôi, cô đang làm gì vậy? Triển lãm châu báu của mình sao?”

An An ngồi trên ghế sofa sửa lại cái gì đó, nghe thấy tiếng người mới ngẩng đầu lên, cười nói: “Chị đến đây à? Có hơi bữa bọn một chút, đừng trách nhé.”

Tịch Hồng Ngọc mặc một thân sườn xám màu bạc, lắc mông uyển chuyển nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh An An, nhặt chiếc vòng trân châu rơi trên mặt đất lên, nói: “ Cô đang định làm gì vậy?”

“ Nhị tỷ sắp đi, tôi muốn chuẩn bị một chút cho chị ấy mang theo. Chị cũng biết Anh quốc không như ở đây, người sống không quen chắc chắn phải tiêu rất nhiều tiền.” An An cười, ý cười hồn nhiên trong sáng đến tận đáy mắt, “ Nhưng thân tôi lại như vậy, tiêu tiền như nước, bên người bây giờ chẳng có chút tiền nào nên đành lấy trang sức mang đi bán.”

Tịch Hồng Ngọc vừa định mở miệng nói thì lại thấy tờ báo đặt bên cạnh An An, nó giống như vừa được tùy tiện mở ra đặt đại ở chỗ đó vậy.

Mặt trên là những dòng chữ chì đen viết: Hiên Viên tổng tư lệnh sắp thành hôn với tiểu thư Hà Âm Hiểu. Trang báo còn có một tấm ảnh Hiên Viên Tư Cửu mặc quân trang xanh đen và Hà Âm Hiểu một thân lễ phục Tây Âu thân mật với nhau.

Tịch Hồng Ngọc thoáng kinh động, lại nhìn thấy An An nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm một chiếc nhẫn đá quý màu đỏ. An An nhìn chiếc nhẫn đó đến xuất thần, khuôn mặt lạnh nhạt như ngọc không che dấu nổi nét ủ rũ.

Tịch Hồng Ngọc biết An An không cảm thấy thoải mái trong lòng, liền kéo tay nàng nói giọng: “ Thời tiết hôm nay đẹp quá! Đi thôi, cùng tôi ra ngoài đi dạo.”

An An không lay chuyển được Tịch Hồng Ngọc, đành phải thay đổi quần áo rồi cùng chị ta lên xe. Nhưng bọn họ không đi đến quán cà phê trước tiên, xe vừa qua ngã tư, đang chuẩn bị rẽ sang đường mới thì Tịch Hồng Ngọc lại nói với tài xế: “ Dừng lại một chút! Mấy hôm chiếc vòng cổ của tôi bị hư mang đi sửa, hôm nay vừa vận tiện đường đi lấy luôn.”

Nhân viên cửa hàng trang sức cũng quá quen với Tịch Hồng Ngọc, nhìn Tịch Hồng Ngọc vừa tiến vào đã dẫn ngay bọn họ đến buồng trong.

“ Lý phu nhân đã tới, vòng cổ của phu nhân cũng vừa được sửa xong, chúng tôi định cho người mang tới phủ, vừa khéo hôm nay phu nhân lại tới đây rồi.” Nhân viên cửa hàng vừa đem chiếc vòng cổ ra vừa nói: “ Hôm nay chúng tôi có một đợt hàng mới vừa mới lấy về, không biết cô có hứng thú muốn xem không?”

Tịch Hồng Ngọc lại thập phần hào hứng, che miệng cười nói: “ Còn phải nói, mau lấy ra đi.”

Nhân viên cửa hàng nhanh chóng lấy một chiếc hộp bằng nhung đen ra, bên trong là một bộ trang sức bằng kim cương. Có một chiếc nhẫn kim cương tinh tế sáng đến chói mắt.

Tịch Hồng Ngọc vừa phục thân lại nhìn vừa lôi kéo An An, nói: “Mới vừa rồi nhìn cô trưng bày cả một đồng châu báu, bây giờ đến đây lại được xem món mới này, hai mắt đáng thương của tôi không khéo bị lóa mắt thôi.”

An An biết Tịch Hồng Ngọc đang cố gắng để nàng vui vẻ cho nên cũng miễn cưỡng làm bộ lên tinh thần một chút.

“ Chiếc nhẫn kim cương này như thế nào?”

“ Hôn lễ của tổng tư lệnh sắp tới, Hà tiểu thư kia muốn làm một lễ cưới theo kiểu Tây một cách rất phô trương. Nghe nói, Hà trưởng phòng đã mời một thợ may người Pháp đến may áo cưới cho con gái. Đồ cưới đều có giá trị liên thành, trang sức là nguyên một bộ kim cương. Vì thế, giá trang sức có gắn đá kim cương gần đây tăng lên rất nhiều.”

Kim cương này thập chói mắt, An An cảm giác mắt mình như bị ánh sáng mặt trời đột ngột chiếu đến. Một số giống như những lưỡi dao đâm vào mắt nàng, số khác thì như đang cười cợt chế giễu, càng nhìn thì lại cảm thấy chúng lạnh lẽo như những khối băng.

Tịch Hồng Ngọc hơi run lên, đẩy hộp đồ trang sức đó sang một bên, vừa định mở miệng nói đi chỗ khác với An An thì bên ngoài có hai cô gái mặc đồ kiểu Tây đi vào.

Cô gái mặc quần áo màu vàng nhạt, ngồi trước quầy, mở miệng nói: “ Có bộ trang sức kim cương nào đẹp không?”

Cô gái mặc quần áo màu lục đứng bên khăn khăn nói: “ Cậu muốn tặng Âm Hiểu đúng không? Bạn ấy có xuất thân tốt như vậy, lại có kết hôn với một vị chức sắc như thế, thì còn cái gì thiếu nữa chứ? Bộ trang sức của cậu chắc bạn ấy cũng chẳng buồn xem đến đâu!”

“ Chỉ là chút thành ý của người bạn học cũ thôi mà! Tớ vốn định mua ở nước ngoài, nhưng lại sợ bạn ấy không thích!”

“ Thứ mà bạn ấy không thích cũng chẳng phải nằm ở đây, đối với hôn lễ của mình , bạn ấy cũng chưa vừa ý hoàn toàn đâu!”

“ Cậu muốn nói đến người phụ nữ hồng lâu kia ư?”

“ Còn không đúng hay sao? Ai chẳng biết người phụ nữ kia lợi hại như thế nào. Một ngày cô ta còn ở lại Tây Viên, Âm Hiểu làm sao có thể vui vẻ hoàn toàn với hôn lễ này được.”

“ Âm Hiểu sợ cái gì, người phụ nữ kia cho dù như thế nào cũng vẫn chỉ như là một người vợ bé mà thôi, làm sao có thể với tới địa vị vợ chính thức của người ta được?”

“ Cũng không hẳn! Thất lưng hóa nương tử mà thôi, biết đâu có ngày một vị nào đó mà cô ta đã từng ngủ qua lại muốn cưới cô ta làm vợ thì sao?” Cô gái áo xanh cố ý châm chọc, còn nói thêm: “ Bất quá, chúng ta cũng phải công nhận cô ta là một ả đàn bà lợi hại, biết dùng đủ thủ đoạn để có được đàn ông.”

Hai cô gái nói chuyện huyền thuyên với nhau như tiếng chuông bạc lạnh lạnh, xuyên thấu qua cửa truyền đến tai Tịch Hồng Ngọc lại biến thành một thứ tạp âm ong ong. Rõ ràng là trời tháng tam trong xanh, Tịch Hồng Ngọc lại bị những lời nói chua ngoa khinh miệt kia làm cho tức giận nóng nực vô cùng.

Vụng trộm nhìn An An một cái, gương mặt An An vẫn bình tĩnh như cũ, nàng đang thử đeo chiếc nhẫn kim cương to như hạt đậu tương kia vào ngón giữa, sau rồi đặt lại trên bàn. Móng tay nàng sáng bóng như hạt ngọc tròn, gương mặt vẫn tươi cười điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Cảm nhận được ánh mắt của Tịch Hồng Ngọc đang nhìn mình, An An ngược mắt lên nhìn. Vẫn là vẻ mặt từ lúc đi ra khỏi Tây Viên đến giờ, chỉ khác một chút là lúc này hơi tái đi mà thôi.

Tịch Hồng Ngọc đứng dậy, chậm rãi nói từng chữ: “ Chúng ta đi thôi!”

Ngồi trên xe, thần thái của An An cũng không khác lúc trước là mấy. Giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, lạnh nhạt và im lặng, giống như bên trong xe có một hương linh lan u ám và mờ mịt.

“ Kỳ thật, làm vợ bé vẫn luôn sướng hơn! Tục ngữ có câu thê không bằng thiếp, có người đàn ông nào mà lại không thích vợ bé đâu, và làm gì có mấy người đàn ông thích vợ cả của mình! Lão bà của tên ma quỷ nhà chúng ta kia một năm cũng chỉ gặp được có vài lần, tôi thấy bà ta sớm đã bị hấn bỏ quên, ngấm lại làm thiếp vẫn tốt hơn nhiều.”

“ Hôm nay không biết trời tiết đẹp, đừng nói những chuyện không đâu như thế.”

An An cười như không, không vui cũng không tức giận, muốn thay đổi đề tài nói chuyện này.

Tiếng động cơ xe thỉnh thoảng, nàng ngồi trong xe nhìn những tán cây chạy dọc hai bên đường. Màu xanh của lá cây đan xen giữa bóng cây tạo thành một thứ ánh sáng, giống như sương mù che khuất trước mặt.

Tịch Hồng Ngọc nhất thời giống như bị ai đó tát ột cái không nói được tiếng nào, khuyên cũng không được mà an ủi cũng không xong, giằng co một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng : “ Được, được, được! Tôi không nói, không nói nữa! Chỉ cần cô nghĩ thông là được rồi.”

Qua một hồi lâu, An An mở thở dài một hơi, tựa hồ cũng không giống như nàng muốn làm vậy, lơ đãng và bất đắc dĩ nói: “Chị hãy giúp tôi bán chỗ đồ trang sức kia.”

“ Được rồi.”

Tịch Hồng Ngọc đáp.

....

Mấy ngày sau, Tịch Hồng Ngọc mời một người buôn bán đồ trang sức đến nhà, đem chiếc hộp nhung đầy đồ trang sức của An An ra.

Thương nhân kia chọn lấy một thứ, nhìn một hồi rồi mới nói: “Khối phỉ thúy này có chút tạp chất, e rằng giá sẽ không được cao, bây giờ người ta đều thích kim cương thôi.” Sau đó lại nói, “ Mã não này màu sắc thì rất đẹp nhưng đáng tiếc lại quá to bản, rất ít người thích như vậy. Chuối hạt trên châu này cũng thế, tuy rất sáng nhưng trên mặt đã có nhiều vết xước, vừa nhìn đã biết không phải là đồ mới.”

Đúng lúc này, Lý Nặc Thịnh đi đến, nhìn một hộp đầy trang sức đặt trên bàn thì ngồi xuống ôm lấy Tịch Hồng Ngọc, đôi mắt nheo lại, cười cợt: “ Em bán những thứ này để làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn cùng tình nhân bỏ trốn sao?”

Lý Nặc Thịnh hình như vừa đi xã giao trở về, trong hơi thở nồng nặc mùi rượu. Hắn ta vốn là một tên rất béo, thở phì phò từng hơi rất lớn. Tịch Hồng Ngọc chỉ cảm thấy thiếu chút nữa là không thở được, cả thân người run lên. Vốn đã đang bị tên buôn châu báu trước mặt ép giá, Tịch Hồng Ngọc đã tức giận đến mức muốn phát hỏa, lông mi nhú lại, bàn tay đập một phát vào cánh tay của hắn đang đặt trên người mình. Trên tay Tịch Hồng Ngọc đang đeo hai chiếc vòng vàng bởi vì hành động đột ngột đó của chị ta mà va chạm vào nhau phát ra những tiếng linh lang.

“ Lão gia thì biết cái gì, đây là đồ vị tiểu thư kia nhờ em bán giúp!”

Lý Nặc Thịnh nói: “ Hả? Chẳng lẽ cô ta muốn trốn đi? Không có tiền nên muốn bán mấy thứ trang sức này sao?”

“ Lão gia nói cái gì vậy? Những món đồ này bán lấy tiền đưa cho Nhị tỷ của cô ấy. Nhị tỷ của cô ấy sắp xuất ngoại, trong tay cô ấy không có tiền nên muốn bán một số thứ để xoay vòng.”

Không đợi Tịch Hồng Ngọc nói xong, Lý Nặc Thịnh đã đứng dậy đi ra ngoài. Tịch Hồng Ngọc cũng vội vàng đuổi theo sau, ánh mắt tà mị, thần nhiên nói: “ Đây, lão gia đã đi rồi sao? Vừa mới tới chưa được ấm chỗ đã muốn đi tìm tiểu hồ ly nào của lão gia vậy?”

“ Tôi có việc, lúc về sẽ nói với cô.”

Nói xong, hắn rời đi, để lại Tịch Hồng Ngọc tức giận dậm chân tại chỗ.

.....

Ngày mùng 7 tháng 9, Hồ Đô đã vào cuối thu.

An An từ sáng sớm đã bị Yên Hồng gọi dậy, miễn cưỡng bị thúc giục rửa mặt chải đầu sau đó thì ngồi lên xe.

Nhất quán thiên miên, đêm qua gió gào thét dữ dội, hôm nay An An gần như không có chút tinh thần nào, cứ lạng lạng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe nhanh chóng rời khỏi Hồ Đô, chạy dọc theo con đường quốc lộ ngoằn ngoèo bên sông Trường Giang. Vốn đang nhìn theo đàn chim đang bay đi tránh rét trên bầu trời, đột nhiên chiếc xe bỗng xóc nảy dữ dội khiến An An giật mình kinh hãi. Xe đang leo lên lưng chừng dốc rồi dừng lại trước một khu nhà khách ba

tầng xa hoa. An An xuống xe, quay đầu lại nhìn, nhà khách này được xây dựng trong một địa thế hiểm trở, đường đi lại dưới chân nàng uốn lượn như hình tròn ốc.

Tận sâu trong sơn cốc.

“Cổ tiểu thư, Cửu thiếu đang đợi cô ở trên.”

Nghiêm Thiệu giống như biết rõ An An đang nghi hoặc điều gì, thấp giọng mở miệng nói, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa một cảm xúc rất kỳ quái.

Người làm quần áo chỉnh tề cung kính mở cửa. Trong đại sảnh, hình như vì là ban ngày nên không có nhiều người cho lắm.

“Anh ấyđâu?” Lên thang máy, An An mới do dự hỏi.

Về mặt Nghiêm Thiệu thoát nhìn hình như vẫn kỳ quái như lúc vừa nãy, nhìn chằm chằm vào An An trong chốc lát rồi sau đó mới cung kính mở miệng trả lời: “Cửu thiếu đang ở trên tầng cao nhất, thưa tiểu thư.”

Bọn họ ra khỏi thang máy, xuyên qua hành lang yên tĩnh, cuối cùng mới dừng lại trước cửa của một gian phòng. Nghiêm Thiệu hơi hơi khom người trước mặt An An, sau đó mới đẩy cửa.

An An đi vào, vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt nàng chính là một căn phòng lung linh huyền ảo. Sô pha kiểu Tây, thêm mấy chiếc ghế dựa, căn phòng này được thông luôn vách với một phòng ngủ kế bên. Trong căn phòng ngủ trống lếch, có cửa sổ sát đất rộng thênh thang đang phơi mình đón nhận những tia nắng mặt trời màu vàng no đủ. An An vừa tiến vào đã bị cảnh sắc nơi chiếc cửa sổ hấp dẫn, vừa đẩy cửa sổ ra thì ngay lập tức gió lạnh tạt vào mặt.

Nơi này là một khu rừng trúc, dưới vách cửa sổ là một vực sâu hiểm trở, chỉ cần sa chân xuống thôi thì chắc chắn sẽ chết mất xác. Xa xa, Hồ Đô giống như một bức phù điêu nổi nằm dưới đường chân trời.

Trong ban công có đặt một chiếc bàn tròn, khăn trải bằng nhung tuyết trắng, bên trên là một chiếc bánh sinh nhật, thậm chí còn được cắm sẵn mấy cây nến. Bên cạnh đó còn có một bát mỳ trường thọ còn nóng phải hơi nghi ngút.

Hết thấy những thứ này khiến An An chấn động. Nàng nhướn mày, nhẩn mặt lại.

“Không vui sao?”

Một hơi thở quen thuộc bỗng nhiên áp sát đến, giọng nói trầm thấp của người đó vang lên.

An An xoay người, Hiên Viên Tư Cửu đã hơn nửa tháng không gặp nay lại đứng trước mặt nàng, đôi mắt sâu không thấy đáy lạnh lẽo nhìn nàng.

Nhìn gương mặt tinh mỹ giống như tượng điêu khắc của Hiên Viên Tư Cửu, An An cảm thấy đầu óc mình thật trống rỗng.

“Không vui sao?”

Hiên Viên Tư Cửu lại hỏi một lần nữa. Không biết vì sao âm cuối lại cao hơn hẳn, làm cho khóe mắt của An An giật mạnh.

“Anh....làm sao mà biết được vậy?”

Hiên Viên Tư Cửu chậm rãi đưa tay ra nâng cằm của An An lên. Đôi mắt hẹp dài của hắn đột nhiên co lại, vẻ mặt hiện lên sự lo âu chen lẫn châm chọc.

“Anh đương nhiên biết! Em làm cái gì anh đều biết hết cả.”

Ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu dừng lại trên người nàng, cẩn thận chăm chú nhìn như thể muốn đi vào tận sâu trong linh hồn nàng. Nhìn ảnh ngược của mình trong đôi mắt của hắn, An An bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác mê muội. Không gian yên tĩnh đến mức An An có thể nghe thấy cả tiếng mồ hôi của mình chảy xuống trên làn da. Một giọt mồ hôi lạnh leo trên trán trượt xuống theo hai gò má. Hình ảnh trong đôi mắt kia cũng đang co dần lại, trái tim nàng như ngừng đập, cảm giác thật khó thở, chân tay cứng nhắc không sao cử động được.

Sau đó, Hiên Viên Tư Cửu giống như nhìn thấy hết thấy, nhưng hần lại nở nụ cười. Tiếng cười trong sáng, ánh mắt không còn sự lo âu nào nữa.

“ Sinh nhật vui vẻ, An An.”

An An cố gắng mở to hai mắt, dần dần cũng không còn nhìn thấy gì ở Hiên Viên Tư Cửu nữa. Dung nhan của người trước mắt dần dần chậm rãi hòa tan trong ánh mặt trời, nhưng chỉ trong chốc lát lại hiện rõ lên trong đầu nàng.

Nàng ngược mắt lên, trong đầu có vô số hình ảnh hiện lên ngay tức thì. Không biết vì sao, ánh mắt sáng ngời cùng khóe môi tươi cười ấm áp của Tô Vĩ Dạ lại hiện lên trước mắt nàng và khẽ nói: “ Sinh nhật vui vẻ, An An.”

An An như kẻ mộng du, sau đó ôm chầm lấy Hiên Viên Tư Cửu, cố gắng hết sức để thân thể của mình dán chặt vào thân người lạnh lẽo như băng của hần.

“ Cảm ơn, em ...rất...thích...”

Đây là cách duy nhất để tránh đau thương...Cũng bởi vì nàng ngốc nghếch, không nghĩ ra cách nào khác để an ủi chính bản thân mình...Cho nên, chỉ có thể như thế này...

Cho dù người hần so với nàng còn lạnh hơn gấp mấy lần, nhưng dù hần không cho nàng chút hơi ấm nào thì cũng vẫn khiến nàng ấm lên một chút.

Có thể cảm giác được ánh sáng mùa thu đang chiếu lên người hần, An An hít sâu một hơi, ôm sát lấy hần.

Hiên Viên Tư Cửu giữ lấy bờ vai của An An, đẩy nàng ra một chút.

Sắc mặt An An trong nháy mắt biến thành trắng nhợt như tuyết, sương mù trong mắt càng lúc càng nhiều, dần dần hóa thành nước mắt. Bất tri bất giác, chúng rơi xuống, thấm ướt cả vạt áo.

“ Cảm ơn anh.” Đôi mắt An An đen như ngọc mặc, ánh nhìn thật lâm li, “Kỳ thật,...sinh nhật của em làm ở biệt thự là được rồi, làm gì mà phải bày đặt ở nơi xa xôi hẻo lánh như thế này?”

“ Nếu làm như vậy thì chắc chắn sẽ không nhìn thấy bộ dáng vui mừng đến rơi nước mắt của em lúc này, có đúng không?”

Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của An An lên, ở trên thái dương của nàng ấn xuống một nụ hôn dịu dàng.

Hiên Viên Tư Cửu đứng dưới ánh nắng mặt trời, nghịch quang. Ánh mặt trời long lanh vây quanh thân hình của hần. Cả người hần sáng ngời khiến cho người nhìn vào không mở nổi mắt, sáng ngời nhưng lạnh như băng, một âm trầm lạnh như băng, giống như tu la lạnh lẽo ở trong địa ngục sâu thẳm.

“ Anh....người điên này.”

Không phải hần điên thì chính nàng đang điên rồi! Gặp chuyện không may mới qua hơn một tháng, ngày mai hần sẽ tổ chức lễ cưới với tiểu thư nhà danh môn, tất cả mọi người đều đang bận rộn vì hôn lễ của hần, vậy mà hần lại ở đây làm sinh nhật cho nàng...

Bất giác, An An cảm thấy buồn bã, hàng mi cong dài như cánh bướm khẽ rủ xuống, nói: “ Ngày mai là ngày quan trọng như vậy, anh đi như thế này mà không cảm thấy không thích hợp hay sao?”

“ Uống ly rượu chúc mừng trước đã.” Hiên Viên Tư Cửu nhàn mảy, cơ hồ không muốn nói đến chuyện kia.

Dứt lời, hần rót một ly vang đỏ đưa đến bên môi của An An: “ Anh chúc em lúc nào cũng thanh xuân như bây giờ, sinh nhật vui vẻ!” Vừa nói, ngữ khí của hần vừa chuyển, quả thật có thêm vài phần oán khí.

An An bắt lấy cổ tay của hần để tránh hần đem ly rượu này hất toàn bộ xuống dưới. Ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu dần dần loạn lên.

Cổ tay An An vẫn gầy như trước, xương cổ tay cơ hồ nằm gọn trong lòng bàn tay của hần. Xúc cảm ấm áp thật kỳ diệu, tựa hồ còn giống như men say. Vì thế Hiên Viên Tư Cửu lặng lẽ uống nốt chỗ rượu đã với nửa ở trong chén, sau đó ngón tay hần chậm rãi thưởng hoạt.

Ngón tay của An An rất gầy, các đốt ngón tay tựa hồ có thể bóp nát một cách dễ dàng. Bả vai cũng gầy, cảm giác xương cốt của nàng hình như đã đông cứng. Xương quai xanh lộ ra, dài một đường chạm đến cổ. Hiên Viên Tư Cửu nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cổ mềm mại của nàng, chậm rãi siết lại. Cảm nhận được huyết mạch đang lưu thông, trong nháy mắt Hiên Viên Tư Cửu nghĩ rằng bản thân hắn đã nhìn thấu người phụ nữ trước mặt.

An An cúi đầu nở nụ cười. Những rung động dù là nhỏ nhất đều truyền đến bàn tay Hiên Viên Tư Cửu.

“ Anh muốn bóp chết em sao?”

Miệng nàng thốt ra lời đùa cợt cùng nụ cười mỉa mai, Hiên Viên Tư Cửu cũng cười, tay hắn vẫn giữ lấy cổ của An An, môi áp xuống một đường dọc theo xương quai xanh, lưu luyến chậm chạp lại nàng : “ Không sai.”

An An ngẩng mặt lên nhìn hắn, tiếp tục cười: “Nếu sau khi chết mà được vào từ đường Hiên Viên của nhà anh thì cũng chẳng sao. Tuy rằng sinh không cùng một chỗ, chết lại không được cùng một huyết, nhưng đại để như thế em cũng thấy mãn nguyện rồi.”

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu bồi bồi ở trên cổ An An một hồi lâu, bỗng nhiên chậm rãi buông ra.

“ Anh yêu em.”

Nghe thấy một tiếng gầm nhẹ , An An cắn môi dưới, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi mở mắt ra. Hai tròng mắt đen kịt của Hiên Viên Tư Cửu nhìn chằm chằm vào nàng, âm cuối của lời nói mang theo chút yếu ớt.

“ Đúng vậy...” Tiếng An An trầm ách vô lực, hai tay của nàng vỗ vỗ lên vai của hắn: “ Đúng vậy...”

Những lời còn lại cũng dần dần không còn nghe thấy tiếng, nàng chỉ ôm gùi lấy gáy của hắn, hôn lên môi của hắn, quần quýt không rời. Một lần lại một lần đem những lời đối phương muốn nói ngậm chặt lại, động tác ôn nhu tựa hồ như không thỏa mãn, yêu cầu cho đến lúc kiệt sức, cô muốn giãy dụa nhưng Hiên Viên Tư Cửu lại gắt gao vây khốn lấy cô. Bọn họ giống như những kẻ tử tù mất hết hy vọng, trước lúc chết muốn điên cuồng hủy diệt tất cả.

Gió thổi trong phòng tạo nên những tiếng sần sật rất nhỏ, những tiếng ôn nhu, hoảng hốt ở bên tai của hắn biến thành những tiếng nước nở thì thầm, vô cùng thân thiết, nhưng lại giống như không nghe rõ nàng đang nói cái gì....Chỉ ngẩn ngơ. Rốt cuộc chỉ có ngẩn ngơ mà thôi.

Giống như vừa tỉnh lại sau một giấc mộng dài, người đàn ông mặc nhung trang cứ ngoái đầu nhìn nàng và cười kìa đều là Hiên Viên Tư Cửu. Gương mặt u sầu nhìn thoáng qua giống như trúng độc, như đất hạn chờ mưa, như măng mùa xuân, hết lớp này đến lớp khác cứ nối tiếp nhau chồng chất không ngừng.

An An mừng rỡ ra cảnh ngày mai hôn lễ của hắn. Hắn sẽ dắt tay một cô gái khác, cô gái mặc áo cưới trắng muốt xinh đẹp khoác lấy tay của hắn cùng hắn sáng bước tiến vào lễ đường, cười tươi hạnh phúc. Vì thế cho nên An An tự nói với chính mình: mày hãy buông tay đi An An, buông tay anh ta và rời khỏi nơi này thôi... Một câu rồi lại một câu cứ nối đuôi nhau hiện lên trong đầu nàng, một tác rồi lại một tác, từ từ giống như tằm ăn tằm của nàng vậy. Có lẽ, một khắc gặp nhau ở phòng khách của Nam Sơn kia, tất cả những gì hắn và nàng đã có đều là sai lầm.

Cuối cùng, chính mình lại sai khiến bản thân vạn kiếp bất phục.

Sau đó, An An hỏi chính mình, nàng thực sự sẽ rời khỏi Hiên Viên Tư Cửu được hay sao?

Trái tim cứ rung lên, đập loạn từng hồi lại từng hồi một.

Rời khỏi người đàn ông này, nàng có thể cất cao giọng mà cười, cũng không phải hao tổn tâm tư đoán tâm ý của hắn nữa....Mà bọn họ, về sau nhất định sẽ không bao giờ gặp lại, hai người chỉ giống như cát bụi mây trôi.

Nhưng, đây chính là mục đích của mình sao?

Nghĩ đến đây, An An bỗng cảm thấy xương sườn cùng thất lưng của mình nổi lên một trận đau tê tái.

Ngoài cửa sổ, nắng chiều đã hạ, trong phòng, Hiên Viên Tư Cửu đang ngủ say như một đứa trẻ. Mặt trời xuống núi, ngày mai lại lên. Lá cây rung, năm sau lại mọc. Đúng vậy, hết thấy mọi thứ đều chẳng có gì thay đổi, đông đi xuân đến, thời gian cứ hững hờ trôi.

Chỉ có con người thay đổi mà thôi, những chuyện đã quên đi, chỉ cần mỗi ngày đều lặp lại một chút thì làm sao mà quên được?

Điều này, anh có hiểu không?

16. Chương 16: Cận Viễn Cận Chi Sinh

Trời sau giữa trưa vẫn còn vài phần âm u, tàu chở khách rất lớn neo lại bên bờ sông, những tiếng nói tiếng cười rộn ràng nhốn nháo vang lên trong thời khắc chia ly hiem hoi của cuộc đời.

Hoan Hoan đứng ở đó, nụ cười yếu ớt. Nàng bình tĩnh nhìn, giống như xuyên qua một tấm kính nhìn đến thế giới ngay trước mắt mình.

Nhưng trong đáy lòng nàng lại dấy lên sự bất an không sao hiểu nổi. Chẳng lẽ nàng đã làm sai chuyện rồi sao? Liệu một lần cuối cùng này, nàng có nên sửa chữa lỗi lầm của mình?

Cuối cùng, Tô Vĩ Dạ có nói với nàng một câu: “Hoan Hoan, tôi chờ em!”

Hơi hơi có chút chua xót, nhưng dĩ nhiên là như vậy sao?

Lời nói không chút dư thừa, không có chút dư thừa, dù nàng có yêu hay không yêu thì hẳn vẫn cứ gửi gắm thâm tình cho nàng.

Không quả quyết, tiến hay không tiến, lùi hay không lùi, hẳn cũng sẽ không buông tay nàng.

Những đám mây trên trời dường như nứt bể làm thành mưa bụi mỏng manh, giống như quyết không rời nhau mà cứ lẫn quẩn một chỗ. Gió thổi qua, hương vị ẩm ướt giữa bầu trời rồi rầm, khói trắng lượn lơ lửng, khiến cho người người được không khỏi cảm thấy say.

“Nhị tỷ.”

Lúc Hoan Hoan ngẩng nhìn bầu trời cao, một giọng nói ôn nhu từ phía sau vang lên.

Chậm rãi xoay người, trong đám người nhốn nháo qua lại, theo ánh sáng xuyên qua tầng mây âm u, Hoan Hoan nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt gần như vô sắc của An An.

Mím cười đáp lại An An một cái, tròng mắt đen sẫm của Hoan Hoan cùng lớp bụi tung bay trong thiên không tạo thành một thứ màu đặc biệt.

Chiếc thuyền đã rời đi được một lúc, các nàng đứng bên bờ sông, tựa tau vào lan can, yên lặng hút thuốc. Cơn gió nhẹ mang theo hương vị đặc thù của nước sông, các nàng không ai mở miệng, chỉ yên lặng nhìn cảnh sắc yên tĩnh ở trước mặt. Ngay cả những tiếng nói chuyện rì rào ở phía sau cũng dần biến mất. Khoảng cách giữa các nàng nhanh chóng được kéo lại rất gần. Hóa ra, hai người càng đi càng xa nhưng lại càng gần.

Đột nhiên, An An mở miệng: “Về sau nếu ra nước ngoài, không biết liệu em có hoài niệm những ngàyhoàng kim khi sống ở Hồ Đô này không nữa.”

Ngữ khí của An An vẫn bình tĩnh tường hòa như cũ, nhưng nghe ra lại có chút hương vị thương cảm.

Hoan Hoan trầm mặc không biết nên nói cái gì, chỉ quay đầu nhìn chằm chằm vào An An đứng bên cạnh. Giữa hai nàng dường như được ngăn cách bởi một bức tường vô hình vững chắc. Nước sông đục ngầu, lòng sông phản chiếu cảnh mây. Ánh mặt trời xuyên qua những đám mây chiếu xuống, tựa như tất cả đều tụ hội dưới đôi mắt đen của nàng. Hoan Hoan giống như người được sinh ra để tỏa sáng rực rỡ dưới nắng mặt trời.

“Chị....sẽ nhớ những lần được ở chung một chỗ cùng với anh ấy. Nhớ khuôn mặt tươi cười vui vẻ của anh ấy trong những lần xã giao, lúc nào cũng là nụ cười thỏa thê mãn nguyện, cao sang và quý phái trong những

tiệc rượu thượng lưu phồn hoa. Ở nơi nào, anh ấy cũng là tâm điểm của sự chú ý, khi đó chỉ đã nghĩ rằng mình đã có được vị trí ở bên cạnh anh. Chị khát vọng địa vị, quyền thế, khát vọng khiến những kẻ luôn xem thường chị phải cúi đầu lấy lòng chị...” Hít sâu một hơi, Hoan Hoan đem mẩu thuốc ở trong tay hung hăng dí thật mạnh trên thành lan can. Những kí ức như sóng biển tràn bờ khiến cho nàng mệt mỏi mà tựa người vào lan can, nhắm mắt lại mở, “Nhưng sau khi mất đi chị mới biết được, hơn cả những thứ đó, chị chỉ muốn có anh ấy.....Đáy lòng chị trống rỗng, tiền tài và quyền thế không sao lấp đầy nỗi....Chỉ có anh, chỉ có anh ấy mới có thể lấp đầy nó....Nhưng chị đã bỏ lỡ mất rồi.”

Nước sông cứ theo quy luật mà tràn bờ, những âm thanh rì rào truyền đến. Bất giác, Hoan Hoan như người tỉnh mộng, từ trong những kí ức đó mà sự tỉnh nhìn lại chính mình. Nàng hoảng hốt, tựa như cảm thấy chính mình đang chìm dần xuống lòng sông, muốn trèo mình xuống nơi yên tĩnh thanh thản nhất ở tận sâu dưới đáy.

“ Nhị tỷ, chị chưa bỏ lỡ đâu. Chẳng phải bây giờ vẫn còn cơ hội đó sao?”

Trong nháy mắt, cả hai đều im lặng, không nói gì.

Hoan Hoan bỗng nhiên vươn mạnh tay ra nắm chặt lấy cổ tay của An An. Lực đạo trên tay nàng rất mạnh nhưng An An lại không cảm thấy đau đớn.

“ Em có nhớ Vĩ Dạ không? Em có nhớ Vĩ Dạ như chị nhớ anh ấy không? Nếu như không phải thì chắc chắn trái tim em đã bị anh ấy chinh phục mấy rồi, chẳng trách em không muốn lên thuyền.”

“ Em chỉ có thể ở trong mộng mà nhớ Vĩ Dạ. Nhớ một cách cẩn thận, bí mật, không thể khóc, cũng không thể đau thương... Em không phải không muốn, nhưng trái tim em quá bé nhỏ, che dấu đến mức ngay cả chính em cũng không tự tìm ra được.” Một mối, ảo não cùng sự đau đớn ở cánh tay truyền đến khiến An An không còn chút sức lực nào, “ Phong Hiểu đã từng nói với em, nhưng năng lực của anh ấy có hạn, không thể giúp em được nhiều. Nhưng, Hiên Viên Tư Cửu này thì khác. Có anh ta, em tạm thời sẽ không phải ứng phó với nhiều người đàn ông khác nếu như em có bản lĩnh biến cái tạm thời thành cái vĩnh viễn.... Anh ấy nói không sai, cho nên em có dụng tâm khi ở bên Hiên Viên Tư Cửu. Anh ta đích thực đối với em vô cùng tốt, mọi việc đều che chở cho em, sủng nịnh em vô cùng. Tuy rằng vốn dĩ đó chỉ là thủy nguyệt kính hoa, nhưng em vẫn có chút hưởng thụ như cũ. Dù sao cái cảm giác được người khác yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay họ thực sự hiếm lắm mới có được.....Nói đi nói lại, em bắt quá cũng chỉ là một phụ nữ khao khát tình yêu thường tình mà thôi.... Nhưng, em cũng hoàn toàn không giống họ! Nhị tỷ, chị có lẽ giống như cá gặp nước khi ở bên cạnh anh ta nhưng em thì ngược lại. Em sợ Hiên Viên Tư Cửu. Sợ từ thể xác cho đến tinh thần... Em hằng ngày cả nể một nụ cười cũng phải cân nhắc đến mấy lần mới dám. Em muốn được tự do. Em muốn được đứng thẳng lưng trước mặt người khác, không kiêng kị gì mà tỏ ra được một hơi thoải mái. Cho dù con đường phía trước mờ mịt, cho dù tương lai cũng giống như tầng ánh sáng này tràn ngập khó khăn và trắc trở.....thì em vẫn muốn được thử một lần.”

Hoan Hoan lại châm thuốc, chậm rãi hút, chậm rãi phun ra. Vẫn trong giờ khắc này, hai người lại tiếp tục trầm mặc.

An An thì lại nhớ đến chuyện trước đây. Vô số lần nằm trên giường, Hoan Hoan nằm bên người nàng, tay nắm chặt lấy tay nàng. Hai người nằm một cách yên lặng, khoảng cách rất gần nhưng vẫn duy trì một sự ան ý không thể nói rõ.

Gió lại phát qua, mái tóc dài của An An đong đưa theo gió. Bóng râm che khuất khuôn mặt của nàng, chỉ loáng thoáng hiện ra đường cong chiếc gáy sau lớp vải tơ tằm màu tím. An An hít thật sâu một hơi, giờ khắc này nàng không muốn suy nghĩ nhiều nữa, chỉ chú tâm chìm đắm vào trong sự yên tĩnh nơi đây.

“ Như vậy, chị chúc em hạnh phúc.”

“ Em cũng chúc chị hạnh phúc, Nhị tỷ.”

Khi Hoan Hoan nhìn lại An An một lần nữa, nàng chỉ cảm thấy hôm nay An An dường như thay đổi thành một người khác. An An nhát gan ẩn nhẫn của những năm qua đã không còn nhìn thấy nữa, đôi mắt kia đen lánh giống như một đứa trẻ sau khi đi lạc đã tìm được đường về nhà.

“ Chúng ta đều phải hạnh phúc đấy nhé!”

Tiếng còi tàu vang lên, đây là tín hiệu khai thuyền.

Các nàng không thèm quay đầu nhìn lại nữa, Hoan Hoan nắm tay An An đi đến bên cạnh thuyền. Nàng nhìn An An.

An An phát phát tay với Hoan Hoan, khoe miệng nở nụ cười sáng lạn, vui vẻ không chút che dấu nào.

Trên gương mặt Hoan Hoan kia vẫn là vẻ bình tĩnh như thường, nhìn không ra là vui hay giận, nhưng nàng vẫn yên lặng đối diện với An An.

Những hình ảnh trong quá khứ cứ lần lượt hiện lên, đôi mắt như tĩnh lặng như nước, ấm áp như lửa của Tô Vĩ Dạ hiện lên trong đầu của Hoan Hoan khiến nàng tâm tư loạn như ma. Nếu có thể, nàng hy vọng kiếp sau có thể báo đáp mối ân tình này.

Hoan Hoan nở nụ cười buồn. Đây là lần đầu tiên nàng tĩnh tâm nhìn đến số mệnh của mình. Hoan Hoan biết ý nghĩa này, Tô Vĩ Dạ đã gần như đi vào sinh mệnh của nàng. Giống như An An đã nói, hai người từ nay không còn liên quan. Vận mệnh cứ theo quỹ đạo, giống như hai đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau nữa.

Có lẽ Tô Vĩ Dạ sẽ đau lòng, nhưng An An là một người con gái vô cùng tốt, sẽ an ủi cho hắn.... Tựa như chính mình có thể an ủi Hiên Viên Tư Cửu....Nàng và An An, cả hai đều sẽ vui vẻ....

Am An vô thanh vô tức đi đến sát chiếc thuyền đang neo. Đó chính là thứ phương tiện có thể giúp nàng đi đến với một cuộc sống mới. Ngừng thở nhìn chăm chú vào, có lẽ là áp lực lâu lắm rồi, trong lòng nàng bấy giờ tràn ngập cảm giác vui sướng. Rất lớn, đến mức An An cảm thấy mình tựa hồ không chịu đựng nổi.

Cuộc sống lúc trước, nàng đều ẩn nhẫn chịu đựng, luôn cẩn thận quan sát thật kỹ lưỡng tất cả mọi người. Nàng phải học nhìn ánh mắt mọi người, học cách đọc nét mặt của người khác, học cách phải làm như thế nào khi người khác cần mình...Nhưng từ giờ khắc này, tất cả sẽ thay đổi, cuộc sống của nàng sẽ đổi thay. Nàng được tự do làm càn, thống khoái mà cười, thoải mái mà sống sót... Từ này về sau, nàng sẽ làm một người bình thường, có thể hỉ nộ ái ố, phát tiết tất cả cảm xúc...Nàng sẽ cảm ơn ông trời đã cho nàng cuộc sống này.

Đột nhiên, một tiếng “ Bé” vang lên giữa đám người đưa tiễn. Một âm thanh chói tai, một âm thanh thê lương khiến ai cũng giật mình.

Đó là tiếng của người xưa, tiếng của một người chỉ còn lại trong ký ức của An An.

An An xoay mạnh người lại, hung hăng xuyên qua đám người, nhìn thấy một chiếc xe ô tô màu đen. Chiếc xe này An An rất quen thuộc, Đó là xe của Hiên Viên Tư Cửu. Một người phụ nữ lớn tuổi đứng bên cạnh chiếc xe đó nhìn về phía nàng, gọi: “ Bé!”

Đã bao nhiêu năm rồi?

Hơn mười năm trôi qua, mái đầu của người phụ nữ kia đã thành tuyết trắng, trên mặt đầy những nếp nhăn theo năm tháng gió sương. Nhưng An An chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra bà là ai.

Ngày đó, bà đứng trước cửa, hai mắt tuôn lệ như mưa đưa tiễn nàng. Mà nay, bà đứng ở chỗ kia, hai mắt cũng đầm lệ, gọi nàng: “ Bé!”

An An cố gắng nhìn người phụ nữ cao tuổi đó. Dần dần, hình ảnh của bà mờ ảo như phủ một lớp sương. An An trừng mắt nhìn lại, mới biết rõ sương mù đó chính là nước mắt của nàng.

Lúc này, trên mặt sông, gió thổi càng lớn, hành khách nhốn nháo rộn rã bước lên thuyền, còn An An đứng chôn chân tại một chỗ.

An An ngơ ngác đứng ở đó, tay vịn ở lan can cứ run lên bần bật, ngực bị đè nén khó chịu. Hơi hơi nghiêng đầu nhìn qua, nàng nhìn thấy một người đàn ông đứng bên cạnh bà. Nghiêm Thiệu mặc áo đen tung bay trong gió, hai tay đút trong túi, đầu đội mũ dạ màu đen, mơ hồ nhìn không ra ánh mắt của hắn.

An An lúc này cũng không kinh ngạc, chỉ lặng lẽ chờ đợi một người nữa sẽ xuất hiện.

Ánh mặt trời không quá chói chang, ánh sáng phá lệ sáng ngời trước mắt. Bóng dáng thái dương đã không còn nhìn thấy. Khi nó chiếu lên người nàng, mỗi tác da thịt lại bắt đầu run rẩy.

Hình như có người đứng phải chính mình, An An không tự chủ mà đi về phía trước, hướng tới chỗ của người phụ nữ trung niên kia. Phía sau người phụ nữ đó có một người đàn ông mà cô đã quá quen. Bàn tay anh ta nhất thời giờ lên, mơ hồ có thể nhìn thấy được cả hòng súng đen ngòm giấu dưới ống tay áo của hắn ta.

Hoan Hoan nhìn An An, An An giống như người mộng du, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng cuối cùng một chữ cũng không thốt lên được. An An nắm chặt lấy tay Hoan Hoan. Vốn là một đôi mắt trong veo như nước, giờ phút này lại nặng nề bi ai.

Sắc mặt Hoan Hoan không khỏi biến đổi, khóe miệng run rẩy, hấp tấp hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nhị tỷ, đó là mẹ của em....”

“Làm sao có thể? Người thân của em không phải đã mất hết rồi sao?” Hoan Hoan chớp mắt, mờ mịt nhìn An An, ngây người một lúc lâu sau mới như sức nhớ ra điều gì đó, miệng cứ giật giật không thôi.

Đúng vậy! Năm đó nàng chẳng qua chỉ nhìn thấy ba tấm linh vị. Thử đoạn của Cố Tích Niên, các nàng ai cũng đã lĩnh giáo qua vài lần, thế nào mà lại để cho ba tấm linh vị đó gặt được?

“Nhị tỷ, thật kỳ quái, em vừa rồi rõ ràng cảm thấy mình như trong mộng....thẳng đến lúc vừa rồi mới thôi...chính em cũng nghĩ mình sẽ không thể nào lên được chiếc thuyền này.....Nguyên lai, vận mệnh đã định sẵn cho em chọn lựa...Chung quy, em không có cơ hội nào cả... Em không có dũng khí này....Em không thể bỏ mẹ em ở lại đây để đi ra ngoài đại giới....Em chung quy không trốn thoát được...”

Nhìn hòng súng đen ngòm ở phía sau mẹ, An An cười cứng nhắc, đôi mắt thủy tinh không nhìn ra được ánh sáng của mặt trời. Đó là một loại trong suốt, sáng đến chói mắt. Hoan Hoan chợt nhớ đến ánh mặt trời trong bầu trời đầy phong diệp kia. Ánh nắng rực rỡ như lửa, xinh đẹp khiến cho người ta sợ hãi. Hoan Hoan nhẹ vỗ lên đôi bờ vai của An An, âm điệu rất nhẹ nhưng lại thập phần bi ai.

“Cảm ơn em đã đến tiễn chị, em gái nhỏ!”

Sau đó, Hoan Hoan lại gần An An hơn một chút, hôn lấy cổ của nàng, cổ của nàng.

Từ lúc còn nhỏ, Hoan Hoan đã luôn làm như vậy để an ủi An An.

Cả người An An run run, nàng thở dài, đem đầu chôn thật sâu trong ngực An An. Ngay lúc, Hoan Hoan nghĩ nàng sẽ khóc, tiếng nói trầm thấp truyền đến bên tai: “Chị có một câu đến giờ vẫn không dám hỏi anh ấy, nhưng anh ấy không cho chị cơ hội để hỏi. Xin hãy giúp chị hỏi thử một lần, có được hay không?”

Gió sông mang theo hương vị ẩm ướt thổi đến, mọi người cơ hồ đều đã muốn lên thuyền. Chiếc thuyền thật lớn, ở giữa sắc trời mênh mông.

Hoan Hoan nhẹ nhàng cười, khóe mắt như có một giọt nước mắt trong suốt.

Tiến chân người, tiến như thế nào cũng sẽ tiến đến bước cuối cùng, rốt cuộc cũng không còn có thể đi chung đường với nhau, còn lại chính mình, tiến bước chính mình đi.

Sau này, ngày qua ngày, giống như bánh xe cứ quay đều, lặp đi lặp lại. Ngày lại ngày, một năm rồi lại một năm, cứ thờ ơ bày ra trước mắt.

Đây là sự luân hồi của sinh mệnh, mỗi người sẽ đều phải trải qua những giây phút dày vò thống khổ. Cho dù là thất bại, cho dù là bất đắc dĩ cũng đều không có khả năng lựa chọn mà bước tiếp.

Hoan Hoan đến tận hôm nay mới hiểu thế nào là vận mệnh. Đây chính là vận mệnh. Con tạo xoay vần, con người trốn cũng không thoát.

Hồi lâu, Hoan Hoan nhin không được mà lại hỏi tiếp, mở miệng nói một câu có phần tối nghĩa: “Giúp chị hỏi thử anh ấy một lần.....Hỏi anh ấy xem, trong lúc đó liệu rằng có từng yêu chị một chút hay không?”

Hoan Hoan phát hiện ra tay của chính mình đang run run từ lúc nào không hay, run đến mức khó lòng khống chế. An An đang nhìn Hoan Hoan, dùng một ánh mắt tan nát cõi lòng để nhìn Hoan Hoan. Cũng có cả đồng tình xen lẫn cảm động, thương thay.

Đúng vậy! Đúng là không đành lòng! Không đành lòng khi cứ như vậy mà nhìn ánh sáng duy nhất trong cuộc đời mình biến mất mà bản thân thì thúc thủ vô sách. Trong miệng dần dần có mùi của máu, chỉ có một chút, như có như không, trong nháy mắt khiến Hoan Hoan cơ hồ muốn rơi lệ.

Nhưng mà, làm gì có cách nào đâu....

Thực không rõ là ai buông tay? Khi tách ra, một vết thương đầm đìa máu chảy.

Hoan Hoan xoay người, lên thuyền.

An An vẫn ngẩng đầu, nhìn theo Hoan Hoan.

Hoan Hoan mặc một bộ sườn xám hoa nhỏ màu đen, bên ngoài khoác áo Cashmere, dây kết trên áo choàng cứ tung bay theo gió.

Cước bộ của nàng kiên định, không chút do dự. Ánh mặt trời chói mắt vẫn chiếu vào đôi mắt thâm đen như địa ngục sâu thẳm. Khuôn mặt của nàng tái nhợt, dung nhan tĩnh lặng tú lệ thu hút ánh nhìn của người khác.

Vẫn còn chưa xoay người.

Bóng dáng càng đi càng xa, chiếc thuyền đã nhỏ neo, dưới tầng mây lơ lửng là vòng tròn Thái dương thể lương thâm đậm giống như vòng tròn sinh mệnh.

An An đứng ở nơi xa nhìn, tiễn bước chút hy vọng cuối cùng trong sinh mệnh. Trái tim giống như rạn nứt bị gió lạnh luân phiên càn quét qua đột nhiên lại có ngọn lửa thiêu đốt. Nóng và lạnh giao hòa cùng một chỗ, thế như lại khiến nàng nhớ tới lúc nhỏ, cha dẫn nàng cùng anh hai đi chơi chợ quê. Nàng đã được xem một trò ảo thuật, người diễn xiếc ảo thuật đem con chuột bỏ vào trong mê cung. Con chuột kia cứ chạy tới chạy lui trong cái mê cung đó, bao vây rồi lại bị bao vây, chỉ cần người diễn ảo thuật động một cái tay, nó liền chỉ nhìn thấy một đường ra...

Chỉ có một đường để thoát...

An An nở nụ cười, trái tim lại hoàn toàn tĩnh mịch.

Không biết qua bao nhiêu lâu, nàng mới cảm thấy ở phía sau có người đi đến, thấp giọng nói: “Tiểu thư, cô cần phải về ngay! Hôn lễ sắp được cử hành rồi!”

An An hốt hoảng mới nghe ra đó là giọng nói của Nghiêm Thiệu. Sau một lúc, nàng mới cứng nhắc mở miệng: “Hôn lễ nào? Hôn lễ của anh ấy không phải đã qua rồi sao? Bọn họ.....hắn là đang cử hành vũ hội mới đúng!”

“Cửu thiếu trước tiên là động thủ với Hà gia. Hôm nay Hà gia đã bị diệt, hôn lễ của ngài ấy và Hà tiểu thư đương nhiên cũng sẽ bị hủy...”

Nghiêm Thiệu vừa nói vừa nháy mắt như không, nhìn chăm chăm vào An An, giống như mưa gió dục đến. Gió càng lúc càng lớn, mái tóc thật dài của nàng tung bay phấp phới che kín cả nửa khuôn mặt của nàng. Nhìn thấy người phía trước còn chưa hiểu, Nghiêm Thiệu đành bang quơ mở miệng: “Hôm nay sẽ tổ chức hôn lễ của tiểu thư cùng với Cửu thiếu.”

Đột nhiên, thân thể của An An giật mạnh, giống như đứng cũng không còn vững nữa mà nghiêng hẳn sang một bên. Nghiêm Thiệu lập tức tiến lên đỡ lấy nàng. Hắn bỗng nhíu mày lại, móng tay An An đang kháp vào da thịt của hắn. Những đốt ngón tay của nàng trắng bệch không chút huyết sắc.

Bàn tay của An An không tự giác mà càng bám chặt hơn vào Nghiêm Thiệu.

Hiên Viên Tư Cửu....Nhất định là yêu nàng, cho nên mới vì nàng làm hết thảy như vậy, cho nên mới có thể cho phép nàng lừa gạt hắn như vậy, cho nên mới cho nàng một hôn lễ....Nàng nghĩ, Hiên Viên Tư Cửu chắc chắn là yêu nàng rồi. Nhưng mà, vì sao nàng vẫn cảm thấy sợ hãi đến vậy?

Sợ hãi...

Sợ cái gì?

Có một loại yêu là tấn nhẫn mà lãnh khốc, hoàng yến vốn dĩ tự do bay trên trời thể mà con người lại bắt nhốt nó vào lồng giam. Kim lung mỹ thực, họ nói đó là vì họ yêu nó. Nhưng loại yêu này lại khiến cho hoàng yến không bao giờ bay nổi nữa... Hẳn giống như một đứa trẻ, bắt nàng cả đời phải nhất thể chung kết, nàng làm sao không sợ cho được? Nàng ngay cả hận cũng không thể, hẳn cũng biết, làm yêu không có, hận cũng không. Nàng nghĩ nàng không chịu nổi, nhưng trong mộng nhớ lại, nàng biết ít nhất trong cuộc đời của nàng cũng đã có ánh mặt trời chiếu qua.

Sắc trời càng lúc càng tối dần, cảnh vật dường như mơ hồ không còn thấy rõ nữa, chỉ nhớ một ngày sương khói đã trôi qua.

Nghiêm Thiệu đỡ nàng đến gần ô tô, An An lạnh run theo gió, một mảnh lá khô bay vào nàng cũng không buồn tránh. Ngay cả sức lực giãy dụa cũng biến mất cả rồi. Cả người mềm nhũn tựa những đám mây phiêu du trên trời.

Trên xe, người phụ nữ có tuổi kia đã ngồi vào xe từ lúc nào. Bà nhìn An An run run khô quắt, không hề nói tiếng nào.

Nhưng An An lại mở miệng, kêu lên một tiếng: “ Mẹ!”

Người phụ nữ lúc này mới cầm lấy tay của An An, cố gắng mỉm cười thật tươi, nhưng đôi mắt hồng đỏ: “Bé, thật là con sao? Con đã trưởng thành, lại còn trở nên xinh đẹp như thế này...”

Bàn tay của mẹ thật khô ráp, ngón tay theo những tháng năm lao động cực khổ mà có không biết bao nhiêu vết chai sạn. Chúng khiến An An đau đớn.

Mẹ mặc một bộ quần áo mới màu xám, có lẽ vì đứng ngoài trời quá lâu mà nhiễm mùi ẩm ướt. Làn da lấm tấm đồi mồi, tai có đeo một đôi khuyên bạc, đầu cài trâm có khắc một bông hoa hồng. Mẹ cũng không nhìn thần sắc An An, cứ như tự nhủ mà nói: “ Trong nhà mấy năm nay cũng không khá lên nhiều, cha con năm trước đã qua đời, hiện tại chỉ còn ba người, mẹ, anh hai và chị dâu của con...Mẹ đã nghĩ rằng con đã chết....Nhưng mấy ngày trước có người đến tìm nói con vẫn còn sống....Còn nói hôm nay là ngày đại hỉ của con...Họ liền đưa mẹ, anh hai và chị dâu con đến đây....Mẹ biết mẹ có lỗi với con.....Mẹ chẳng còn mặt mũi nào mà gặp lại con...”

Nói xong, nước mắt của mẹ lại không ngừng rơi, rơi nhiều trên mu bàn tay của An An. Nước mắt kia thật nóng. Từng giọt nhỏ xuống khiến An An phát run.

An An ngây người, lẳng lặng nhìn mẹ của chính mình.

Năm đó, nếu nàng còn ở lại quê hương thì có lẽ giờ này cũng trở thành một người phụ nữ nông thôn lao động như mẹ, gả ột nông phu, cuộc sống bình bình đạm đạm sống qua ngày. Rồi một khoảng thời gian trôi qua, nàng sẽ biến thành bà mẹ.

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp (1) , nhưng chính nàng không biết mình đang trong mộng hay ở ngoài mộng...

“ Mẹ....Hết thấy đều đã qua rồi...”

An An nắm lấy tay của mẹ, thật nhẹ nhàng, cẩn cẩn dục dục, giống như là....sợ mẹ đau.

Đúng vậy, hết thấy đều đã qua.....Nàng không muốn biết tương lai. Vận mệnh sớm đã an bài cả rồi.

Nghiêm Thiệu ở trước cửa ô tô, ánh mắt tinh tường nhìn An An. Cái nhìn chăm chăm như muốn tróc nã hết thấy mọi vỏ bọc của An An.

An An nở nụ cười. Còn phải đề phòng gì nữa? Sớm đã không còn sức lực để phản kháng nữa rồi.

Lúc này, ở ngoài xe, đột nhiên có tia sét chớp nhoáng như thiên kim loạn xạ, lóe sáng mà chói mắt. Ngọn sét bắt ngờ giáng xuống, chiếc xe ô tô hơi rung động một chút. Đáo mắt, mưa đã tầm tã rơi xuống, trước mặt là cả một màn trắng xóa.

....

Mơ hồ cũng có thể nhìn thấy ba bước nhất đồi ngũ bước nhất tiểu (2), tất cả cảnh vật tựa hồ đều bị xuất động. Những bộ quân phục màu đen hiện lên trong tầm mắt An An, vội vàng nhìn lại thấy giống như một bức tranh thủy mặc.

Rốt cuộc, xe cũng dừng lại.

Chiếc xe dừng trước cửa biệt thự xong, An An vội vàng xuống xe. Nàng không thèm nhìn lại, chỉ cố gắng đuổi kịp bước chân những người phía trước.

Rõ ràng, chỉ có một đoạn đường ngắn, nhưng tại sao lại càng đi nàng lại cảm thấy dài như vậy? Có lẽ đây chính là con đường khó đi nhất từ trước đến giờ của An An. Ngày sau nhớ lại, nàng còn nhớ rõ mặc dù ngày đấy có người thay mình miễn cưỡng cầm ô che, tóc của nàng mặc dù đã được che chắn nhưng vẫn bị mưa đánh vào làm cho ẩm ướt. Nàng vẫn nhớ rõ trái tim mình nhảy lên theo từng bước chân của nàng đến phát đau. Nàng cũng không nhớ rõ chính mình đã đi trong bao nhiêu lâu, chỉ biết trước lúc nàng muốn ngất, nàng đã đứng trước mặt hắn.

.....

Hiên Viên Tư Cửu mặc quân trang màu đen, áo khoác ngoài màu xanh, trước ngực là đóa hoa hỉ màu đỏ chói. Gương mặt hoàn mỹ, đôi mắt đen thâm như sóng to chứa đầy áp bách.

Hắn gần từng tiếng hỏi: “An An, em không rời khỏi anh được, không phải sao?”

Có người đi qua giúp nàng thay quần áo. Một chiếc váy cầm tú dài đỏ chói giống màu hoa hỉ của hắn, thêu hoa thủ công tỉ mỉ. Mặc dù khá thoải mái, nhưng không khác gì đắp thêm một lớp da lên người.

Nhìn chính mình trong chiếc gương tráng bạc, An An thấy sắc mặt tái nhợt của mình đã được phủ thêm một tầng son phấn, nồng đậm phi diễm như hoa. Chần chờ một lúc rồi nàng mới ngẩng mặt lên, sắc mặt không có chút vui mừng mà mang một vẻ mê mang khó tả. Quang ảnh từ từ lưu động trong đôi mắt, tan chảy thành ưu thương trong suốt, rồi giống như chỉ chực chờ nhỏ xuống.

Hỉ nhạc vang lên như tiếng sấm rền vang. Đầu nàng được phủ một tấm khăn voan đỏ. Thảm thảm đỏ thảm, nàng từng bước từng bước đi đến trước mặt Hiên Viên Tư Cửu.

Người đàn ông kia vươn tay ra với nàng.

Bàn tay khô ráo mà lạnh như băng, không có chút ấm áp.

“ Nhất bái thiên địa!”

Một người cất cao giọng hô lên. Bả vai nàng bị người ta chế trụ, ấn hạ về phía trước, thẳng đến khi cái trạn đụng phải mặt đất mới thôi.

Không biết, thiên địa vốn là những thứ vô tình, nàng một cầu lại cầu, cuối cùng cầu không đến, vậy thì bái chúng để làm gì? Bái để làm gì...

“ Nhị bái cao đường.”

Thân thể nàng lại bị kéo, xoay về hướng ngược lại, nàng lại bị ấn cúi xuống.

Cao đường đầu bạc, mười năm gặp lại. Nhưng ngày đó, họ đã bỏ quên nàng khiến cho nàng một đời nhấp nhô, mà nàng thì lại không thể giận, không thể không để ý...

Bái họ để làm gì? Bái để làm gì....

“ Phu thê giao bái.”

Thân thể lại bị kéo, xoay người đứng thẳng, đầu lại bị ấn xuống.

Mưa vẫn rơi như trước, tí tách tí tách, mấy ngày nay xem ra trời vì nàng mà khóc...

Lại hỏi lòng này đã hứa với ai?

Bái này để làm gì? Bái để làm gì....

An An bị đưa vào động phòng, ngoài cửa sổ mưa càng lúc càng lớn.

Trước mắt chỉ toàn là một màu đỏ, hồng đến kinh tâm động phách.

An An đưa tay muốn sờ soạng nhưng lại bị dè lại, nàng lấp bắp kinh hãi. Hóa ra, trong phòng này tất cả đều có người. Từng đôi mắt đang giám thị nàng....

Thật lâu sau, Hiên Viên Tư Cửu mới đi tới. Tất cả mọi người cung kính đi ra ngoài.

An An im lặng ngồi ở chỗ kia. Trong khăn van lụa hồng, nàng lẩm bẩm những tiếng rất nhỏ, lộ ra hô hấp thập phần khản trương. Ngón nền đỏ đang cháy khiến không khí trong phòng tràn đầy hương vị ẩm áp. Hao nên chấp chờn phả làn khói nhẹ vào không gian, dường như chuẩn bị nghênh đón trận gió cắt da cắt thịt đầu trời đông giá rét.

Chậm rãi vén khăn voan lên, An An ngược mắt lên. Phản chiếu trong con ngươi của nàng chính là một khuôn mặt tuấn mỹ mà nàng từng lừa gạt, từng ngày từng đêm cứ nối tiếp diễn trò.

Giờ phút này, Hiên Viên Tư Cửu cười tươi thuần túy như mặt trời tỏa nắng.

Nhưng chính vì thuần túy như vậy mới khiến trái tim An An nhất thời co rút thật mạnh.

Hiên Viên Tư Cửu giúp nàng gỡ bỏ mũ phượng rồi tháo từng chiếc trâm cài trên đầu nàng. Ngón tay hần tỷ mỉ vuốt ve những sợi tóc loạn, dưới ánh nền màu đỏ tỏa ra những tia sáng kỳ dị.

Cường ngạnh nắm lấy cằm nàng, tâm mắt của hần di chuyển lên đôi gò má, ánh mắt dần trở nên thâm hơn. Tay kia của hần đột nhiên đi lên, nắm lấy cổ họng của An An. An An cả kinh, lại phát hiện Hiên Viên Tư Cửu cũng không xuất lực, chỉ giả bộ mà thôi. Bàn tay trên cổ họng nàng lập tức di chuyển đến sau gáy. Đột nhiên, nàng bị kéo mạnh vào trong một cái ôm áp lạnh như băng.

An An cả người cứng nhắc, muốn giãy dụa nhưng lại bị ôm càng chặt.

“An An, em yêu anh không?” Hiên Viên Tư Cửu ôm lấy nàng. Hần vừa cười như một đứa trẻ vừa hỏi: “Em thật sự...thật sự yêu anh sao?”

An An nhìn chính mình trong mắt của Hiên Viên Tư Cửu, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười nhạt, giống như một đóa hoa nở giữa trời vào đông. Chẳng sợ vận mệnh chỉ có héo tàn cũng không oán không hối, chỉ muốn một lần xinh đẹp để đứng giữa trời đất.

“Em sẽ ở bên cạnh anh cả đời này.”

An An hoảng hốt trả lời, nhưng khoảnh khắc lời nói kia được thốt ra từ miệng nàng, chỉ có nàng mới biết thân thể giống như bị điện giật chết lặng, sau đó bị hoa thiêu bằng ngọn lửa cực nóng. Nàng cảm thấy toàn thân như bị thiêu đốt, máu trong thân thể đều đang sôi trào. Cái gì cũng không cho là đúng thật, cái gì cũng đều là hư ảo. Không cần trước kia, không cần lợi lộc, cả đời chỉ cầu thể này thôi là được rồi.

Bàn tay Hiên Viên Tư Cửu nắm chặt lấy vai của nàng. Chặt chẽ đến tận xương cốt khiến nàng vô cùng đau đớn.

Cảm giác bị người ta nắm giữ thật thống khổ.

Mà nỗi đau lại lại khiến cho nàng ý thức được bản thân mình vẫn còn sống.

Bởi vì còn sống cho nên mới bị ai.

Lòng của nàng bị thế lực gông xiềng bắt ép, trở thành con mồi của người khác.

Đê xây là để chặn nước, nhưng nước dâng nhiều lần cũng có thể khiến đê bọ vỡ....Mà bị ai của nàng, lại không thể lảng tránh, cũng không thể biến mất. Ngày qua ngày, năm qua năm, càng lúc càng khắc sâu vào xương cốt.

Từ đỉnh hạnh phúc bị đẩy ngã xuống địa ngục.

Không vui không buồn.

Không vùng không vẫy.

Không nên lựa chọn...

Từ sau này, nàng sẽ không cần phải lựa chọn nữa.....Tất cả sẽ vì Hiên Viên Tư Cửu mà sống, ý nghĩ muốn sinh tồn vẫn còn, và ý nghĩ muốn buông tha sinh tồn không biết có còn không? Nàng...sẽ chỉ vì hắn mà sống sót.

Nhìn xem trong phòng có chiếc giường thành tròn bằng gỗ tử đàn, sa mạn giường hình hoa hồng, kim câu nhọn hai bên, đệm chăn thêu long phượng được trải gọn gàng. Nến đỏ cao cao đang cháy, ngăn tủ dán chữ hỉ màu đỏ, bình khảm Hoàng Dương Mộc Vân Long được ánh nến chiếu vào, trên bàn đầy những quả mứt màu đỏ... Cả không gian đều là màu đỏ, áp chế ánh mắt nàng, áp chế cơ thể nàng đến mức tưởng chừng như không thở nổi.

Thế nhưng, An An lại nghĩ đến tối hôm qua....

Nàng đã nghĩ đó là đêm giao hoan cuối cùng. Vui mừng, sầu bi, bi thương, quyến luyến, tất cả những tình cảm, cảm xúc đều dồn ngang, trầm tư vạn mối. Thân thể nóng bỏng giống như bị hòa tan, đánh nát trong khoảnh khắc nàng hợp nhất làm một cùng Hiên Viên Tư Cửu. Trong người có ta, trong ta có người, hừng hực khí thế, cùng nhau triển miên.

Rất lâu sau, nàng mới mệt mỏi ngã đầu trên gối thêu họa đồ màu trắng. Cảm giác tựa hồ như bản thân bị bóc hết tất cả vỏ bọc, không trống rỗng cũng không hư không.

Bóng đêm nặng nề tràn ngập, đèn trong phòng được thấp lên, ánh sáng cường điệu hắt ra ngoài cửa sổ. Nùng ảnh, đậm quang chen chúc trong giữa những tán lá, toàn bộ phòng ngủ được bao phủ bởi một vầng sáng mơ màng.

Đầu tiên là vài tia chớp xẹt ngang, trời đêm bỗng chốc sáng bừng như ban ngày. Xa xa lại có vài tiếng sấm rền phá hư không gian yên tĩnh... Mưa, được sắp xếp dày được buông xuống, nương theo sức gió mà tà tà đánh vào cửa sổ thủy tinh. Rạp rạp ba ba... giống như sóng biển dạt dào vỗ vào bãi cát, gió dần dần cũng nổi cơn tức giận...

Bàn tay của hắn vì nàng mà đắp chăn. Nàng có nhớ rất rõ ràng, tay của hắn lạnh lẽo như băng, theo bản năng mà kéo chăn đắp lên người, hắn muốn giữ nàng mãi ở trong lòng.

Tim của nàng thoáng chốc đập rất nhanh, cái gì cũng không nói lên lời, chỉ có thể vờ nhắm mắt.

Người ở phía sau gắt gáp ôm chặt lấy nàng, lẩm bẩm bên tai: “ An An, em thích kiểu hôn lễ nào?”

An An nhớ rõ lúc đó nàng đã hàm hồ trả lời: “ Kiểu Trung hoa.”

Mưa càng lúc càng nặng hạt, đánh tới tấp vào cửa sổ, ngăn cách với thế giới bên ngoài, ngăn cách với một đoạn thanh âm xa xôi...

Thân thể vẫn gắt gao bị ôm lấy như trước, đầu của nàng gối lên bờ vai của hắn. Xuyên qua bờ vai của Hiên Viên Tư Cửu, An An nhìn thấy nến đỏ đang không ngừng rơi lệ. Giọt nến ở trong không khí ẩm ướt, đôi tay nàng đưa lên ngực, bị ai đến mức sắp hít thở không thông.

An An hỗn hển thở dồn dập, từng trận đau đớn xé rách vẫn thấm vào cơ thể của nàng.

Rất đau nhưng gương mặt trắng bệch lại nở nụ cười nhẹ nhàng: “ Em sẽ ở bên anh cả đời này.”

“... Giống như em nói, bị nhốt trong kim tương ngọc lồng đúng không?”

Dưới hao nền chập chờn, khuôn mặt của hắn mơ hồ vờn vẹo đến quỷ dị. Hắn tựa hồ đang cười, nhưng cười so với khóc còn khó coi hơn. Hắn tựa hồ đang cười, nhưng tiếng cười so với tiếng khóc còn khó nghe hơn. Hắn nói: “ Anh yêu em, em có yêu anh sao?”

“ Em yêu anh...” Âm điệu của An An có phần lạnh lẽo như băng.

Tay hắn co rút siết nàng thật chặt, giống như mọi sức lực của hắn bây giờ đều tập trung nơi đôi tay.

“ Anh yêu em.”

Ánh nến rốt cuộc cũng tắt.

Trong bóng đêm truyền đến một âm thanh giống như tiếng khóc.

Giống như...Khóc...

Có đôi khi, khóc không cần nước mắt, khóc cũng không cần tiếng.

Rồi sau đó, quy về với bụi đất, quy về với vô tịch.

(1) (Cắm sắt) Trang Sinh mơ thấy hóa làm con bướm bướm trong giấc mộng buổi sáng.

(2) ngũ bộ nhất cương thập bộ nhất tiểu: đi 5 bước thấy một nhóm thủ vệ, đi 10 bước thì thấy 1 trạm gác, đại khái là canh phòng cẩn mật.

17. Chương 17: Phiên Ngoại: Gây Nhãn Ngọc Cơ La Mang Hoãn

Gây nhãn ngọc cơ la mang hoãn, hồng hạnh đầu cành, hai tháng xuân do thiên.

Mưa rơi suốt một đêm, gió buổi sáng vẫn vù vù thổi chúng tạp vào cửa sổ, Yên Hồng ngủ cũng không say, nghe thấy tiếng mưa tấp vào cửa sổ thì liền tỉnh dậy.

Vén rèm cửa sổ lên, mưa vẫn rơi tí tách rả rích đêm ngày đánh vào cửa sổ thủy tinh, tuy nhẹ nhưng tiếng động lại vô cùng lớn, giống như thủy triều tràn bờ được ngăn cách bởi chiếc cửa sổ thủy tinh. Liếc mắt nhìn một cái, cảnh sắc mưa bụi tinh xảo lộng lẫy trong Tây Viên đều thu hết vào trong tầm mắt.

Điện thoại chợt đổ chuông, Yên Hồng vội vã chạy lại tiếp. Là Tịch Hồng Ngọc gọi điện thoại đến. Ngũ khí của chị ta vẫn cỗi mở như trước, tiếng cười dàng hoàng mà quyến rũ, nhưng đối với Yên Hồng thì lại cực kỳ khách khí: “ Yên Hồng, giúp tôi hỏi hộ xem hôm nay An An có rảnh không! Tôi muốn mời cô ấy đi đánh bài.”

Yên Hồng cân nhắc một chút, mới nói: “ Sợ là không được, người kia đã nhất nguyệt công sai, hôm nay sẽ trở về.”

Tịch Hồng Ngọc ở đầu kia cười xuy xuy một tiếng: “ Biết rồi, cô tinh lắm.”

Yên Hồng treo điện thoại xong thì đi vào phòng ngủ của chủ. An An đã tỉnh, đứng ở sau bình phong tam chiết thay quần áo. Thân hình đầy đặn, sống mũi cao, đầu nàng cúi lên hạ xuống. Bóng hình của An An sau lớp tổ sa giống như đàn chim yến liệng bay trên đóa mẫu đơn.

Bình phong thêu hoa mẫu đơn đó chính là có hiệu quả “Cách mà không cách, như ẩn như hiện”. Yên Hồng nghĩ đây chính là sinh mệnh của An An, danh hoa khuynh quốc tráng lệ.

Yên Hồng lặng lẽ đi đến trước tấm bình phong, vuốt ve đóa hoa mẫu đơn, thấp giọng nói: “ Lý phu nhân vừa gọi điện đến, nói muốn rủ tiểu thư đi đánh bài.”

Bóng An An ở phía sau tấm bình phong khẽ dừng lại, hàng mi khẽ rung, sau đó xoay người đi ra, bàn tay ấm áp nắm lấy mười ngón tay hơi lạnh của Yên Hồng, hỏi: “ Thế em đã trả lời như thế nào? Yên Hồng!”

Ngoài cửa sổ, tiếng gió vi vu từng trận, An An mặc bộ sườn xám màu vàng, giữa ngực có thêu một đóa mẫu đơn đỏ sẫm.

Xinh đẹp như vậy khiến Yên Hồng hoảng hốt một chút, sau một lúc mới trả lời: “ Hôm nay sẽ có người trở về, em giúp tiểu thư từ chối.”

“ Em ấy à..Haiza...” An An cười, ánh mắt ôn hòa, có phần quan tâm, có chút không nỡ: “ Thật không hiểu nếu em đi rồi thì chị biết làm sao bây giờ? Nhưng mà, cũng không thể để em lỡ dở việc cả đời được.”

Yên Hồng lúc này mới nhớ nửa tháng nữa sẽ đến ngày cưới của chính mình, không khỏi giật mình một cái. Trước mắt cô hiện giờ cứ như phủ một màn sương.

“ Tiểu thư nói vậy có nghĩa là muốn Yên Hồng ở lại Tây Viên cả đời cũng được ạ?”

“ Đừng nói ngốc thế! Phụ nữ vẫn nên lập gia đình mới là viên được nửa đời người, sinh một đứa con mới gọi là viên mãn cả cuộc đời.”

Lúc nói câu này, trong mắt của An An có hạnh phúc cũng có chút phiền muộn. Đứa nhỏ vẫn là ước mơ lớn nhất của cuộc đời nàng, nhưng nàng vẫn chưa có.

Lúc này, tiếng đang đang từ xa truyền đến. Âm thanh càng lúc càng gần. Yên Hồng lúc này mới nghe ra. Hóa ra là tiếng đồng hồ quả lắc to đại kia kêu. Hóa ra đã mười giờ sáng rồi.

An An cả kinh, có chút bối rối nói: “ Hả? Đã trễ thế này rồi sao? Không biết có kịp không nữa.”

Yên Hồng rất ít khi nhìn thấy bộ dạng rối rít của An An, không khỏi tò mò hỏi: “ Làm sao vậy?”

An An bưng miệng cười, ẩn giấu vài phần giảo hoạt, chỉ nói: “ Em đừng quan tâm! Mau lên, nhanh đi rửa mặt chải đầu cho đẹp rồi ra đây.”

Yên Hồng bị lôi đi rửa mặt chải đầu xong rồi lại bị An An kéo ra cửa. Nơi bọn họ đến là khách sạn sa hoa nhất của Hồ Đô – Khách sạn Hồng Phong. Phục vụ sớm đã nhận ra thân phận của An An, cung kính cực điểm dẫn hai người đi đến phòng đã được đặt sẵn.

Phòng ăn lầu hai, bố trí cực kỳ hoa lệ. Cửa chạm rồng chạm rây được mở ra, trong phòng có chút tối, nhưng Yên Hồng có thể cảm nhận được một đôi mắt rất ôn hòa đang nhìn mình.

Đèn được bật lên. Đèn thủy tinh hình trứng sáng lung linh, phút chốc cả căn phòng đều sáng bừng.

Yên Hồng lúc này mới nhìn rõ Hiên Viên Tư Cửu một thân quân trang màu xanh đen thẳng tắp đang ngồi ở chủ vị. Đôi mắt hẹp dài sắc nhọn, chớp mũi hơi khoằm, cả người tỏa ra một loại khí thế phong vân sắc bén, khiến người ta không rét mà run. Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn thấy An An, trong tích tắc biến thành nhu hòa. Thần sắc như vậy cho dù Yên Hồng vẫn thường nhìn thấy nhưng vẫn nhin không được mà thở dài.

Sau đó Yên Hồng nhìn thấy Khang Trung ngồi ở bên cạnh Hiên Viên Tư Cửu.

“ Phu nhân, Yên Hồng tiểu thư.”

Khang Trung đứng dậy, hơi hơi khom người cúi chào, đôi mắt cực nóng nhìn chăm chăm vào Yên Hồng. Trên quân trang có đeo một chiếc phù hiệu bằng bạc. Dưới động tác của hắn, chiếc phù hiệu rung lên lộ rõ hoa văn của Hiên Viên gia.

Yên Hồng nhất thời hiểu được dụng ý của An An, nhưng vẫn cúi gục đầu xuống, không nói tiếng nào.

An An đẩy Yên Hồng đến ngồi cùng Khang Trung, còn chính mình thối ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Tư Cửu.

“ Hai người sắp thành thân rồi mà còn ngượng ngùng khi gặp mặt nhau sao? Hôm nay tôi kéo riêng Yên Hồng đến, về sau đừng có nói tôi bắt nạt cô ấy đấy nhé!”

Nói xong, An An đưa mắt oán trách nhìn về phía Hiên Viên Tư Cửu chưa nói tiếng nào.

Nhưng Hiên Viên Tư Cửu vẫn chỉ mỉm cười không nói câu nào, nhưng bàn tay lại nhẹ nhàng nắm lấy tay An An, mười ngón tay giao nhau.

Cả phòng ăn vô cùng sang trọng. Ghế tử đàn có lót nệm êm, trên mặt bàn gỗ đàn hương tinh xảo có phủ vải mịn màu trắng, dao nĩa đều bằng bạc. Bọn họ nhu tình mật ý như xuân sắc bình thường, làm cho không gian thêm phần lãng mạn.

Lúc này, phục vụ gõ cửa tiến vào, bày trước mặt mỗi người một tách trà hương.

An An bưng chén trà kia lên, thổi thổi cho bớt hơi nóng, còn chưa đưa lên nhấp môi thì một bàn tay đã vươn tới, giọng nam thấp thuần âm vang lên: “ An An, trước khi ăn mà uống trà thì không tốt cho sức khỏe đâu.”

Đây là lần đầu tiên Khang Trung nhìn thấy vợ chồng hai người bọn họ ở chung với nhau như thế này, nhất thời có chút đỏ mặt hồng tai, nhưng Yên Hồng thì đã quen nhìn thấy như vậy rồi nên vẻ mặt vẫn bình thản

cực trấn định. Trong đầu Khang Trung không khỏi nhớ tới vẻ mặt của An An lúc hôn lễ. Thần sắc u buồn thắm đậm đó quả là khác biệt hoàn toàn với vẻ ngọt ngào nhu hòa như lúc này đây.

Vừa nghĩ đến thì các món ngon được từ từ mang lên. Có cua túy thu, gà quý phi, chân hoàng kim, lại còn có cả mùi rượu mai hoa quế. Rất thơm, khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Phục vụ châm rượu một bên. Đó là một bình mai hoa quế được ủ lâu năm.

Căn phòng nhất thời ấm lên, bỏ đi vẻ rụt rè lúc trước, Khang Trung nâng chén rượu lên nói: “Hạ quan kính tư lệnh và phu nhân một ly! Cảm tạ tư lệnh cùng phu nhân đã lo nghĩ cho chuyện của hạ quan và Yên Hồng.” Nói xong liền uống một hơi cạn sạch. Hiên Viên Tư Cửu cũng nâng nhẹ chén rượu lên đáp lại, tình tứ nhấp môi.

“Vợ của tôi đã có lệnh, nhất định phải chú ý chiếu cố cho đôi tình nhân các cậu, tôi làm sao mà dám không tuân ...” Ngón tay mân mê chén rượu màu bạc, Hiên Viên Tư Cửu hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt yên lặng nhìn chăm chú vào An An. Rất đen, rất sáng...

An An vội vàng khụ một tiếng, gương mặt dần đỏ ửng.

Yên Hồng vội vàng cầm lấy chén rượu, cười dài với Hiên Viên Tư Cửu và An An, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng nâng lên, nói: “Yên Hồng đa tạ ý tốt của tư lệnh và phu nhân. Em và Khang Trung sau này nhất định sẽ báo đáp hai vị.”

Cô ngửa đầu uống cạn một hơi, rồi cười đến say lòng người, đem chén rượu bạc đảo lại một vòng trước mặt mọi người. Rất cuộc cũng vì uống có chút vội vàng, Yên Hồng nhìn thấy chính mình phản chiếu trong chiếc cửa sổ thủy tinh chạm đất được lau sáng bóng kia, một thân sườn xám màu nạm vàng, mặt trên thêu hoa tường vi đỏ thắm, tựa như cái tên của cô, mỗi cánh hoa đều nở rộ đến cực hạn.

“Cứ uống từ từ.” Khang Trung nói nhỏ bên tai Yên Hồng. Yên Hồng mím môi cười, lại cảm thấy chính mình có chút làm cảm mà đảo mắt nhìn qua Hiên Viên Tư Cửu và An An.

Lúc này, Hiên Viên Tư Cửu đang vẫy tay cho người phụ bàn đi ra, tự tay múc một chén canh vây cá, bổ thêm ít dấm chua Giang Trấn, để ở trước mặt An An nói: “Uống khi còn nóng.”

Nắng hạ sáng ngời, người đàn ông dung nhan tuyệt mỹ, nhìn một cái đã khiến người ta kinh hồn khiếp đảm, lại có một phong thái tao nhã liệt nhiên lạ thường.

Mà An An ở bên cạnh hắn, một thân sườn xám trắng nõn, tóc dài quấn gọn bên tai, thanh tú thanh lịch, phẳng phất như một đóa hoa sen vừa nở trên mặt nước, duyên dáng động lòng người.

Yên Hồng không khỏi ngáy người nhìn bọn họ.

Chưa uống qua rượu nhiều nên Yên Hồng không biết rượu mai hoa quế này có có tác dụng chậm. Cô nói một câu khứ bồi liền đứng dậy ra ngoài cách tịc một chút.

Ra cửa, cô cũng không đi vào phòng hóa trang (nhà vệ sinh), mà đi ra phía bên ngoài ban công. Trước mắt là một cảnh mây bụi mây mỏng, hoa mộc sum suê mê ly huyền ảo.

Có tiếng bước chân chậm rãi đến gần, cảm giác ấm áp nhẹ nhàng ập đến sau gáy, cảm nhận được hơi thở đặc hữu của người đàn ông phía sau, thân thể Yên Hồng bất giác nổi lên một hồi run rẩy.

“Mặc ít như vậy, em không thấy lạnh sao?”

Yên Hồng quay đầu lại.

Khang Trung đứng phía sau cô, đứng im lặng không hề nhúc nhích như một pho tượng nhìn cô. Trong đôi mắt của anh có một ngọn lửa nồng nhiệt, tùy thời mà có thể cháy lên phừng phừng.

Cô không nói, anh cũng im lặng.

Trong không gian trầm mặc chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi thê lương bi ai, thời gian tựa hồ cũng bị đông kết lại.

Yên Hồng và Khang Trung lần đầu gặp nhau ở Tây Viên. Khi đó An An và Hiên Viên Tư Cửu mới vừa thành hôn, không khí ở Tây Viên lúc đó cũng không tốt, cả chú rể lẫn cô dâu đều lạnh như băng, sĩ quan phụ tá Khang Trung vẫn đến báo cáo công vụ, vừa gõ cửa thư phòng đã bị mắng đuổi ra. Không về được lại cũng không vào báo cáo được, Khang Trung đành phải đứng ngoài hành lang, khó xử mà tháo quần mào vào đầu. Đúng lúc đó, Yên Hồng nhìn thấy anh. Hành động như một đứa trẻ con tức khí đó của anh đã khiến Yên Hồng nảy sinh đồng cảm.

Sau đó, Yên Hồng giúp Khang Trung giải vây, Khang Trung từ đó bắt đầu quen biết với Yên Hồng, đi lại thường xuyên mà bắt đầu nảy sinh tình cảm. Nhưng, Khang gia là thư hương thế gia, cho nên xuất thân của Yên Hồng là một cản trở trong quan hệ tình cảm giữa hai người. Yên Hồng đã từng đến Khang gia, nhà Khang Trung một lần. Nhìn thấy tấm biển vàng “Chú Tịch Cao Quả Lưu”, văn tự doan chính giống như người trong Khang gia, luôn luôn cao cao tại thượng. Mỗi cặp mắt lóe ra tia sắc nhọn đều nhìn chằm chằm vào người cô.

Cha của Khang Trung ngồi trên cao, ngay cả liếc mắt cũng chưa từng ngó qua Yên Hồng, chỉ lạnh lùng nói với Khang Trung: “Một cô gái như vậy, ta tuyệt đối không cho phép bước chân vào Khang gia.”

Không có mắng cô, nhưng lại khiến cô khó xử còn hơn cả nhục mạ cô.

Yên Hồng trở về Tây Viên là trốn vào một góc bí mật. Đau đớn, bang hoàng cùng bất an khiến cô không thở nổi.

Cuối cùng, vẫn là An An nhìn thấy, cúi đầu nói với cô: “Ngốc nhất thiên hạ.”

Khi đó, An An vừa rời giường thay quần áo, đang chải đầu. Những lọn tóc màu nâu uốn lượn trên chiếc sườn xám màu bạch quả.

Mà chiếu vào trong gương chính là gương mặt tái nhợt giống như bệnh nặng vừa khỏi của Yên Hồng. Sau một lúc lâu, An An mới nhìn Yên Hồng trong gương, nhẹ nhàng nói: “Em đừng lo, mọi việc cứ để chị!”

Cũng từ lúc đó, quan hệ như khí lạnh mùa đông giữa Hiên Viên Tư Cửu và An An bắt đầu chậm rãi tuyệt tan. Dần dần trên gương mặt An An cũng hiện lên sự hạnh phúc, tính tình Hiên Viên Tư Cửu cũng tốt lên không ít.

Khang gia rốt cuộc cũng thừa nhận cô, hôn lễ cũng đã định xong ngày. Nửa tháng sau, cô sẽ là vợ của anh, Khang thiếu phu nhân Yên Hồng...

Nghĩ đến đây, Yên Hồng khẽ chớp mi, môi đỏ khẽ gợi lên, cười.

Trong nháy mắt mặt mày thái không tự giác mà phát ra, toàn thân cô hiện lên diễm sắc, khiến Khang Trung nhìn xem mà không khỏi dao động tâm hồn.

Khang Trung bất giác mà nở nụ cười, từ trong túi áo lấy ra một chiếc hộp gấm, nói: “Cũng không biết liệu em có thích hay không? Nhưng...”

Đôi mắt Yên Hồng sáng ngời, mở hộp gấm ra. Bên trong hóa ra là một thỏi soi bằng bạc. Cô cực kỳ vui vẻ, ngược mắt lên nhìn lại anh, nói: “Em rất thích.”

Khang Trung càng cười tươi hơn: “Em thích là tốt rồi.”

Cô khẽ rung động, mặt đỏ dần.

“Trở về thôi, bằng không tự lệnh và phu nhân lại đi tìm chúng ta.”

Trở về phòng, Hiên Viên Tư Cửu và An An đang cùng nhau nhắm nháp đồ ăn. Nhưng sau khi ngồi xuống, Yên Hồng lại phát hiện ra son Pháp không phai trên môi An An sớm đã không còn màu nữa, vì thế liền vụng trộm cười.

Giống như phát hiện Yên Hồng đang cười mình, An An không tự giác mà cúi đầu, ngón tay càng nắm chặt lấy khăn. Mà Hiên Viên Tư Cửu nhìn thấy nàng cúi đầu, nhin không được mà gọi một tiếng: “An An.”

An An cũng không trả lời hẳn, đầu cúi càng thấp. Hiên Viên Tư Cửu nhìn bộ dạng này của nàng mà không khỏi cười rộ lên, mặt mày giống như gió xuân thổi qua, hưng phấn hơn hử.

Xa xa truyền đến tiếng nhạc mơ hồ, đó là một dàn nhạc tây dương được mời đến để chơi giao hưởng. Yên Hồng biết chính mình không uống rượu nhưng chung quy vẫn cảm thấy có chút mê muội.

Nửa tháng sau, hôn lễ diễn ra, Khang gia bày tiệc cưới, Hiền Viên Tư Cữu dắt tay An An tham dự. Trước tòa nhà, ô tô xếp hàng dài cả một khu phố. Loiaj rầm rộ này chỉ sợ chẳng khác gì vua chúc quan lại ngày xưa tổ chức đám cưới, cứ giống như sợ chẳng có ai biết đến.

Hiền Viên Tư Cữu không mặc quân trang, chỉ mặc một chiếc áo khoác ngoài mà rám nắng, khuôn mặt anh tuấn hút hồn, càng phát ra một phong thái tao nhã trầm uẩn. An An khoác tay hắn, dưới ánh đèn sáng lạn, hai người bọn họ giống như một đôi thần tiên quyến lữ.

Yên Hồng sớm đã được Khang Trung đón đi, An An bắt lấy tay cô, nhưng lại nghẹn ngào nói không nên lời, cứ giống như một bà mẹ đang gả con gái mình đi vậy.

Một hồi sau, Tịch Hồng Ngọc cũng đến, tay phải cầm một thanh đàn hương phiến. Một trận gió thoáng thổi qua bên người An An cùng Yên Hồng, khiến các nàng bỏ qua mới khiến các nàng nói đùa được vài câu, giải tỏa được sự nghẹn ngào của An An.

Tịch Hồng Ngọc đối với những người còn lại bất quá chỉ gật đầu có lệ. Chị ta đỉnh đạc ngồi xuống ghế sofa, ngay lập tức có người hầu tiến lên kính trà. Tịch Hồng Ngọc lấy từ trong bao da của mình một hộp thuốc, chẳng mấy chốc khói trắng lại lan tỏa. Người hầu vội vàng mang lên một chiếc gạt tàn, khói thuốc vẫn cứ mê mang.

Còn chưa khai tịch, Khang Trùng cùng Khang lão gia đã đi ra tiếp đón vợ chồng Hiền Viên Tư Cữu. Yên Hồng rốt cuộc cũng đã thành một tân nương tử, đang ở bên phòng bên cùng Khang lão phu nhân và mấy vị thái thái đánh bài.

Vài vị nữ quyến đều nhìn về phía người đàn ông kia, một giọng trêu ẻo vang lên mà chỉ nghĩ thôi Yên Hồng cũng không muốn nghe.

“Bất quá cũng chỉ là một bà vợ bé của Lý sư trưởng thôi, lại còn xuất thân từ kỹ viện nữ chứ. Cô ta nghĩ mình là ai? Tưởng được một tấc mà biến thành phượng hoàng rồi sao? Dám không để chúng ta vào trong mắt, nhăm nhăm đi nịnh bợ phu nhân của tư lệnh.”

Đèn lồng đỏ đặt giữa bàn, ánh sáng phát ra là một màu hồng âm thầm, chiếu lên những quân mạt chược cũng là màu âm thầm, hóa ra hoàng hôn cũng đã buông xuống rồi. Dì hai Thư Khuynh thiếu kiên nhẫn, nhớ đến bộ dáng của Tịch Hồng Ngọc kia lại dăm dăm hậm hực đánh mạnh quân bài xuống, lạnh lùng nói với Dì ba Kha Cẩm Thư. Dì kia đeo một đôi khuyên tai bạch ngọc, cũng đánh bài xuống nhoáng một cái.

Yên Hồng cầm thuốc vừa mới châm trong tay, miệng phả ra một làn khói mỏng mang theo mùi hoa mai, chỉ cười làm bộ không hiểu.

Dì ba Kha Cẩm Thư lắc lắc chiếc quạt mẫu đơn màu đỏ, ôn hòa tiếp lời: “Đâu chỉ có một mình cô ta! Ngay cả một gái hồng lâu chẳng phải cũng vào được hào môn đó sao? Tội gì mà phải tức giận vì mấy chuyện vụn vặt đó chứ?”

“Bất quá, cũng chỉ là một con hát kỹ nữ, chẳng chắc bọn họ lại chơi thân với nhau.” Thư Khuynh sau một lúc mới cười ra nói tiếp, búi tóc cài trâm san hô, khuyên tai vàng lấp lánh trên tai, “Nhưng mà tư lệnh phu nhân đúng là biết cách giữ gìn nhan sắc. Tư lệnh năm nay đã ba mươi sáu, cô ta cũng đã ba mươi, vậy mà khuôn mặt chẳng có chút nếp nhăn nào cả, không chỉ không già đi mà so với trước càng thêm phong tình.”

Kha Cẩm Thư nhanh chóng bắt lấy một quân bài, mặt nhìn nghiêng ra ngoài một chút, sau đó lạnh lùng nói: “Tư lệnh phu nhân chính là gái hồng lâu nổi danh Hồ Đô mấy năm trước. Cô ta mà không sinh được con thì dù có trẻ mãi cũng chẳng có giá trị gì, đại tỷ thấy có đúng không?”

Khang lão phu nhân làm sao không biết con dâu đang chỉ cây dâu mà mắng cây hèo, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ rũ mắt xuống cầm lấy chén trà lưu ly trên bàn gỗ tử đàn bên cạnh lên nhấp một ngụm. Cẩn thận nhìn lại, phát giác nguyên lai cái trán của dì ta cũng đã có vài nếp nhăn, ngay cả khóe mắt cũng đã nhiều quầng thâm, giống như bóng xám lúc đèn điện không xẹt qua.

Yên Hồng ném bài ra, nhẹ nhàng cắn môi, chần chờ một chút rồi mới cười yếu ớt nói: “ Mẹ và mấy di nương nói gì vậy? Con nghe lại chẳng hiểu gì cả!”

Thư Khuynh không khỏi cúi đầu cười, nhưng không để ý đến Yên Hồng. Cô hôm nay mặc một váy quái xanh tím, thêu hạnh lâm xuân yến đồ, chuỗi hạt trân châu vờn quanh. Vốn dĩ là xinh đẹp rực rỡ, nhưng trong ánh mắt lại xẹt qua tia sáng, khiến cho Yên Hồng đột nhiên cảm thấy hoa mai quyến rũ mà âm lãnh.

Nhưng, Kha Cẩm Thư đã mở miệng trước bằng một giọng khinh thường: “ Người ta nói kỹ nữ vào cửa nhà thờ bằg thiên, chúng ta nên để ý...”

Kha Cẩm Thư nói xong, thanh âm càng lúc càng thấp. Thư Khuynh nhìn đi ta, cả hai đều che miệng lại cười, tiếng cười như chuông bạc, khá dễ nghe.

Yên Hồng ngây người, cảm giác mình thật lạc lõng. Ngoài tiền đình đang diễn ca, những âm thanh nỉ non như gió thổi xuyên qua bình phong thêu cây tử đàn, truyền đến tai cô. Trong mông lung, Yên Hồng cảm thấy chính mình như linh nhân kia, uyển chuyển một hồi cũng không biết người ta nói thế nào về mình. Từng âm rung động, run rẩy giống như ngọc rơi.

Cho đến khi Khang lão phu nhân lên tiếng thúc giục cô: “Con dâu, ra bài.”

Yên Hồng lúc này mới định thần lại, vội vàng nói: “ A....cùng...”

Tiệc tối, nam nữ tách ra, An An rất nhân đức, quyết không nhường cho ai ghế thủ tịch. Những người khác cứ theo thứ tự mà ngồi xuống. Đêm đó, Cổ An An mặc một bộ sườn xám màu đỏ, phía trên thêu hoa mẫu đơn nở rộ, dưới ngọn đèn thủy tinh mà càng thêm phần kiều diễm. Những người còn lại cũng ăn mặc sắc sỡ không kém, chẳng khác nào một vườn hoa đang khoe sắc. Nhưng ngọn đèn giống như lụa mỏng màu cánh ve tinh xảo phủ lên trên người An An, ánh sáng cùng với bóng dáng người giống như một đóa hoa tiên diễm nở rộ.

Yên Hồng dẫn đầu lên kính rượu trước tiên, nói với An An: “ Đa tạ phu nhân cùng tư lệnh hạ cố đến tham gia hôn lễ, sự có mặt của hai người càng khiến hôn lễ của em thêm phần long trọng! Yên Hồng xin kính hai vị một ly trước.”

Cô nói cũng bằng một giọng mềm nhẹ uyển chuyển. Ở một bên, Khang lão phu nhân, dì hai Thư Khuynh cùng dì ba Kha Cẩm Thư cứ như bị giáng một cái tát, vẻ mặt biến sắc, lúc trắng lúc hồng.

“ Em chính là em gái của chị, tư lệnh chính là anh rể của em. Từ nay về sau, nếu em bị ủy khuất, chị cùng tư lệnh nhất định sẽ làm chủ cho em.”

An An nhìn nữ quyến trong Khang gia, con người hơi giãn ra, cái nhìn lạnh lẽo như xuyên thấu từng người. Sau một lúc lâu, nàng mới nở nụ cười, chậm rãi cầm chiếc ly thủy tinh vẽ hình hoa lan lên, từ từ uống hết rượu đỏ ở bên trong.

Kế tiếp chính là một vòng kính rượu, An An dù cho ai đến kính cũng cự tuyệt. Sau một vòng, khuôn mặt của nàng dần dần đỏ ửng.

Cả một phòng lúc đó cũng chỉ có Tịch Hồng Ngọc có vẻ như không vui nhất, chỉ ngồi yên một chỗ uống rượu.

Cổ An An giữ lấy ly rượu, hỏi chị ta: “ Sao vậy?”

Tịch Hồng Ngọc cười ngẩn ngui một tiếng, lời nói cực kỳ nóng nảy, bộ dáng như say rượu chuẩn choáng, bỏ qua ở đây còn có nhiều người, tự châm chọc nói: “ Chắc cô cũng biết rồi nhỉ? Vợ của tên ma quỷ kia mấy ngày trước vừa mới qua đời, hẳn ta muốn tôi lên làm chính thất.”

“ Đây là chuyện vui mà sao trông chị khổ não vậy?”

Tịch Hồng Ngọc “ xoát ” một tiếng mở ra hương phiến, vẫy vẫy hai tay, sau đó cười lạnh: “ Tốt cái gì mà tốt? Cái lão ma quỷ kia nói tang kỳ chưa qua, ngay cả một lần mời khách đến nhà cũng không được, nên sẽ chẳng có ai biết cả...”

“ Cũng đâu có gì! Tuy rằng muôn vàn ủy khuất nhưng coi như chị cũng đã hết khổ...hết khổ rồi không phải sao? Tôi biết mà.” Cổ An An ngẩn ra, giọng nói thấp phần hài hòa.

Tịch Hồng Ngọc uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, ngòan đầu cười lại: “ Việc này cũng chẳng phải là điều tốt đẹp gì đâu. Vào cửa Lý gia của hần ta, ngay cả tiếng phu nhân cũng không cho người ta kêu, hiện tại nói trắng ra cũng chẳng phải hần cũng chẳng phải kiêng kị xuất thân của tôi mà là sợ mọi người nhìn vào như thế nào. Mọi người ở đây hết thấy đều cười chê tôi, cô nghĩ xem mặt tôi nên giấu ở chỗ nào?”

Kha Cẩm Thư bên kia chợt bật cười nhìn hai người một chút. An An quét mắt qua, ánh mắt vô tình khiến Kha Cẩm Thư nhất thời cảnh giác.

Yên Hồng thấy vậy muốn tiến lên mở miệng nhưng thấy tình cảnh như vậy nên thông minh mà nuốt những lời sắp nói xuống, tránh phát sinh nhiều chuyện không hay.

Cố An An hơi híp mắt, ánh mắt như có tia chớp xẹt qua.

“ Đừng nghĩ nhiều, càng nghĩ lại càng thêm sâu! Tôi ra mặt thay chị đòi lại thể diện về. Lý sư trưởng không làm cho chị, tôi sẽ làm chủ tổ chức một buổi tiệc. Chúng ta sẽ gửi thiệp mời đi khắp nơi, gọi hết tài tử nam bắc đến, ca hát nhảy múa....Phải náo nhiệt một phen mới được! Lúc đó, chị cứ tha hồ mà thể hiện mình!”

Tịch Hồng Ngọc lúc này mới cười rộ lên: “Aizza, cũng may tôi còn có cô làm bạn! Bằng không thực sự chẳng biết nên làm gì bây giờ!”

Đang nói thì Hiên Viên Tư Cửu một thân áo khoác dài màu đậm tiến đến. Phía sau hần là Khang Trung cùng Lý Nặc Thịnh. Giống như đã uống qua một vòng rượu, ánh mắt của hần có phần mơ hồ ngấm men say, nhưng vẫn chỉ nhìn An An.

“ Đang nói chuyện gì vậy? Có gì mà lại cao hứng như thế?”

“ Lý phu nhân này đã thành chính thất, phu nhân đang định làm tiệc chúc mừng để vớt lại thể diện cho Lý phu nhân.” Kha Cẩm Thư lập tức nói, sóng mắt như miên, nhưng lại ẩn chứa sự ghen ghét.

“ Hả? Thật không? Vậy thì tôi phải đi chúc mừng Lý phu nhân rồi.”

Đương nhiên có người tự động đứng lên nhường chỗ, Hiên Viên Tư Cửu ngồi xuống bên người An An, cũng không thèm nhìn đến vẻ mặt xấu hổ của Lý Nặc Thịnh, chỉ cười nói với nàng.

Bên kia Tịch Hồng Ngọc cũng định đứng dậy nói lời cảm tạ, nhưng An An lại nâng cổ tay lên, vén tóc ra sau màn nhĩ, cười nói: “ Anh đi làm gì? Thấy anh, mọi người lại chẳng vui vẻ tự nhiên được.”

Ngọn đèn tranh tối tranh sáng, dừng lại trên khuôn mặt của Cố An An, giống như sân phi sân.

Hần giống như sớm đã đoán được nàng sẽ nói như thế, trong mắt có sự ôn nhu gần như là sủng nịch cùng nhau hòa tan nét mặt cứng nhắc lạnh lùng của hần, “ Không tự nhiên thì cứ không tự nhiên đi! Trừ em ra, những người khác có ghét bỏ anh cũng chẳng sao!”

Tình ý nồng đậm khiến ai nhìn vào cũng phải ngưỡng mộ, Yên Hồng và Khang Trung nhìn nhau một cái, không khỏi cùng nhau cười.

An An vừa rũ mắt xuống vừa cầm lấy chiếc chén bạch ngọc, cô cầm lấy chiếc thìa bạc nhưng đột nhiên che miệng lại nôn khan.

Mọi người đồng loạt sững sốt, vẫn là Khang lão phu nhân từng trải, lập tức làm mặt hiểu rõ, nói: “ Chúc mừng tư lệnh phu nhân! Phu nhân mang bầu rồi!”

An An không khỏi kinh hoàng mà co quắp lại, mặt đỏ lên giống như người bị vạch trần bí mật.

Kha Cẩm Thư cũng lập tức nói: “ Mấy tháng rồi?”

“ Hơn hai tháng...”

Yên Hồng biết rõ An An luôn mong ngóng có một đứa nhỏ, vừa định đứng lên chúc mừng thì nhìn thấy sắc mặt cứng đờ của Hiên Viên Tư Cửu.

Thần sắc ngoan lệ đó xẹt qua khuôn mặt của hần, mọi người ai cũng chưa nhận ra, thay nhau tiến lên chúc mừng. Có một số người còn nói thêm phụ nữ mang thai cần chú ý những gì, ăn cần đến cực điểm.

Tích diên chấm dứt, Khang Trung nặng nề nằm ngủ bên cạnh Yên Hồng, bàn tay vẫn ôm chặt lấy cô giống như ôm lấy một trân bảo quý giá. Ngoài cửa sổ, trời đã lờ mờ sáng, thậm chí còn có cả tiếng ô tô xa xa.

Anh thì thào kêu một tiếng: “ Yên Hồng...”

Yên Hồng nằm nơi đó, trong lòng tràn đầy những cảm giác kỳ lạ chưa bao giờ có trong đời.

....

Sau hôn lễ ba ngày, theo phong tục chính là ngày cô dâu lại mặt. Bọn họ vừa mới vào đến Tây Viên, một cô gái đã nhanh chóng chạy ra đón. Cô gái khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, quần dài áo sái kim ngân, chân đi một đôi giày thêu hoa màu đỏ, mái tóc đen tết đuôi sam, khuyên tai trân châu sáng bóng sau vài sợi tóc. Mỗi bước đi đều rất nhịp nhàng, nhẹ nhẹ như sóng vỗ bờ, hơn nữa cô ta còn cười khê.

“ Lệ Vân.”

Lệ Vân cũng không để ý đến cô, tiến lên làm một cái lễ, lại tự mình tiếp nhận áo khoác của Khang Trung, ánh mắt kia tùy tiện nhìn về phía Yên Hồng đánh giá từ trên xuống dưới, rồi “ Xì” một tiếng, cười: “ Yên Hồng...phu nhân...”

Yên Hồng một tay ôm lấy ngực, nheo mắt lại, sau đó điểm điểm vài cái lên cái trán trắng noãn như tuyết của Lệ Vân, cười mắng: “ Nha đầu chết tiệt kia, dám cười nhạo tôi sao?”

Ngón tay cô đeo một chiếc nhẫn phỉ thúy lục bảo, cổ tay đeo một chiếc vòng ngọc trong suốt không màu.

Cô lại hỏi tiếp: “ Tiểu thư đâu?”

Lệ Vân lúc này mới thôi không trêu đùa nữa, trên mặt có chút ngưng nghịu, còn chưa mở miệng thì bất thành linh trên lầu có tiếng động lớn, giống như có cái gì rơi vỡ.

Yên Hồng cùng Khang Trung hoảng sợ không hiểu. Ngay lập tức, Yên Hồng quay sang hỏi Lệ Vân: “ Lệ Vân, có chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lệ Vân lại giống như muốn nói lại thôi, ngại ở trước mắt Khang Trung mà không dám nói rõ, cố gắng lờ anh ta đi rồi nói với Yên Hồng: “ Có thể có chuyện gì, chẳng qua chỉ là mấy đồ sứ rơi vỡ mà thôi! Chúng ta đều đã từng nhìn qua, những thứ bày trên lầu đều là hàng dờm, bằng không làm sao chống lại năm lần đập bảy lần đánh...”

Khang Trung biết bọn họ ngại mình đang ở đây, cho nên hiểu ý mà đi ra tiền sảnh để lại không gian cho hai chị em họ nói chuyện.

Lệ Vân lúc này mới dán vào tai Yên Hồng nói: “ Tư lệnh không muốn đưa nhỏ này, cho nên hai ngày nay rất hung dữ với tiểu thư.”

Yên Hồng sợ hãi cả kinh, vội hỏi: “ Làm sao có thể như vậy?”

“ Tư lệnh cũng vì muốn tốt cho tiểu thư! Chị cũng biết sức khỏe tiểu thư như thế nào rồi đấy! Dù cho vài năm nay điều dưỡng tốt lên nhưng bác sĩ cũng đã nói tiểu thư có mang thai cũng khó có thể chống đỡ đến tận ngày sinh. Nhưng chị biết tính tình tiểu thư thế nào rồi đấy, cô ấy nhất định sẽ không bỏ đứa nhỏ này.”

Lời nói của Lệ Vân vừa dứt, trên lầu lại vang lên những tiếng động lớn, Yên Hồng chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì đó sụp đổ, sâu như một cái vực không đáy, buồn bã không nói lên lời: “Chị lên lầu thử xem một chút, hy vọng không xảy ra chuyện gì!”

Yên Hồng lên lầu, chỉ thấy người hầu đứng nép bên cửa nơm nớp lo sợ.

Đi đến bên cạnh cửa, cửa lớn khép hờ, trong phòng như phủ một màn sương. Bên trong rất lớn, khói bụi lan tràn. Ánh mặt trời xuyên thấu qua bức rèm cửa sổ, lần lượt làm thay đổi màu sắc trong phòng. Căn phòng bắt đầu sáng lên nhưng không chói mắt.

Sương mù là từ trong những lò hương ngưng tụ mà thành, trong không gian vẫn còn mờ mờ lung lung có thể nhìn thấy một đồng hồ tròn. Căn phòng vốn được thiết kế vô cùng tao nhã, trên vách tường treo bức hải lâm ngư ẩn đồ. Chiếc bàn gỗ tử đàn bị lật ngược, bình trà xanh nhạt, những chiếc tách sứ trắng tinh vỡ vụn trên sàn, vương vấn trong đó là những mảnh trà xanh đen vẫn còn mùi hương nồng thoang thoảng.

“....Muốn anh nói bao nhiêu lần nữa? Đứa nhỏ không thể so được với em! Em là quan trọng nhất! Anh không cần đứa nhỏ, chỉ cần em thôi....”

Hiên Viên Tư Cửu ngồi trên giường, quân trang còn chưa kịp thay. Hắn giống như sức cùng lực kiệt, vô cùng mệt mỏi, quân phục phong trần, có thể nhìn thấy hắn đang thở phập phồng, mông mông choáng choáng...

Trái tim Yên Hồng nặng nề nhảy lên một chút, sau đó thắt chặt lại, giống như có trăm ngàn căn ti, hỗn loạn như ma khiến cho cô không xác định được rốt cuộc trong lòng mình đang nghĩ gì.

Bên trong cơ hồ là nơi không nên đặt chân bước vào, giống như hết thấy những gì đang diễn ra không hề liên quan đến nó, chỉ có một tháp hoàng lê vẫn nguyên vẹn ở đó. An An nằm đấy, vẫn chưa đứng dậy, trên người đắp một chiếc chăn bông màu vàng. Nàng nói: “ Em cũng đã nói qua, em muốn đứa nhỏ này! Nếu anh muốn em xóa bỏ nó, cũng được, nhưng ...Trừ phi em chết!”

Ngược chiều ánh sáng, khuôn mặt An An bị che khuất một nửa, thân thể yếu ớt nhưng quật cường, nàng mặc một bộ áo ngủ thêu hoa hải đường. Tóc mai xõa tung, mới chỉ có mấy ngày mà An An so với trước càng gầy hơn.

Nhưng lời nói rất hữu lực, giống như trụ thiết ngàn năm, ép tới mức ngay cả Yên Hồng đứng ngoài cửa cũng phải nín thở lặng thinh.

Gương mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Tư Cửu lãnh liệt nhìn An An, thần sắc ngưng trọng, lông mày nhíu chặt, vừa nhìn là biết hắn đang cố gắng kiềm chế cơn giận.

“ Em muốn có con, chúng ta có thể nhận nuôi...”

“ Em chỉ muốn đứa con trong bụng này.”

An An hơi lắc đầu, sắc mặt đậm nhạt hiện lên một chút thống khổ không tài nào nhận ra được. Cúi đầu, nàng than nhẹ một tiếng, một loại mệt mỏi thâm nhập vào xương cốt bao phủ lên người nàng.

Ánh mắt Hiên Viên Tư Cửu mông lung dưới ánh thái dương ngày hạ, thâm sâu đến lợi hại, không những thế mỗi lúc lại càng đậm nhạt hơn.

Hắn gần từng tiếng, nói: “An An, không có em, anh cũng không có cách nào để sống tiếp.”

Lời cuối cùng, Hiên Viên nắm chặt lấy tay An An chạm lên môi mình, từ từ hôn nhẹ lên những ngón tay mềm mại của cô.

Gió thổi tung rèm cửa, cùng với nắng mặt trời hình như cũng đang run lên.

An An giật mình, cũng khẽ run lên, khuôn mặt dưới ánh sáng bây giờ so với mấy ngày trước ở Khang gia còn tái nhợt hơn mấy phần.

Xương cốt nơi cổ tay An An cơ hồ đều căng lên, nàng muốn giãy dụa, nhưng cổ tay lại bị đối phương ôn nhu nắm chặt. Trong mắt Hiên Viên Tư Cửu nổi lên ý cười chua xót, nhưng vẫn thâm tình nhìn nàng.

Ánh mắt đó khiến An An như bị tra tấn khổ sở, sắc mặt tái nhợt, giọng nói như thì thào.

“ Em ...biết! Nhưng mà...em...nhất định phải sinh đứa nhỏ này...”

Hiên Viên Tư Cửu ngưng thần nghe An An nói nhỏ, yên lặng nở nụ cười. Lại một lần nữa nắm tay nàng lên, nói: “ Không cần con, chỉ có chúng ta sống cùng nhau, như vậy không được sao?”

Từng tiếng nhỏ nhẹ, khiến cho An An mặt mày có chút mờ mịt. Hiên Viên Tư Cửu chậm rãi nói xong, lại hôn nhẹ nhàng một đường trên những ngón tay của cô, thành kính mà sùng nịnh. Cho đến khi An An cảm nhận được mắt mình có chút lạnh lẽo, nàng kêu lên một tiếng cực nhỏ: “ Tư Cửu...”

Đôi mắt thâm đen của Hiên Viên Tư Cửu ôn nhu lại càng nồng đậm ý cười yếu ớt, lại một lần nữa cúi xuống, hôn lên trên cổ tay của An An.

An An đẩy mạnh hắn ra, đứng dậy, xỏ giày.

Nhưng đôi chân không hề nghe lời nàng, giống như có lực hút phía dưới mà khiến nàng suýt ngã. Hiên Viên Tư Cửu khom lưng đỡ lấy nàng. Chiếc giày màu trắng, hần cầm trong tay, tinh tế ngấm ngấm, sau đó xỏ lên chân của An An cùng với một ngửi khí cường ngạnh nhưng mềm mại, nửa bắt đắc dĩ, nửa cầu xin.

“ An An...”

“ Tư Cửu, em xin anh.” An An lảo đảo một chút, người theo thế mà nằm trên lưng Hiên Viên Tư Cửu. Bàn tay An An khoác lên vai hần, tay áo vãn lên để lộ da thịt trắng muốt, dưới ánh sáng mà trong suốt tinh tế như ngọc. Mái tóc bởi vì nằm lâu mà xõa tung, rối bởi rũ xuống trên người hần.

“ Mấy năm nay, em chưa từng cầu xin anh. Hiện tại em xin anh, em muốn đứa con này.”

Dứt lời, từng giọt lệ rơi xuống từ khóe mắt của An An, thấm ướt cả lưng Hiên Viên Tư Cửu.

Trong trí nhớ của Yên Hồng, An An chưa bao giờ khóc. Tiền nhân không khóc, hậu nhân cũng không khóc, mặc dù giờ khắc này chưa có nghe thấy một tiếng nức nở, hình như nàng đang nghẹn ngào kìm nén nó lại.

Mà âm thanh hàm chứa nghẹn ngào đó lại phát qua tai Hiên Viên Tư Cửu. Hần bỗng nhiên đứng dậy nhìn gương mặt của An An.

Mà An An không biết, ánh mắt lúc này đây của nàng đã gỡ bỏ mọi áp lực, thống khổ hay vui thích cơ hồ đều phát hết ra. Điều này khiến Hiên Viên Tư Cửu luẩn cuẩn nhìn. Cuối cùng, hần ôm lấy An An, chậm rãi phát ra một tiếng thở dài rất lâu.

“ Được rồi! Anh đã biết!”

Lúc này, rèm cửa đột nhiên tốc cao, ánh mặt trời lúc đó rất hài hòa, màu sắc không đậm cũng chẳng nhạt, yên tĩnh đem căn phòng chỉ còn lại âm á plan tràn.

Trong phòng rất tĩnh. Tĩnh đến mức khiến Yên Hồng nhớ tới nhiều năm trước lúc còn ở Nam Sơn Cổ trạch, tình cảnh lúc An An cùng Tô Vĩ Dạ ở chung.

Nhưng lúc đó, chỉ có An An là người yêu đơn phương, hiện tại trong căn phòng này là hai con người đang yêu nhau.

Bởi vì, trên khuôn mặt của hai người bọn họ đều có nụ cười hạnh phúc.

Sau đó, Yên Hồng theo Khang Trung đến An Khánh tuyển quân nên cũng không được tận mắt nhìn thấy đứa trẻ kia ra đời. Nghe nói, đó là một bé gái, chưa đủ tám tháng đã bị sinh non. Đứa bé sinh ra khá thuận lợi nhưng An An lại bị rong huyết. Nguy hiểm trong một tuần, nghe nói Hiên Viên Tư Cửu luôn túc trực bên cạnh An An, một khắc cũng không rời.

Giai thoại như vậy cứ từ Hồ Đô lan truyền đến An Khánh.

Sau đó ít lâu, Yên Hồng thấy trên báo có ảnh chụp Hiên Viên Tư Cửu cùng An An, còn có cả bé gái mới vừa sinh được một trăm ngày tuổi. Ánh mắt lợi hại lạnh lẽo của Hiên Viên Tư Cửu cuối cùng cũng bình thản.

Mà ánh mắt của An An cũng không còn thê lương, chỉ còn lại ôn nhu.

Yên Hồng biết, bọn họ đã hạnh phúc.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/son-tuy>